ആര്യന്മാരുടെ കുടിയേറ്റം

(കേരളത്തിൽ)

മൂന്നാംഭാഗം

ഗ്രന്ഥകർത്താ:

കാണിപ്പയ്യൂർ ശങ്കരൻ നമ്പൂതിരിപ്പാട്.

പ്രസാധകന്മാർ:

പഞ്ചാംഗം പുസ്തകശാല. കുന്നംകുളം.

ആര്യന്മാരുടെ കുടിയേററം

(കേരളത്തിൽ)

മൂന്നാം ഭാഗം

ഗ്രന്ഥകർത്താ:

കാണിപ്പയ്യൂർ ശങ്കരൻ നമ്പൂതിരിപ്പാട്.

പ്രസാധകന്മാർ:

പഞ്ചാംഗം പുസ്തകശാല, കുന്നംകുളം.

വില: 2ക 25 പൈസ.

(Malayalam)

ആൎയ്യന്മാരുടെ കുടിയേററം കേരളത്തിൽ

മൂന്നാം ഭാഗം.

History by

Kanippayyur Sankaran Nambudiripad.

First published: October 1966.

Copies: 500.

Price: Rs 2-25.

Printed at:

PANCHAMGAM PRESS, KUNNAMKULAM.

Publishers:

PANCHAMGAM BOOK-DEPOT, KUNNAMKULAM.

അവതാരിക.

—:*:—

ആൎയ്യന്മാരുടെ കുടിയേററത്തിന്റെ മൂന്നാംഭാഗം ഇതാ വായനക്കാരുടെ മുമ്പാകെ അവതരിപ്പിച്ചുകൊള്ളുന്നു. ഇതിൽ പ്രതിപാദിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന വിഷയങ്ങൾക്കു റിക്കാൎട്ടുകളും ഉദ്ധരണികളും ഉണ്ടാവില്ലെന്നു എല്ലാവൎക്കുമറിയാം. അതിനാൽ കേട്ടുകേൾവികളെയും അന്വേഷണത്തിൽ നിന്നറിഞ്ഞവയെയും അവിടവിടെയായിക്കാണുന്ന അവശിഷ്ടങ്ങളെയും ശേഖരിച്ചു്, അവയിൽനിന്നു യുക്തിഹീനങ്ങളും അസംഭാവ്യങ്ങളുമായവയെ പരിത്യജിച്ചു്, യുക്തിയുക്തങ്ങളും സംഭാവ്യങ്ങളുമാണെന്നു തോന്നുന്നവയെ മാത്രം അതേ വിധത്തിൽ രേഖപ്പെടുത്തുകയാണു ചെയ്തിട്ടുള്ളതു്; അതുമല്ലാതെ സാദ്ധ്യവുമല്ലല്ലോ. അതിനാൽ ഇതിൽ തെററുകളുണ്ടാവാം. ഉണ്ടെങ്കിൽ അവയെ ന്യായസഹിതവും യുക്തിയുക്തവുമായ വിധത്തിൽ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചുതന്നാൽ സന്തോഷമാണു്; അതിന്നനുമോദിക്കയും ചെയ്യുന്നു. കഴകങ്ങളുടെ ഉത്ഭവം മുതൽ കേരളരാജ്യം പെരുമാക്കൾ ഭരണം എന്നാദിയായി നാട്ടുവാഴിത്തങ്ങളടക്കമുള്ള വിഷയങ്ങളാണു് 18 അദ്ധ്യായങ്ങളിലായി ഇതിൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു്. അതിന്നുപുറമെ വാദവിഷയമായിരിക്കുന്ന കേരളവും ബുദ്ധമതവും, നാഗാരാധനാ കേരളത്തിൽ എന്നീ വിഷയങ്ങളെക്കുറിച്ചും ഇതിൽ പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഈ മൂന്നാം ഭാഗത്തിൽ പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുള്ള വിഷയങ്ങൾ ഇത്രയും വിശദമായ രീതിയിൽ മുമ്പു് ആരും എഴുതിയതായറിവില്ല. അതിനാൽ ഇതു് ഇനിയുള്ള തലമുറക്കാൎക്കു് ഉപകാരപ്പെടുമെന്നും വിശ്വസിക്കുന്നു.

അയിത്തം, ഉച്ചനീചങ്ങൾ, അവാന്തരവിഭാഗങ്ങൾ, ഭ്രഷ്ടിക്കപ്പെട്ട ജാതികൾ ഈഴവർ മുതലായ വിഷയങ്ങളെയാണു നാലാം ഭാഗത്തിൽ വിവരിക്കുന്നതു്. അതും ഉടനെതന്നെ പുറത്തുവരുന്നതാകുന്നു.

ആര്യന്മാരുടെ കുടിയേറ്റം

(കേരളത്തിൽ)

—:o:—

മൂന്നാം ഭാഗം

അദ്ധ്യായം 1

കഴകത്തിന്റെ ഉത്ഭവം

സ്വയംപര്യാപ്തങ്ങളായ—സ്വതന്ത്രങ്ങളായ—ദേശങ്ങൾ വളർന്നപ്പോൾ അവയ്ക്കുള്ളിൽ ചില കലഹങ്ങൾ ഉണ്ടാവുകയും അവയെ പറഞ്ഞുതീർക്കാൻ തക്ക അധികാരത്തോടുകൂടിയ ഗ്രാമങ്ങൾ ആവശ്യമായി വരികയും ചെയ്തുവല്ലൊ. അതുപോലെ ഗ്രാമങ്ങളും ഗ്രാമക്ഷേത്രങ്ങളും വളർന്നപ്പോൾ അവയുടെ ഇടയിലും ചിലപ്പോളൊക്കെ ചില്ലറ അഭിപ്രായഭേദങ്ങളും കലഹങ്ങളുമുണ്ടാവാമെന്നതു സ്വാഭാവികം മാത്രമാണ്. മാത്രമല്ല ദേശങ്ങൾ തമ്മിലുണ്ടാവുന്ന മത്സരങ്ങൾ താരതമ്യേന നിസ്സാരങ്ങളാണ്; എന്തെന്നാൽ അധികഭാഗവും ഓരോ ദേശക്കാർ മാത്രമെ അതിലെ കക്ഷികളായിട്ടുണ്ടാവൂ. ഗ്രാമകലഹങ്ങളുടെ സ്ഥിതി അതല്ല; ഓരോ ഗ്രാമത്തിലെയും അനവധി ദേശങ്ങളാണ് അവ കക്ഷികളായി പ്പരിണമിക്കുന്നതു്. അതിനാൽ ഗ്രാമമത്സരങ്ങൾ കൂടുതൽ പ്രബലങ്ങളും ആപല്ക്കരികളുമായി പ്പരിണമിക്കുവാനെളുപ്പമാകുന്നവല്ലൊ.

ആദ്യമൊക്കെ ഇത്തരം ചില്ലറ ഗ്രാമവഴക്കുകളുണ്ടാവുമ്പോഴും ഒരുവിധം പറഞ്ഞൊതുക്കിയും വിട്ടുവീഴ്ചകൾ ചെയ്തും അവസാനിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടാവും. ഓരോ ദേശങ്ങളുമെന്നപോലെത്തന്നെ ഈ ഗ്രാമങ്ങളും സ്വതന്ത്രങ്ങളായിരുന്നല്ലൊ; ആയിരുന്നുവല്ലൊ. അതിനാൽ ഗ്രാമങ്ങളുടെ എണ്ണം വൎദ്ധിച്ചുവന്നതോടൊപ്പം ഇത്തരം മത്സരങ്ങൾ അധികമാവുകയും, അവയെ പറഞ്ഞുതീൎക്കാൻ പ്രയാസമാവുകയും ചെയ്തു. രണ്ടു ഗ്രാമങ്ങളിൽപ്പെട്ട ദേശക്കാർ തമ്മിലുള്ള കേസുകളിൽ വിധി പറയാൻ ഏതു ഗ്രാമമാണു വേണ്ടതു്? ഓരോ ദേശക്കാരും തങ്ങളുടെ ഗ്രാമങ്ങളിൽ ആവലാതി ബോധിപ്പിയ്ക്കുവാനാണിഷ്ടപ്പെടുക. അതുപോലെത്തന്നെ ചിലപ്പോൾ ഗ്രാമക്കാർ തങ്ങളുടെ ദേശക്കാരെസ്സംബന്ധിച്ച വിധി കല്പിയ്ക്കാനുള്ള അധികാരം മറ്റൊരു ഗ്രാമത്തിന്നു വിട്ടുകൊടുക്കുന്നതിൽ എതിൎപ്പു കാണിച്ചിട്ടുണ്ടാകുമല്ലൊ. അധികാരം തുല്യമായ രണ്ടു കക്ഷികളുണ്ടായാൽ അഭിപ്രായഭേദം വരുന്നതു് സ്വാഭാവികമാണു്. ഗ്രാമങ്ങളുടെ എണ്ണം വൎദ്ധിച്ചുവന്നതോടുകൂടി ഇതും, ഇത്തരം വേറെയുമായി ഗ്രാമങ്ങൾ തമ്മിലും ചിലപ്പോഴൊക്കെ വഴക്കുണ്ടാവുകയും, അവയെ വിചാരണ ചെയ്തു വിധി കല്പിയ്ക്കാൻ അവയുടെ മേലധികാരികളായ മററു ചില സ്ഥാപനങ്ങൾ കൂടാതെ കഴികയില്ലെന്നു വരികയും ചെയ്തു. കേരളത്തെ നാലു ഖണ്ഡങ്ങളാക്കിത്തിരിച്ചു് നാലു കഴകങ്ങളേൎപ്പെടുത്തുകയും, ഗ്രാമങ്ങളെയെല്ലാം യഥായോഗ്യം ഓരോ കഴകങ്ങളുടെ അധികാരപരിധിയിലാക്കുകയും ചെയ്തതു അപ്പോഴാകുന്നു. അതുവരെ കേരളത്തിൽ ഒരു ഭരണസ്ഥാപനം ഉണ്ടായിരുന്നില്ല; ദേശങ്ങളുടെ ഭരണം ദേശങ്ങളും, ഗ്രാമങ്ങളുടെ ഭരണം ഗ്രാമങ്ങളുമാണു് നിൎവ്വഹിച്ചുപോന്നതു്. ദേശങ്ങളിലെ ആഭ്യന്തരഭരണമെല്ലാം അതാതു ദേശക്കൂട്ടങ്ങൾ നിൎവ്വഹിച്ചു. ദേശങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള മത്സരങ്ങളെ ഗ്രാമങ്ങളും നിയന്ത്രിച്ചുപോന്നു. അങ്ങിനെയല്ലാതെ ഭരണത്തിന്നു മാത്രമായി ഒരു സ്ഥാപനം ആവ

ശ്യമായി വന്നതു് ഗ്രാമങ്ങൾ തമ്മിൽ മത്സരങ്ങൾ ഉണ്ടായിത്തുട ങ്ങിയതു മുതല്ക്കാണല്ലൊ. അപ്പോളേർപ്പെടുത്തിയ കഴകങ്ങളാണു് ആദ്യത്തെ ഗവൺമെണ്ടായി പ്പരിണമിച്ചതു.

അവ വടക്കുനിന്നു തെക്കോട്ടു് ക്രമത്താലെ പെരിഞ്ചെല്ലൂർ (തളിപ്പറമ്പു്), പന്നിയൂർ, പറവൂർ, ചെങ്ങന്നൂർ എന്നിവയാകുന്നു. ഈ നാലിന്റെയും അധിപന്മാരായി (കലവാദിത്യ എന്ന നിലയിൽ പാരമ്പര്യമായി) ചില ഇല്ലക്കാരെയും നിശ്ചയിച്ചിട്ടുണ്ടു്. പെരിഞ്ചെല്ലൂരിന്റെ അധിപന്മാരെയാണ 'തങ്ങൾ' എന്നു പറയുന്നതു്. മട്ടന്നൂർ ധ്യാനസ്ഥാനൻ തങ്ങൾ എന്ന പേർ പലരും കേട്ടിരിക്കും. പരിയാരത്തു്, കുന്നിരിക്ക, പൊന്ന്യത്തു് മുതലായതെല്ലാം ആ തങ്ങന്മാരുടെ ഇല്ലപ്പേരുകളാകുന്നു; ഇപ്പോഴും ഇങ്ങിനെ 17-ാം 18-ാം ഇല്ലങ്ങളുണ്ടുള്ളതു്. 'തങ്ങൾ' എന്നതു ഈ നമ്പൂതിരിമാരെ പ്പറയുന്ന ഭാഷയാകുന്നു. ഈ ചരിത്രത്തെയും അവരെയും പറ്റി പരിചയമില്ലാത്തവർ 'തങ്ങൾ' എന്നു കേൾക്കുമ്പോൾ അവർ മുസ്ലിം തങ്ങളാണെന്നു ഒരു ധാരണയുണ്ടാവും. എന്നാൽ വാസ്തവം അവർ നമ്പൂതിരിമാരാണു്; പെരിഞ്ചെല്ലൂർ കഴകത്തിന്റെ അധിപന്മാരുമായിരുന്നു. ഇവരുടെ ഇല്ലങ്ങൾ വടക്കെ മലബാറിലാകുന്നു; കണ്ണൂരിൽനിന്നു സുമാർ 10-15 നാഴിക കിഴക്കപ്രദേശത്താണു്.

പന്നിയൂർ കഴകത്തിന്റെ അധിപന്മാരെ പ്പറയുന്ന ഭാഷ 'മൂസ്സ്' എന്നാകുന്നു. മൊണമ്പലത്തു, മനാഴി, മണ്ണൂളി, കരുവാവൂർ മുതലായതെല്ലാം അവരുടെ ഇല്ലങ്ങളാണു്. ഇവരും നമ്പൂതിരിമാരാകുന്നു. ഇവരുടെ ഇല്ലങ്ങൾ ഇപ്പോൾ 20-ൽ താഴെയേ ഉള്ളു.

ഇനി ചില സൌകര്യത്തിനുവേണ്ടി പറവൂർ കഴകത്തെപ്പറ്റി പ്പറയുന്നതിനു മുമ്പായി ചെങ്ങന്നൂർ കഴകത്തെക്കുറിച്ചാണു പറയുന്നതു്. 'പണ്ടാരത്തിൽ' എന്ന ഭാഷയിൽ അറിയപ്പെടുന്നവരാണു ചെങ്ങന്നൂർ കഴകത്തിന്റെ അധിപതികൾ. സാക്ഷാൽ വഞ്ചി

പ്പുഴ, മൂത്തേടത്ത്, എടമന മുതലായതെല്ലാം അവരിൽ ചിലരുടെ ഇല്ലപ്പേരുകളാകുന്നു. ഇവിടെ ഒരു പ്രത്യേകത കാണേണ്ടതുണ്ട്. മററു മൂന്നു കഴകാധിപന്മാരുടെയും വസതികൾക്കു പറയുന്ന ഭാഷ 'ഇല്ലം' എന്നുതന്നെയാണ്. എന്നാൽ ചൊവ്വന്നൂരിന്റെ അധിപതികളായ പണ്ടാരത്തിൽമാരുടെയാകട്ടെ 'മഠം' എന്നാകുന്നു. വണ്ടിപ്പുഴ മഠം, മൂത്തേടത്തു മഠം, എടമന മഠം എന്നിങ്ങിനെയാണെന്നർത്ഥം. അതെങ്ങിനെ വന്നു എന്നു നിശ്ചയമില്ല. ഇവരുടെ ഇല്ലങ്ങളും (മഠങ്ങളും) 10-15-ലധികമില്ല. ഭാഷ പണ്ടാരത്തിൽ എന്നാണെങ്കിലും ഇവരും നമ്പൂതിരിമാരാണെന്ന പരമാർത്ഥം അറിയണം.

പറവൂർ കഴകാധിപന്മാരെപ്പറയുന്ന ഭാഷ 'ഗ്രാമണികൾ' എന്നാകുന്നു. മാതാമിററം, തളി, പ്രസിദ്ധമായ കരിങ്ങമ്പള്ളി മുതലായ ഇല്ലക്കാരെല്ലാം ഈ കഴകാധിപന്മാരിൽപെട്ടവരാണ്. സാധാരണയായി നമ്പൂതിരിമാരെപ്പററിയാകുമ്പോൾ ശങ്കരൻനമ്പൂതിരി, രാമൻനമ്പൂതിരി എന്നിങ്ങനെ വംശപ്പേരും കൂടി പേരോടു ചേർത്താണല്ലോ എഴുതുകയും പറയുകയും പതിവ്. മുൻപറഞ്ഞ മൂന്നു കഴകാധിപന്മാരെയും അതുപോലെത്തന്നെ മധുസൂദനൻ തങ്ങൾ, കൃഷ്ണൻ മൂസ്സ്, നാരായണൻ പണ്ടാരത്തിൽ എന്നിങ്ങിനെ അവരുടെ വംശപ്പേരും കൂടി പേരോടു ചേർത്താണ് പറയുകയും എഴുതുകയും ചെയ്തു വരുന്നതു്. എന്നാൽ പറവൂർ കഴകാധിപന്മാരെപ്പററിയാകട്ടെ 'ഗ്രാമണികൾ' എന്നൊരു ഭാഷ വാമൊഴിയിൽ പറയാറുണ്ടെന്നു മാത്രമല്ലാതെ രേഖകളിലോ മററിടത്തോ ആ ഭാഷ ഉപയോഗിക്കാറില്ല. ഇതിന്റെ യഥാർത്ഥ സ്വഭാവം വായനക്കാർക്ക് എളുപ്പത്തിൽ മനസ്സിലാക്കുവാൻവേണ്ടി ഇവിടെ ഒരു ഉദാഹരണം കാണിക്കാം.

നമ്പൂതിരിമാരിൽ ആഢ്യർ, ആസ്യർ എന്നിങ്ങനെ രണ്ടു വിഭാഗക്കാരുണ്ടല്ലോ. ഈ പേരുകൾ അതാതു സമൂഹങ്ങളെ പ്രത്യേകം നിർദ്ദേശിക്കുമ്പോൾ മാത്രമേ പ്രയോഗിക്കുന്നുള്ളു; രേഖക

ളിലാവട്ടെ, വ്യക്തികളെ നിർദ്ദേശിക്കുമ്പോഴാകട്ടെ ആ പേരുകൾ വ്യവഹാരത്തിൽ കാണുന്നില്ല. ഇത് ഒന്നുകൂടി വിശദമാക്കാം. ആഢ്യനാണെങ്കിൽ രേഖകളിലും പേർ പറയുമ്പോഴും ശങ്കരൻ നമ്പൂതിരിപ്പാട് (ഭട്ടതിരിപ്പാട്) എന്നും, ആസ്യനാണെങ്കിൽ ശങ്കരൻ നമ്പൂതിരി (ഭട്ടതിരി) എന്നും മറ്റുമല്ലാതെ 'ശങ്കരാഢ്യൻ' എന്നോ 'ശങ്കരാസ്യൻ' എന്നോ പറയാറില്ല. പറവൂർ കഴകാധിപന്മാരെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം മാത്രം ഈ 'ഗ്രാമണികം' എന്ന സ്ഥാനപ്പേരും അതുപോലെയാകുന്നു. അവരെ പൊതുവെ പറയാൻ മാത്രമെ ഈ പേർ ഉപയോഗിക്കുന്നുള്ളു. എന്നുവെച്ചാൽ ആഢ്യനാണെങ്കിൽ ശങ്കരൻ നമ്പൂതിരിപ്പാട് എന്നും ആസ്യനാണെങ്കിൽ ശങ്കരൻ നമ്പൂതിരി എന്നുമല്ലാതെ ശങ്കരൻ ഗ്രാമണി എന്ന ഭാഷ ഒരു പ്രകൃതത്തിലും പ്രയോഗത്തിലില്ലെന്നർത്ഥം. പറൂർ കഴകാധിപന്മാരെപ്പററി മാത്രം ഇങ്ങിനെ വരുവാനുള്ള കാരണമെന്താണ്? ഇനിയും ചോദ്യമുണ്ട്. മററു മൂന്നു കഴകാധിപന്മാരിലും ഏറിവന്നാൽ 20_25-ലധികം ഇല്ലങ്ങളില്ല. ഇവരിൽ മാത്രം എന്താണ് 75-ലധികം ഇല്ലങ്ങൾ കാണുന്നു. അതെങ്ങിനെ വന്നു? ഇതും മറുപടി കിട്ടാത്ത ഒരു ചോദ്യമായി അവശേഷിക്കുന്നേയുള്ളു.

നമ്പൂതിരിമാരാണെങ്കിലും തങ്ങൾ, മൂസ്സ്, ഗ്രാമണി, പണ്ടാരത്തിൽ എന്നീ പ്രത്യേക നാമങ്ങൾ ഈ കഴകാധിപന്മാർക്കെങ്ങിനെയുണ്ടായി? ആ പേരുകൾക്ക് അവരുടെ ജോലിയേയോ അധികാരത്തേയോ സ്ഥാനത്തേയോ മററോ സൂചിപ്പിക്കുന്നതായ വല്ല അർത്ഥവും ഉണ്ടായിരുന്നുവോ? ഒന്നും നിശ്ചയമില്ല. അങ്ങിനെ വല്ലതും ഉണ്ടായിരിക്കണമെന്നാണ് ഊഹിക്കുന്നത്. ഈ 4 കഴകാധിപന്മാർക്കും ഒരേ പേരല്ലാതെ വെറെ വെറെ 4 പേരുകളാക്കിയതെന്തിനാണ്? ഇതിനും ശരിയായ ഉത്തരം കിട്ടിയിട്ടില്ല. പന്നിയൂർ കഴകാധിപന്മാരായ മൂസ്സന്മാരെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം രേഖകളിൽ 'മൂസ്സ്' എന്നു മാത്രമെ എഴുതാറുള്ളുവെങ്കിലും സംസാ

ഭാഷയിൽ 'ഊരിൽ പരിഷമൂസ്സ്' എന്നു വിശേഷിപ്പിച്ചുകാണുന്നു. മൂസ്സ് എന്ന പേരിൽ അറിയപ്പെടുന്നവർ വേറെയുമുണ്ട്. വൈദ്യന്മാരായ തൈക്കാട്ടു മൂസ്സ്, ഒളശ്ശ–ചിരട്ടമണ്ണ മൂസ്സ് മുതലായവരെല്ലാം അതിന്നുദാഹരണമാണ്. അതിന്നു പുറമെ അമ്പലങ്ങളിലെ തടവെക്കുന്ന മൂത്തത് വേറെയുമുണ്ടല്ലോ. അവരിൽനിന്നെല്ലാം വേർതിരിച്ചറിയുന്നതിന്നു ഇവരെ വിശേഷിപ്പിക്കുന്നതു "ഊരിൽ പരിഷ" എന്ന വിശേഷണംകൊണ്ടാകുന്നു. ഇതിലെ ഊരിന്നും പരിഷയ്ക്കും എന്താണൎത്ഥം? ഊര് എന്നതിന്നു ഗൃഹം, ദേശം, ഗ്രാമം എന്നെല്ലാം അൎത്ഥം പറയാമെന്നു തോന്നുന്നു. പരിഷാ എന്ന പദത്തിന്റെ അൎത്ഥമെന്താണ്? പരിഷൽ എന്ന സംസ്കൃതപദത്തിന്നു 'സഭാ' ധൎമ്മോപദേശം ചെയ്യുന്ന 'പണ്ഡിതസദസ്സ്' എന്നെല്ലാമാണൎത്ഥം. ഈ പരിഷയും പരിഷത്തും ഒന്നുതന്നെയാണോ? 18 സംഘങ്ങളിലും 'പരിഷ' എന്നൊരു സ്ഥാനം കാണുന്നുണ്ട്. കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻ തമ്പുരാൻ അതിന്നൎത്ഥം പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു 'പടനായകൻ' എന്നാകുന്നു. അവിടെ ആ അൎത്ഥം യോജിക്കുന്നതാണ്. ഇവിടെയും ആ അൎത്ഥം കല്പിച്ചാൽ തെററാകുമോ? മൂസ്സ് എന്നതിന്നു ആദ്യത്തെ ആൾ, പ്രധാനി എന്നൊക്കെ അൎത്ഥം പറയാം. നമ്പൂതിരിമാരിൽ പ്രഥമപുത്രനെ മൂസ്സ്, മൂസ്സാമ്പൂരി എന്നൊക്കെ പ്പറയാറുണ്ടല്ലോ. അമ്പലവാസികളിൽ ഉയൎന്ന ജാതിയായുള്ളവരാണു തടവെക്കുന്ന ക്ഷേത്രജോലിക്കാരനു മൂസ്സ് എന്ന പേരുണ്ടായതു്. അതിനാൽ ഊരിൽ പരിഷ മൂസ്സ് എന്നതിന്റെ അൎത്ഥം കഴകത്തിലെ സഭയുടെ—അഥവാ ധൎമ്മോപദേശം ചെയ്യുന്ന സദസ്സിന്റെ—അധിപൻ എന്നോ, കഴകത്തിലെ പടനായകന്മാരുടെ തലവൻ എന്നോ മററോ ആവാൻ വിരോധമില്ല; അങ്ങിനെയാണോ എന്നു നിശ്ചയമില്ലെന്നേ ഉള്ളു.

ഗ്രാമണി എന്ന പദത്തിന്നും ഏതാണ്ടിതുപോലെയുള്ള അൎത്ഥമുണ്ട്. അതു ഭാഷാപദമല്ല, സംസ്കൃതമാകുന്നു. അതിന്റെ അ

ത്ഥം ഗ്രാമത്തിന്റെ അധിപൻ—പ്രധാനി—എന്നാണു്. നാമം
വിചാരിക്കുന്ന ഗ്രാമവും കഴകവും ഒന്നല്ല എന്നതു ശരിതന്നെ.
എന്നിരുന്നാലും ഏതാനും പ്രദേശത്തിന്റെ ആധിപത്യമാണു അവ
ർക്കുള്ളതു് എന്നിടത്തോളം ആ പദം സൂചിപ്പിക്കുന്നുണ്ടല്ലോ. ആ
കാലത്തു് കേവലം ഗ്രാമം എന്നല്ലാതെ ഏതാനും പ്രദേശം എന്ന
അർത്ഥത്തിൽ ഗ്രാമശബ്ദത്തിനു പ്രയോഗമുണ്ടാവാനും വിരോധമി
ല്ല. ഏതായാലും വ്യാഖ്യാനിച്ചാലെങ്കിലും 'ഗ്രാമണി'ശബ്ദത്തിനു
'കഴകാധിപൻ' എന്നർത്ഥം വരുത്താൻ കഴിയും.

പണ്ടാരത്തിൽ എന്നതിന്റെ അർത്ഥമെന്താണു്? പണ്ടാര
ക്കെ രാജാവിന്റെയും, സർക്കാരിന്റെയും (ഗവർമ്മെണ്ടിന്റെയെന്ന
ർത്ഥം) വകയായിട്ടുള്ളതിനെ 'പണ്ടാരവക' എന്നാണു പറഞ്ഞിരു
ന്നതു്. അമ്മത്തമ്പുരാൻ പണ്ടാരവക, വലിയതമ്പുരാൻ പണ്ടാ
രവക എന്നും മറ്റുമുള്ള വ്യവഹാരം ഇപ്പോഴും നിലവിലുണ്ടു്. ഗ
വർമ്മെണ്ടു വകയെല്ലാം 'ഒരു നാഥനില്ലാത്ത വക'യാണല്ലോ. അതു
പോലെ 'നാഥനില്ലാത്ത വക' എന്നർത്ഥത്തിൽ "അതൊക്കെ പ
ണ്ടാരവകയാണു്" എന്നൊരു ശൈലി ഇന്നും ഇല്ലാതായിട്ടില്ല.
അതിനാൽ 'പണ്ടാരം' എന്നതിനു രാജസ്വം എന്നാണർത്ഥം.

" ഈ പണ്ടാരശബ്ദത്തിനും, പണ്ടാരത്തിൽ എന്നതിനും ത
മ്മിൽ എന്തെങ്കിലും ബന്ധമുണ്ടാവില്ലേ? ഉണ്ടാവുമോ? ആ നി
ലയിൽ പണ്ടാരത്തിൽ എന്നതിനുള്ള അർത്ഥം "ഗവർമ്മെണ്ടിൽ ഇ
രിക്കുന്ന ആളു്, അധികാരം വഹിക്കുന്ന ആളു്, സർക്കാരി
നെ—പൊതുജനങ്ങളെ—നിയന്ത്രിക്കുന്നവൻ" എന്നിങ്ങിനെ ഏ
തെങ്കിലും വിധത്തിൽ അധികാരത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്നതായ ഒ
ത്ഥം അതിനുണ്ടായിരുന്നിരിക്കണം. അതിനു പുറമെ ഈ പണ്ടാരമെ
ന്ന പദം 'ഭണ്ഡാരം' എന്ന സംസ്കൃതപദത്തിന്റെ രൂപാന്തരമല്ലേ?
ഭണ്ഡാരശബ്ദത്തിനു സംസ്കൃതത്തിലുള്ള അർത്ഥം 'പണം' പണ്ടം

സൂക്ഷിക്കുന്ന സ്ഥലം, ഖജനാവ് (ട്രഷറി), എന്നും മററുമാകുന്നു. രാജഭണ്ഡാരം, ക്ഷേത്രഭണ്ഡാരം എന്നും മററുമുള്ള പദങ്ങളും പ്രസിദ്ധങ്ങളാണല്ലൊ. ഇതെല്ലാം ആലോചിക്കുമ്പോൾ പണ്ടാരത്തിൽ എന്ന ശബ്ദത്തിനു പണ്ട് 'രാജാധികാരമുള്ള ആൾ' എന്നോ 'ഭരണാധികാരി' എന്നോ മററൊ അവരുടെ പ്രവൃത്തിയെ സൂചിപ്പിക്കുന്ന അർത്ഥമുണ്ടാവാൻ വിരോധമില്ല. അതെല്ലാം തീരുമാനിക്കുന്നത് ഭാഷാശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരാകുന്നു.

തങ്ങൾ എന്ന പദത്തിനു ബലാല്ക്കാരം ചെയ്താലും ഈ അർത്ഥം കിട്ടുകയില്ല. അത് സംസ്കൃതമല്ല, ഭാഷാപദമാണ്. ക്രിസ്ത്യാനികളിൽ മെത്രാൻ പുരോഹിതന്മാരെയല്ലാതെ ആ പദംകൊണ്ട് മററാരിടത്തും വ്യവഹരിച്ചുകാണുന്നില്ല. 'രക്ഷ' എന്നർത്ഥത്തിൽ 'താങ്ങൽ' എന്നൊരു പദമുണ്ടെന്നു പറയാം. "യാതൊരു താങ്ങലുമില്ല" എന്നൊരു ശൈലിയും മലയാളത്തിൽ നടപ്പുണ്ടല്ലൊ. 'രക്ഷകൻ' എന്നർത്ഥത്തിൽ ആ പദത്തിനു രൂപഭേദം വന്നിട്ടാണൊ തങ്ങളെന്ന പേരുണ്ടായതു്? അതും തീർച്ചയില്ല. ഭാഷാശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരുടെ ശ്രദ്ധയ്ക്കു വിഷയമാകുവാൻ വേണ്ടി ഇത്രയും പറഞ്ഞതാണ്. ഇതിലധികമൊന്നും ഈ വിഷയത്തെപ്പററി പ്പറവാനില്ല; അറിഞ്ഞുകൂട.

അതാതു കഴകത്തിന്റെ മേലധികാരം നിക്ഷിപ്തമായിരുന്നതു ഇങ്ങിനെ ഈ നാലു കഴകാധിപന്മാരിലായിരുന്നു. അവർക്കു നാട്ടിൽ വലിയ മാന്യതയും പദവിയുമുണ്ടായിരുന്നതായി കേട്ടിട്ടുണ്ട്. അതിനെപ്പററി ഇപ്പോഴും അന്വേഷിച്ചതിൽ വ്യക്തമായ വിവരങ്ങളും അധികമൊന്നും കിട്ടീട്ടില്ല. പെരിഞ്ചെല്ലൂർ കഴകാധിപനായ ചെന്നൂർ തങ്ങന്മാർ ഗ്രാമക്ഷേത്രത്തിലെല്ലാം അതിഥിയായി എങ്ങനെങ്കിലും ഇല്ലത്തെല്ലാം പോകുന്നപക്ഷം ഇരിപ്പാൻ ഒരു ആവണപ്പലക വെച്ചുകൊടുക്കുക പതിവാണ്. തങ്ങന്മാർ എവി

തെരപ്പെടുകുന്നതായാലും വാളെടുക്കാതെ പതിവില്ല. ആ വാദം നീ
ലത്തു വെയ്ക്കയില്ലെന്നാണ വ്രതം. അതിനാൽ രണ്ടു പലക വെ
ച്ചുകൊടുക്കുന്നതിൽ ഒന്നു വാദം വെയ്ക്കാനാകുന്നു. എന്നാൽ കുറച്ചു
കാലമായിട്ട് ആയുധം വാദം കൊണ്ടുനടക്കാറില്ല. അതു ഇന്ത്യാ
ഗവൎമ്മെണ്ടു—1857-ൽ—ആയുധനിയമം പാസ്സാക്കിയ മുതൽക്കാ
വാണെന്നറിയുന്നു. എന്നിരുന്നാലും ചില ദിക്കിൽ തങ്ങൾക്കാക
രണ്ടു പലക വെയ്ക്കുന്ന സമ്പ്രദായം ഇപ്പോഴും നടപ്പുണ്ട്.

എന്നാണ് ഈ കഴകങ്ങൾ ഏർപ്പെടുത്തിയതു്? 32 ഗ്രാമങ്ങ
ളും ഉണ്ടായതിനു ശേഷമാണോ? അഥവാ പത്തോ പതിനാലോ
ഗ്രാമങ്ങൾ നിലവിൽ വന്നപ്പോൾതന്നെ അവയെ കൂട്ടിച്ചേർത്ത്
എന്തെങ്കിലും കഴകത്തെ ഏർപ്പെടുത്തിയിരുന്നുവോ? ഈ ചോദ്യ
ങ്ങൾക്കെല്ലാം ഇപ്പോൾ ശരിയായ മറുപടി പറയാൻ വിഷമമാ
ണ്. എന്നാൽ ഞാനറിയുന്നതു് ഗ്രാമങ്ങൾ ഓരോന്നായി നി
ലവിൽ വന്നുകൊണ്ടിരുന്ന കാലത്തും, 32 ഗ്രാമങ്ങൾ തികഞ്ഞ
ആദ്യകാലങ്ങളിലും കഴകങ്ങളുടെ പ്രശ്നം ഉത്ഭവിച്ചിരിക്കയില്ലെ
ന്നാകുന്നു.

ഇന്നുള്ള നമ്പൂതിരിമാരിൽ പ്രായംചെന്നവരിൽ ചിലൎക്കെ
ങ്കിലും തങ്ങൾ ഏതേതു ദേശക്കാരും ഗ്രാമക്കാരുമാണെന്നു അറിവു
ണ്ട്. എന്നാൽ ഈ നാലു കഴകങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചാണെങ്കിൽ
അവയുടെ പേരും സ്ഥലവും അറിയാമെന്നല്ലാതെ ഓരോ കഴക
ത്തിലും ഉൾപ്പെട്ട ഗ്രാമങ്ങൾ ഏതെല്ലാമാണെന്നു തീരെ അജ്ഞാ
തമായിരിക്കുന്നു. മാത്രമല്ല ഏതെങ്കിലും ചില ഗ്രാമങ്ങൾ ഇന്ന
കഴകത്തിൽ പെട്ടതാണെന്നുപോലും പറയാൻ പ്രയാസമായിരി
ക്കുന്നു. ഗ്രാമങ്ങളും കഴകങ്ങളും തമ്മിലുണ്ടായിരുന്ന അടുപ്പം—ബ
ന്ധം—ദേശങ്ങൾക്ക ഗ്രാമങ്ങളോടുണ്ടായിരുന്നപോലെ അത്ര ദൃഢ
പ്പെട്ടതായിരുന്നില്ലെന്നാണ അതു തെളിയിക്കുന്നതു്. ദേശക്കാ
രെല്ലാം തങ്ങളുടെ ഗ്രാമക്ഷേത്രങ്ങളെക്കുറിച്ച് വളരെ ഭക്തി-ബ

ഹുമാനാ—ആദരാദികളുണ്ടായിരുന്നുവല്ലൊ. തങ്ങളുടെ ഗ്രാമങ്ങളെ ത്തന്നെ കാൎയ്യം ഇപ്പോഴും ചിലൎക്കെങ്കിലും വിസ്മൃതമാവാതിരിക്കുവാൻ കാരണമതാണു്. തങ്ങളുടെ കഴകമേതെന്നു ഗ്രാമക്കാൎക്കെല്ലാം അജ്ഞാതമായിത്തീരുവാനുള്ള കാരണവും ആ ഭക്തി—ബഹുമാനാദികളുടെ കുറവാവാനേ തരമുള്ളൂ. ദേശങ്ങളുടെ ആവശ്യപ്രകാരമാണ ഗ്രാമങ്ങൾ രൂപീകരിച്ചതു്. അതിനാൽ അവയ്ക്കു തമ്മിൽ അഭേദ്യമായ ബന്ധമുണ്ടു്. അങ്ങിനെ 32 ഗ്രാമങ്ങളും നിലവിൽ വന്നതിനു ശേഷം വളരെക്കാലംകൊണ്ടായിരിക്കണം കഴകത്തിന്റെ ആവശ്യം നേരിട്ടതു്. അങ്ങിനെ കഴകം ഏൎപ്പെടുത്തിയതു ദോഷപരിഹാരത്തിന്നു്—ആപന്നിവൃത്തിക്കുവേണ്ടി—ആവാനേ വഴിയുള്ളൂ. അപ്പോൾ മററു പോംവഴിയില്ലായ്കയാൽ ഗ്രാമക്കാർ കഴകങ്ങളെ അനുസരിക്കേണ്ടിവരികയും ചെയ്തതാവണം. ദേശക്കാരിൽ പലൎക്കും തങ്ങളുടെ ഗ്രാമങ്ങളേതെന്നു ഇപ്പോഴും അറിയാമെന്നിരിക്കെ ഗ്രാമക്കാൎക്കു തങ്ങളുടെ കഴകങ്ങളേതെന്നോ, കഴകക്കാൎക്കു തങ്ങളുടെ കീഴിലുള്ള ഗ്രാമങ്ങളേതെല്ലാമാണെന്നോ അജ്ഞാതമായിട്ടാണല്ലൊ വന്നിരിക്കുന്നതു്. മാത്രമല്ല ചില ഗ്രാമങ്ങളെങ്കിലും ഇന്ന കഴകത്തിൽ പെട്ടതാണെന്നു പറയാൻ പ്രയാസവുമായിട്ടുണ്ടു്. ഗ്രാമങ്ങളും കഴകങ്ങളും തമ്മിലുണ്ടായിരുന്ന ബന്ധത്തിന്റെ ശൈഥില്യത്തെയാണു് അതു് സൂചിപ്പിക്കുന്നതു്.

—:o:—

അദ്ധ്യായം 2

തളികളുടെ ഉത്ഭവം

ദേശങ്ങൾക്കൊക്കെ ഗ്രാമങ്ങൾക്കൊക്കെ ആദ്യകാലത്തൊക്കെ തീൎപ്പു കല്പിക്കുകയല്ലാതെ അതു നടപ്പാക്കുക എന്നതു ഒരു പ്രശ്നമേ ആയിരുന്നില്ല. തീൎപ്പെന്താണെന്നു ജനങ്ങൾ ചോദിക്കാറുള്ളു; അ

യറിഞ്ഞുകഴിഞ്ഞാൽ കക്ഷികൾ അനുസരിയ്ക്കാതിരിയ്ക്കുക പതിവില്ല; അതിന്നു സാധ്യവുമല്ല. എന്തെന്നാൽ അനുസരിയ്ക്കാതിരുന്നാൽ ക്ഷേത്രവിരോധം, ദേശവിരോധം മുതലായവയായിരിയ്ക്കും അനുഭവം. അതിന്റെ ഫലം അയാൾ, അല്ലെങ്കിൽ ആ കുടുംബം ഒററപ്പെടുകയാണു്. ആ ദേശമോ ഗ്രാമമോ വിട്ടുപോയിക്കളയാമെന്നു വെച്ചാലും രക്ഷ കിട്ടുകയില്ല. അങ്ങിനെ ഒരു ദേശത്തുനിന്നു പുറംതള്ളിയവൎക്കു മറെറാരു ദേശത്തും സ്വീകരണം കിട്ടുകയില്ല; അത്ര സഹകരണത്യാഗം തന്നെയായിരിയ്ക്കും അനുഭവപ്പെടുക. അതിനാൽ ദേശക്ഷേത്രങ്ങൾക്കും ഗ്രാമക്ഷേത്രങ്ങൾക്കും തീൎപ്പുകൾ നടപ്പാക്കുന്ന കാൎയ്യം ഒരു പ്രശ്നമേ ആയിരുന്നില്ല. അതിനു പുറമെ ദേശങ്ങൾ തമ്മിലുണ്ടായിരുന്ന മത്സരങ്ങളെ അതാതവസരത്തിൽ മനസ്സിലാക്കുവാനും പറഞ്ഞുതീൎക്കുവാനും ഗ്രാമങ്ങൾക്കു വിഷമമുണ്ടായിരുന്നില്ല. എന്തെന്നാൽ ഓരോ ഗ്രാമത്തിന്റെയും അധികാരാതിൎത്തി ശരാശരി കേരളത്തിനുള്ള തെക്കു-വടക്കു ദീൎഘത്തിന്റെ $\frac{1}{32}$ ഭാഗമേ ഉണ്ടാകു എന്നു സ്പഷ്ടമാണല്ലോ. അതുകൊണ്ടു് പ്രത്യേകമായ ഏൎപ്പാടു കൂടാതെതന്നെ അതാതു ഗ്രാമങ്ങൾക്കു അവയുടെ കീഴിലുള്ള ദേശങ്ങളെ മേൽനോട്ടം ചെയ്തു് ഭരിയ്ക്കുവാൻ കഴിയും. അതിനു പുറമെ മതപരവും ആചാരസംബന്ധവും മററുമായി ജനങ്ങൾക്കു ദേശ-ഗ്രാമക്ഷേത്രങ്ങളോടു് പലതരത്തിൽ ബന്ധങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. അടുത്തുള്ളവരെല്ലാം കുളിയ്ക്കാൻ തന്നെ അമ്പലക്കുളത്തിലേയ്ക്കു പോവുകയും, തേവാരമെല്ലാം അമ്പലത്തിൽവെച്ചു കഴിച്ചതിനു ശേഷം മാത്രം ഇല്ലത്തേയ്ക്കു വരികയുമേ ചെയ്തിരുന്നുള്ളു. ദൂരത്തുള്ളവരാണെങ്കിൽ ആരെങ്കിലുമൊരാൾ ഒരു നേരമെങ്കിലും നിത്യം അമ്പലത്തിൽ പോയി തൊഴുതുവരാത്തവർ എന്റെ ചെറുപ്പത്തിൽപോലും അപൂൎവ്വമായിട്ടേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളു. നിത്യം പുഷ്പാഞ്ജലി ചെയ്യിയ്ക്കുന്നവരും, സംക്രാന്തി മാസംതോറും ഇല്ലത്തുള്ളവരുടെ ജന്മനക്ഷത്രദിവസങ്ങൾ ആണ്ടുപിറന്നാളുകൾ

പ്രതിഷ്ഠാദിവസം ആദിയായ ദിവസങ്ങളിൽ വിശേഷാൽ വിള
ക്കുവെപ്പു്, അഭിഷേകം പുഷ്പാഞ്ജലി പായസം മുതലായ വഴിപാ
ടുകൾ ചെയ്യുന്ന പതിവായിരുന്നു അധികവും. കൊല്ലത്തിൽ ഒരു വാ
രം, ഉത്സവമുണ്ടെങ്കിൽ അഹസ്സ് ആദിയായ വഴിപാടുകളും നട
ത്തിയിരുന്നു. അതുപോലെ മാസത്തിലൊരിയ്ക്കലെങ്കിലും ഗ്രാമ
ക്ഷേത്രത്തിൽ പോയി തൊഴുതുവരാത്തവരുണ്ടായിരുന്നില്ല. 8-ാമ
ത്തെ വയസ്സിലാണു എന്നെ ഉപനയിച്ചതു്. അതിന്റെ രണ്ടു ദിവ
സം മുമ്പ് എന്നെ ശുകപുരത്തേയ്ക്കു കൊണ്ടുപോവുകയും, അവിടെ
തൊഴുവിച്ചു് വഴിപാടുകൾ കഴിപ്പിച്ചുകൊണ്ടുപോരികയും ചെയ്തു
തു് എനിക്കു നല്ല ഓൎമ്മയുണ്ടു്. മാത്രമല്ല ജാതകൎമ്മാദിക്രിയകൾ
ക്കെല്ലാം 'വിളക്കത്തു വെയ്ക്കുക' എന്നു പറയുന്ന ഒരു വഴിപാടു
ണ്ടു്. അതു് തന്റെ പരദേവതയ്ക്കും, ദേശക്ഷേത്രത്തിലേയ്ക്കും, ഗ്രാ
മക്ഷേത്രത്തിലേയ്ക്കും, പിന്നെ ഉറ്റവരായുള്ള അമ്പലങ്ങളിലെ മ
റ്റു ദേവന്മാൎക്കും അവസ്ഥാനുസരണം ചെയ്യുന്നു. അതാതു ക്രിയ
യ്ക്കു ഓരോരുത്തൎക്കു ദാനം ചെയ്യുന്നതു പണമാണു് ഓരോ ദേവനും
വെയ്ക്കുക പതിവു്. ആ ദാനത്തിനു 'ക്രിയാസ്ഥാനം' എന്നു പറ
യുന്നു. സാധാരണ ക്രിയകൾക്കെല്ലാം എന്റെ ചെറുപ്പകാലത്തു്
ചെയ്തിരുന്നതു് ഒരു പണം (28 പൈസ) ആയിരുന്നു. പ്രധാന
ക്രിയകൾക്കു അര ഉറുപ്പികയും, രണ്ടു പണവും, അവസ്ഥാനുസ
രണം നാലു പണവും ചെയ്തിരുന്നു. ഈ ക്രിയകളുടെ പ്രാധാന്യം രണ്ടു
വിധത്തിൽ വരും. ചോറൂണു്, ഉപനയനം, സമാവൎത്തനം, വി
വാഹം, പിണ്ഡം, മാസം എന്നീ ആദിയന്തരങ്ങൾ പ്രധാനങ്ങ
ളാണു്. അതിനു പുറമെ പ്രഥമ പുത്രന്റെ ക്രിയകൾക്കും മറ്റുള്ള
വരുടേതിനെക്കാൾ പ്രാധാന്യമുണ്ടെന്നറിയണം. രണ്ടും കൂടുമ്പോൾ
പ്രാധാന്യം കൂടുകയും ചെയ്യുമല്ലൊ. ക്രിയയുടെ ആരംഭത്തിൽ ഗ
ണപതി നേദിയ്ക്കുന്നതിനു ഒരു വിളക്കു വെച്ചിരിയ്ക്കും; ആ വിള
ക്കത്താണു് പണം വെയ്ക്കുക. 'വിളക്കത്തു വെയ്ക്കുക' എന്നു പറയു

ന്നതു് ഇതുകൊണ്ടാകുന്നു. ഓരോ ദേവനുള്ള പണം കയ്യിലെടുത്തു് 'ഇന്ന ദേവനു സമർപ്പിക്കുന്നു' എന്നു സങ്കല്പിച്ചു്, ആ വിളക്കത്തു് വെക്കുന്നു. അടുത്ത സൌകര്യത്തിൽ അതെല്ലാം അതാതുസ്ഥലത്തിലെത്തിച്ചുകൊടുക്കുകയും ചെയ്യും. ഇങ്ങിനെ നമ്പൂതിരിമാർ ദേശക്ഷേത്രവും ഗ്രാമക്ഷേത്രവുമായി മതപരമായിട്ടു് നിത്യവുമെന്നവണ്ണം ബന്ധം പുലർത്തിക്കൊണ്ടാണിരുന്നിരുന്നതു്. അതുകൊണ്ടു് അതാതു് ദേശക്കാരും ഗ്രാമക്കാരുമായ നമ്പൂതിരിമാർക്ക് അവയോടു് വലിയ ഭക്തിയുണ്ടായിരുന്നു; ഇപ്പോഴും ഇല്ലെന്നില്ല. അതിനാൽ ദേശക്ഷേത്രങ്ങളും ഗ്രാമക്ഷേത്രങ്ങളും തങ്ങളുടെ സ്വന്തം സ്ഥാപനങ്ങളാണെന്നു എല്ലാവരും വിശ്വസിച്ചിരുന്നു. ഈ കാരണത്താൽ അവിടങ്ങളിൽനിന്നുണ്ടാകുന്ന തീർപ്പുകളെ എല്ലാവരും ഭക്തിയോടെ അനുസരിക്കയല്ലാതെ ആരും ഒരിക്കലും എതിർത്തിരുന്നില്ല. അങ്ങിനെ ദേശ-ഗ്രാമദേവതകളുടെ തീർപ്പുകളെ നടപ്പിൽ വരുത്തുന്നതിനു ഒരു ബലപ്രയോഗത്തിന്റെ ആവശ്യമോ ഒരു മേൽനോട്ടം പോലുമോ വേണ്ടിവന്നിരുന്നില്ല; സമാധാനത്തോടും ശാന്തതയോടും തന്നെ എല്ലാം നടന്നുവന്നു. എന്തെന്നാൽ ദേശക്ഷേത്രങ്ങളിലും ഗ്രാമക്ഷേത്രങ്ങളിലും നിന്നുണ്ടാവുന്ന തീരുമാനങ്ങളെ ദേവന്റെ കല്പനകളായിട്ടാണു് ജനങ്ങൾ വിശ്വസിച്ചിരുന്നതു്. 'കഴകങ്ങൾ' വന്നപ്പോൾ മട്ടു മാറി. അവയുടെ ആസ്ഥാനം വളരെ ദൂരത്തായി. ഇന്നത്തെപ്പോലെ മോട്ടോർവാഹനങ്ങളും തീവണ്ടി മുതലായ ഗതാഗതസൌകര്യങ്ങളോ, കമ്പി ഫോൺ പത്രം തപാൽ ആദിയായ വാർത്താവിതരണഏർപ്പാടുകളോ ഒന്നും അന്നില്ലെന്നും ഓർക്കണം. അതിനാൽ ഓരോ കഴകത്തിനും അതിന്റെ ആസ്ഥാനത്തിരുന്നുകൊണ്ടു് ഇത്രയും ദൂരത്തുള്ള കാര്യങ്ങളെ അപ്പപ്പോൾ അറിയാനും, നിർദ്ദേശം കൊടുക്കാനും, നിയന്ത്രിക്കാനും മററും പ്രയാസമായിരിക്കുമല്ലോ. അതിനും പുറമെ അവയ്ക്കു തങ്ങളുടെ ഒരു മേലാളെന്ന നിലയല്ലാതെ ഭക്തിയും ആചാരവുമായി

യാതൊരു ബന്ധവുമില്ലാത്തതിനാൽ അമ്പലങ്ങളോടെന്നപോലെയുള്ള ഭരണശക്തികളൊന്നും ജനങ്ങൾക്ക അവയെക്കുറിച്ചുണ്ടായിരുന്നില്ല; എന്തെന്നു് ഇന്നത്തെ ഗവൺമെന്റാഫീസുകൾപോലെ ജനസംബന്ധമറ്റ സ്ഥാപനമെന്ന നിലയേ അതിനുണ്ടായിരുന്നുള്ളു. ഇന്നു (എന്റെ ചെറുപ്പത്തിൽപോലും) കഴകങ്ങളെസ്സംബന്ധിച്ചു് കൃത്യമായ യാതൊരു അടയാളവും കാണാതാവാൻ കാരണമതാകുന്നു. കഴകങ്ങൾ ചെയ്തിരുന്ന തീരുമാനങ്ങളൊന്നുകിൽ ദേവനെ സാക്ഷിയായിട്ടില്ല; കഴകാധിപന്മാരുടെ സ്വന്തം തീരുമാനമായിട്ടു ആയിരുന്നുള്ളു. ഈ വക കാരണങ്ങളെക്കൊണ്ടു കഴകങ്ങളുടെ തീരുമാനങ്ങളെ അംഗങ്ങൾക്കിഷ്ടമായിത്തോന്നിയാൽ അനുസരിക്കുമെന്നേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളു; അനിഷ്ടമായിട്ടാണു തീപ്പുണ്ടായതെങ്കിൽ അനുസരിക്കാതെ ഒഴിഞ്ഞുമാറാൻ ഇടങ്ങി; മാത്രമല്ല ചിലർ എതിർക്കാനും ഇടങ്ങി; തീപ്പുകൾ നടപ്പിൽ വരുത്താനും മേൽനോട്ടം വഹിക്കാനും കഴകങ്ങളുടെ—വിധികർത്താക്കന്മാരുടെ—വകയായ ഒരേർപ്പാടാവശ്യമായി വന്നു അപ്പോഴാം മുതൽക്കാകുന്നു. അങ്ങിനെ വന്നപ്പോഴാണു് തളികളുടെയും തളിയാതിരിമാരുടെയും ഉത്ഭവം. അങ്ങിനെ കേരളത്തെ മുഴുവൻ പതിനെട്ടു തളികളാക്കി ഭാഗിക്കുകയും, ഓരോ കഴകങ്ങളുടെ അധികാരാതിർത്തിയിലുള്ള തളികളെയെല്ലാം അതതു കഴകങ്ങളുടെ കീഴിലാക്കുകയും, തളികളിലെല്ലാം തളിയാതിരിമാരെ ഏർപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു. തളികളെല്ലാം ഈ തളിയാതിരിമാരുടെ ആസ്ഥാനങ്ങളും, തളിയാതിരിമാർ അധികാരസ്ഥന്മാരുമാകുന്നു. അതോടൊപ്പം തന്നെ അവരെ സഹായിക്കാനായി പതിനെട്ടുസംഘങ്ങളെയും ഏർപ്പെടുത്തേണ്ടിവന്നു. ഈ സംഘങ്ങളുടെ നിലയാകട്ടെ ഏതാണ്ടൊരു ചെറിയ പോലീസുസംഘമായിരുന്നുവെന്നു പറയാം.

ഇങ്ങിനെ നാലു കഴകങ്ങളും പതിനെട്ടു തളികളും സംഘങ്ങളും ഉണ്ടായി എന്നു പറയാമെന്നല്ലാതെ ഓരോന്നിന്റേയും അധി

കാരപരിധി (അതിർത്തി) എതുവരെയായിരുന്നു എന്നാലോചിച്ചിട്ടും അറിയാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. വടക്ക ചന്ദ്രഗിരിപ്പുഴ മുതൽ കോരപ്പുഴ വരെ പെരിഞ്ചല്ലൂർ കഴകവും, കരുവന്നൂർ പ്പുഴ വരെ പന്നിയൂർ കഴകവും, കൊണ്ണിയാർ—കുമാരനല്ലൂർ പുഴ—വരെ പറവൂർ കഴകവും, അവിടുന്നു തെക്കോട്ട കന്യാകുമാരി വരെ ചെങ്ങന്നൂർ കഴകവും ആണെന്നു കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻതമ്പുരാന്റെ കേരളത്തിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു.[1] അതുപോലെത്തന്നെ ഓരോ കഴകത്തിന്റേയും കീഴിൽ എത്രയെത്ര ഗ്രാമങ്ങളാണുണ്ടായിരുന്നതെന്നും അവ ഏതെല്ലാമാണെന്നും നിശ്ചയമില്ല. ഓരോ തളികളുടേയും കീഴിൽ എത്ര ഗ്രാമങ്ങളുണ്ടായിരുന്നതെന്നും അഥവാ ഓരോ ഗ്രാമങ്ങളുടെ മേൽനോട്ടം വഹിപ്പാൻ എത്ര തളികളാണുണ്ടായിരുന്നതെന്നും, അവയുടെ അധികാരാതിർത്തി എതുവരെയായിരുന്നുവെന്നും അറിവായിട്ടില്ല. ദേശങ്ങളും, ഗ്രാമങ്ങളും, കഴകങ്ങളും എന്നിവയെപ്പോലെത്തന്നെ ഈ തളികളുടേയും ആസ്ഥാനം ഓരോ അമ്പലങ്ങളുംതന്നെയാകുന്നു.

'തളി'ശബ്ദത്തിനു തമിഴ്നിഘണ്ടുവിൽ[2] കാണുന്ന അർത്ഥം കോവിൽ—ക്ഷേത്രം—എന്നു മാത്രമാകുന്നു. എന്നാൽ ഇവിടെ അതിനു അതുമാത്രമല്ല "കാര്യാലോചന ചെയ്യാനുള്ള ക്ഷേത്രം—അമ്പലം—ദേവാലയം" എന്നുകൂടി താല്പര്യമുണ്ട്. കേരളത്തിൽ ഈ 23 അമ്പലങ്ങളെയല്ലാതെ[3] മറ്റുള്ളവയെയൊന്നും തളിശബ്ദം കൊണ്ടു വ്യവഹരിക്കപ്പെടുന്നില്ലെന്നുള്ളതു അതിനു തെളിവാകുന്നു.

---

1 കേരളം ഒന്നാം ഭാഗം രണ്ടാം പതിപ്പ്—പേജ്: 52.

2 തമിഴ്—ഇംഗ്ലീഷ്ഡിക്ഷണറി, വിശ്വനാഥൻപിള്ള, പേജ് 441.

3 18 തളികളും തിരുവഞ്ചിക്കുളത്തെ 5 തളികളും കൂടിയാണ് 23 എന്നു പറഞ്ഞതു്. ഇവയിൽ ആദ്യത്തെ 18 തളികളെപ്പറ്റിയ പൂർണ്ണവിവരങ്ങളും അന്വേഷണം ഒന്നിൽ കൊടുത്തിട്ടുള്ളതിനാൽ ഇവിടെ വിസ്തരിക്കുന്നില്ല. കൊടുങ്ങല്ലൂരിലെ തളികളെക്കുറിച്ച് അടുത്ത അദ്ധ്യായങ്ങളിൽ വിവരിക്കുന്നുമുണ്ട്.

ഇവിടെ കുറച്ച് അപ്രകൃതമാണെങ്കിലും ഒരു സംഗതികൂടി പറയാൻ തോന്നുന്നു. ചില ദേശക്ഷേത്രങ്ങൾക്കെല്ലാം 'ഓത്തമ്പലം' എന്നൊരു ഭാഷ നമ്പൂതിരിമാരുടെ ഇടയിൽ നടപ്പുണ്ടായിരുന്നു. അതിന്റെ അൎത്ഥം വേദവിദ്യാൎത്ഥികൾ എപ്പോഴും വേദാധ്യയനം ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന അമ്പലം എന്നാണ്. അതിന്റെ മറെറാരു ലക്ഷണം ഓത്തമ്പലങ്ങളിൽ ഉത്സവമുണ്ടാവില്ലെന്നതാകുന്നു. ഉത്സവം കൊടികയറിയാൽ ആറാട്ട് കഴിയുന്നതുവരെ ആ ദേശത്ത് അനധ്യായം (Holiday) ആണ്. എന്നുവെച്ചാൽ അക്കാലത്ത് അവിടെ 'വേദാധ്യയനം' പാടില്ലെന്നൎത്ഥം. ഉത്സവം പാടില്ലെന്നു നിശ്ചയിക്കുവാൻ കാരണം അതുമൂലം കാലം വേദാധ്യയനത്തിനു മുടക്കം വരാതിരിക്കണമെന്നാകുന്നു. ഇത്തരം ഓത്തമ്പലങ്ങളിൽ അമ്പലവാസികളൊഴികെ മററു അബ്രാഹ്മണരാരും നാലമ്പലത്തിനകത്തു കടക്കുകയും പതിവില്ല. വേദഘോഷം—വേദോച്ചാരണം—അവൎക്കു കേൾക്കരുതെന്നായിരുന്നു ചട്ടം. അവർ തൊഴുവാൻ വരുമ്പോൾ വേദം ചൊല്ലാതിരിക്കയോ ഉച്ചാരണം പതുക്കെ ആക്കുകയോ വേണമല്ലൊ. അതിനുംകൂടി ഇടവരരുതെന്നു കരുതിയാണ ഓത്തമ്പലങ്ങളിൽ ആ നിയമം നടപ്പാക്കിയിരിക്കുന്നത്. പല ദേശക്ഷേത്രങ്ങളും എന്റെ ചെറുപ്പത്തിൽ ഇത്തരം ഓത്തമ്പലങ്ങളായിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. ഇപ്പോൾ വേദാധ്യയനം തന്നെ മിക്കവാറും നാമാവശേഷമായതിനാൽ ഈ നിലയിൽ അതെല്ലാം പറഞ്ഞാൽ സാധാരണക്കാൎക്ക് താല്പൎയ്യം ഗ്രഹിക്കുവാൻതന്നെ പ്രയാസമായിത്തീരുന്നതായിരിക്കും. എങ്കിലും ഒരു ചരിത്രമെന്ന നിലക്കു ഈ പരമാൎത്ഥം ഇവിടെ രേഖപ്പെടുത്തുന്നതാണ്. ശുകപുരം, പാഞ്ഞാൾ, തളിപ്പറമ്പ് മുതലായ ചില ക്ഷേത്രങ്ങളിൽ ആ നടപടി ഇപ്പോഴും ആചരിച്ചുവരുന്നുണ്ട്. ഇവിടെ ഒന്നുകൂടി പറയട്ടെ. സാധാരണ അമ്പലങ്ങൾക്കെല്ലാം—കിഴക്കോട്ടാവട്ടെ പടിഞ്ഞാട്ടാവട്ടെ—പ്രധാന നടയുള്ള പുറമെ പൂൎവ്വ പാൎശ്വങ്ങളിൽ ഒന്നിലെങ്കിലും

ഒരു നട—കട്ടിള—യുണ്ടാവാതിരിയ്ക്കയില്ല. പൂർവ്വഭാഗത്തുള്ള വലിയമ്പലത്തിൽ നമ്പൂതിരിമാരുടെ തേവാരവും വേദഘോഷവും മററുമുണ്ടാവുന്നതിനാൽ അബ്രാഹ്മണർക്ക് അതിന്നിടയിൽക്കൂടെ—നടയിൽക്കൂടെ—അകത്തേയ്ക്കു കടക്കാൻ അധികാരമില്ലെന്നായിരുന്നു നിശ്ചയവും നടപ്പും. അതിനാൽ അവർക്കു സോപാനത്തിൽ വന്നു തൊഴുവാൻ വേണ്ടിയാണു അങ്ങിനെ കട്ടിള വെയ്ക്കുന്നത്. സാധാരണ അമ്പലങ്ങളിലെല്ലാം ആ വഴിയെ വന്നു അവർ തൊഴുതുപോരുകയേ ചെയ്തിരുന്നുള്ളു. മാത്രമല്ല നമ്പൂതിരിമാർ വൈദിക വേദം ചൊല്ലി നമസ്കരിയ്ക്കുക മുതലായ ഉപാസന ചെയ്യുന്ന സമയമാണെങ്കിൽ അബ്രാഹ്മണർ അവിടെയെത്തിയാൽ തെററുന്ന പ്രാവശ്യം കൈ കൊട്ടുക പതിവായിരുന്നു. അതിന്റെ അർത്ഥം—അല്ലെങ്കിൽ ആവശ്യം—അവരോട് വഴി മാറാൻ വേണ്ടി ഒച്ചാട്ടുന്നതുപോലെ, ഞങ്ങടെ തൊഴുവാൻ അകത്തേയ്ക്കു വരുന്നുണ്ടെന്നും, അതിനാൽ വേദോച്ചാരണം പതുക്കെ—അവർക്കു കേൾക്കുവാൻ കഴിയാത്ത വിധത്തിൽ—ആക്കണമെന്നും അറിയിക്കുകയാകുന്നു. അതു കേട്ടാൽ വേദോച്ചാരണം പതുക്കെയാക്കുകയും പതിവായിരുന്നു. ഇനി പ്രകൃതം തുടരട്ടെ.

'തളിയാതിരി'ശബ്ദത്തിന്റെ അർത്ഥവും നല്ലവണ്ണം വ്യക്തമായി; അറിഞ്ഞിട്ടില്ല. തളികളിൽ ഇരുന്നുകൊണ്ടു ഭരണം നടത്തുന്ന ആൾ എന്നാവാനേ വഴിയുള്ളു. നമ്പൂതിരി, സാമൂതിരി, ചോമാതിരി, അക്കിത്തിരി എന്നാദിയായി പലതിലും 'തിരി'ശബ്ദം കാണുന്നുണ്ട്. അതിന്റെ താല്പര്യമെന്താണ്? നമ്പ്യാതിരി, നമ്പ്യച്ചൂതിരി, പുല്യതിരി എന്നിവയിലെല്ലാം കാണുന്നതു 'ആതിരി'യാകുന്നു. 'തളിയാതിരിയിൽ' കാണുന്നതും 'ആതിരി'യാണല്ലോ. അതിന്നു വല്ല പ്രത്യേകാർത്ഥവുമുണ്ടോ എന്നും നിശ്ചയമില്ല. പഴയ തമിഴ് നിഘണ്ടുവും വ്യാകരണവും അറിയുന്നവർ പറയേണ്ടതാണത്.

ഇങ്ങിനെ കഴകങ്ങളുടെ ആവിർഭാവത്തോടുകൂടിത്തന്നെയാണോ തീർപ്പുകളും നടപ്പാക്കുന്നതിനു തളികളേയും സംഘങ്ങളേയും ഏ

പ്പെടുത്തേണ്ടിവന്നതു്? ചില തീർപ്പുകൾ നടപ്പാവാതെ വന്നതിനു ശേഷമാണോ ഇവരെ ഏർപ്പെടുത്തിയതു്? അഥവാ ആദ്യംതന്നെ അങ്ങിനെ വന്നേയ്ക്കുമെന്നു കരുതി സംഘങ്ങളേയും തളികളേയും ഏർപ്പെടുത്തുകയാണോ ഉണ്ടായതു്? എന്നു സംശയമുള്ള. തീർപ്പുകൾ കല്പിയ്ക്കുകയല്ലാതെ നടപ്പാക്കുക എന്ന ഒരു പ്രശ്നം അന്നുവരെ ഉത്ഭവിച്ചിട്ടു ഉണ്ടായിരുന്നില്ലല്ലോ. അതിനാൽ കഴകങ്ങളുടെ തീർപ്പുകളെപ്പറ്റി തോറ്റ കക്ഷികൾ പിറുപിറുക്കാനും അനുസരിയ്ക്കാതിരിയ്ക്കാനുമുള്ള ലക്ഷണങ്ങൾ കണ്ടുതുടങ്ങിയപ്പോഴായിരിയ്ക്കുന്നു തീർപ്പുകളെ നടപ്പാക്കാനും, നടപടികളെ മേൽനോട്ടം വഹിയ്ക്കാനുമായി തളി—തളിയാതിരിമാരെ ഏർപ്പെടുത്തിയതു്; അവരുടെ ആജ്ഞകളിൽ അനുസരണക്കേടും എതിർപ്പും കണ്ടുതുടങ്ങിയതിനു-ശേഷമായിരിയ്ക്കും സംഘങ്ങളേർപ്പെടുത്തിയതെന്നുമാണു് എന്റെ അനുമാനം.

ഓരോ കഴകങ്ങളിലേയും കഴകാധിപന്മാരെ കുലവൃത്തിയെന്ന നിലയിൽ പ്രവർത്തിപ്പാനായി ആവശ്യമുള്ളേടത്തോളം തറവാട്ടുകാരെ സ്ഥിരമായി നിശ്ചയിച്ചുവല്ലോ. തളിയാതിരിമാരെ മാത്രം അങ്ങിനെയല്ല, നിശ്ചിതമായ കാലത്തേയ്ക്കു തിരഞ്ഞെടുത്തു് അവരോധിയ്ക്കുകയേ ചെയ്തിരുന്നുള്ളു. അതിനുള്ള ഒന്നാമത്തെ തെളിവു്, തളിയാതിരിമാരുടെ യാതൊരു വംശക്കാരെയും ഇപ്പോൾ കാണുന്നില്ലെന്നുള്ളതാണു്. 18 തളികളിലും തളിയാതിരിമാരുണ്ടായിരുന്ന സ്ഥിതിയ്ക്കു—പലതും കുറ്റിയറ്റുപോയിട്ടുണ്ടാവാമെങ്കിലും—ഒന്നുപോലും അവശേഷിയ്ക്കാതെ തളിയാതിരിത്തറവാട്ടുകൾ മുഴുവനും നശിച്ചുപോകണമെന്നില്ല, ചിലതെങ്കിലും അവശേഷിച്ചുകാണേണ്ടിയിരുന്നു. കഴകങ്ങൾ നാലേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളുവെങ്കിലും ആ നാലിന്റെയും അധിപന്മാരെ ഇപ്പോൾ കാണുന്നുണ്ടു്. അതിനാൽ തളിയാതിരിമാരെ അതാതു കാലത്തു് തിരഞ്ഞെടുത്തു അവരോധിയ്ക്കുകയേ ചെയ്തിരുന്നുള്ളുവെന്നും, ആ കാലം കഴിഞ്ഞാൽ

ഒഴിഞ്ഞുപോകണമെന്നായിരുന്നു നിശ്ചയമെന്നും വ്യക്തമാകുന്നു. കേരളോല്പത്തി മുഴുവൻ ഒരു ചരിത്രമായി സ്വീകരിപ്പാൻ തരമില്ലെങ്കിലും ഈ കാര്യം അതിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു ശരിയാണെന്നുതന്നെ വിശ്വസിക്കാം. തിരഞ്ഞെടുക്കുകയായിരുന്നുവെന്നു മാത്രമല്ല മുമ്മൂന്നു കൊല്ലത്തേക്കാണു അവരോധിച്ചിരുന്നതെന്നും അതിൽ പറയുന്നതു്. അതും വാസ്തവമാണെന്നു വിശ്വസിക്കണം. ഇവരെ തിരഞ്ഞെടുക്കുകയായിരുന്നു പതിവെന്നതിലേക്കു മറ്റൊന്നുകൂടി തെളിവാണു്. പ്രൌഢക്ഷമനില്ലാത്ത കഴകത്ത — വിദ്യ — ക്കാർക്കെല്ലാം ജനസ്വത്തുണ്ടല്ലൊ; അഥവാ അവർ ജന്മികളാണല്ലൊ. വന്നൂതിരിമാരും, കത്താവു കയ്യും മുതലായ നാടുവാഴികളും ദേശവാഴികളും ജന്മികളായിക്കാണുന്നതു് ആ കാരണത്താലാകുന്നു. അതുപോലെ തളിയാതിരിമാരുടെ പ്രവൃത്തിക്കു ചില വംശക്കാരെ സ്ഥിരമായി നിയമിക്കുയാണു ചെയ്യുന്നതെങ്കിൽ അവർ ജന്മിമാരായിരിക്കയും ചിലരെയെങ്കിലും ഇന്നു ജന്മികളായിക്കാണുകയും ചെയ്യേണ്ടിയിരുന്നു. അങ്ങിനെ കാണാതിരിക്കാനുള്ള കാരണങ്ങളിലൊന്നു അവർ ജന്മികളല്ലാതിരിക്കുന്നതും കൂടിയാണു്. പെരുമാൾഭരണമവസാനിച്ചു് കേരളം പല രാജാക്കന്മാർക്കും പങ്കിട്ടതോടെ മുഴുനം രാജാക്കന്മാരുടെ കീഴിലായി; അതോടെ തളിയാതിരിമാരുടെ അധികാരം നശിച്ചു; അതോടുകൂടിയും അതിനു ശേഷവുമായിരിക്കും തളിയാതിരിയവരോധം അസ്തമിച്ചതു്.

——:0:——

അദ്ധ്യായം 3

സംഘങ്ങളുടെ ഉത്ഭവം

കേരളത്തിൽ 18 തളികളും 18 സംഘങ്ങളും ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്നു പ്രസിദ്ധമാണു്. ഈ സംഘങ്ങൾക്കു വലിയ ചരിത്രപ്രാധാന്യമുണ്ടു്. എന്റെ ചെറുപ്പക്കാലമായപ്പോഴേക്കുതന്നെ കാല

പ്പഴക്കത്താലും ഉപയോഗശൂന്യതയാലും തേഞ്ഞുമാഞ്ഞ് അവയുടെ ഒരാഭാസരൂപമായി പരിണമിച്ചിരുന്നു. അതിന്റെ ചരിത്രപരമായ വശങ്ങളെ തിരിച്ചറിയുവാൻ ഇന്നു വളരെ പ്രയാസമായിട്ടുണ്ട്. ഈ സംഘങ്ങളുടെ പൂൎവ്വചരിത്രത്തെ സാമാന്യജനങ്ങൾക്കു മനസ്സിലാകത്തക്കവണ്ണം വിവരിക്കുവാൻ കുറച്ചധികം എഴുതേണ്ടിവരും. അതിന്റെ ഇന്നത്തെ നില അത്യന്തം ശോചനീയമായിത്തീൎന്നിട്ടുണ്ട്. അതിന്റെ ചരിത്രവശം വിട്ടു ആ കളി കണ്ടിട്ടുള്ളവർപോലും ഇന്നു വിരളമാണ്. അതുതന്നെ അറുപതു തികഞ്ഞ കാരണവന്മാർ മാത്രവുമാകുന്നു. അതുകൊണ്ട് സംഘങ്ങളെപ്പററിയോ അതിന്റെ കളിയെസ്സംബന്ധിച്ചോ അറിയണമെങ്കിൽ ഇപ്പോൾത്തന്നെ ഒന്നിറങ്ങി അന്വേഷിച്ചു മതിയാവൂ എന്നെനിക്കു തോന്നി. അതിന്റെ ഫലമായി കണ്ടെത്തിയ വിവരങ്ങളാണ് ഞാനിവിടെ പ്രസ്താവിക്കുന്നതു്.

അപ്പൻതമ്പുരാൻ സംഘങ്ങളെപ്പററി എഴുതിയിട്ടുണ്ടെങ്കിലും അത് അപൂൎണ്ണമാകുന്നു. നാരായണപ്പണിക്കരും ഉള്ളൂരും അവരുടെ സാഹിത്യചരിത്രങ്ങളിൽ സംഘങ്ങളെക്കുറിച്ച് പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ട്. പാതിരിശ്ശേരി നാരായണൻനമ്പൂതിരി സംഘക്കളിയുടെ സമ്പ്രദായങ്ങളെക്കുറിച്ച് മംഗളോദയം മാസികയിലും വിവരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇവരെല്ലാവരും സംഘക്കളിയുടെ ആഗമത്തെപ്പററി മിക്കവാറും ഒരേ അഭിപ്രായക്കാരാകുന്നു. കേരളോല്പത്തിയിലെ ഐതിഹ്യമാണതിനു നിദാനം. പള്ളിബാണപ്പെരുമാൾ* കേരളം ഭരിച്ചിരുന്ന കാലത്ത് നമ്പൂതിരിമാരും ബുദ്ധമതക്കാരും തമ്മിൽ ഒരു തൎക്കമുണ്ടാവുകയും, അതിൽ വിജയം വരിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി നമ്പൂതിരിമാർ തൃക്കാരിയൂരിൽ ചെന്നു ശിവനെ ഭജിക്കുകയും ചെയ്തു. ആ അവസരത്തിൽ ജംഗമൻ എന്നൊരു മഹൎഷി അവിടെ വരികയും നാലു

---

* പള്ളിബാണപ്പെരുമാളുടെ കാലം 9-ാം നൂററാണ്ടാണെന്നു ചരിത്രജ്ഞർ പറയുന്നു. കേരളവും ബുദ്ധമതവും—പേജ് : 48.

പാരമ്യത്തോടുകൂടിയ ഒരു മന്ത്രം നമ്പൂതിരിമാർക്ക് ഉപദേശിക്കുകയും ചെയ്തുവത്രെ. ഒരു മണ്ഡലക്കാലം ഈ മന്ത്രംകൊണ്ടു് നമ്പൂതിരിമാർ തൃക്കാരിയൂർ ഭജിച്ചു. അപ്പോഴേയ്ക്കും ആറു പരദേശബ്രാഹ്മണർ അവിടെ വരികയും അവരുടെ സഹായത്തോടെ നമ്പൂതിരിമാർ ബൗദ്ധന്മാരെ തോല്പിക്കുകയും ചെയ്തുവെന്നാണു് ആ ഐതിഹ്യം.[1] ആ 'നാല്പ്പാദം' അഭിപ്രമാണമെന്നുള്ള ബോധ്യത്താൽ അന്നു മുതല്ക്കു് അതിന്നെ ആദരിച്ചുവന്നു. ഈ കഥയാണു് എല്ലാവരും സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ളതു്.

കുഞ്ഞുകുട്ടൻതമ്പുരാൻ 'കേരള'ത്തിൽ ഓരോ നാട്ടിലും ഓരോ സംഘങ്ങളുണ്ടായിരുന്നു രക്ഷാധികാരമെന്നും ധർമ്മശാസ്ത്രപ്രകാരം ആചാരനിയമങ്ങളെ നിശ്ചയിക്കുക മുതലായതെല്ലാം ചെയ്തിരുന്നതു ഇവരാണെന്നും മറ്റുമാണു് പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു്.[2] അതായതു് കേരളഭരണം ഒരുകാലത്തു് ഈ പതിനെട്ടു സംഘങ്ങളിൽ നിക്ഷിപ്തമായിരുന്നുവെന്നു സാരം. ഏതാണെങ്കിലും ഞാൻ സ്വീകരിക്കുന്നതു് കുഞ്ഞുകുട്ടൻതമ്പുരാന്റെ നിഗമനത്തെയാണു്. ഇനി സംഘത്തിന്റെ ഉത്ഭവത്തെപ്പറ്റിയും ഇന്നു് അതു് പാനങ്കളിയായി പരിണമിച്ചതിന്റെ ചരിത്രത്തെപ്പറ്റിയും ഇവിടെ വിവരിക്കാം.

സംഘക്കളി, ചാത്തിരസംഘക്കളി, ശാസ്ത്രാംഗക്കളി, യാത്രക്കളി, പാനക്കളി എന്നെല്ലാം പറയുന്നതു് ഇതിന്റെ പേരുകളാണു്; അഥവാ പര്യായങ്ങളാകുന്നു. നമ്പൂതിരിമാരുടെ 'ബൗദ്ധയാത്രക്കളി'യുടെ സ്മാരകമായതുകൊണ്ടാണിതിന്നു യാത്രക്കളി എന്ന പേരുണ്ടായതു്[3] എന്നും, ചാത്തിര—ശ്രാവക—നമ്പൂതിരിമാരുടെ ക

1 ഉള്ളൂരിന്റെ കേരളസാഹിത്യചരിത്രം ഒന്നാം ഭാഗ(പേജ്: 176)ത്തിൽനിന്നും സംഗ്രഹിച്ചു് എടുത്തതാണീ ഐതിഹ്യം.

2 'കേരളം'—പേജ്: 40.

3 കേരളചരിത്രം—പേജ്: 43.

ളിയായതിനാലാണു് ചാത്തിരക്കള്ളി — ശാസ്ത്രാംഗക്കള്ളി — എന്ന പേരുണ്ടായതെന്നും മററും ഓരോ അഭിപ്രായങ്ങൾ ഇതിന്റെ പേരിനെപ്പററി പൊന്തിവന്നിട്ടുണ്ടു്. 'ചാത്തിരന്മാർ' എന്നും 'ചേരിയന്മാർ' എന്നും നമ്പൂതിരിമാരെ തന്നെയായിത്തീരിട്ടും എന്നു ഒരു പക്ഷക്കാർ പറയുന്നു്. ചേരിയന്മാർ എന്നാൽ ചാത്തിരനമ്പൂതിരിമാരല്ലാത്തവരാണെന്നു താല്പൎയ്യം. ചാത്തിരന്മാർ എന്നാൽ ബൌദ്ധന്മാരെന്നും ശ്രാവകന്മാർ എന്നാൽ ജൈനന്മാർ എന്നുമാണൎത്ഥം. എന്നാൽ ചന്ദ്രോത്സവത്തിൽ ചാത്തിരസംഘമെന്നും, ശ്രാവകന്മാരെന്നും മാറി മാറി പ്രയോഗിച്ചുകാണുന്നു. *

ഈ പ്രകൃതത്തിൽ സംഘം എന്നു പറയുന്നതിനു തമിഴിലെ മുതച്ചങ്കം, ഇടൈച്ചങ്കം, കടൈച്ചങ്കം മുതലായ തമിഴ്സംഘങ്ങൾ എന്ന അൎത്ഥം ധരിച്ചുകൂടാ. ഇവിടെ സംഘം എന്നാൽ പട്ടാളസംഘങ്ങൾ എന്നൎത്ഥം. കേരളത്തിൽ 4 കഴകങ്ങളും 18 തളികളും ഉണ്ടായതെങ്ങിനെ എന്നു മുന്നദ്ധ്യായങ്ങളിൽ വിവരിച്ചുവല്ലോ. 18 തളികൾ ഉണ്ടായപ്പോൾ അവിടെ രാജ്യരക്ഷയ്ക്കായി 18 സംഘങ്ങളും ഉണ്ടായി. തളികൾക്ക സവിധിൽ തന്നെ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളു. രാജ്യരക്ഷയെസ്സംബന്ധിച്ചുള്ള ചുമതല അതാതു സംഘങ്ങളാണു നിൎവ്വഹിച്ചിരുന്നതു്. ഈ സംഘങ്ങളുടെ പ്രവൃത്തിയാകട്ടെ പോലീസുകാർ പാറാവു ചെയ്യുന്നതുപോലെ, തളികളിൽ തളിയാതിരിമാർ പാസാക്കുന്ന തീൎപ്പുകളെ ജനങ്ങൾ അനുസരിക്കുന്നില്ലേ? അനുസരിക്കുന്നതിൽ അവൎക്ക വല്ല തടസ്സവും നേരിട്ടുന്നുണ്ടോ? എന്നും മററും നടന്നു പരിശോധിക്കുകയായിരുന്നു. തി

* "വന്നാനന്ദ്യുത്സവത്തിന്നാഗമിക്കിയ ശ്രാവകാ ശ്രാവൃഗണാഃ"

—ചന്ദ്രോത്സവം, 4-ാം സൎഗ്ഗം, ശ്ലോകം 27.

"പട്ടററ ചാത്തിരക്കൂട്ടം പിരൾ വിരകം
കെട്ടിച്ചുകാണെത്തൂതമാനമഹോത്സവായ"

—4-ാം സൎഗ്ഗം, ശ്ലോകം 34.

പ്പ്കരം ചെയ്യുകയും, കുററക്കാരനെങ്കിൽ ശിക്ഷ വിധിക്കുകയും മാത്രമെ അധികാരസ്ഥന്മാർ ചെയ്യേണ്ടിയിരുന്നുള്ളു. തീർപ്പ്കരം അറിഞ്ഞുകഴിഞ്ഞാൽ അതനുസരിക്കുന്നതും ശിക്ഷകരം അനുഭവിക്കുന്നതും ജനങ്ങരം എപ്പോഴും ഒരുങ്ങായിരുന്നു; മറിച്ച് അതിനു യാതൊരു മടിയും കാണിച്ചിരുന്നില്ല; ഒഴിഞ്ഞുമാറാൻ അധികമാരും ശ്രമിച്ചിരുന്നുമില്ല. * അതിനാൽ അതിനു ഒട്ടുംതന്നെ ബലപ്രയോഗം വേണ്ടിയിരുന്നുമില്ല. ബാങ്ക്, പീടിക, ആഫീസ് മുതലായവയുടെ പടിക്കൽ നാണരം പൂട്ടിപ്പോരുന്ന സമയത്ത് കാവലിടാറുണ്ട്. കള്ളന്മാർ സംഘം ചേർന്നു ബലാല്ക്കാരമായി കവർച്ച നടത്താൻ വന്നാൽ അവരെ എതിർത്തടിക്കുവാനും അങ്ങിനെ സ്ഥലം രക്ഷിക്കുവാനും വേണ്ടിയല്ല ആ വിധം ചെയ്യുന്നത്. അതിനുള്ള കഴിവോ ആയുധങ്ങളോ അവർക്കില്ലെന്നും നമുക്കറിയാം. ഉടമസ്ഥനോ അയാളുടെ ശിഷ്യനോ അവിടെ ഇല്ലെന്നു വന്നാൽ കള്ളന്മാർ ഒളിഞ്ഞും മറഞ്ഞും ഗൂഢമായി വന്നു കള്ളത്താക്കോലിട്ടോ പൂട്ടു കുത്തിപ്പൊളിച്ചോ ചുമരു തുരന്നോ അകത്തു കടന്നു മോഷ്ടിച്ചുവെന്നു വരാം. നിലവിളിക്കുവാൻ മാത്രം കഴിവുള്ള ഒരു കാവൽക്കാരൻ അവിടെയുണ്ടായാൽ മതി; പിന്നെ അത്തരം കള്ളന്മാർപോലും അവിടെ ചെല്ലുകയില്ലെന്നു എല്ലാവർക്കുമറിയാം. കാരണം അങ്ങിനെ ഒരു ശബ്ദം (നിലവിളി) കേട്ടാൽ കേരംക്കുന്നവരെല്ലാം കള്ളനെ പിടിക്കുവാനും ഉടമസ്ഥനെ സഹായിക്കുവാനും മാത്രമെ ശ്രമിക്കൂ; അതിനു ശ്രമിക്കാതിരിക്കുകയില്ല എന്നുള്ളതു തന്നെ

സംഘങ്ങരംക്കുള്ള പ്രയോജനവും അത്രമാത്രമായിരുന്നു. കേവലം കാവൽക്കാരെപ്പോലെ കൂട്ടങ്ങളുടെ നാട്ടിൻപുറങ്ങളിൽ നടന്ന

* ആ ശിക്ഷകരം എന്തായിരുന്നുവെന്നും മററും വഴിയെ പ്രസ്താവിക്കാം.

നോക്കിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയും, വല്ലവരും അക്രമം കാണിക്കുന്നു ണ്ടെന്നു—എവിടെയെങ്കിലും മോഷണം നടന്നുവെന്നു കേട്ടാലു ടനെപോലെ അതു കണ്ടുപിടിച്ചുവെന്നു തോന്നിക്കുകയും മാത്രമെ ചെയ്യേണ്ടിയിരുന്നുള്ളു. എങ്കിലും സംഘത്തലവൻ മാത്രമല്ല യു ദ്ധാഭ്യാസം ചെയ്ത് പട്ടാളക്കാരായ നമ്പൂതിരിമാരും ആ കാലത്ത് ധാരാളം സംഘങ്ങളിൽ ഉണ്ടായിരുന്നതായി പറയപ്പെടുന്നുണ്ട്. അന്നു സംഘത്തിന്റെ പടത്തലവനായിരുന്നത് പരിഷപ്രമാണി യായിരുന്നു. പരിഷ എന്നാൽ പടനായകൻ * എന്നാണ് അർത്ഥം.

ഇവിടത്തെ ജനങ്ങൾക്കുണ്ടായിരുന്ന സംസ്കാര-സദാചാര-സൌശീല്യാദികളുടെ ഗുണവും വലുപ്പവും കാരണം സംഘങ്ങളു ടെ ചുമതല എന്താണ്ട് ഒരു മിലിറ്ററിപോലീസിന്റേതുപോലെ ആ യിരുന്നുവെന്നു പറഞ്ഞുകൂടല്ലൊ. സാമാന്യജനങ്ങളെല്ലാം അന്ന ത്തെ ശാസ്ത്രവിധിയനുസരിച്ച് കന്നുകാലി വളർത്തൽ, കൃഷി എന്നിവകൊണ്ടും വിദേശവ്യാപാരതൊഴിലാളികൾ അവരുടെ കൈത്തൊ ഴിൽകൊണ്ടും അന്യോന്യം സഹായിച്ചുകൊണ്ട് ശാന്തമായും സു ഖമായും സംതൃപ്തിയോടുകൂടിയും സൌഹാർദ്ദത്തോടെ ജീവിച്ചു പോന്നു. അതുകൊണ്ട് സമാധാനപാലനത്തിനു സഹായിയായി നിന്നു പരിശോധിക്കുവാനുള്ള ചില ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ എന്ന നി ലയെ സംഘങ്ങൾക്ക വേണ്ടിവന്നിരുന്നുള്ളു. ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ ഇവർക്ക പറയത്തക്ക ജോലിയൊന്നും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. അതുകൊ ണ്ട് ഈ സംഘക്കാർ തർക്കവ്യാകരണാദി ശാസ്ത്രങ്ങളും ശസ്ത്രങ്ങ ളോടൊപ്പംതന്നെ അഭ്യസിച്ചുവന്നു. ഇവരെ ശാസ്ത്രാഭ്യാസം ചെ യ്യിപ്പിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി 18 സഭാമഠങ്ങളിലും ഓരോ വാക്യവൃ ത്തിക്കാരെ നിയമിക്കുകയും ചെയ്തു. 'വാക്യവൃത്തി' എന്നുവച്ചാൽ

---

* പരിഷ=പടനായകൻ; ഇത് യോദ്ധാവായ ഒരു നമ്പൂതിരിയായി രിക്കും. കേരളം—കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻതമ്പുരാൻ—പേജ് : 41.

ധൎമ്മശാസ്ത്രവിധായകൻ എന്നാണൎത്ഥം. 1 അങ്ങിനെ അവർ ശാസ്ത്രങ്ങളിലും പ്രാവീണ്യം നേടി.

ആയുധാഭ്യാസം പ്രധാനമായതുകൊണ്ടാണു് ചാത്തിരനമ്പൂതിരിമാർ ഓത്തു ചൊല്ലാത്തവരായിത്തീൎന്നതെന്നു മുമ്പു പറഞ്ഞുവല്ലൊ. 2 എന്നാൽ പിന്നെ അവൎക്കു ശാസ്ത്രം പഠിക്കുന്നതിനും 'ശാസ്ത്ര'നമ്പൂതിരിമാരാവാനും എങ്ങിനെയാണു സാധിച്ചതു്? എന്നൊരു ചോദ്യത്തിന്നവകാശമുണ്ടു്. അതിന്നുള്ള മറുപടി പറയാം.

വേദാധ്യയനമെന്നു പറയുന്നതു് ഓത്തു മുഴുവൻ കാണാപ്പാഠം പഠിക്കലാകുന്നു. അൎത്ഥം മനസ്സിലാക്കാതെ ശബ്ദം മാത്രം കാണാപ്പാഠം പഠിക്കുന്നതിനു ചെറുപ്പത്തിലേ സാധിക്കൂ; പ്രായമായാൽ പിന്നെ പ്രയാസമാണു്. അങ്ങിനെ വേദം മുഴുവൻ കാണാപ്പാഠം പഠിക്കുവാൻ സാമാന്യബുദ്ധിയുള്ള ഒരാളാണെങ്കിൽ മുടക്കം കൂടാതെ തുടൎച്ചയായി പഠിക്കുന്നപക്ഷം നാലു കൊല്ലത്തിൽ കുറയാത്ത കാലം വേണ്ടിവരും. എന്നിട്ടു ഓത്തു മുഴുവൻ പഠിക്കുവാൻ ഓരോ കാരണവശാൽ ആറു കൊല്ലത്തോളം വേണ്ടിവരും. സാധാരണയായി 7 വയസ്സു തികഞ്ഞതിനു ശേഷം 9 വയസ്സിനുള്ളിൽ ഉണ്ണികളെ ഉപനയനം കഴിച്ചു് ഓത്തു ചൊല്ലിച്ചു തുടങ്ങുന്നു. അതിനു ശേഷമുള്ള അഞ്ചാറു കൊല്ലങ്ങളിലാണു് എല്ലാവരും ഓത്തു് കാണാപ്പാഠം പഠിച്ചിരുന്നതു്. സംഘങ്ങളുടെ ചുമതലയാണെങ്കിൽ ദേശരക്ഷ ചെയ്യുക എന്നതാണല്ലൊ. അതിനു അക്കാലത്തെ ആയുധങ്ങളായ വാൾ, പരിച, കുന്തം, ചുരിക മുതലായ ആയുധങ്ങൾ ഉപയോഗിക്കുവാൻ പഠിക്കേണ്ടതുണ്ടു്. അതുകൂടെ പ്രായ

1 ഇത്രയും അതാതു് സമ്പ്രദായങ്ങളിൽ പഠിച്ചു് പാണ്ഡിത്യം നേടി ഭട്ടതിരിയായി അവരോധിച്ചിട്ടുള്ള ബ്രാഹ്മണനായിരിക്കണമെന്നു കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻതമ്പുരാൻ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. കേരളം—പേജ്: 41.

2 ആര്യന്മാരുടെ കുടിയേറ്റം രണ്ടാം ഭാഗം 8-ാ ഓത്തു ചൊല്ലാത്തവർ എന്ന അദ്ധ്യായം നോക്കുക.

ഗ്രഹിക്കുന്നതിന്നു പ്രധാനമായി വേണ്ടതു് മെയ്യഭ്യാസമാകുന്നു. തച്ചോളി ഒതേനൻ, ചന്തു മുതലായവരുടെ മെയ്യഭ്യാസം പ്രസിദ്ധമാണല്ലോ. ഈ മെയ്യഭ്യാസത്തിന്നും ആയുധപ്രയോഗത്തിന്നും ചെറുപ്പത്തിൽ ആരംഭിച്ചാലേ സാധ്യമാകൂ. വേദാധ്യയനം ചെയ്യേണ്ടതായ പ്രായവും അതുതന്നെയാണു്. ഈ സംഘക്കാർ ഓത്തു ചൊല്ലാത്തവരാവാനുള്ള കാരണമതാകുന്നു.

ആവക മെയ്യഭ്യാസവും ആയുധപ്രയോഗവുമെല്ലാം പത്തിരുപതു വയസ്സാകുമ്പോഴേക്കു പൂർത്തിയാകും. രാജ്യത്തിനെങ്കിൽ ഇന്നു പറഞ്ഞതുപോലെ വലിയ യുദ്ധമോ കലഹമോ ഇല്ലാതിരുന്നാൽ പിന്നെ അവർക്കു കാര്യമായ ജോലിയില്ലതാനും. അതിനാൽ പിന്നെ ബാരക്കുകളിൽ താമസിക്കുന്ന പട്ടാളങ്ങളെപ്പോലെയായി അവരുടെ നില. ശാസ്ത്രം പഠിക്കുക എന്നുവെച്ചാൽ വേദാധ്യയനംപോലെ കേവലം ശബ്ദത്തെ കാണാപ്പാഠം പഠിക്കുകയല്ല, ശബ്ദത്തിന്നുള്ള അർത്ഥം മനസ്സിലാക്കുകയാണു പ്രധാനം. പ്രായമായവർക്കു അതിന്നു പ്രയാസമില്ല; അവർക്കു സാധിക്കുകയുമുള്ളു. ഈ ചാത്തിരനമ്പൂതിരിമാർക്കു ഒഴിവുസമയം ധാരാളമുള്ളതിനാൽ സംഘങ്ങളിലെല്ലാം ശാസ്ത്രങ്ങൾ പഠിപ്പിക്കുന്നതും ഏർപ്പാടാക്കി, അവരെല്ലാം ശാസ്ത്രങ്ങളിലും ശസ്ത്രങ്ങളിലും ഒന്നുപോലെ സമർത്ഥന്മാരാവുകയും, ഓരോ സംഘത്തിന്റെ ആധിപത്യം കാലക്രമേണ ശസ്ത്രവിദ്യയ്ക്കു പുറമെ ശാസ്ത്രവൈദഗ്ധ്യം കൂടിയുള്ളവരിൽ വന്നു ചേരുകയും ചെയ്തു. ഇങ്ങനെയാണു സംഘങ്ങളിലുള്ള ആയുധാഭ്യാസികൾ ഓത്തു ചൊല്ലാത്തവരും, ശാസ്ത്രപണ്ഡിതന്മാരുമായി വന്നതു്.

A. D. 15-ാം നൂറ്റാണ്ടു വരെ ശസ്ത്രശാസ്ത്രങ്ങളിൽ ഇവർ വിദഗ്ദ്ധന്മാരായിരുന്നുവെന്നു കാണാം. 14-ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ രചിച്ചിട്ടുള്ള ശുകസന്ദേശത്തിൽ ലക്ഷ്മീദാസൻ പറയുന്നതു് നോക്കുക. "അരിയിട്ടുവാഴ്ച നടത്തി രാജാക്കന്മാരെ ചക്രവർത്തിയായി വാഴി

ക്കുന്നവരും, കേരളത്തിലെ 64 ഗ്രാമങ്ങൾക്കും ഉപദേശം കൊടുത്തു് നേതൃത്വം വഹിച്ചു് അവയെ നയിക്കുന്നവരും ശസ്ത്രവിദ്യയിലും ശാസ്ത്രങ്ങളിലും പരശുരാമനെപ്പോലെ സാമർത്ഥ്യമുള്ളവരുമായ ഗ്രാമണിബ്രാഹ്മണർ ആ തളികൾക്കു ചുറ്റും താമസിക്കുന്നുണ്ടു്. 1* അവർ ശസ്ത്രശാസ്ത്രങ്ങളിൽ ഒന്നുപോലെ പാണ്ഡിത്യം ഉള്ളവരായിരുന്നുവെന്നാണല്ലോ അതു് തെളിയിക്കുന്നതു്.

ഇങ്ങിനെ ഓരോ വാക്യവൃത്തിയുടേയും പരിഷയുടേയും കീഴിൽ ഓരോ സംഘങ്ങളായി 18 തളികളുടേയും വേണ്ടുവിധം സംരക്ഷിച്ചുപോന്നു.

ഈ 18 സംഘങ്ങളുടെ പേരുകൾ താഴെ പറയുംപ്രകാരമാകുന്നു. 1) കണ്ടാൻ (കണ്ടരാമൻ), 2) പുളിക്കിഴ്, 3) വേഴപ്രാമ്പ്, 4) പൂക്കടിഞ്ഞകം, 5) തന്തമംഗലം, 6) പുല്ലിപ്പുലം—വൈയാകരണസംഘങ്ങൾ, 7) കിഴ്വീതി, 8) വെള്ളാങ്ങല്ലൂർ, 9) തിരുപ്പള്ളി, 10) പാഴികോട്, 11) പാലക്കാട്, 12) മാസ്സൂരം—പ്രാഭാകരസംഘങ്ങൾ, 13) നാട്ടിയമംഗലം, 14) പുനക്കമണ്ണു്, 15) ചോകിരം, 16) ആറാംപുറം, 17) താമരശ്ശേരി, 18) നൈമേനി—ഭട്ടസംഘങ്ങൾ. 2

ഇവയ്ക്കു പുറമെ പട്ടത്താനം എന്നൊരു സംഘം ഇപ്പോഴും കാണാനുണ്ടു്. 18-ഉം പട്ടത്തോളും എന്നാണു് പ്രസിദ്ധി, എന്നാൽ

---

1. "വാചാ യേഷാം ഭവതി സ്വപതിർന്നാമകോ നാക്കലക്ഷ്മ്യാ
ഗ്രാമാൻ ഷഷ്ടിം ചതുരുത്തരാം യേ ഗ്രാമ്യചേഷ്ടാ നയന്തി.
ശസ്ത്രേ ശാസ്ത്രേപി ച ഗുണനിധേഃ ശാസ്ത്രൃതർക്കാസനേ യാ
വിപ്രാസ്തേഷാമുപരിപുലമാവിശ്യ വസതി സമൃദ്ധ്യാ."
—ശുകസന്ദേശം, പൂർവ്വഭാഗം, ശ്ലോകം 69.

2. ഭാട്ടം, പ്രാഭാകരം, വൈയാകരണം എന്നിങ്ങനെ സംഘങ്ങൾ 3 വിഭാഗങ്ങളായി തിരിഞ്ഞിരുന്നുവെന്നു ഈ അദ്ധ്യായത്തിൽതന്നെ വിവരിക്കുന്നുണ്ടു്.

ഇതു് അടുത്ത കാലത്തുണ്ടായതാവണം. ചന്ദ്രോത്സവകർത്താവു് മേല്പറഞ്ഞ 18 സംഘങ്ങളെ മാത്രമേ വിവരിച്ചുകാണുന്നുള്ളു. കോടല്ലൂരിക്കർത്താക്കന്മാരുടെ ആവശ്യത്തിന്നായി ഉണ്ടാക്കിയ സംഘമാണിതെന്നു ഉള്ളൂർ പറയുന്ന[1] പടുതോൾസംഘവും നെന്മിനിയാർ[2] സംഘവും ഒന്നാകുന്നു ഊഹിച്ചാൽ തെററില്ല. അതിന്നുള്ള കാരണവും പറയാം. ഇരിഞ്ഞാലക്കുട ക്ഷേത്രത്തിലും സാമൂതിരിക്കോവിലകത്തും മാത്രമാണ് ഈ 18 സംഘങ്ങളെയും അടിയന്തിരങ്ങൾക്ക് ഇന്നു ക്ഷണിച്ചുകാണുന്നുള്ളു. എന്നാൽ സാമൂതിരിക്കോവിലകത്ത് പടുതോളിനേയും, ഇരിഞ്ഞാലക്കുട നെന്മിനിയേയും ക്ഷണിയ്ക്കാറില്ല. അതുകൊണ്ടു് ആദ്യകാലത്ത് ഇവ രണ്ടും ഒന്നായിരിയ്ക്കണമെന്നും പില്ക്കാലത്ത് എന്തോ കാരണവശാൽ നെന്മിനിയാർ സംഘം രണ്ടായിപ്പിരിഞ്ഞു് പടുതോൾ എന്ന പുതിയ ഒരു സംഘം ഉണ്ടായതാണെന്നും ഊഹിയ്ക്കാം. ഇതിന്നു പുറമെ തെക്കൻപ്രദേശങ്ങളിൽ 13-ഉം വടക്കൻപ്രദേശങ്ങളിൽ 5-ഉം സംഘങ്ങൾ വേറെയുണ്ടെന്നു ചിലർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. എന്നാൽ അവ ഏതെല്ലാമാണെന്നു അറിയാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. അങ്ങിനെ 18 സംഘങ്ങൾ വേറെയുണ്ടെങ്കിൽ തന്നെ അതു് പടുതോൾ സംഘം ഉണ്ടായതുപോലെ മററു വല്ല കാരണങ്ങളാലും രൂപീകൃതമായതാവാനേ വഴിയുള്ളു.

അങ്ങിനെ 18 സംഘങ്ങളും ശസ്ത്രശാസ്ത്രങ്ങൾ അഭ്യസിച്ചുകൊണ്ടു് കേരളത്തെ സംരക്ഷിച്ചുപോന്നു; കാലാന്തരത്തിൽ കേന്ദ്രഭരണം വന്നപ്പോൾ കേന്ദ്രത്തിന്നു കേരളാടിസ്ഥാനത്തിൽ ഒരു

1 കേരളസാഹിത്യചരിത്രം, Vol. 1, രണ്ടാം പതിപ്പ്—പേജ് 117.

2 നെന്മിനിയാർ എന്നും ഒന്നരമനി എന്നും പറയുന്ന സംഘങ്ങൾ ഒന്നുതന്നെയായിരിയ്ക്കുമെന്നും കാലാന്തരത്തിൽ ഭാഷയ്ക്കു പരിണാമം വന്നതുകൊണ്ടായിരിയ്ക്കണം ഈ പേരിനു ഇങ്ങനെ ഒരു മാററം വന്നതെന്നാണ് ഞാൻ ഊഹിയ്ക്കുന്നതു്.

പട്ടാളം രൂപീകരിക്കേണ്ടതായ ആവശ്യം നേരിട്ടു.[1] ആ പട്ടാള കേന്ദ്രീകരണത്തിനും ഈ സംഘക്കാർ ചുരുങ്ങിയ തോതിലെങ്കിലും ചുമതലയുണ്ടായിരുന്നു.

ക്രിസ്ത്വബ്ദശതകങ്ങളിൽ ഇവിടെ ബുദ്ധ-ജൈനമതങ്ങൾ വളരെ വളർച്ചയെ പ്രാപിച്ചിരുന്നു. സഭാമഠങ്ങൾ ഒട്ടു മുക്കാലും തന്നെ ബുദ്ധജൈനന്മാരുടെ അധീനത്തിലായിരുന്നു; എന്നുവെച്ചാൽ വൈദ്യവ്യാകരണാദി വിഷയങ്ങൾ പഠിച്ചിരുന്നവരും പഠിപ്പിച്ചിരുന്നവരും പാതിരിശ്രാവകന്മാരായിരുന്നുവെന്നു താല്പര്യം. ഇവിടെ മറ്റൊന്നുകൂടി പറയുവാനുണ്ട്. ബുദ്ധ-ജൈന-വൈദികമതക്കാർ തമ്മിൽ അന്യോന്യം വിരോധമുണ്ടായിരുന്നില്ല.[2] തർക്കവ്യാകരണാദി ശാസ്ത്രങ്ങൾ എല്ലാവർക്കും ഒന്നുതന്നെയായിരുന്നു. തർക്കം, വ്യാകരണം, വൈദ്യം, ശില്പം, കണക്ക് മുതലായ ശാസ്ത്രങ്ങൾക്കൊന്നും മതവുമായി — ആരാധനാ-ആചാരാദികളുമായിട്ടെന്നർത്ഥം — ബന്ധമൊന്നുമില്ല; അതെല്ലാം കേവലം ലൗകികശാസ്ത്രങ്ങളാണ്. അഷ്ടാംഗഹൃദയം, ബാലചികിത്സ, ജ്യോതിർഗ്ഗണിതം മുതലായ ശാസ്ത്രങ്ങളെല്ലാം എല്ലാവർക്കും ഒന്നുതന്നെയാണ്. എല്ലാ ജാതിമതസ്ഥന്മാരും അവയെ പഠിക്കുകയും പ്രയോഗിക്കുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ടല്ലോ. ഇതുതന്നെപോലെയാണ് സഭാമഠങ്ങളിൽ വൈദിക-ബുദ്ധ-ജൈനന്മാർ ഒന്നിച്ചിരുന്നു ആവക ശാസ്ത്രങ്ങൾ പഠിക്കുകയും പഠിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നത്. സംഘക്കാരും ഈ സഭാമഠങ്ങളിൽ തന്നെയാണല്ലോ ശാസ്ത്രാഭ്യാസം ചെയ്തിരുന്നത്. അതിനാൽ അവരിൽ പലരും ബുദ്ധമതക്കാരായും ജൈനമതക്കാരായും മാറിയിട്ടുണ്ടാവാം. അവരെല്ലാം ഇന്നത്തെ സംഘടിതമതക്കാ

---

1 ഈ വിഷയം അടുത്ത അദ്ധ്യായങ്ങളിൽ വിവരിക്കുന്നതാണ്.

2 കേരളവും ബുദ്ധമതവും എന്ന അദ്ധ്യായത്തിൽ ഈ വിഷയം വിസ്തരിച്ചിട്ടുണ്ട്.

രെപ്പോലെ അന്യോന്യസമ്പൎക്കമില്ലാത്തവർ — വിവാഹാദി ബന്ധത്തിലേൎപ്പെടാത്തവർ — ആയിരുന്നില്ലെന്നും ഓൎക്കണം. ജൈന — ബൌദ്ധ — മതക്കാരുടെ കൂടെ സമാജങ്ങളിൽ വൎത്തിച്ചിരുന്നതുകൊണ്ടു ഈ സംഘക്കാരെ ചാത്തിരസംഘക്കാരെന്നും ശ്രാവകസംഘക്കാരെന്നും വിളിച്ചുവരുവാൻ കാരണമായി.

ഇനി സംഘത്രയം ഓട്ടം, പ്രാകാരം, വ്യാകരണം എന്നിങ്ങനെ മൂന്നായിത്തിരിഞ്ഞതെങ്ങനെയെന്നു വിവരിയ്ക്കാം. 'മീമാംസാശാസ്ത്രം', 'പൂൎവ്വമീമാംസ' എന്നും, 'ഉത്തരമീമാംസ' എന്നും രണ്ടായി വിഭജിയ്ക്കപ്പെട്ടിരിയ്ക്കുന്നു. വൈദികമതത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനപ്രമാണത്തെ 'പ്രവൃത്തി'മാൎഗ്ഗമെന്നും 'നിവൃത്തി'മാൎഗ്ഗമെന്നും രണ്ടായി തിരിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അവയിൽ പൂൎവ്വമീമാംസ പ്രവൃത്തിമാൎഗ്ഗത്തിന്റെയും, ഉത്തരമീമാംസ നിവൃത്തിമാൎഗ്ഗത്തിന്റെയും അടിസ്ഥാനപ്രമാണങ്ങളാകുന്നു. ഇതുകൊണ്ടു രണ്ടു മതങ്ങളാണെന്നോ രണ്ടു മാൎഗ്ഗങ്ങളാണെന്നോ ധരിയ്ക്കരുതു്; രണ്ടു സ്റ്റേജിലുള്ളതു മാത്രമാകുന്നു. അതു് എതാണ്ടു് ഫസ്റ്റ്ഫോറവും സെക്കന്റ്ഫോറവും പോലെയാണെന്നു പറയാം. സെക്കന്റു ഫോറത്തിലേയ്ക്കു കടക്കാനുള്ള പഠിപ്പു് — യോഗ്യത — ആണല്ലോ ഫസ്റ്റ്ഫോറത്തിൽനിന്നു ലഭിയ്ക്കുന്നതു്. എതാണ്ടതുപോലെ വേദാന്തമാകുന്ന ഉത്തരമീമാംസയിലേയ്ക്കു കയറുവാനുള്ള അൎഹത — യോഗ്യത — പൂൎവ്വമീമാംസകൊണ്ടാണു സിദ്ധിയ്ക്കുന്നതു്. ഉത്തരമീമാംസയായ വേദാന്തം പഠിയ്ക്കുവാനുള്ള അൎഹത — യോഗ്യത — ചിത്തശുദ്ധിയാകുന്നു. ചിത്തശുദ്ധിയുണ്ടാവാനുള്ള പ്രധാന കാരണമാകട്ടെ ഫലേച്ഛയില്ലാത്ത കൎമ്മാനുഷ്ഠാനവുമാണു്. വേദാന്തമായ ഉത്തരമീമാംസ സാൎവ്വജനീനമല്ല; അതു് എതാണ്ടു് ഐൻസ്റ്റീന്റെ ആപേക്ഷികസിദ്ധാന്തംപോലെ അതിബുദ്ധിമാന്മാരും പരിശുദ്ധശീലന്മാരും മറ്റുമായ അല്പം ചിലൎക്കേ മനസ്സിലാക്കുവാൻ കഴിയൂ. കൎമ്മകാണ്ഡമായ പൂൎവ്വമീമാംസയിലാകട്ടെ — ചിത്തശുദ്ധിയുണ്ടാവാനുള്ള — കൎമ്മാനുഷ്ഠാ

നങ്ങളാണു് വിവരിക്കുന്നതു്. ഇനി 'മീമാംസ' എന്നു സാധാരണ പറയപ്പെടുന്നതു് പൂർവ്വമീമാംസയെയാകുന്നു. 'കർമ്മകാണ്ഡം' എന്നു പറയുന്നതും അതിനെത്തന്നെയാണു്; സുപ്രസിദ്ധമായ വേദാന്തം ഉത്തരമീമാംസയുമാകുന്നു. ഇവയിൽ പൂർവ്വമീമാംസയുടെ മൂലം 'മീമാംസാസൂത്രം' എന്നു പറയപ്പെടുന്നു. ഇതിന്റെ കർത്താവു സാക്ഷാൽ ജൈമിനി എന്ന മഹർഷിയാണു്. ഇതിനു ശബരസ്വാമി എന്ന മഹാൻ ഒരു ഭാഷ്യം പണ്ടേ എഴുതിയിട്ടുണ്ടു്. അതിനു പുറമെ ക്രി. വി. 7-ാം നൂററാണ്ടോടുകൂടി കുമാരിലഭട്ടൻ എന്നും, പ്രഭാകരഗുരു എന്നും അറിയപ്പെടുന്ന രണ്ടു മഹാന്മാർ പ്രത്യേകം ഒരോ വ്യാഖ്യാനങ്ങൾ എഴുതി. ഇവർ തമ്മിൽ പ്രബലങ്ങളായ അഭിപ്രായഭേദങ്ങളുണ്ടു്. ഇന്നു ഭാട്ടമെന്നും പ്രാഭാകരമെന്നും പ്രസിദ്ധിയാർജ്ജിച്ചിട്ടുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഈ പൂർവ്വമീമാംസയുടെ (ജൈമിനിസൂത്രത്തിന്റെ) തന്നെ മേൽപറഞ്ഞവരുടെ വ്യാഖ്യാനങ്ങളാണു്. മീമാംസാശാസ്ത്രം കേവലം വൈദികമല്ല; തികച്ചും മതസംബന്ധിയാകുന്നു.

ഈ പൂർവ്വമീമാംസയ്ക്കു ഇത്രയും പ്രധാനങ്ങളായ രണ്ടു ഭാഷ്യങ്ങൾ —വ്യാഖ്യാനങ്ങൾ— വന്നതോടെ അവയ്ക്കു പ്രചാരം വർദ്ധിക്കുകയും വൈദികമതം കൂടുതൽ ശക്തി പ്രാപിക്കുകയും ചെയ്തു. മുമ്പുതന്നെ ബുദ്ധജൈനമതങ്ങൾക്കു വലിയ ശക്തിയോ സ്ഥിരപ്രതിഷ്ഠയോ ഇല്ലാതിരുന്നതുകൊണ്ടു് അവയുടെ തിരോധാനത്തിനു ഈ ഭാട്ട-പ്രാഭാകരമതങ്ങൾ പ്രത്യേകം കാരണമായി; സമാജങ്ങളെല്ലാം വൈദികമതക്കാരുടെ അധീനത്തിലും വന്നുചേർന്നു. ബുദ്ധ-ജൈനമതങ്ങൾ ക്രമത്താലെ തോററുപോവുകയും ശ്രീശങ്കരാചാര്യരുടെ അദ്വൈതം ഒത്തുചേർന്നതോടെ അവ തിരോഭവിക്കുകയും ചെയ്തു. അങ്ങിനെയാണു ഇവിടെ ബുദ്ധ-ജൈനമതങ്ങളുടെ നാശത്തിനും, ആസ്ഥാനം വീണ്ടും വൈദികമതത്തിനു സിദ്ധിക്കുന്നതിനും കാരണമായതു്. ഈ സംഘങ്ങൾക്കു ഭാട്ടം, പ്രാഭാകരം, വ്യാകരണം എ

ന്നി മൂന്നു വിഭാഗങ്ങളും ഉണ്ടായതു് അങ്ങിനെയും ഒന്നു മുതല്ക്കാകുന്നു.

ഇക്കാലത്താണും ഈ സംഘങ്ങൾക്ക 'നാലുപാദം' എന്നൊരു ചടങ്ങു ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. എന്നാൽ ഇന്നു സംഘക്കളിയിലെ പ്രധാന ഇനം നാലുപാദമാകുന്നു. അതെങ്ങിനെ വന്നു? എന്നതിനെപ്പററിയും വിവരിയ്ക്കാം. ആദ്യമായി നാലുപാദം എന്നാലെന്തെന്നു വിശദീകരിയ്ക്കട്ടെ. സംഘക്കളിയിലെ വൈദികവും പ്രധാനവുമായ ഒരു ചടങ്ങാണിതു്. പന്ത്രണ്ടു വെച്ചിട്ടുള്ള നിലവിളക്കിന്നു നാലു പുറത്തും തിരിയിട്ടു കത്തിച്ചു് വാക്യവൃത്തി പരിഷ മുതൽ നാലു നമ്പൂതിരിമാർ അതിന്നു ചുററും പ്രദക്ഷിണം വെച്ചുകൊണ്ടു് ചെയ്യുന്ന ഒരു ഉപാസനയാണിതു്. ഇതു് വൈദികപ്രധാനമായും ഈശ്വരപ്രീതികരമായും വിശ്വസിച്ചുവരുന്നു. അതിനാൽ കഴിവു കുറഞ്ഞവർ കളി നടത്തിയില്ലെങ്കിലും 'നാലുപാദം' മാത്രമായി നടത്തുകയും കത്തികൾക്കെല്ലാമുപോലെ അവക്ക വെച്ചുനമസ്കരിയ്ക്കുകയും * ചെയ്യുക പതിവുണ്ടു്. ഈ നാലുപാദത്തിന്നു അവർ ചൊല്ലുന്ന പാട്ടു് (അഥവാ അഷ്ടമന്ത്രം) താഴെ ചേർക്കുന്നു. സ്വരവും താളവും ഒപ്പിച്ചു് ചൊല്ലേണ്ടതാണിതു്; എന്നതാണു് മലയാളികൾ സാമവേദം ചൊല്ലുന്നതുപോലെ നീട്ടിപ്പാടുന്നു.

*
കണ്ണടിയണ്ട നടംചെയ്യും നിൻ ചേവടിയെ
എന്നുമകത്തിൽ നിലയ്ക്കുക വിശ്വാർന്നായകനേ!
വഞ്ചന ചെയ്യുമളന്തർകൾ വന്തണയും മാലൊഴിവാൻ
കേണികൾ ചൂഴും തിരുക്കാരിയ്യൂർ വാഴ്ന്ന മുക്കണ്ണരെ.

"വഞ്ചന ചെയ്യുന്ന യമഭടന്മാരിൽ—അന്തകന്മാരിൽ—നിന്നും തൃക്കാരിയ്യൂർ വാഴുന്ന നീലകണ്ഠ ഞങ്ങളെ രക്ഷിയ്ക്കേണമേ" എന്നാ

---

* 'വെച്ചുനമസ്കാരം' എന്നാലെന്തെന്നു എന്റെ സ്മരണകൾ 2-ാം ഭാഗം 189-ാം പേജിൽ വിവരിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

ണിതിന്റെ താല്പര്യം. ബുദ്ധമതക്കാരെ തോല്പിക്കുവാൻവേണ്ടി നമ്പൂതിരിമാർക്ക് ജംഗമൻ എന്ന ഋഷിവര്യനിൽനിന്നു കിട്ടിയ മന്ത്രമാണിതെന്നാണല്ലോ ഐതിഹ്യം. എന്നാൽ അനുഗ്രഹിക്കുന്നതങ്ങിനെയല്ല; താഴെ പറയുംപ്രകാരമാകുന്നു.

ഈ നാലുപാദത്തിനും ക്രി. പി. 926-ലെ വരഗുണന്റെ പാലിയം ശാസനത്തിനും ഒരു താരതമ്യം കാണുന്നുണ്ട്. ശ്രീമൂലവാസം പള്ളിയിലേയ്ക്കു 'വരഗുണൻ' എന്ന ആയ്‌രാജാവ് വിസ്തൃതമായ ഒരു ഭൂവിഭാഗം ദാനം ചെയ്യുന്നതായി പ്പറയുന്നതാണ് ഈ ശാസനം. പാലിയത്തുനിന്നു ലഭിച്ചതുകൊണ്ട് ഇതിനെ പാലിയം ചെപ്പേട് എന്നും പറയുന്നു. ശാസനത്തിന്റെ ഒടുവിലെ രണ്ടു ഏടുകൾ മാത്രമാണ് കണ്ടുകിട്ടിയിട്ടുള്ളത്. അതിൽ മൂന്നു വശങ്ങളിൽ എഴുതിയിട്ടുള്ളതു സംസ്കൃതത്തിലും ഒരു വശത്തിൽ തമിഴിലുമാകുന്നു. സംസ്കൃതപദ്യങ്ങളിൽ അവസാനത്തെ ഭാഗമാണ് ഇവിടെ വിഷയം. വായനക്കാരുടെ അറിവിന്നായി അതും താഴെ ചേർക്കുന്നു.

"സൌമ്യം ഭൈമേവ വരഗുണ ഇതി പ്രാർത്ഥയത്യാത്മവംശ്യാൻ
പുണ്യാത്മാനസ്സ ന ഖലു ഭവതാ മന്ദപായാ നാശനീയാഃ
....
....
ഭൂമിഃ സൌമ്യം ഹൃദയനിഹിതാ രക്ഷണീയാ ഭവത്ഭിഃ
കാലേ കാലേ സ്വയമിവ വധൂരന്യഭോഗപ്രദാനാത്.
പുണ്യാത്മാനേ തദ്രയത മനോ മന്ദവാഃ വഃ കൃതാന്തഃ
കാലാകാംക്ഷീ നികടമടതി വ്യാവൃതസ്യ പ്രചണ്ഡഃ
തദ്ദൈവസ്യ വശേന പ്രിയമിവ പിതാ കർത്തുമുദ്യൽപ്രയാണോ
തന്നാമീശോ നയതി ഭവതാ മായ്യഃ ശുശ്രൂഷമള്ളു."

"അപ്രകാരമെല്ലാമിരിക്കുന്ന വരഗുണരാജാവ് തന്റെ സ്വവംശജരോട് ഇപ്രകാരം പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു. "ഈ ഭൂമിയെ നിങ്ങൾ

എല്ലാറ്റേയും ഹൃദയത്തിൽതന്നെ സൂക്ഷിച്ച് അന്യർ കയ്യടക്കാൻ സാധിക്കാത്തവണ്ണം സംരക്ഷിക്കണം. വായും പിളൎന്ന അന്തകൻ നിങ്ങളുടെ അടുത്ത് എത്തിയിട്ടുണ്ട്. അവനെ സഹായിക്കുവാനെന്നവണ്ണം അവന്റെ പിതാവായ സൂൎയ്യനും അതിവേഗം സഞ്ചരിച്ചു നിങ്ങളുടെ ആയുസ്സിനെ കുറക്കുന്നു. അല്ലയോ ജനങ്ങളെ! പുണ്യകൎമ്മങ്ങളിൽ നിങ്ങളുടെ മനസ്സിനെ വ്യാപരിപ്പിക്കുവിൻ” എന്നാണിതിന്റെ താല്പൎയ്യം. ഈ ശാസനത്തിൽ വരഗുണന്റെ പ്രാൎത്ഥന അന്തകനിൽനിന്നു രക്ഷ നേടുവാനാണ്. എന്താണിതിന്റെ ഉദ്ദേശം എന്നും ഒന്നാലോചിക്കുക.

ക്രി. പി. 925-ാമാണ്ടുകൂടി പരാന്തകൻ എന്ന ചോളരാജാവ് നാഞ്ചിനാട്ടോടുകൂടെയുള്ള പാണ്ഡ്യരാജ്യം മുഴുവൻ ആക്രമിച്ചു കീഴടക്കി; പാണ്ഡ്യസേനയെ നാമാവശേഷമാക്കുകയും ചെയ്തു * പരാന്തകചോളന്റെ ശാസനങ്ങൾ ചെങ്കോട്ട, ശുചീന്ദ്രം മുതലായ പ്രദേശങ്ങളിൽ കാണുന്നതുകൊണ്ടുതന്നെ ഈ വസ്തുത തെളിയുന്നു. ആയ്‌രാജ്യവംശത്തിന്റെ തെക്കെ അതിൎത്തി വരെ പരാന്തകൻ ഇക്കാലത്ത് എത്തിയിരിക്കണം. പരാന്തകചോളൻ സൂൎയ്യവംശജനാണ്. അതുകൊണ്ട് ആദിത്യപുത്രനായ അന്തകൻ വായും പിളൎന്ന വിഴുങ്ങാൻ വരുന്നുവെന്നു പറയുന്നത്, സൂൎയ്യവംശജനും ആദിത്യപുത്രനുമായ പരാന്തകചോളൻ വരഗുണന്റെ രാജ്യത്തിലെ തെക്കെ അതിൎത്തി വരെ എത്തിയിരിക്കുന്നു എന്നതിന്റെ ഒരു സൂചനയാണെന്നൂഹിക്കുന്നതിൽ തെറ്റില്ല. അതിനാൽ ചോളാക്രമണത്തിനെതിരായി ജനങ്ങൾ സംഘടിക്കണമെന്ന ഒരഭ്യൎത്ഥനയാണ് ഈ പ്രാൎത്ഥനയിൽകൂടി വരഗുണൻ ചെയ്തിരിക്കുന്നത്; ചോളാക്രമണഭീതിയാണ് ഇതിൽ നിഴലിക്കുന്നതും.

‘നാലുപാദ’ത്തിലെയും താല്പൎയ്യം ശത്രുക്കളിൽനിന്നു സംരക്ഷിക്കാനായി തൃക്കാരിയൂർ ചെന്നു പ്രാൎത്ഥിക്കുവാനാണല്ലൊ. വരഗുണ

* സംസ്കാരത്തിന്റെ നാഴികക്കല്ലുകൾ—ഭാഗം—പേജ് 51.

ന്റെ ശാസനത്തിലും നാല്പാദത്തിലും അന്തകനെയാണു് ഉയർത്തപ്പെടുന്നതു്. 'അന്തകൻ' എന്നുവെച്ചാൽ (ഇവിടെ) 'പരാന്തകൻ' എന്നർത്ഥം. ഒരേ ഒരു കാലഘട്ടത്തിൽ ഒരേ ഒരു ഉദ്ദേശം വെച്ചുകൊണ്ടു് ഒരുപോലെയുള്ള ഒരു പ്രാർത്ഥന — ഒരു സംഭവം — കണ്ടാൽ അതിന്റെ ചരിത്രപശ്ചാത്തലം ഒന്നുതന്നെയായിരിക്കുമെന്നു വിശ്വസിക്കണം. ഇവിടെ നാല്പാദത്തിലെയും ശാസനത്തിലെയും പ്രാർത്ഥന ഒന്നുതന്നെയാണു്; ഉദ്ദേശമാകട്ടെ രണ്ടിലും അന്തകനിൽനിന്നു രക്ഷപ്രാപിക്കുക എന്നതാകുന്നു. കാലഘട്ടത്തെപ്പറ്റിപ്പോലും ഒന്നാണെന്നു കാണാം. ശാസനകാലം A. D. 10-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ പൂർവ്വാർദ്ധമാണു്. ഭാഷാപരമായി ചിന്തിച്ചാൽ 'നാല്പാദം' ക്രി. പി. 10-ാം നൂറ്റാണ്ടിനു ശേഷമാവില്ലെന്നു പറയാവുന്നതുമാണു്. ഇതിനും പുറമെ "വൃഷളന്മാരിൽനിന്നു രക്ഷ നേടുന്നതിന്നായി പള്ളിബാണപ്പെരുമാളുടെ കാലത്തു് ഭഗവാൻ ഉപദേശിച്ചതാണു് നാല്പാദം" എന്ന ഐതിഹ്യത്തിലെ പെരുമാളുടെ കാലവും ഇതിനോടു യോജിക്കുന്നു. അപ്പോൾ രണ്ടും ഒരേ ഒരു കാലഘട്ടത്തിലാണെന്നു വരുന്നു. മേൽപറഞ്ഞ വസ്തുകളുടെ വെളിച്ചത്തിൽ പരിശോധിക്കുമ്പോൾ രണ്ടിന്റെയും ചരിത്രപശ്ചാത്തലവും ഒന്നുതന്നെയാണെന്നു നിസ്സംശയം തെളിയുന്നതു്. ഇതുവരെ പറഞ്ഞതിന്റെ താല്പര്യം ചോളരാജാവായ പരാന്തകചോളന്റെ ആക്രമണരീതി കേരളത്തിലുടനീളം നിഴലിച്ചിരുന്നുവെന്നും ജനതതി അതിന്നെതിരെ സംഘടിച്ചുവെന്നുമാണു്. നാല്പാദത്തിന്റെ ആവിർഭാവം അപ്പോഴും അന്നുമുതല്ക്കാകുന്നു. അങ്ങിനെ ചോളരുടെ ആക്രമണവും കേരളത്തിലുണ്ടായതോടുകൂടി സംഘങ്ങളും മേൽപറഞ്ഞ 'നാല്പാദ'മെന്ന പ്രാർത്ഥനയോടുകൂടി വീണ്ടും സംഘടിച്ചു. പിന്നെ ചോളാക്രമണം കഴിഞ്ഞു് പെരുമാക്കന്മാരും അവസാനിക്കുന്നതുവരെയും അവർ ശസ്ത്രസംഘങ്ങളായി വർത്തിച്ചു.

നമ്പൂതിരിമാർ 15-ാം ശതകം വരെ ആയുധാഭ്യാസം ചെയ്തിരുന്നുവെന്നതിനു ധാരാളം തെളിവുകൾ ഉണ്ടു്. 14-ാം നൂററാണ്ടിൽ രചിച്ചിട്ടുള്ള ശുകസന്ദേശത്തിൽ ലക്ഷ്മീദാസൻ 'ശസ്ത്രേ ശാസ്ത്രേപി ച' എന്നു വിശേഷിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നതു് ഇതിനു ഒന്നാന്തരം തെളിവാകുന്നു. 15-ാം നൂററാണ്ടിൽ നിൎമ്മിച്ചിട്ടുള്ള കോകസന്ദേശത്തിലെ 26—27 ശ്ലോകങ്ങളിൽ ഗോവൎദ്ധനപുരത്തെ വൎണ്ണിച്ചിരിക്കുന്നതു നോക്കുക. "വലന്നാട്ടും വൻപടയെ ശത്രുഭാഗത്തുനിന്നു ആട്ടിവെട്ടി പ്പിന്നോക്കം ഓടിച്ചു് വെൺകൊററക്കുടയും കുത്തിനിവത്തി മറാടിയും എഴുന്നള്ളിച്ചു് പൊന്നിൻകാഹളവും ഉച്ചത്തിൽ വിളിപ്പിച്ചു് യുദ്ധം ചെയ്വാൻ സമൎത്ഥനായ മന്നൎച്ചൂഡാമണിയായ തിരുമലശ്ശേരി വാഴുന്നതാണു് ആ ഗോവൎദ്ധനപുരം[1]" തിരുമലശ്ശേരി നമ്പൂതിരിയുടെ യുദ്ധവൈദഗ്ദ്ധ്യത്തെയാണല്ലോ ഇതു് തെളിയിക്കുന്നതു്. അക്കാലത്തുതന്നെ ഉണ്ടായിട്ടുള്ള ഉണ്ണിയാടിചരിതത്തിൽനിന്നും ചാത്തിരന്മാർ ആയുധാഭ്യാസം ചെയ്തിരുന്നതായി തെളിയുന്നുണ്ടു്.

നമ്മുടെ ചാത്ത്രർ വെട്ടിട്ട-
ങ്ങെനെയൊണ്ടു് മുറിഞ്ഞതില്ല
ശേഷമൊരുത്തൻ ചത്താൻ പോ–
ലുഷ്ണതാപംകൊണ്ടു കേവലം"
"കല്ലിലിരിക്കും വാളുകൊണ്ടു ചില
ചില ആയുധഭംഗികൾ ഉല്ലസിച്ചു"

---

1. വലന്നാട്ടും വൻപട മന്ദലക്ഷ്മാറിൽ നിന്നാട്ടി വെട്ടി-
പ്പിന്നെ വരമിച്ചിനിയ കുടയും കുത്തി മാറാടി നീക്കി
പൊന്നിൻകാളം പെരികിയവര് വിളിപ്പിച്ചു പോരാടമല്ലും
മന്നോർ ചൂളാമണി തിരുമലച്ചേരി മേവീടമേ.

—കോകസന്ദേശം, ശ്ലോകം 26.

ഇളകുളത്തിൻെറ അൎത്ഥമാണു് മേലുദ്ധരിച്ചിട്ടുള്ളതു്".

എന്നിങ്ങനെയുള്ള പ്രസ്താവങ്ങൾ മേൽപറഞ്ഞതിനു തെളിവാകുന്നു. നമ്പൂതിരിമാർ എപ്പോഴും ആയുധം കൊണ്ടുനടക്കുക പതിവായിരുന്നു. "കയ്യിലിരിയ്ക്കും വാറും" എന്നുള്ള പ്രയോഗം അതിനെ ആസ്പദമാക്കി ചെയ്തതാണെന്നു എളങ്കുളം കുഞ്ഞൻപിള്ള അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്.[1] "ആയുധവിദ്യയിൽ അവർ (നമ്പൂതിരിമാർ) സമർത്ഥന്മാരായിരുന്നു" എന്നുകൂടി അദ്ദേഹം പറയുന്നു.[2] A. D. 1500-നോടടുത്തു് വിരചിതമായ ചന്ദ്രോത്സവത്തിലും നമ്പൂതിരിമാർ ശസ്ത്രാഭ്യാസികളായിരുന്നുവെന്നു വിവരിച്ചിട്ടുള്ളതായി കാണാം.

"ചൊരല്ലാർന്നായുധാനാം മിളകിന മറവാ ഭാസയന്തോ
ദിഗന്താൻ"
"തൊപ്പാരം കപ്പ കവിപ്പലിശ നിറമെഴും ചെങ്കൊടിക്കൂറ-
മറവും
....
ഒപ്പം കാണായ്വിളങ്ങി, പുരത്തിൻ നടുവേ വാള്ളമക്കഖഡ്-
ഗികാനാ-
മഭ്യാസശൌര്യചര്യാസകലഭുവനവിസ്താപനീ തത്ര ജാതാ"
"ആട്ടിപ്പായിച്ചു കാണെ തിറവിയ മറുസംഘങ്ങളെ
തങ്ങളെത്തു
വാട്ടം തട്ടാതെ വാളുമ്പരികയുമിളകുന്നതും കയ്യിലേന്തി."

ചോളരുടെ ആക്രമണകാലത്തു് നമ്പൂതിരിമാർ സ്വധീനം യുദ്ധം ചെയ്തതായി ഇളങ്കുളംതന്നെ സമ്മതിക്കുന്നു. 'കേരളചരിത്രത്തിലെ ഇരുളടഞ്ഞ ഏടുകൾ' 137-ാം ഭാഗത്തിൽ അദ്ദേഹം പറയുന്നതിങ്ങിനെയാണു് "നമ്പൂതിരിമാരാണു്" ഈ യുദ്ധത്തിനു നേതൃത്വം നല്കിയിരുന്നതു്. സ്ത്രീകൾപോലും ഇക്കാലത്തു് ആയുധാഭ്യാസം

1. ചില കേരളചരിത്രപ്രശ്നങ്ങൾ, 3-ാം ഭാഗം പേജ് 45.
2. കേരളചരിത്രത്തിലെ ഇരുളടഞ്ഞ ഏടുകൾ—പേജ് 199.

ചെയ്യുകയും ചോളാക്രമണങ്ങളിൽനിന്നു രാജ്യം രക്ഷിപ്പാൻ കഴിയു
ന്നതു ശ്രമിക്കുകയും ചെയ്തു" * ഇത്രയും പറഞ്ഞതിന്റെ താല്പൎയ്യ
മെന്തെന്നാൽ നമ്പൂതിരിമാർ ആയുധാഭ്യാസം ചെയ്തിരുന്നുവെന്നും
ചോളാക്രമണഭീതി വന്നതോടെ സംഘങ്ങൾ നാലുപാടെന്ന പ്ര
ത്ഥനയോടെ ഒത്തുചേൎന്നുവെന്നും, ആ സംഘങ്ങൾ പെരുമാൾഭ
രണം അവസാനിച്ചും കുറെക്കാലത്തോളം ശസ്ത്രസംഘങ്ങളായി
ത്തന്നെ നിലനിന്നുവെന്നുമാകുന്നു.

കേന്ദ്രഭരണം അവസാനിച്ചതോടെ അതാതു പ്രദേശത്തിലു
ള്ളോരോരോ രാജസ്വരൂപം ആവിൎഭവിക്കുകയും രാജഭരണം ആരംഭി
ക്കുകയും ചെയ്തു. അങ്ങിനെ വന്ന ആദ്യകാലങ്ങളിലെല്ലാം ഓരോ
സംഘവും അതാതു ദേശത്തെ ദേശരക്ഷ പഴയതുപോലെ ചെയ്തു
പോന്നിരുന്നു. കേരളം 56 രാജാക്കന്മാൎക്കായി പങ്കിട്ടുകൊടുത്തു
വെന്നാണല്ലോ പ്രസിദ്ധി. ഇവിടെയാണെങ്കിൽ സംഘങ്ങൾ പ
തിനെട്ടേയുള്ളു. അതിനാൽ ആരും ആരുടേയും കീഴിലായിരുന്നി
ല്ല. എന്നാൽ എങ്ങിനെ രാജാക്കന്മാർ രാജ്യം ഭരിച്ചുവെന്നൊരു
ചോദ്യമുണ്ടാവാം. അക്കാലത്തൊന്നും അവർ തമ്മിൽ യുദ്ധമുണ്ടാ
യിരുന്നില്ല. അതിനും പുറമെ ഇന്നത്തെപ്പോലെ രാജാക്കന്മാൎക്ക

---

* ഇവിടെ ഗ്രന്ഥകൎത്താവിനു ഒരു തെറ്റുപറ്റിയിട്ടുണ്ട്. എല്ലാ നമ്പൂ
തിരിമാരും ആയുധാഭ്യാസം ചെയ്തിരുന്നതായാണ് അദ്ദേഹം പറയുന്നത്.
എന്നാൽ മേൽ ഉദ്ധരിച്ചിട്ടുള്ളതായ ചരിത്രസംബന്ധി കാവ്യങ്ങളിൽ വിവരി
ച്ചിട്ടുള്ളതെല്ലാംതന്നെ ചാത്തിരനമ്പൂതിരിമാരെക്കുറിച്ചാകുന്നു; ശസ്ത്രാഭ്യാ
സം ചെയ്തിരുന്നവർ അവർ മാത്രമാണ്. കേരളത്തിൽ കലയാഭ്യാസസ്ഥാ
നത്തിലല്ലാതെ ഒരു തൊഴിലും വിലക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ലെന്നും, ആയുധാഭ്യാസം കുല
വിദ്യയായി സ്വീകരിച്ചവരാണ് പിൽക്കാലത്തു് ചാത്തിരനമ്പൂതിരിമാ
രായിത്തീൎന്നതെന്നും മറ്റും ആൎയ്യന്മാരുടെ കുടിയേറ്റം 2-ാം ഭാഗം 8-ാം അ
ദ്ധ്യായത്തിൽ വിവരിച്ചിട്ടുള്ളതുകൊണ്ട് ഇവിടെ വിസ്തരിക്കുന്നില്ല. ഏതാ
യാലും നമ്പൂതിരിമാർ എല്ലാവരും ആയുധാഭ്യാസം ചെയ്തിരുന്നുവെന്ന നി
ശ്ചയം തെറ്റാകുന്നു.

റിസർവ്വ് പട്ടാളങ്ങളും അന്നില്ല; ആവശ്യം വരുമ്പോൾ സേനക
ളെ വിളിച്ചുകൂട്ടുകയെ പതിവുണ്ടായിരുന്നുള്ളു. അതിനാൽ സി
വിൽ ഭരണത്തെ സഹായിക്കുകയും ക്രിമിനൽപുള്ളികളെ അമൎത്തു
കയും സമാധാനം പാലിക്കുകയും മാത്രമായിരുന്നു ഈ സംഘ
ങ്ങൾക്കു ചെയ്യേണ്ടിയിരുന്ന പ്രവൎത്തികൾ. ആവശ്യം നേരിട്ടാൽ
ഓരോ രാജാക്കന്മാരും തങ്ങളുടെ അതിൎത്തിക്കുള്ളിൽ പെട്ട സംഘ
ങ്ങളെ വിവരം അറിയിക്കുകയെ ചെയ്തിരുന്നുള്ളു. കാലാന്തര
ത്തിൽ ഓരോ രാജാക്കന്മാൎക്കും സ്ഥിരപ്രതിഷ്ഠ ലഭിച്ചുതുടങ്ങി.
അപ്പോഴും അവർ തമ്മിൽ കലഹമുണ്ടായിരുന്നില്ല. എന്നാൽ
വിദേശികളുടെ വരവോടുകൂടി കഥ മാറി; രാജാക്കന്മാർ തമ്മിൽ
യുദ്ധവും കലഹവും തുടങ്ങി. അതോടെ രാജ്യത്തിന്റെ അതി
ൎത്തികൾ കൂടെക്കൂടെ മാറിക്കൊണ്ടിരുന്നു. സംഘക്കാർ ഓരോ കൂറ
കാരായി, ഒരേ സംഘംതന്നെ ഒന്നിലധികം രാജാക്കന്മാരെ സേവി
ച്ചിരുന്നതുകൊണ്ട് അതിലെ മെമ്പർമാർതന്നെ ഒന്നിലധികം രാജാ
ക്കന്മാരുടെ പക്ഷക്കാരായിത്തീൎന്നുതുടങ്ങി. ഇങ്ങനെ രാജാക്കന്മാർ
സ്ഥിരപ്രതിഷ്ഠയെ പ്രാപിക്കുകയും സംഘങ്ങൾ ഓരോ രാജാക്കന്മാ
രുടെ സേവകന്മാരായിത്തീരുകയും ചെയ്യുന്നതോടെ ഓരോ സംഘ
ത്തിന്റെയും അധികാരങ്ങൾ ഓരോ രാജാക്കന്മാരിലും വന്നുചേൎന്നു.
അപ്പോഴേക്കു് കേരളത്തിൽ 18-ലധികം സംഘങ്ങൾ ഉണ്ടായതു്.
പട്ടരോടും സംഘത്തിന്റെ ഉത്ഭവം കൊടുങ്ങല്ലൂർതമ്പുരാക്കന്മാരുടെ
ആവശ്യപ്രകാരമാണെന്നു മുമ്പു സൂചിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. രാജാക്കന്മാ
രുടെ ശക്തി വൎദ്ധിക്കുകയാലും, സംഘങ്ങളുടെ ശക്തി കുറയ്ക്കുക
യോ കുറയുകയോ കാരണമായും, സംഘത്തലവന്മാരായിരുന്നവരുടെ
ആധിപത്യം വഹിക്കുന്നതു അഭിമാനത്തിനു പോരായ്മയായിത്തോ
ന്നുകയാലും ചില സംഘത്തിലെ പതിയ, കിഴിപ്പും, വാകുപുത്തി
മുതലായ സംഘത്തലവന്മാർ ആ സ്ഥാനങ്ങൾ സ്വയം ഒഴിഞ്ഞു
മറ്റുചിലരെ ഏല്പിച്ചതായി അറിവായിട്ടുണ്ടു്. തൊണ്ടനാരി എന്ന

സംഘത്തിന്റെ[1] പരിഷ തെക്കേടത്തു ഭട്ടതിരിയായിരുന്നു. അടുത്ത കാലത്തോളം അതിന്റെ ആധിപത്യം വഹിച്ചു നടത്തിവന്നിരുന്നതു് മൂത്തമന—കഥകളിയിലെ സുപ്രസിദ്ധ വേഷക്കാരനായിരുന്ന കേശവൻനമ്പൂതിരിയുടെ—ഇല്ലക്കാരായിരുന്നു. അതു അവൎക്കു കിട്ടിയതു തെക്കേടത്തു ഭട്ടതിരിപ്പാടു് ഏല്പിച്ചുകൊടുത്തിട്ടാണു്. അതുപോലെതന്നെ കീഴ്വഴി[2] സംഘത്തിലെ പരിഷ വൈലത്തൂർ മൂസ്സതായിരുന്നു[3]. അദ്ദേഹവും—കാരണമെന്തെന്നു മനസ്സിലായിട്ടില്ല—സ്വമനസ്സാലെ ഒഴിയുകയാണുണ്ടായതു്. അക്കാലത്തു് പ്രബലനായിരുന്ന പുന്നത്തൂർ ശക്തൻമൂപ്പിന്നു ആ സ്ഥാനം കൊ. വ. 1041-ൽ പൂന്തോട്ടു് നമ്പൂതിരിയെ ഏല്പിച്ചു. ഇപ്പോഴും ആ സംഘത്തലവൻ പൂന്തോട്ടനമ്പൂതിരിയാകുന്നു. ഇന്നും കിഴിഞ്ഞാർസംഘത്തിനു വരുന്ന ക്ഷണക്കത്തുകളെല്ലാം മൂസ്സതിന്റെ പേൎക്കാകുന്നു. ഇതിനിടെ രാജാക്കന്മാർ സംഘത്തലവന്മാരെ മാറ്റുകയാലും, സ്വയം ഒഴിഞ്ഞുമാറുകയാലും ചില സംഘങ്ങളുടെ പേരിന്നുപോലും മാറ്റം വന്നിട്ടുണ്ടു്.

അതിൎത്തികളും കൂടെക്കൂടെ മാറിക്കൊണ്ടിരുന്നതിനാൽ സംഘത്തിന്റെ കൎത്തവ്യത്തിനു വിഘ്നം നേരിട്ടു. മാത്രമല്ല പുതുതായി വെട്ടിപ്പിടിച്ച ശത്രുരാജ്യത്തെ തന്റെ രാജ്യത്തോടു ചേൎക്കുമ്പോഴും അവിടെയുണ്ടായിരുന്ന സംഘങ്ങളെ തടവുകാരാക്കിപ്പിടിയ്ക്കുകയല്ലേ സാധാരണഗതിയിൽ വേണ്ടതു്? തടവുകാരാക്കിയില്ലെങ്കിലും അവരെ ഇവൎക്കു വിശ്വാസം പോരാതെ വരുന്നതിൽ അത്ഭുതമില്ല

1. തെക്കേടത്തു ഭട്ടതിരിയുടെ സംഘം നൊച്ചൂരി സംഘമാണോ എന്നു സൂക്ഷ്മമായി അറിഞ്ഞിട്ടില്ല.

2. കീഴ്വഴിച്ചൊവ്വരം യോഗം അഥവാ കിഴിഞ്ഞാർസംഘം എന്നാണിപ്പോഴത്തെ വ്യവഹാരം.

3. ഈ സംഘത്തിന്റെ പരിഷ ആദ്യകാലത്തു് നല്ലൂർപള്ളിയായിരുന്നുവെന്നു കേട്ടിട്ടുണ്ടു്.

ല്ലൊ. ശത്രുരാജ്യത്തേയായാലും സിവിലുദ്യോഗസ്ഥന്മാരെസ്സംബ
ന്ധിച്ചിടത്തോളം അത്ര ഭയപ്പെടാനില്ല. പക്ഷെ സംഘങ്ങളുടെ
സ്ഥിതി അതല്ല. അവർ രാജ്യരക്ഷ ചെയ്യുന്ന പട്ടാളസംഘങ്ങ
ളാണു്; അവൎക്ക രാജാവിനോടു കൂറില്ലെങ്കിൽ പിന്നെ രാജാവു
ണ്ടോ? അതിനാൽ അവരുടെ കാൎയ്യത്തിൽ രാജാക്കന്മാൎക്ക പ്രത്യേ
കം ശ്രദ്ധ പതിപ്പിക്കേണ്ടതായിവന്നു. അങ്ങിനെ കാലാന്തര
ത്തിൽ— ഇംഗ്ലീഷുകാർ കേരളത്തിലെ നായർ പട്ടാളക്കാരെ ചെയ്ത
മാതിരിയിൽ തന്നെ—സംഘങ്ങളെ ആയുധം വെപ്പിച്ചു് ഒരുതരം
അലങ്കാരത്തിന്നും അകമ്പടിക്കും മാത്രമാക്കിത്തീൎക്കയും, പട്ടാ
ളങ്ങളെയെല്ലാം അവരിൽനിന്നു വിടൎത്തി പ്രത്യേകമായി സംഘ
ടിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. അങ്ങിനെയാണു് രാജ്യരക്ഷക്കായി ഏ
ൎപ്പെടുത്തുകയും രാജ്യരക്ഷ നിൎവ്വഹിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ഈ
സംഘങ്ങൾ കേവലം വിനോദകരങ്ങളായ സംഘക്കളിയാ
യും—വീണ്ടും അധഃപതിച്ചു് ഒരുതരം പൊറാട്ടുകളിയായും—പ
രിണമിച്ചതു്.

എന്നാൽ അടിയന്തരങ്ങളും സംഘക്കളിയും തമ്മിൽ എന്തു
ബന്ധമാണുള്ളതു്? സംഘക്കളിയുണ്ടെങ്കിലേ സദ്യമാകൂ എന്നു വ
രാൻ കാരണമെന്താണു്? ഈ ചോദ്യങ്ങൾക്കു മറുപടി കാണേ
ണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അതാണിനി പറയാൻ പോകുന്നതു്. പൂരം വേല
മുതലായി ആളുകൂട്ടം അധികമുണ്ടാകുന്ന സ്ഥലങ്ങളിൽ ബഹളവും
കശപിശയുമുണ്ടാവാൻ എളുപ്പമാണു്. അതിന്നിടവരാതിരി
പ്പാനും സമാധാനം പാലിപ്പാനും മറ്റുമായി ഇന്നും പോലീസു
കാർ പോവുകയും, അവരെ അയക്കുകയും പതിവുണ്ടല്ലൊ. കേ
ല്ലറത്ത അടിയന്തരങ്ങൾ പണക്കാരും പ്രഭുക്കന്മാരും ആഘോ
ഷസമേതവും ആഡംബരപൂൎണ്ണവുമായി നടത്തുമ്പോൾ വലിയ
ആൾത്തിരക്കുണ്ടാവും; ബഹളവും സമാധാനലംഘനവും ഉണ്ടാ
വാൻ അതു കാരണവുമാവാറുണ്ടു്. അതിന്നിടവരാതെ അടിയ

ന്തരം സമാധാനമായിത്തന്നെ നടത്തുന്നതിനുവേണ്ടിയാണ സംഘ ങ്ങളെ ക്ഷണിച്ചിരുന്നതു്. സമാധാനഭംഗം കൂടാതെ സൂക്ഷിയ്ക്കു ന്നതായ ചുമതല സംഘക്കാർക്കാണെന്ന പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. ഈ സംഗതി അതിന്റെ നടപടികൊണ്ടു വ്യക്തമാകുന്നതു്.

നമ്പൂതിരിമാരുടെ ഇടയിൽ ആഭിജാത്യംകൊണ്ടു ഒരു ഡിഗ്രി താണ പദവിയായ ഈ ശാസ്ത്രനമ്പൂതിരിമാർക്കായിരുന്നുള്ളു. എ ന്നിരുന്നാലും സത്രങ്ങളെങ്കിൽ പ്രധാനമായ വാട്ടെലസ്സൂര്യങ്ങളും * മ ററു മന്നാകിയ അതിഥിപൂജകൾക്കും ഈ സംഘങ്ങൾക്കും മുഖ്യമായ സ്ഥാ നമാണ അനുവദിച്ചിരുന്നതു്. സത്രങ്ങളെങ്കിൽ മാത്രമല്ലാതെ മ റെറാരിടത്തും ഇങ്ങിനെ കാണുകയില്ല. അതിനു കാരണമെന്താ ണ്? സമയപാലനാർത്ഥം ക്ഷണിച്ചുവരുത്തിയവരും, അതിന്റെ ചുമതല വഹിയ്ക്കുന്നവരുമായ അധികാരസ്ഥന്മാരാണ അവരെന്ന ഇതുതന്നെ.

തളിയാതിരിമാർ ഭരണം നടത്തിയിരുന്നതു് അതാതു ക്ഷേത്ര ങ്ങളിൽവെച്ചുതന്നെയായിരുന്നു. അതിനു വേണ്ടിവന്നിരുന്ന ചി ലവെല്ലാം അതാതു ദേവസ്വംകൊണ്ടുതന്നെ നിവ്വഹിയ്ക്കുകയും ചെ യ്തിരുന്നു. എന്നാൽ സംഘങ്ങളുടെ നില അതായിരുന്നില്ല; അവ യ്ക്കെല്ലാം പ്രത്യേകം സ്ഥാനങ്ങളും സ്വത്തുക്കളും ഉണ്ടായിരുന്നു. ശസ്ത്രം അഭ്യസിപ്പിയ്ക്കുന്നതിനുള്ള ആചാര്യന്മാരും വിദ്യാർത്ഥിക ളും—ഗുരുകുലവാസംപോലെ—ഒരുമിച്ചു താമസിച്ചുകൊണ്ടാണ് അഭ്യസനം (ആയുധപരിശീലനമെന്നർത്ഥം) നടത്തിയിരുന്നതു്. ബ്രഹ്മസ്വംമഠത്തിൽ വിദ്യാർത്ഥികൾ വേദാദ്ധ്യയനം ചെയ്തിരുന്നതും അങ്ങിനെയാണല്ലോ. അതുപോലെ സംഘങ്ങൾക്കെല്ലാം അതി

* മുറ്റപ്പന്തിയ്ക്കു ഉണ്ണുവാനുള്ള ഏല വാട്ടിവെയ്ക്കും. അതിനു പുറമെ വേറെ കറികളെടുത്തു അണയുടെ മദ്ധ്യത്തിൽകൂടി ഉടനീളം കീറി രണ്ടാ ക്കി വാട്ടിയ ഏലയുടെ ചുവട്ടിൽ ഇരുവശങ്ങളിലും തിരുകിവെയ്ക്കും. ഇ ങ്ങിനെയുള്ളതാണ് വാട്ടെലസ്സൂര്യ.

സഭ കൂടേണ്ടതായ കെട്ടിടങ്ങളും ആവശ്യമുള്ളേടത്തോളം ഭൂസ്വത്തുക്കളും ഉണ്ടായിരുന്നു. രാജാക്കന്മാർ തമ്മിൽ കലഹം തുടങ്ങിയതോടുകൂടി സംഘങ്ങളെ സഹായിക്കുവാനും പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുവാനും ആളില്ലാതായി. അതിനും പുറമെ അവരെ അമ്പെ തകർത്തിക്കളഞ്ഞതു് ടിപ്പുവാണെന്നും പ്രസിദ്ധിയുണ്ട്. കേരളരാജാക്കന്മാരെ താങ്ങിനിറുത്തുന്നതു് ഈ സംഘങ്ങളാണെന്നു ടിപ്പു ധരിച്ചിരുന്നു. അതിനാലാണു അങ്ങിനെ അവരെ പ്രത്യേകം തേടിപ്പിടിച്ചു് നശിപ്പിച്ചതെന്നും കേട്ടിട്ടുണ്ട്. ഇങ്ങിനെയൊക്കെയല്ലാതെ 18 സംഘങ്ങളിൽ ഒന്നിന്റേതാണെന്നു വിശ്വസിക്കത്തക്ക സ്ഥാനമൊന്നും അന്വേഷിച്ചിട്ടും കണ്ടുകിട്ടിയിട്ടില്ല. അതിനുള്ള കാരണം ടിപ്പു അങ്ങിനെ നശിപ്പിച്ചതാവണമെന്നൂഹിക്കുന്നു. ഭൂസ്വത്തിനെക്കുറിച്ചു് പറയുകയാണെങ്കിൽ ഇന്നു പുളിക്കീഴ്സംഘത്തിനു മാത്രമെ ഭൂസ്വത്തുള്ളതായി അറിഞ്ഞിട്ടുള്ളു. ഇതിന്നു് മലപ്പുറം അടുത്തുള്ള രാമപുരം പ്രദേശങ്ങളിൽ 4000 പാട്ടത്തിന്നുള്ള വസ്തുക്കളും ഉണ്ടായിരുന്നതായി പറയപ്പെടുന്നു. എന്നാൽ ഇന്നു രേഖാമൂലം കാണുന്നതു് ആ പ്രദേശത്തു തന്നെ 5 പറയോളം മിച്ചവാരം കിട്ടുവാനുള്ള ഭൂമി മാത്രമാണു്. അതു് ഇപ്പോഴും പിരിച്ചുവരുന്നതു് പുലാമന്തോൾനിന്നു 4 നാഴിക വടക്കു പടിഞ്ഞാറു കുന്നമ്പലം ദേശക്കാരനായ പുളിക്കീഴ്നമ്പൂതിരിയാകുന്നു. ഈ വിഷയത്തെപ്പറ്റി കൂടുതലായി അന്വേഷിച്ചിട്ടില്ല. അന്വേഷിച്ചാൽ കുറെക്കൂടെ വിവരങ്ങൾ കിട്ടിയെന്നും വരാം. ഭൂസ്വത്തല്ലാതെ സംഘങ്ങൾക്കു വേറെയും വരുമാനങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. അവയെ താഴെ ചേർക്കുന്നു.

വിവാഹപ്പത്തു്—നമ്പൂതിരിമാരിൽ പെൺകുട്ടികളെ വിവാഹം കഴിച്ചുകൊടുത്താൽ അവൾക്കു പിറന്നഗൃഹത്തിലെ സകല അവകാശങ്ങളും നശിക്കുകയും പകരം ഭർത്തൃഗൃഹത്തിലെ ലഭിക്കുകയും ചെയ്യുമല്ലൊ. അങ്ങിനെ പിറന്ന ഗൃഹത്തിൽനിന്നു വിട്ടുപോകമ്പോൾ ആ ഗൃഹത്തെസ്സംബന്ധിച്ചുള്ള പുത്രിമാരുടെ അവകാശ

ങ്ങളും ബാദ്ധ്യതകളും വിടർത്തി അനുവാദം വാങ്ങണമെന്നാണു്. "വിവാഹപ്പത്തു്" എന്ന ഭാഷയിൽ അറിയപ്പെടുന്നതു ഇതുകളാണു്. ഇപ്രകാരം ചെയ്തുവരുന്നതു വിവാഹക്രിയയുടെ പത്തു ഓരോ ദാനം ചെയ്യുക മാത്രമാകുന്നു. ഈ ദാനമാകട്ടെ അവസ്ഥാനുസരണം ഒരു പണം മുതൽ 4 പണം വരെ ചെയ്യുന്നതു കണ്ടിട്ടുണ്ടു്. ഈ പത്തിൽ ആദ്യത്തേതു് അവിടെയുള്ള സംഘവുമായിട്ടുള്ള അവകാശ-ബാദ്ധ്യതകൾ വിടുർത്തുവാനുള്ളതാണു്. അതിനു "ചാർത്തു്" എന്നു പറയുന്നു. പണ്ടുകാലത്തു് അവരുടെ സ്ഥിതിയനുസരിച്ചുള്ള തുക കൊടുത്തിരുന്നതായി കേട്ടിട്ടുണ്ടു്. 1

വെച്ചുനമസ്കാരം—വിവാഹാദി അടിയന്തരങ്ങൾ സത്രുമായി നടത്തുമ്പോൾ സംഘങ്ങളെ ക്ഷണിക്കുകയും, വെച്ചുനമസ്കരിക്കുകയും പതിവുണ്ടല്ലോ. ഒരു പണവും വെറ്റിലയടക്കയും കൂടി ഒരു നാക്കിലയിൽ എടുത്തു് സംഘക്കാരുടെ മുമ്പിൽ വെച്ചു നമസ്കരിക്കുകയാണു കൃത്യം. ഉടമസ്ഥന്റെ അവസ്ഥയനുസരിച്ചു് പണം ജാസ്തിയാക്കുകയും പതിവാണു്. എന്റെ ചെറുപ്പത്തിൽ അതു് 6 പണം മുതൽ അവസ്ഥാനുസരണം 101 പണംവരെ പലതരത്തിൽ കണ്ടതായി ഓർമ്മയുണ്ടു്. അതും സംഘത്തിലേയ്ക്കുണ്ടായിരുന്ന ഒരു വരുമാനമാണു്.

പൊലി—വിവാഹാദി അടിയന്തരങ്ങൾ സത്രുമായി നടത്തുമ്പോൾ ചാർച്ചക്കാരെയും ബന്ധുക്കളെയും കുടിയാനവന്മാരെയും ക്ഷണിക്കുന്ന പതിവുണ്ടു്. അങ്ങിനെ ക്ഷണിച്ചുവന്നവർ "പൊലിക്കുക" എന്നൊരു മര്യാദയും നടപ്പിലുണ്ടായിരുന്നുവല്ലോ. 2 ക്ഷണിക്കപ്പെട്ടവരെല്ലാം അവസ്ഥാനുസരണം 8 പണം

1 ഈ പത്തു എന്തെല്ലാമാണെന്നു "ആര്യന്മാരുടെ കുടിയേറ്റം കേരളത്തിൽ (രണ്ടാംഭാഗം)" page 233-ൽ വിവരിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

2 'പൊലി' എന്നാലെന്താണെന്നു എന്റെ സ്മരണകൾ 3-ാംഭാഗം 112-ാംപേജിൽ പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

മുതൽ 32 പണം വരെ പൊലിയ്ക്കാറുണ്ടു്. ഉടമസ്ഥന്റെ പ്രഭുത്വ
വും ചാർച്ചക്കാരുടെ ബാഹുല്യവും മറ്റുമനുസരിച്ചു് നല്ലൊരു
സംഖ്യ അവിടെ പിരിയാറുണ്ടു്. പണ്ടൊക്കെ ഇങ്ങിനെ പൊ
ലിച്ചു കിട്ടുന്ന സംഖ്യ മുഴുവൻ സംഘത്തിന്റെ അവകാശമായിട്ടാ
ണിരുന്നിരുന്നതെന്നു പ്രസിദ്ധമാണു്. അങ്ങിനെ ഇതു മൂന്നിനും
സംഘങ്ങളിലേയ്ക്കുള്ള വരുമാനമായിട്ടാണിരുന്നിരുന്നതു്. എ
ന്നാൽ എന്നിയ്ക്കോർമ്മവെച്ച കാലമായപ്പോഴയ്ക്കു മട്ടു മാറിയിരുന്നു.
പൊലിച്ചു കിട്ടുന്ന സംഖ്യയെല്ലാം ഉടമസ്ഥൻ എടുക്കും. കുറച്ചു
വല്ലതും മാത്രം സംഘത്തിലേയ്ക്കു കൊടുക്കുകയും ചെയ്യും.

സംഘത്തിൽ ഇനിയുള്ളതായ ഒരു സ്ഥാനിയുടെ പേർ "കി
ഴിപ്പം" എന്നാകുന്നു. ഇതിന്റെ അർത്ഥം 'പണം സൂക്ഷിപ്പുകാരൻ'
എന്നാണു്. ആദ്യകാലത്തു് ഇദ്ദേഹം സംഘം വകയായ സ്വത്തു
ക്കളെ സൂക്ഷിയ്ക്കുകയും, യഥായോഗ്യം വരവുചിലവുകൾ നിവൃത്തി
യ്ക്കുകയും ചെയ്യുവാനുള്ള ചുമതലക്കാരനും അധികാരിയുമായിരുന്നു.
എന്നിയ്ക്കോർമ്മവെച്ച കാലമായപ്പോഴയ്ക്കു വെച്ചുനമസ്കാരം പൊലി
മുതലായി മുൻപറഞ്ഞ അപൂർവ്വം ചില വരുമാനങ്ങൾ മാത്രമേ
സംഘങ്ങൾക്കുണ്ടായിരുന്നുള്ളു. അതെല്ലാം വാങ്ങുകയും കണക്കുപ്ര
കാരം വിഭജിച്ചുകൊടുക്കുകയും ചെയ്യുവാനുള്ള ചുമതല ഇക്കിഴിപ്പമ
നാ വഹിച്ചിരുന്നതു്. അതുമാത്രമേ അദ്ദേഹത്തിനു ചെയ്യുവാനുണ്ടാ
യിരുന്നുമുള്ളു.

ഈ സംഘങ്ങൾ നല്ല പ്രാബല്യത്തോടുകൂടി ഉൾച്ചിയായി അ
നേകം നൂറ്റാണ്ടുകാലത്തോളം പ്രശംസ്യമായ നിലയിൽ രാജ്യര
ക്ഷയും സമാധാനപാലനവും ചെയ്തുപോന്നിരുന്നു. അക്കാലത്തു്
അടിയന്തരങ്ങൾക്കു സംഘങ്ങളെ ക്ഷണിയ്ക്കുകയും, അവർ വന്നു ബ
ഹളമുണ്ടാവാതെ സത്രം നടത്തിക്കൊടുക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നുവല്ലൊ.
അങ്ങിനെ ആ സമ്പ്രദായം കേരളത്തിൽ മുഴുവൻ സ്ഥിരപ്പെട്ടുക
ഴിഞ്ഞതിനു ശേഷമാണു രാജാക്കന്മാർ അവരുടെ അധികാരമെല്ലാം

കുറച്ചു് വെറും അലങ്കാരസംഘങ്ങളാക്കിത്തീൎത്തു്. അധികാരമില്ലെങ്കിലും ആ പാരമ്പൎയ്യമനുസരിച്ചാണ അടിയന്തരങ്ങൾക്ക അവരെ ക്ഷണിയ്ക്കുകയും, അവർ വരികയും ചെയ്യുന്ന സമ്പ്രദായം ഏറെക്കുറെ മാറാതെ ഇന്നും നിന്നുവരുന്നതു്. പ്രസിദ്ധമായ തളിയിലെ സദസ്സു് വിദ്വാന്മാൎക്കുള്ളതായിരുന്നുവല്ലോ. അതിന്നു വളരെക്കാലം നടന്നതിന്റെ ഫലമായിട്ടാണ വിദ്വാന്മാരില്ലെങ്കിലും വിദ്വത്തം നോക്കാതെയും ആ സദസ്സു നാമമാത്രമായി നടത്തിയിരുന്നതു്. പ്രയോജനം നോക്കിയല്ല, പാരമ്പൎയ്യമായി നടന്നുവന്നിരുന്ന പൂൎവ്വചാരത്തെ അനുസരിക്കുക മാത്രമാണിതിന്റെ ലക്ഷ്യം.

മാത്രമല്ല 'നാല്പപാദം' ഒരു വൈദികമായ വഴിപാടായി വിശ്വസിയ്ക്കാൻ തുടങ്ങുകയാൽ കളിയില്ലെങ്കിലും 'നാല്പപാദം' കൂടാതെ പാടില്ലെന്ന വിശ്വാസവും ജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ പരന്നു.

ഇതിന്നു കേവലം സമാധാനപാലനത്തിനു പുറമെ വൈദികമായ ഒരു പ്രാധാന്യം അതിനുണ്ടെന്ന വിശ്വാസവും കൂടി സംഘത്തെ ക്ഷണിയ്ക്കുന്ന സമ്പ്രദായം ഇത്രയും കാലം മുടങ്ങാതെ നടന്നുവരുവാൻ കാരണമായിട്ടുണ്ടു്.

ഈ 18 സംഘങ്ങളുടെയും അധികാരാതിൎത്തികളും, ഓരോ സംഘങ്ങളുടെയും ഉല്പത്തി, ചരിത്രം, പരദേവത മുതലായവ, സംഘങ്ങളുടെ ഭരണരീതി, സമരങ്ങളിൽ ഭാട്ടവ്യാകരണാദികളിൽ ഓരോ സംഘങ്ങളും ചെലുത്തിയ സ്വാധീനശക്തി, പ്രാഭാകര–ഭാട്ട–വ്യാകരണസംഘങ്ങളായി മാറിയ ചരിത്രപശ്ചാത്തലം, രാജവാഴ്ച വന്നതോടെ സംഘങ്ങൾക്കുണ്ടായ ക്രമാഗതമായ മാറ്റം, 18 സംഘങ്ങൾക്കുപുറമെ മററു 19 സംഘങ്ങളും വീണ്ടും ഉണ്ടായതിന്റെ ചരിത്രം എന്നു തുടങ്ങിയതിന്റെ വിവരങ്ങൾ വിശദീകരിയ്ക്കുവാൻ ഈ ചെറിയ ഉദ്യമംകൊണ്ടു സാധ്യമല്ല. അതിന്റെ വ്യാപ്തി അത്രയുണ്ടു്. മേൽപറഞ്ഞവയുടെ ചരിത്രപശ്ചാ

ത്ഭവവും, ഓരോ കാലഘട്ടത്തിലും ഈ സംഘങ്ങൾക്കുണ്ടായ പ
രിവർത്തനങ്ങളുടെ വിശദവിവരവും, എല്ലാററിനുമുപരി ഇന്നത്തെ
പാനെകളിയുടെ സമ്പൂർണ്ണവിവരണവും * ഉൾക്കൊള്ളിച്ചുകൊണ്ടു
ഒരു പുസ്തകംതന്നെ ഞാൻ തയ്യാറാക്കിവരികയാണ്. അതുകൊണ്ടു
ഈ പുസ്തകത്തിലേക്കു ആവശ്യമെന്നു തോന്നുന്ന ഭാഗം മാത്രം
ചേർത്തു തയ്യാറാക്കിയതാണീ അദ്ധ്യായമെന്നും വിശദവിവരം അ
റിയാൻ ആ പുസ്തകം നോക്കേണ്ടതാണെന്നും ഞാൻ വായനക്കാരെ
അറിയിക്കുന്നു.

—:o:—

അദ്ധ്യായം 4

കേന്ദ്രത്തിൻ്റെ ഉത്ഭവം

എത്ര സാധനമായാലും രണ്ടെണ്ണം ഒന്നുപോലെയാവുക എ
ന്നതു ലോകത്തിൽ അസംഭവമാണ്. ഒരച്ഛനമ്മമാരുടെ മക്കളാ
യാലും അവരെ വേർതിരിച്ചറിയാൻ കഴിയാത്തവിധത്തിൽ ച്ഛായ
യുണ്ടാവുക പതിവില്ല. യന്ത്രനിർമ്മിതങ്ങളായ വസ്തുക്കളായാൽ
പോലും അവനവൻ്റേതു എളുപ്പം അറിയത്തക്ക ലക്ഷണങ്ങൾ
അതുകൾക്കുണ്ടാവാമല്ലോ. മനുഷ്യരുടെ അഭിപ്രായങ്ങളെസ്സം
ബന്ധിച്ചേടത്തോളമുള്ള നിലയും ഇതുതന്നെയാകുന്നു. എത്രതന്നെ
അടുപ്പവും സ്നേഹവുമുള്ളവരായാലും ശരി രണ്ടുപേരുണ്ടെങ്കിൽ അവ
രുടെ അഭിപ്രായങ്ങൾക്കു കുറച്ചൊക്കെ ഭിന്നത കൂടാതെ കഴികയില്ല.
ഭാര്യാഭർത്താക്കന്മാരും, അച്ഛനും മക്കളും, സ്നേഹിതന്മാരും മററും വ
ളരെ ഐക്യത്തോടെ വർത്തിക്കുന്നുണ്ട്. സൂക്ഷ്മമായി പരിശോധി
ച്ചാൽ അവരുടെ ഇടയിൽപോലും അഭിപ്രായഭേദങ്ങൾ വളരെയു
ണ്ടെന്നു കാണാം. വലുതായ ചില രഹസ്യങ്ങളെയും—തങ്ങിൽ

* കളിയുടെ ഒരു സംക്ഷിപ്തവിവരണം എൻ്റെ ഗ്രന്ഥകം 3-ാം
ഭാഗം 6-ാം അദ്ധ്യായത്തിൽ കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്.

തെററിയാലുണ്ടായേക്കാവുന്ന ബുദ്ധിമുട്ടുകളെയും—പൊതുജനാഭി
പ്രായത്തെയും മററും മാനിച്ച് ഒരു പരിധിവരെയുള്ള അഭിപ്രായഭേ
ദങ്ങളെ ബോധപൂർവ്വം സഹിക്കുകയാണ് എല്ലാവരും ചെയ്തുവരു
ന്നതു്. തീർപ്പു കല്പിക്കുവാൻ എപ്പോഴും ഒരേ വ്യക്തിയായേ പാടു;
അല്ലാതെ അതിനു പലരായാൽ പാടില്ല. ഏഴോ ഒമ്പതോ വിധിയെഴു
തുന്ന ജഡ്ജിമാരാണെങ്കിലും ഈ തത്വം സ്വീകരിച്ചുകൊണ്ടാണ് അ
വിടെയും ഭൂരിപക്ഷം നോക്കിയാൽ മതിയെന്നു നിശ്ചയിച്ചിരിക്കു
ന്നതു്.

ഇവിടെ നാലു കഴകങ്ങളുൾപ്പെട്ടതിനാലാകിലും അവർ തമ്മി
ലും ചില അഭിപ്രായവ്യത്യാസങ്ങളും തർക്കങ്ങളും ആവിർഭവിച്ചു
തുടങ്ങി. മേൽപ്പറഞ്ഞ തത്വം അന്നത്തെ നേതാക്കന്മാർക്കു അനു
ഭവപ്പെട്ടതു അക്കാലത്തായിരിക്കണം. അതിന്റെ ഫലമായിട്ടാണു എ
ല്ലാററിന്റെയും മേലധികാരിയായി (സുപ്രീംകോടതിയായി) ഒരു
കേന്ദ്രമുണ്ടാവാതെ പററില്ലെന്നു ബോധ്യമായതു്. തിരുവഞ്ചിക്ക
ളം—മഹോദയപുരം—ആസ്ഥാനമാക്കിക്കൊണ്ടുള്ള ഒരു കേന്ദ്ര
ഭരണം ആരംഭിച്ചതു് ആ കാരണത്താലും കൂടിയാകുന്നു.

ഈ കേന്ദ്രഭരണം ആദ്യം സ്ഥാപിച്ചതു് B. C. രണ്ടാംനൂററാ
ണ്ടു മുതൽ A. D. രണ്ടാംനൂററാണ്ടുവരെയുള്ള കാലങ്ങളിലാണെന്നു
ഓരോ ചരിത്രകാരന്മാർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. ആദ്യം സ്ഥാപിച്ച
കേന്ദ്രഭരണം A. D. 6-ാം നൂററാണ്ടോടുകൂടി അവസാനിച്ചിരിക്കു
ന്നുവെന്നും പിന്നീടു 8-ാം നൂററാണ്ടിനു ശേഷമേ കേന്ദ്രഭരണത്തെ
പ്പററിയുള്ള പരാമർശങ്ങൾ കാണുന്നുള്ളുവെന്നും അവർ പറയുന്നു.
ആദ്യത്തെ വംശക്കാരെ ഒന്നാം ചേരവംശമെന്നും 8-ാം നൂററാണ്ടി
നു ശേഷമുള്ളവരെ രണ്ടാംചേരവംശമെന്നും ഇളംകുളം കുഞ്ഞൻ
പിള്ള രണ്ടു വംശക്കാരായി തരംതിരിച്ചിരിക്കുന്നു. ഈ അഭിപ്രായ
ത്തെ ഇന്നുള്ള മിക്ക ചരിത്രകാരന്മാരും ശരിവച്ചു കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്.

ആരെന്നാണു ചരിത്രപണ്ഡിതനല്ലെങ്കിലും ഈക്കാര്യത്തിൽ എനിക്കു ബലമായ ഭിന്നാഭിപ്രായമാണുള്ളതു്. അതിനെ എനിക്കുള്ള അറിവും കഴിവുമനുസരിച്ചു് വിവരിക്കാം.

ആദ്യത്തിൽ 6-ാം നൂറ്റാണ്ടുവരെ കേരളഭരണം നടന്നിരുന്നുവെന്നും, പിന്നീടു് രണ്ടുനൂറ്റാണ്ടുകാലത്തോളം അതു് നശിച്ചുവെന്നും, എട്ടാംനൂറ്റാണ്ടോടുകൂടി അതു വീണ്ടും ആരംഭിച്ചു ഉജ്ജ്വലമായി നടന്നുവെന്നും ഞാൻ സമ്മതിക്കുന്നു. എന്നാൽ അവ രണ്ടും ഒരേ ചേരവംശങ്ങളായിരുന്നില്ല. ആദ്യഘട്ടത്തിലെ ഭരണകർത്താക്കന്മാരായിരുന്നതു് വിദേശങ്ങളിൽനിന്നു കൊണ്ടുവന്ന പരക്ഷത്രിയരൊ ആയിരുന്നില്ലെന്നും, അവരെല്ലാം ബ്രാഹ്മണരെ ആയിരുന്നുള്ളുവെന്നും, 8-ാം നൂറ്റാണ്ടിനുശേഷം രാജ്യം ഭരിച്ചിരുന്നവർ മാത്രമാണു് വിദേശീയരായ ക്ഷത്രിയന്മാരെന്നുമാണു് എന്റെ നിഗമനം. താഴെ പറയുന്നതു് അതിനുള്ള തെളിവുകളും യുക്തികളും മറ്റുമാകുന്നു.

1. ഭരണാധിപത്യത്തിൽ ആദ്യംമുതൽ ഇടയ്ക്കെപ്പോഴുമെല്ലാം—ദേശം, ഗ്രാമം, കഴകം, തളി, തളിയാതിരിമാർ എന്നീ ക്രമത്തിൽ—കാലദേശാദികൾക്കനുസരിച്ചുവിധം പരിഷ്കൃതമാക്കപ്പെട്ടതിയതു് ബ്രാഹ്മണരാണെന്ന കാര്യത്തിൽ വാദമില്ലല്ലോ. ന്യായവും യുക്തിയും സംഭാവ്യതയുമനുസരിച്ചു വിചാരിക്കുന്ന പക്ഷം ആദ്യം കേരളത്തിൽ ഭരണം നടത്തിയിരുന്നവരും ബ്രാഹ്മണരായിരിക്കുമെന്നു വിചാരിക്കാനെ വഴിയുള്ളൂ. യഥാകാലം പരിഷ്കരിച്ചു കഴകങ്ങൾവരെ നടത്തിപ്പോന്ന സ്ഥിതിക്കു ഒരു കേരളഭരണം വേണമെന്നു തീർച്ചയായപ്പോൾ മാത്രം ബ്രാഹ്മണർ ഭയപ്പെട്ടു പിന്മാറിയെന്നും, വിദൂരമായ വിദേശത്തുപോയി അപരിചിതനായ ഒരു ക്ഷത്രിയനെ തേടിപ്പിടിച്ചു കൊണ്ടുവന്നു വാഴിച്ചുവെന്നും വിചാരിക്കുന്നതു് ഒട്ടും അസംഭാവ്യവും യുക്തിഹീനവുമാ

ക്കണം. അങ്ങിനെ വിശ്വസിക്കുന്നെങ്കിൽ അതിനു തക്കതായ പരി
തസ്ഥിതിയും സന്ദൎഭവും കാരണവുമുണ്ടാവണം. അതൊന്നുമുണ്ടായ
തായി കാണുന്നുമില്ലല്ലൊ. ക്രമപ്രകാരം സെക്കൻററി, ഹൈ
സ്കൂൾ, കോളെജ് എന്നിവയിലെല്ലാം ചേൎന്ന പ്രശസ്തമായ നില
യിൽ പഠിച്ചുവന്ന ഒരു വിദ്യാൎത്ഥി ശരിയായ ജിജ്ഞാസുവാണെ
ങ്കിൽ—അതുവരെയുള്ള പഠിപ്പുകൊണ്ടു അതു് തെളിഞ്ഞിരി
ക്കും—വിദേശങ്ങളിൽ പോയി ഉപരിപഠനം കൂടി കഴിക്കുന്നതിരി
ക്കുമോ? ആളു തോല്ക്കുകയാണെന്നായെങ്കിലും ശരി, പഠിച്ചവയെ ഉ
ണൎവ്വു എന്ന ആൎയ്യരെ തിട്ടപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടു ആ യാത്രക്കു ശ്രമി
ക്കുപോലും ചെയ്യാതെ ആരെങ്കിലും പിന്മാറുന്നുണ്ടാവുമോ? അങ്ങി
നെ പറഞ്ഞാൽ ആൎക്കാണു വിശ്വസിക്കുവാൻ കഴിയുന്നതു്? ഇതു
പോലെത്തന്നെ കഷ്ടംവരെ ഉയൎത്തിക്കൊണ്ടുവന്ന ആ നമ്പൂതിരി
മാർ കേന്ദ്രഭരണക്കാരും ഒന്നു പരീക്ഷിച്ചുനോക്കുവാൻ പോലും മി
നക്കെടാതെ കിഴക്കുനിന്നു ഒരു വിദേശീയനെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുവന്നു
വാഴിക്കുക എന്നതു ആൎക്കാണു് വിശ്വസിക്കാൻ കഴിയുക! അ
ങ്ങിനെ വിചാരിക്കുന്നതു് ഒരുവിധം അസംബന്ധമെന്നല്ലാതെ
സാമാന്യബുദ്ധിയുള്ളവർ വിശ്വസിക്കയില്ല.

2. കുറക്കാലത്തോളം—ഒന്നുരണ്ടു നൂറ്റാണ്ടുകാലത്തോളം
തന്നെ—ഒരു വംശക്കാരെ—ഒരു രാജ്യക്കാരെ—തുടൎച്ചയായി ഭര
ണാധികാരത്തിലുള്ള അവരോധിച്ചതിനു ശേഷം പിന്നീടു അവരെ
വേണ്ടെന്നുവെയ്ക്കുവാൻ തക്കതായ എന്തെങ്കിലും കാരണമുണ്ടാവേ
ണ്ടതാണു്. അങ്ങിനെ വേണ്ടെന്നുവെയ്ക്കുകയും പിന്നെ രണ്ടുമൂന്നു
നൂറ്റാണ്ടുകാലം അതേവിധം കഴിയുകയും ചെയ്തതിനുശേഷം വീണ്ടും
അവരെത്തന്നെ തേടിപ്പോവുക എന്നതിനു അതിലും നല്ലതായ
കാരണങ്ങളുമുണ്ടാവേണ്ടതാണു്. അങ്ങിനെ യാതൊന്നും ഉണ്ടായ
തായി കേട്ടിട്ടില്ല.

3. ആ രണ്ടു സംഭവങ്ങൾക്കും (ആദ്യം 6-ാം നൂറ്റാണ്ടോടുകൂടി ഉപേക്ഷിച്ചുവെന്നും പിന്നീടു 8-ാം നൂറ്റാണ്ടോടുകൂടി വീണ്ടും ആരംഭിച്ചുവെന്നും) തക്കതായ കാരണങ്ങളുണ്ടായിട്ടുണ്ടെന്നും, അതുകൂടാതെ നമുക്കു മനസ്സിലായിട്ടില്ലെന്നു ഉള്ളതെന്നും വാസ്തവമാകായ്കയില്ല. എന്നാൽ അവരുടെ വംശനാമം ഒന്നായിട്ടല്ലല്ലോ കാണുന്നതു്. ആദിചേരന്മാർ എന്നു പറയപ്പെടുന്നവരുടെ വംശനാമം "ആതൻ" (ചേരലാതൻ) എന്നും, രണ്ടാംവംശക്കാരുടേതു 'കുലശേഖരൻ' എന്നുമല്ലേ? അതിനാൽ ആ രണ്ടും ഒരേ വംശക്കാരോ രാജ്യക്കാരോ അല്ലെന്നുള്ള കാര്യം പ്രത്യക്ഷമാണു്.

4. എല്ലാറ്റിനും പുറമെ മേൽപറഞ്ഞ ആദിചേരവംശക്കാരുടെ ഭരണം അവസാനിച്ച കാലം ആറാംനൂറ്റാണ്ടോടുകൂടിയാണെന്നു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ. കിഴക്കൻജില്ലകളിലെ—തമിഴ്നാട്ടിലെ—ചോള-പാണ്ഡ്യാദി രാജ്യങ്ങളും അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുകയും, ശക്തി പ്രാപിക്കുകയും, പേർ പരക്കുകയും ചെയ്തതു 6-ാം നൂറ്റാണ്ടോടുകൂടി—അഥവാ അതിനുശേഷം—മാത്രമാകുന്നു. അതിനാൽ അതിനു നാലഞ്ചു നൂറ്റാണ്ടുകൾക്കുമുമ്പു് ഒരു ഭരണാധിപനെ കിട്ടുവാൻവേണ്ടി ആരെങ്കിലും അവിടെപ്പോയി അന്വേഷിക്കുമോ? ആ രാജ്യം അഭിവൃദ്ധിപ്പെട്ടതാണെന്നു് അറിയുവാനും ആളില്ലായിരിക്കും. അവിടെനിന്നു മറ്റൊരു രാജ്യം ഭരിക്കുന്നതിനു ഭരണാധിപനെ കിട്ടുമെന്നു ആരെങ്കിലും പ്രതീക്ഷിക്കുമോ? "താനുണ്ടാത്തേവരോ വരം കൊടുക്കുന്നതു്"? അതിനാൽ ആ കാലത്തു് സമർത്ഥനായ ഒരു ഭരണാധിപനെക്കിട്ടുവാൻവേണ്ടി തമിഴ്നാട്ടിൽ പോയി അന്വേഷിക്കുന്നതു അസംഭവ്യവും അസംബന്ധവുമാണു്; അവിടെനിന്നു തക്കതായ ആളെക്കിട്ടുക എന്നതു് അസാദ്ധ്യവുമാകുന്നു.

5. ആദിചേരന്മാർ എന്നറിയപ്പെടുന്ന ഒന്നാംചേരവംശം പുറമെനിന്നു കൊണ്ടുവരപ്പെട്ടവരല്ലെന്നും ഇവിടെ ഭരണ-ഗ്രാമ-ക

ഷ്കരണങ്ങളും ഏർപ്പെടുത്തിയ ബ്രാഹ്മണർതന്നെയാണെന്നുള്ള
തിലേക്കു ഏററവും പ്രധാനമായ തെളിവാണു് ഇനി പറയുന്നതു്.
ആദിചേരന്മാരുടെ വംശാവലി—കിട്ടിയേടത്തോളം—ഒന്നു പരി
ശോധിക്കാം. പതിററുപ്പത്തിൽനിന്നു ചേരന്മാരുടെ വംശാവലി
കുറെയൊക്കെ അറിയാൻ കഴിയും. ഉതിയൻചേരൽ എന്നപേ
രിൽ അറിയപ്പെടുന്ന ആളാണു് ആദ്യത്തെ രാജാവു്. ഇമയവര
മ്പൻ നെടുഞ്ചേരലാതൻ എന്നും (രണ്ടാംപത്തു്) പൽയാനൈ
ച്ചെൽ കെഴുകുട്ടുവൻ (മൂന്നാംപത്തു്) എന്നും അറിയപ്പെടുന്നവർ ഉ
തിയൻ ചേരലിന്റെ പുത്രന്മാരാകുന്നു. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ മരണ
ശേഷം ആദ്യത്തെ മകനായ ഇമയവരമ്പൻ രണ്ടാമത്തെ രാജാവാ
യി 58 കൊല്ലം രാജ്യം വാണു. ഈ ഇമയവരമ്പനു കളങ്കായ്ക
ണ്ണിനാർമുടിച്ചേരൽ (4–ാംപത്തു്) കടൽപിറക്കോട്ടിയ ചെൽകെഴു
കുട്ടുവൻ (5–ാംപത്തു്) ആട്ടുകോട്ടുപാട്ടുചേരലാതൻ (6–ാംപത്തു്) എ
ന്നിങ്ങിനെ മൂന്നു പുത്രന്മാരുള്ളതായിപ്പറയുന്നു. സാധാരണ ക്രമപ്ര
കാരമാണെങ്കിൽ ഇമയവരമ്പന്റെ മരണശേഷം രാജ്യം വാഴേണ്ട
തു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രഥമപുത്രനായ കളങ്കായ്ക്കണ്ണിനാർ ആ
ണല്ലോ. ഭാരതത്തിലുണ്ടായിരുന്ന 500–ലധികം രാജാധിപ
ന്മാരും, പുരാണപ്രസിദ്ധന്മാരായ രഘുവംശാദി രാജാക്കന്മാരും
രാജ്യം വാണിരുന്നതു് മേൽപറഞ്ഞപ്രകാരം മൂത്തപുത്രന്മാർ വഴി
ക്കാണു്. പ്രഥമപുത്രൻ മരിച്ചുപോയാൽ രണ്ടാമത്തെ മകൻ രാ
ജാവായി വാഴുകയാണു പതിവു. കിഴക്കൻജില്ലകളിലുണ്ടായിരുന്ന
ജമീന്ദാരിസിസ്റ്റവും മറിച്ചല്ല. ഓരോ തലമുറയിലെയും രണ്ടാമ
ത്തെ പുത്രൻ മുതല്ക്കുള്ളവർ സ്വത്തവകാശമുണ്ടായിരുന്നില്ല; ചി
ലവിനുകിട്ടുവാൻ മാത്രമെ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളു. ഇംഗ്ലണ്ടു് മുതലായ
വിദേശരാജാക്കന്മാരുടെ സമ്പ്രദായവും മറിച്ചല്ലല്ലോ. അവിടത്തെ
പ്രഭുക്കന്മാരുടെ—Lords—നടപടിയും അങ്ങിനെയായിരുന്നുവ
ല്ലോ. എന്നാൽ രണ്ടാമത്തെ രാജാവായ ഇമയവരമ്പനുശേഷം

രാജാവായതു അദ്ദേഹത്തിന്റെ മകനല്ല അനുജനായ—കളങ്കായ്കണ്ണിനാർമുടിച്ചേരലിന്റെ അനുജനായ—പൽയാനൈച്ചെൽകെഴുകുട്ടുവനാകുന്നു. നെടുഞ്ചേരലാതനു പ്രായംചെന്ന പുത്രനില്ലാതിരുന്നതുകൊണ്ടു പുത്രന്റെ പ്രതിനിധിയായി അനുജൻ ചെൽകെഴുകുട്ടുവൻ രാജാവായി എന്നു വിചാരിപ്പാൻ നിവൃത്തിയില്ല. 58 വർഷം രാജ്യം ഭരിച്ചിരുന്ന നെടുഞ്ചേരലാതനു ഇത്രയും കാലത്തിനുള്ളിൽ പുത്രന്മാരിലൊരാൾ പ്രായപൂർത്തിയായില്ലെന്നു വരുമോ? ചെൽകെഴുകുട്ടുവൻ 25 വർഷം രാജ്യം ഭരിച്ചുവെന്നു പതിററുപത്തിൽ പറയുന്നുണ്ടു്. ഇതിൽനിന്നും പ്രായപൂർത്തി വരാത്തതുകൊണ്ടല്ല രാജ്യം ഭരിപ്പാനിടയായതെന്നു തെളിയുന്നു. സ്വത്തിന്മേലുള്ള കൈകാര്യകർത്തൃത്വം പുത്രന്മാർ വഴിക്കല്ലാതെ പ്രായംകൊണ്ടു മൂത്ത ആളിനു കിട്ടുന്ന സമ്പ്രദായം മക്കത്തായക്കാരിൽ നമ്പൂതിരിമാർക്കു മാത്രമേ കാണുന്നുള്ളുവല്ലോ. അതിനാൽ ഒന്നാമത്തെ രാജാവായ നെടുഞ്ചേരലാതന്റെ മകൻ കണ്ണിനാർമുടിച്ചേരൽ ജീവിച്ചിരിക്കുമ്പോഴുംതന്നെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനുജനായ കെഴുകുട്ടുവൻ രാജാവായി വാണിരുന്നതിനാൽ ആ വംശക്കാർ ക്ഷത്രിയരല്ലെന്നും കേരളബ്രാഹ്മണർ—നമ്പൂതിരിമാർ—തന്നെയായിരുന്നുവെന്നും തർക്കമററ സംഗതിയാണു്.

കെഴുകുട്ടുവനുശേഷം രാജാവാകുന്നതു് കെഴുകുട്ടുവന്റെ പുത്രനല്ല, നെടുഞ്ചേരലാതന്റെ മൂത്ത പുത്രനായ കളങ്കായ്കണ്ണിനാർ ആകുന്നു. ഇദ്ദേഹം 25 വർഷം രാജ്യം ഭരിച്ചു. മരണാനന്തരം രാജാവാകുന്നതു് മേൽപറഞ്ഞപ്രകാരം അദ്ദേഹത്തിന്റെ അടുത്ത ഉദരസഹോദരനായ കടൽപിറക്കോട്ടിയവേൽകെഴുകുട്ടുവനാകുന്നു. ഇദ്ദേഹം 55 വർഷം രാജ്യംഭരിച്ചിരുന്നതായിക്കാണുന്നു. ഇത്രയും കാലം രാജ്യം ഭരിച്ചതു് നാർമുടിച്ചേരലിനു പ്രായപൂർത്തിയുള്ള പുത്രന്മാരില്ലാത്തതുകൊണ്ടാണെന്നു പറയുവാൻ വിഷമമുണ്ടു്. ഇദ്ദേ

ഹത്തിന്റേയും മരണത്തിനുശേഷം ആറാമത്തെ രാജാവായി വാഴു
ന്നതു് നാൎമുടിച്ചേരലിന്റേയോ കെഴുകിട്ടുവന്റേയോ പുത്രന്മാര
ല്ല, ഇവരുടെയെല്ലാം സഹോദരനായ ആട്ടുകോട്ടുപാട്ടുചേരലാത
നാകുന്നു. ഇതും വ്യക്തമാക്കുന്നതു് പ്രായംകൊണ്ടു മൂത്തയാൾക്കു
കൈകാൎയ്യകൎത്തൃത്വം കിട്ടുന്ന സമ്പ്രദായമാണു് ഈ വംശക്കാരുടേ
തെന്നാണല്ലോ. അതുകൊണ്ടു് അവർ നമ്പൂതിരിമാരാണെന്നു തീ
ൎച്ചയുമാണു്.

മേൽപറഞ്ഞ വസ്തുതകൾ എല്ലാംകൂടി നോക്കുമ്പോൾ കേന്ദ്ര
ഭരണത്തിന്റെ കൎത്താക്കന്മാർ ആദ്യത്തേയും രണ്ടാമത്തേയും ഒരേ
വംശക്കാരാവില്ലെന്നും, ആദ്യത്തെ പൂൎവ്വന്മാർ അതുവരെ—ദേശ
ഗ്രാമകഴകങ്ങളും—നടത്തിയിരുന്നതുപോലെ ബ്രാഹ്മണർ മാത്രമേ
ആയിരിക്കൂ എന്നും, പിന്നീടു് 8-ാം നൂററാണ്ടോടുകൂടി ആരംഭിച്ച
തും രണ്ടാംചേരവംശമെന്നു പറയപ്പെടുന്നതുമായ ഭരണാധിപന്മാർ
മുതല്ക്കു ക്ഷത്രിയപ്പെരുമാൾഭരണം ആരംഭിക്കുന്നുള്ളുവെന്നുമാണു്
സിദ്ധിക്കുന്നതു്.

അങ്ങിനെ കേന്ദ്രഭരണം കുറേക്കാലം ക്രമപ്രകാരം നടന്നു. ഇ
മയവരമ്പൻ നെടുഞ്ചേരലാതൻ, നാൎമുടിച്ചേരൽ എന്നിങ്ങിനെ
ചില പേരുകൾ കാണുന്നതു ആദ്യകാലത്തു് കേന്ദ്രത്തിൽ അധികാ
രിച്ചിരുന്ന ചില ഭരണത്തലവന്മാരുടേതാകുന്നു. കുറച്ചുകാലം ക
ഴിഞ്ഞതിനു ശേഷം (ഏതാണ്ടു് ഏ. ഡി. ആറാംനൂററാണ്ടിനു
ശേഷം) അവരുടെ പേരുകൾ കാണാതായി എന്നതു ശരിതന്നെ.
അതിന്റെ അൎത്ഥം കേന്ദ്രഭരണം ഇല്ലാതായി എന്നോ ഭരണത്തല
വന്മാരെ അവരോധിക്കാതെയായെന്നോ അല്ല; പിന്നെയോ, കേ
ന്ദ്രഭരണം സാധാരണമട്ടിലുള്ള ഒരു നിത്യനടപടി മാത്രമായിത്തീ
ൎന്നതിനാൽ അതിനെപ്പററി പ്രത്യേകമൊന്നും എടുത്തുപറയാനില്ലാ
താവുകയും പറയാതാവുകയും ചെയ്തുവെന്നാകുന്നു. ആദ്യമായി ന

ളെങ്കിലും ഒരു തറവാട് സ്ഥാപിച്ചുവെന്നിരിയ്ക്കട്ടെ. അയാളുടെ പേർ പിന്നീട് വളരെക്കാലത്തേയ്ക്കു മറക്കാതെ നിലനിന്നുവെന്നു വരും. പിന്നെ എല്ലാകാലത്തും അവിടെ ഓരോ കാരണവന്മാരാതിരിയ്ക്കയില്ല. അവരിൽ ആരെങ്കിലും പ്രത്യേകം യോഗ്യരായ്ത്തീർന്നാൽ അവരുടെ പേർ പിന്നീട് മറന്നുപോകാതെ സ്മരിയ്ക്കത്തക്കവിധം നിലനിന്നേയ്ക്കാമെന്നല്ലാതെ ആ കാരണവന്മാരുടെയെല്ലാം പേരുകൾ അത്ര പ്രസിദ്ധങ്ങളായിത്തീരുകയില്ലല്ലോ. പ്രകൃതത്തിൽ സംഭവിച്ചതും അതുതന്നെയാകുന്നു. കേരളത്തിലെ ഒരു ചക്രവർത്തിയുടെ സ്ഥാനമായി ആദ്യം ഒരു കേന്ദ്രഭരണം ഉടലെടുക്കുകയും, അതിന്റെ തലവനായി ഒരധികാരിയെ—ഒരു നമ്പൂതിരിയെ—ഒരു കുലത്തെ—അവരോധിയ്ക്കുകയും ചെയ്തപ്പോഴാം ആ പേർ പ്രസിദ്ധമായിത്തീർന്നതു്. അതിനുശേഷം തുടർന്നു ഉണ്ടായ ചില അധിപന്മാരുടെ പേരുകൾക്കും കാലാന്തരത്തിൽ പ്രശസ്തിയുണ്ടായി. അതിലുണ്ടായിരുന്ന പുതുമ നശിയ്ക്കുകയും, അതൊരു സാധാരണ നടപടിയായിത്തീരുകയും ചെയ്തതോടെ ആ കാര്യത്തിൽ ജനങ്ങൾക്കു ശ്രദ്ധ കുറഞ്ഞു. അവരുടെ പേരുകൾ പ്രത്യേകമായി ആരും പറയുകയോ സ്മരിയ്ക്കുകയോ ചെയ്യാതെയുമായി. അതിനാലാണ ആറാംനൂററാണ്ടിന്നുശേഷം അതിനെപ്പററിയുള്ള വിവരങ്ങൾ കാണാതായിത്തീർന്നതു്. ഇങ്ങിനെ ആദ്യത്തെ കേന്ദ്രഭരണത്തലവന്മാരെ ഒന്നാംചേരവംശക്കാരെന്നു പേരിടാനും 8-ാംനൂററാണ്ടോടുകൂടി പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടുതുടങ്ങുന്ന പെരുമാക്കന്മാരെ രണ്ടാംചേരവംശക്കാരെന്നു പറയാനും എവിടെവെച്ചു് കേന്ദ്രഭരണം നിന്നുപോയെന്നു ധരിയ്ക്കാനും കാരണമിതാകുന്നു. വാസ്തവത്തിൽ കേരളചക്രവർത്തിമാരായി വാഴിച്ചിരുന്നതു് ഒരു വംശക്കാരെ മാത്രമായിരുന്നു. ആദ്യത്തെ കേന്ദ്രഭരണാധിപന്മാർ ബ്രാഹ്മണർതന്നെയായിരുന്നു. എവിടെവെച്ചു് ആ ഭരണസമ്പ്രദായം മാററിട്ടില്ല. ഇതാണു പരമാർത്ഥം.

എന്നാൽ പിന്നെ കേന്ദ്രഭരണം ആ ബ്രാഹ്മണർതന്നെ തുടൎന്നു നടത്തിപ്പോന്നാൽ മതിയായിരുന്നില്ലേ? നാലഞ്ചുനൂറ്റാണ്ടോളം കാലം ബ്രാഹ്മണർ കേന്ദ്രഭരണം നടത്തിയെങ്കിൽ തുടൎച്ചയായി എന്നെന്നും അവർ നടത്തിവരുവാനല്ലേ വഴിയുള്ളു? മറിച്ചു് പിന്നിട്ടു് അവർ സ്വമേധയാ ഒഴിയുകയും, കിഴക്കുനിന്നു ചില വിദേശികളെത്തേടിപ്പിടിച്ചു് കൊണ്ടുവന്നവരോധിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിനു കാരണമെന്താണു്? ഇതു ന്യായമായ ഒരു ചോദ്യമാണു്. അതിനുള്ള മറുപടി പറകയും ചെയ്യാം.

ക്ഷത്രിയരാജാക്കന്മാരെ കൊണ്ടുവന്നു വാഴിക്കുന്നതിനുള്ള കാരണവും ആവശ്യവും യുക്തിയും, അതുവരെ അവൎക്കുണ്ടായ അനുഭവം തന്നെയാകുന്നു. ദേശം, ഗ്രാമം, കഴകം എന്നിവയെപ്പോലെ കേന്ദ്രഭരണവും കുറച്ചുകാലം നടത്തിയപ്പോഴേക്കു ക്രമപ്രകാരം ഊൎജ്ജിതമായി നടത്തിക്കൊണ്ടുപോകുവാൻ പ്രയാസം നേരിട്ടിരിക്കും. മറ്റെല്ലാം അങ്ങിനെ സംഭവിച്ച സ്ഥിതിക്കു ഇതും കാലാന്തരത്തിൽ പരാജയപ്പെട്ടിരിക്കുമെന്നു വിശ്വസിച്ചാൽ തെറ്റില്ല. മാത്രമല്ല അങ്ങിനെ വിശ്വസിക്കുകയും വേണം. A. D. 6–ാം നൂറ്റാണ്ടിനു ശേഷം ആദ്യത്തെ ഭരണാധിപന്മാരെപ്പറ്റി ഒന്നും പ്രസ്താവിച്ചു തായിക്കാണുന്നില്ലെന്നു മുമ്പു പറഞ്ഞുവല്ലോ. അതുകൊണ്ടു തീരുമാനിക്കുന്നതു്—ഊഹിക്കുന്നതു്—ആദ്യമൊക്കെ ഒരുവിധം പ്രശസ്തമായ നിലയിൽ ഭരണം നടത്തിവന്നുവെന്നും കുറച്ചുകാലം കഴിഞ്ഞപ്പോഴേക്കു (അതിലുണ്ടായിരുന്ന പുതുമ നശിക്കുകയും അതൊരു സാധാരണ നടപടിയായിത്തീരുകയും ചെയ്തതിനുപുറമെ) ഭരണവിഷയത്തിൽ അപ്രാപ്തിയും വൈകല്യങ്ങളും ആവിർഭവിച്ചുവെന്നും, അങ്ങിനെ നാലഞ്ചുനൂറ്റാണ്ടുകാലം കഴിഞ്ഞപ്പോഴേക്കു എടുത്തുപറയത്തക്ക ആളില്ലാതെ ഭരണം നാമമാത്രമായിപ്പരിണമിച്ചുവെന്നുമാകുന്നു. ഇവിടത്തെ ജനങ്ങൾക്കുണ്ടായിരുന്ന സംസ്കാര–സ്വഭാവ–സൈരവിധ്യാദികളുടെ ഗുണവും വലുപ്പവും കാരണം രാജാ

വിന്റെ ഭരണം ഇവിടെ ആവശ്യമായി വന്നിരുന്നുമില്ല. മേൽപറഞ്ഞ പരാജയങ്ങളെല്ലാം അനുഭവപ്പെട്ടതോടെ ഒരു കാര്യം അവൎക്ക ബോദ്ധ്യംവന്നിട്ടുണ്ടാവണം. അതെന്തെന്നാൽ ഇതുവരെ ചെയ്തമാതിരി കുടുംബഭരണമെന്ന നില വിട്ട് ശരിയായ വിധം ഒരു രാജ്യഭരണം നടത്താതെ കേരളത്തെ പുഷ്ടിപ്പെടുത്താനും സമൃദ്ധിയോടെ നിലനിൎത്താനും സാദ്ധ്യമല്ല. ബ്രാഹ്മണൎക്ക അതിനുള്ള കഴിവില്ല എന്നു അവൎക്കതന്നെ തീൎച്ചപ്പെട്ടിരിക്കും.

അന്നൊക്കെ—പ്രത്യേകിച്ച് ബ്രാഹ്മണൎക്ക—ഇന്നത്തെപ്പോലെ അധികാരഭ്രമമോ ധനലോഭമോ രാഗദ്വേഷാദി മത്സരങ്ങളോ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. പുരാണങ്ങളിൽ—സാഹിത്യങ്ങളിലെല്ലാം തന്നെ—കാണുന്ന ബ്രാഹ്മണകഥാപാത്രങ്ങളെപ്പോലെ സാത്വികന്മാരും നിൎമ്മലഹൃദയന്മാരും "ലോകാഃ സമസ്താഃ സുഖിനോ ഭവന്തു" എന്നമാത്രം ഉന്നംവെച്ചുകൊണ്ട് ഈശോപാസനയോടെ ജീവിക്കുന്നവരുമായിരുന്നു. അതിന്നുംപുറമെ രാജ്യഭരണത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനതത്വംതന്നെ ഇന്നത്തെപ്പോലെ "പ്രതിപക്ഷദ്രോഹമല്ല" പിന്നെയോ "ദുഷ്ടശിക്ഷണം ശിഷ്ടപരിപാലനമാകുന്നു." എന്നുവെച്ചാൽ സാധുക്കൾക്ക ദ്രോഹം ചെയ്യുന്ന ദുഷ്ടന്മാരെ അമൎച്ചചെയ്ത് വിശിഷ്ടന്മാരും സാധുക്കളുമായ സജ്ജനങ്ങളെ രക്ഷിക്കുകയാകുന്നു. ഈ പ്രവൃത്തിക്കു (പ്രത്യേകിച്ച് ദുഷ്ടനിഗ്രഹത്തിന്നു) ബ്രാഹ്മണരുടെ സാത്വികസ്വഭാവം പററിയതല്ല; അതിന്നു കരുത്തുള്ള ധൈൎയ്യവും വീൎയ്യവും നിൎഭയത്വവും മററുമുള്ളവൎക്ക സാധിക്കും. ആ വക ഗുണങ്ങൾ—സ്വഭാവങ്ങൾ—ക്ഷത്രിയരെപ്പോലെ ബ്രാഹ്മണൎക്കുണ്ടാവില്ല; ഉണ്ടാവരുതാത്തതുമാണ്.

തമിഴ്നാട്ടിലെ പാണ്ഡ്യചോളാദിരാജ്യങ്ങൾ അഭിവൃദ്ധിപ്പെട്ടുതുടങ്ങിയത് 6-ാംനൂററാണ്ടിന്നുശേഷമാണ്. അതുവരെ കിഴക്കൻപ്രദേശങ്ങളിൽനിന്നു ഒരു ഭരണത്തലവനെ കൊണ്ടുവരത്തക്ക

നിലയിൽ അവർ എത്തിയിരുന്നില്ല. അവരുടെ സമൃദ്ധിയും പ്ര
താപവും മററും അറിഞ്ഞപ്പോൾ ആ മേന്മകൾ ഇവിടെയും ഉണ്ടാ
ക്കണമെന്ന അന്നത്തെ നേതാക്കന്മാരായ നമ്പൂതിരിമാൎക്ക ആഗ്ര
ഹം ജനിച്ചിരിക്കും. 6-ാം നൂററാണ്ടുമുതൽ 8-ാം നൂററാണ്ടുവരെ
കേന്ദ്രഭരണത്തെപ്പററിയോ ഭരണാധികാരികളെക്കുറിച്ചോ അധിക
മൊന്നും നമുക്ക കിട്ടാതിരിക്കുവാൻ കാരണം ഭരണവിഷയത്തിൽ
വേണ്ടതുപോലെ അവൎക്ക വിജയം സിദ്ധിക്കാതെ വന്നതും, അത്
നാമമാത്രമായിപ്പരിണമിച്ചതുമാവാൻ വിരോധമില്ലെന്ന പറഞ്ഞു
വല്ലോ. എല്ലാംകൂടിയാവുമ്പോൾ കേരളത്തിന്റെ ക്ഷേമത്തിനും
നല്ല ഭരണത്തിനും ഒരു ക്ഷത്രിയനെ രാജാവാക്കി വാഴിച്ചു ശരിയാ
വു എന്നവൎക്ക ബോദ്ധ്യപ്പെട്ടിരിക്കും. റഷ്യ-ജപ്പാൻയുദ്ധത്തിൽ
ജപ്പാൻകാർ ജയിച്ച ഉടനെ അവർ ചെയ്തത് ബുദ്ധിമാന്മാരായ വി
ദ്യാൎത്ഥികളെ തിരഞ്ഞെടുത്ത് ഭേദംകൂടാതെ യൂറോപ്യൻ രാജ്യങ്ങ
ളിലേക്കു അയച്ച് പഠിപ്പിക്കുകയാണ്. ഇന്ന നാമും ചെയ്യുന്നതും
അതാണല്ലോ. ഇവിടെ ഉരുക്കനിൎമ്മാണം, എണ്ണശുദ്ധീകരണം, ജ
ലസേചനവിദ്യുച്ഛക്തിയുല്പാദനം മുതലായ വലിയ വ്യവസായ
ങ്ങൾ സ്ഥാപിക്കാൻ റഷ്യ അമേരിക്ക ജപ്പാൻ മുതലായ വിദേശ
രാജ്യങ്ങളിൽനിന്ന സഹായത്തിന്ന വിദഗ്ദ്ധന്മാരെ വരുത്തുന്നുണ്ട്.
അതൊക്കെ സാധാരണസമ്പ്രദായങ്ങളാകുന്നു. കിഴക്കൻരാജ്യങ്ങ
ളിൽ അക്കാലത്തുണ്ടായിരുന്ന രാജാക്കന്മാരുടെ ഭരണമെച്ചന്യ
വും തദ്വാരാ വന്നുചേൎന്ന സമൃദ്ധിയും മററും കേരളീയൎക്ക അനുഭവ
മാക്കാൻ വേണ്ടി ഇവിടത്തെ അന്നത്തെ നേതാക്കന്മാർ അവരെ
സമീപിച്ചിരിക്കും.

രാജ്യതന്ത്രത്തിൽ പ്രധാനമായ ഒന്നാണ് അയൽരാജ്യത്തി
ന്റെ വളൎച്ചയേയും പ്രഭാവത്തേയും സൂക്ഷിച്ച് ശക്തി തുല്യനില
യിലെങ്കിലും നിലനിൎത്താൻ ശ്രമിക്കുക എന്നത്. സമ്പത്സമൃദ്ധി
യിൽ മാത്രമല്ല, സൈന്യബലത്തിലും യുദ്ധതന്ത്രത്തിലും ആയുധ

സിദ്ധാന്ത—പരിശീലന—പ്രയോഗാദികളിലും അവർ അതിവേഗത്തിൽ അഭിവൃദ്ധിപ്പെട്ടുവന്നതുകണ്ടപ്പോൾ കേരളീയർ അതു കണ്ടില്ലെന്ന നിലയിൽ ഒന്നും ചെയ്യാതിരിപ്പാൻ ക്ഷമയില്ലാതായി. ഈ വക സന്ദർഭങ്ങളിൽ ശാക്തികരാഷ്ട്രങ്ങളുടെ സൌഹാർദ്ദം സമ്പാദിയ്ക്കുകയും, പിന്നീട് അവരിൽനിന്നു സഹായങ്ങൾ സ്വീകരിയ്ക്കുകയും ചെയ്യുന്നതു ഒരുതരം രാജ്യതന്ത്രമാണ്. അവർക്കാണെങ്കിൽ അതു അഭിമാനത്തെയും അന്തസ്സിനെയും വർദ്ധിപ്പിയ്ക്കുകയും ചെയ്യും. ഇന്ന അമേരിയ്ക്ക, ഇംഗ്ലണ്ട്, റഷ്യ മുതലായ രാജ്യങ്ങൾ ഇന്ത്യയുമായി പെരുമാറുന്ന സമ്പ്രദായം അതുതന്നെയാണല്ലൊ. കേരളീയരും അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുത്തുവാൻ വേണ്ടി കിഴക്കൻരാജ്യങ്ങളിൽ പോയി അവിടങ്ങളിലെ രാജ്യതന്ത്രജ്ഞന്മാരുമായി ആലോചിച്ചിട്ടും, അതു പെരുമാളവരോടുതന്നെ സമ്പ്രദായത്തിൽ എത്തിച്ചേന്നും ഇങ്ങിനെയാവാനെ വഴിയുള്ളൂ.

—:o:—

അദ്ധ്യായം 5

കൊടുങ്ങല്ലൂരിലെ തളികൾ

തിരുവഞ്ചിക്കുളം തലസ്ഥാനമാക്കിക്കൊണ്ടു ഒരു കേന്ദ്രഭരണം സ്ഥാപിച്ചതോടുകൂടി നാലു കഴകങ്ങൾക്കും കേന്ദ്രത്തിന്റെ കീഴിൽ ഓരോ സംസ്ഥാനങ്ങളുടെ—പ്രസിഡൻസി (Presidency) യുടെ—സ്ഥാനമാണുള്ളതെന്നു വന്നു. സംസ്ഥാനങ്ങൾക്കും കേന്ദ്രത്തിനും തമ്മിൽ എപ്പോഴും ബന്ധമുണ്ടാവുമെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലൊ. അവർതമ്മിൽ എന്തെങ്കിലും വിവരം അറിയുകയോ അറിയിയ്ക്കുകയോ ചെയ്യുന്നതെങ്കിൽ കാൽനടയായി എത്തിയ്ക്കുകയല്ലാതെ മറു മാർഗ്ഗങ്ങളൊന്നും അന്നില്ല. അതിനാൽ ഓരോ കഴകക്കാർക്കും കേന്ദ്രത്തിൽ ഏതാണ്ട് തങ്ങളുടെ ആസ്ഥാനത്തോടുകൂടി

കുടിപാൎത്തിരിക്കുന്ന ഓരോ ആഫീസുകൾ സ്ഥാപിക്കേണ്ടിവന്നു. എന്നുവെച്ചാൽ കഴകക്കാരുടെ ആവശ്യങ്ങളെയും ആശയങ്ങളെയും ആവലാതികളെയും മററും യഥാകാലം മനസ്സിലാക്കി, അതനുസരിച്ച കേന്ദ്രവുമായി എടപെട്ട് കാൎയ്യങ്ങൾ സാധിക്കുവാൻ കഴിവും പ്രാപ്തിയുമുള്ള ഓരോ ആഫീസുകൾ തലസ്ഥാനത്തു് സ്ഥാപിക്കാതെ കഴികയില്ലെന്നു വന്നു. അതു് സ്വാഭാവികമാണല്ലോ. ഇന്ത്യയിലെ ബ്രിട്ടിഷ്ഭരണകാലത്തു് തലസ്ഥാനത്തു് പല നാട്ടുരാജാക്കന്മാൎക്കും പ്രത്യേകം സ്ഥിരമായ കൊട്ടാരങ്ങളുണ്ടായിരുന്നു. ഇപ്പോഴും അവയിൽ പലതും വില്ക്കാതെ ബാക്കിയായി നില്ക്കുന്നുണ്ടു്. കൊച്ചി രാജാവിന്നും അവിടെ കോവിലകമുണ്ടു്. മദിരാശി സംസ്ഥാനത്തിന്റെ തലസ്ഥാനമായ മദിരാശിപട്ടണത്തിൽ ഈ സംസ്ഥാനത്തിലെ നാട്ടുരാജാക്കന്മാരായിരുന്ന കൊച്ചി, മൈസൂർ, പുതുക്കോട്ട എന്നീ രാജാക്കന്മാൎക്ക കോവിലകങ്ങളും ഉണ്ടായിരുന്നുവല്ലോ. ഇത്രയും പറഞ്ഞതിന്റെ താല്പൎയ്യമെന്തെന്നാൽ കാൎയ്യങ്ങളും അഭിപ്രായങ്ങളും അന്യോന്യം അപ്പപ്പോൾ അറിയിക്കാനും തീരുമാനമുണ്ടാക്കാനും കീഴ്ഘടകങ്ങൾക്ക തലസ്ഥാനത്തു് എന്തെങ്കിലും ചില ഏൎപ്പാടുകൾ കൂടാതെ കഴികയില്ലെന്നതാകുന്നു.

അങ്ങിനെ നാലു കഴകങ്ങളുടേയും ആഫീസുകളായി തലസ്ഥാനത്തു് ഏൎപ്പെടുത്തിയതാണ് കൊടുങ്ങല്ലൂരുള്ള നാലു തളികൾ. അവ മേൽതളി, കീഴ്തളി, നെടിയതളി, ചിങ്ങപുരം തളി എന്നിവയാകുന്നു. ഇവയ്ക്കുപുറമെ അരത്തളി എന്നൊന്നു വേറെയുമുണ്ടു്. അതിനെപ്പററി വഴിയെ പറയുന്നതാകുന്നു. ഇവയിൽ ഏതേതു തളികൾ ഏതേതു കഴകങ്ങളുടെ ആസ്ഥാനമായിട്ടാണ വൎത്തിച്ചിരുന്നതെന്നു അറിയാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. ഇനി അറിയാൻ സാധിക്കുമോ എന്നു സംശയവുമാണ്. അവയുടെ നില ഇപ്രകാരം അത്രത്തോളം ദയനീയമായിക്കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഇനി ഓരോ തളികളെപ്പററിയും വിവരിക്കാം.

ചിത്രം നമ്പ്ര് 1.

കിഴ്ത്തളി ക്ഷേത്രം.

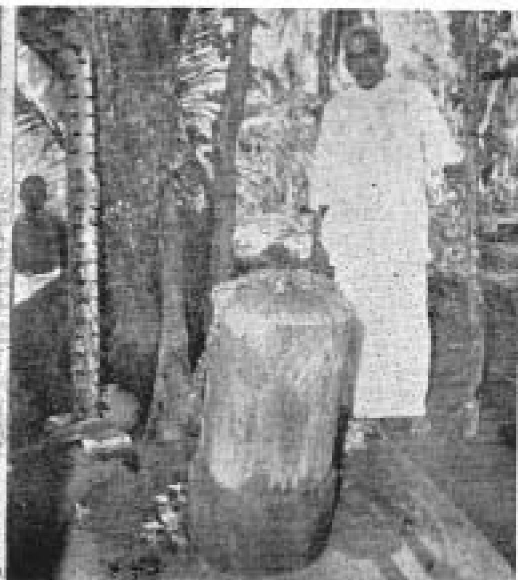
(വിവരണം 61_ാംപേജിൽ)

ചിത്രം നമ്പ്ര് 2.
കീഴ്ത്തളിയിലെ ശിവലിംഗം.

(വിവരണം 61-ാം പേജിൽ)

ചിത്രം നമ്പ്ര് 3.
നെടിയതളിയിലെ ശിവലിംഗം.

(വിവരണം 63-ാം പേജിൽ)

നിലം പറമ്പ് മുതലായവയുടെ അളവുകൾ എഴുതുമ്പോൾ "കിഴമേൽ, തെന്മടൽ" എന്ന ഭാഷ ഉപയോഗിക്കുക സാധാരണയാണ്. അവിടെ 'കിഴമേൽ' എന്നതിനു 'കിഴക്കുപടിഞ്ഞാറെ'ന്നും, 'തെന്മടൽ' എന്നതിനു 'തെക്കുവടക്കെ'ന്നുമാണർത്ഥം. അതുപോലെ ഇവിടെ മേത്തളി എന്നതിനു പടിഞ്ഞാറെത്തളി എന്നും, കിഴത്തളി എന്നതിനു കിഴക്കേത്തളി എന്നുമാണർത്ഥം. അല്ലാതെ വലുത് ചെറുത് എന്നോ, മേലെ താഴെ എന്നോ, അധികാരം കൂടിയത് കുറഞ്ഞത് എന്നോ ആണെന്നു ധരിക്കരുത്.

കീഴ്ത്തളി തിരുവഞ്ചിക്കുളം ക്ഷേത്രത്തിൽനിന്നു ഏതാണ്ട് ഒരു ഫർലാങ്ങ് തെക്കുപടിഞ്ഞാറായി സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു. മതിൽ മുഖമണ്ഡപം നാലമ്പലം മുതലായതെല്ലാം നശിച്ച് ഒരു പ്രേതം പോലെ ശ്രീകോവിൽ മാത്രം നില്ക്കുന്നു. (ചിത്രം നമ്പ്ര് 1) അവിടെ ച്ചെന്നു ആ ക്ഷേത്രം ഒന്നു കണ്ടാൽ ആർക്കും കണ്ണിൽ വെള്ളം നിറയാതിരിക്കയില്ല; അത്ര ദയനീയമാണതിന്റെ നില. വടക്കൂട്ടിൽ എന്ന നായർവീട്ടുകാരുടെ ഉടമസ്ഥതയിൽ ഇപ്പോൾ ആ ക്ഷേത്രത്തിൽ നാമമാത്രമായ പൂജകൾ നടത്തിവരുന്നു. ഇവിടത്തെ ശിവലിംഗം ഒന്നു കാണേണ്ടതുതന്നെയാകുന്നു. ഇതിന്റെ പീഠത്തിനു 5½ അടി ദീർഘവിസ്താരങ്ങളും, 2 അടി 2 ഇഞ്ച് ഉയരവും, ബിംബത്തിനു 2 അടി 3 ഇഞ്ച് ഉയരവും, 4 അടി 7 ഇഞ്ച് ചുറ്റളവും (17½" വ്യാസം) ഉണ്ട്. ഇത്രയും വലിപ്പമുള്ള ഒരു ശിവലിംഗം തഞ്ചാവൂർ ബൃഹദീശ്വരം ക്ഷേത്രത്തിലല്ലാതെ മറ്റൊരും ഞാൻ കണ്ടിട്ടില്ല. 2-ാംനമ്പ്ര് ചിത്രം അതിന്റേതാകുന്നു.

മേത്തളിക്ഷേത്രം ഇപ്പോൾ നില്ക്കുന്നതു തിരുവഞ്ചിക്കുളം ക്ഷേത്രത്തിൽനിന്നു 3 ഫർലാങ്ങ് പടിഞ്ഞാറായി തൃക്കുലശേഖരം വിഷ്ണുക്ഷേത്രത്തിന്റെ മതില്ക്കകത്ത് തെക്കുവശത്താകുന്നു; അതിനാൽ അവിടെ ശ്രീകോവിൽ മാത്രമേ ഉള്ളു. ഒരു കുലശേഖരപ്പെരുമാക്ക

വളരെ പ്രിയപ്പെട്ട ഒന്നായിരുന്ന ആ വിഷ്ണുക്ഷേത്രമെന്ന പറയപ്പെടുന്നു. ഈ ശിവക്ഷേത്രം — ഇന്നു മേത്തളി എന്നു പറയുന്ന അമ്പലം — നിന്നിരുന്നതു് കീഴ്ത്തളിക്ഷേത്രത്തിൽ നിന്നു ഉദ്ദേശം 4 ഫർലോങ്ങു പടിഞ്ഞാറു മേത്തലപ്പാടം എന്ന സ്ഥലത്തിന്നടുത്തായി സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന മേത്തല വിഷ്ണുക്ഷേത്രത്തിലായിരുന്നുവെന്നും, പിന്നീട് അജ്ഞാതമായ എന്തോ ചില കാരണങ്ങളാൽ അതിനെയെടു മാററി പ്രതിഷ്ഠിച്ചുണ്ടായിവന്നതാണെന്നും കൊടുങ്ങല്ലൂരിലെ ഒരു അഡ്വക്കേററും എന്റെ ഒരു സുഹൃത്തുമായ ശ്രീ കസ്തൂരിൽ ഗംഗാധരമേനോൻ പറയുകയുണ്ടായി. ഇതു പറഞ്ഞുവന്നതും, റിക്കാർഡുകളിലും മററും എഴുതുന്നതും മേത്തല എന്നാണെങ്കിലും വാസ്തവത്തിൽ അതിന്റെ പേർ മേൽത്തളി എന്നായിരുന്നുവെന്നും, കാലാന്തരത്തിൽ രൂപഭേദം വന്നിട്ടാണ് മേത്തലയായി തീൎന്നതെന്നും അദ്ദേഹം ശങ്കിപ്പിച്ചു. ഇതു് പടിഞ്ഞാറെ അററത്തു നില്ക്കുന്നതാണ്. അതിന്റെ പേരുകൊണ്ടു് ആ കാര്യം വ്യക്തമാകുന്നുണ്ടു്. എന്നാൽ അവിടെ വിഷ്ണുക്ഷേത്രത്തിലൊ അതിന്റെ പരിസരങ്ങളിലൊ ഈ ശിവക്ഷേത്രത്തിന്റെ സ്ഥാനമോ എന്തെങ്കിലും അവശിഷ്ടമൊ അവിടെ ഉള്ളതായി കാണുന്നില്ല. ഒന്നുമാത്രം തീൎച്ചപറയാം. ഈ ശിവക്ഷേത്രം തൃക്കുലശേഖരം ക്ഷേത്രത്തിന്റെ മതില്ക്കകത്തു് പണിചെയ്യപ്പെട്ടതും ശ്രീകോവിൽ മാത്രമേ പണിചെയ്യിട്ടുള്ളു; നാലമ്പലം മുതലായതൊന്നും അവിടെ പണിയിച്ചിട്ടില്ല. അതിന്നാവശ്യമായ സ്ഥലവും അവിടെയില്ല. അതിനാൽ മറേറതോ ഒരു സ്ഥലത്തുനിന്നു എന്തെങ്കിലും കാരണവശാൽ അവിടെ കൊണ്ടുവന്നു പ്രതിഷ്ഠിച്ചതാണെന്നു തീൎച്ചയാണ്. മേത്തലയിൽനിന്നും കൊണ്ടുവന്നതാണെന്നതിലേക്കു മതിയായ തെളിവു കിട്ടിയിട്ടില്ല എന്നു മാത്രം.

ഇനി നെടിയതളിയെ വിവരിക്കാം. കൊടുങ്ങല്ലൂർ ഭഗവതി ക്ഷേത്രത്തിനു 2 ഫർലോങ്ങു നേരെ വടക്കമാറി (റോഡിനു തെക്കു

കിഴക്കുവശത്തു്) ഇന്നു തളിയിൽപറമ്പു് എന്ന ഒരു സ്ഥലമുണ്ടു്. അവിടെ ഏതാണ്ടു് കീഴ്ത്തളിയിലെ ശിവലിംഗത്തോടു് സാദൃശ്യമുള്ള ഒരു വലിയ ശിവലിംഗം കാണുന്നുണ്ടു്. ഇതു് നെടിയതളി എന്ന ക്ഷേത്രമായിരുന്നുവെന്നു കരുതപ്പെടുന്നു. ഈ ക്ഷേത്രസ്ഥലം—പറമ്പു്—ഇപ്പോൾ നില്ക്കുന്നതു് ഒരു മുസ്ലിമിന്റെ കൈവശമാണു്. ഈ ബിംബം മാത്രമല്ലാതെ അമ്പലത്തിന്റെ മററു ലക്ഷണങ്ങളൊന്നും ഇപ്പോൾ കാണുന്നില്ല. ശ്രീകോവിൽ നാലമ്പലം മുതലായവയുടെ സ്ഥാനങ്ങൾ ഇല്ലെന്നുമാത്രമല്ല അവയുടെ അവശിഷ്ടങ്ങളായ കല്ലുകൾപോലും കാണുന്നില്ല. ബിംബത്തിന്നടുത്തു തന്നെ രണ്ടുനാലു പടുകൂററൻ മരങ്ങൾ നില്പുണ്ടു്. അവയ്ക്കുതന്നെ നൂററാണ്ടുകൾ പഴക്കമുണ്ടാവണം. ശിവലിംഗം മാത്രമെ ഇപ്പോൾ കാണുന്നുള്ളു. പീഠത്തിന്റെ മുകൾ ഭാഗവും മണ്ണിന്നടിയിലായിട്ടുണ്ടു്. 3-ാംനമ്പ്ര് ചിത്രം നോക്കുക. ഇത്രയും വലുതായ ഒരു ശിവനെ പ്രതിഷ്ഠിക്കണമെങ്കിൽ ശ്രീകോവിലിന്റെ തറയ്ക്കു ചുരുങ്ങിയതു് ഒന്നരക്കോലെങ്കിലും (3½ അടിയെങ്കിലും) ഉയരമുണ്ടാവണം. പീഠത്തിന്നു ഒരു കോലും ഉയരം കാണണം. ശിവലിംഗത്തിന്നുതന്നെ 2 അടി ഉയരവും 4 അടി 1 ഇഞ്ചു് ചുററളവും ഉണ്ടു്. ആ പീഠവുംകൂടി മണ്ണിൽ താണുകിടക്കുന്നതിനാൽ പണ്ടു് ആ പ്രദേശം അത്രയും താണിട്ടാണു കിടന്നിരുന്നതെന്നും, പിന്നീടു വെള്ളപ്പൊക്കമുണ്ടായപ്പോൾ മണ്ണുവന്നടിഞ്ഞു് ഭൂമി ഉയർന്നതാണെന്നും തീർച്ചപറയാം. കൊടുങ്ങല്ലൂരിൽ A. D. 1341-ാമാണ്ടിലാണെന്നു പറയുന്ന—വലുതായ ഒരു വെള്ളപ്പൊക്കമുണ്ടായെന്നും, അതോടെ ആ പ്രദേശം മുഴുവൻ നശിച്ചതുപോലെ അത്രവളരെ ആപത്തുകളും പ്രകൃതമാററവും വന്നുവെന്നും പറയപ്പെടുന്നുണ്ടല്ലോ. അതിന്നു ഒന്നാന്തരം ഒരു തെളിവും കൂടിയാണിതു്. ഈ നെടിയതളി നില്ക്കുന്ന പ്രദേശം കൊടുങ്ങല്ലൂരമ്പലത്തിന്റെ നിലമാനത്തെക്കാൾ താണിട്ടാണു കിടക്കുന്നതെന്നും അറിയുക.

ചിങ്ങപുരം തളി തിരുവഞ്ചിക്കുളം ക്ഷേത്രത്തിൽനിന്നു ഏതാണ്ടു് ഒന്നര നാഴികയോളം വടക്കായി കൊടുങ്ങല്ലൂർ കോവിലകത്തിനു സമീപത്താണു നില്ക്കുന്നതു്. ഇതിലെ പ്രധാനമൂർത്തി വിഷ്ണുവാകുന്നു. ഇതിനു ആ പ്രദേശത്തുകാർ ഇപ്പോഴും പറയുന്നപേര് 'ശൃംഗപുരം' എന്നാണു്. പണ്ടത്തെ ചിങ്ങപുരമാണെന്നും, കാലാന്തരത്തിൽ ഭാഷയ്ക്കു മാററം വന്നിട്ടാണു് ശൃംഗപുരമായതെന്നും ചിലർ പറയുന്നു. എന്നാൽ എന്റെ ഊഹം മറിച്ചാകുന്നു. ശരിയായ പേര ശൃംഗപുരമെന്നായിരിക്കണമെന്നാണു്. തമിഴിൽ ഓരോ വർഗ്ഗാക്ഷരങ്ങളിൽ പ്രഥമ—പഞ്ചമങ്ങൾക്കു മാത്രമേ ലിപിയും ഉച്ചാരണവും ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളു. മറെറാക്കെ ഇപ്പോഴും അങ്ങിനെത്തന്നെയാണല്ലോ. കൃഷ്ണസ്വാമി 'കിട്ടച്ചാമി'യായതും, സുബ്രഹ്മണ്യൻ 'ചുപ്പിരമണിയ'നായതും, 'ബ്രാഹ്മണാഃ' 'പിരാമിണാളാ'യതും മററും ഈ കാരണത്താലാണല്ലോ. പണ്ടത്തെ മലയാളഭാഷ മിക്കവാറും തമിഴകലർന്നായിരുന്നതും. അങ്ങിനെ സംസ്കൃതപ്പേരായ ശൃംഗപുരം 'ചിങ്ങപുരം' എന്നായിത്തീർന്നതാവാനാണു വഴി. ഈ ക്ഷേത്രം വലിയ കേടുപാടുകളൊന്നും തട്ടാതെ നാലമ്പലം വലിയ ബലിക്കൽ മതിൽ മുതലായ സകല അവയവങ്ങളോടും കൂടി നില്ക്കുന്നതു്. ഉപദേവന്മാരുടെ സ്ഥാനം വഹിക്കുന്ന ഒന്നിലധികം (നാലു മൂലയിലും) ശിവപ്രതിഷ്ഠകളും മതില്ക്കകത്തു കാണുന്നതു്.

ഇങ്ങിനെ തിരുവഞ്ചിക്കുളം കേന്ദ്രമാക്കിക്കൊണ്ടു് കേന്ദ്രമെന്നും സ്ഥാപിച്ചപ്പുറം കഴകങ്ങളും തലസ്ഥാനത്തു് അവരുടെ ഓരോ ആസ്ഥാനങ്ങളും ഏർപ്പെടുത്തിയെന്നും, അവയാണു മേൽപറഞ്ഞ തളികളെന്നും തീർത്തുപറയാം. എന്നാൽ ഇവ ക്രമത്താലെ മൂഴിക്കുളം, ഐരാണിക്കുളം, ഇരിങ്ങാലക്കുട, പറവൂർ എന്നീ ഗ്രാമങ്ങളുടെ ആസ്ഥാനങ്ങളായിട്ടാണു കേരളോല്പത്തിയിൽ കാണുന്നതു്. ഒന്നിൽ മാത്രമല്ല പല കേരളോല്പത്തികളിലും അങ്ങിനെ

പോന്നിട്ടുണ്ട്. എന്നിരുന്നാലും എന്റെ അഭിപ്രായം അതു് തെററായിരിക്കണമെന്നാകുന്നു. ഒട്ടാകെ 32 ഗ്രാമങ്ങളുള്ളപ്പോൾ മെല്ലാത്ത നാലു ഗ്രാമങ്ങൾക്കുമാത്രം അവിടെ അങ്ങിനെ പ്രത്യേകമായ ആസ്ഥാനമുണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ അവയ്ക്കു മററുള്ളവയെക്കാൾ എന്തെങ്കിലും പ്രാധാന്യമുണ്ടാവേണ്ടിയിരുന്നു; അങ്ങിനെയുണ്ടായിരുന്നതായി ഒരു ഐതിഹ്യംപോലും കേട്ടിട്ടില്ല. ശുകപുരവും പന്നിയൂരും വളരെ പ്രധാനങ്ങളായിരുന്നുവെന്നും, മററു ഗ്രാമങ്ങളെല്ലാം ഒരുകാലത്തു് അവരിൽ ഓരോ കൂററായിപ്പിരിഞ്ഞിരുന്നുവെന്നും പ്രസിദ്ധമാണല്ലോ. തിരുവല്ലയും പെരിഞ്ചെല്ലൂരും (തളിപ്പറമ്പും) ഒരുകാലത്തു് ഉയർന്ന നിലയിലെത്തിയിട്ടുണ്ട്. അങ്ങിനെ പ്രത്യേകമായ ഒരു സ്ഥാനം കേന്ദ്രത്തിലുണ്ടാകുമായിരുന്നെങ്കിൽ അതു പ്രാബല്യവും പ്രാധാന്യവുമുള്ള ഗ്രാമങ്ങൾക്കാവേണ്ടിയിരുന്നു. നാലെണ്ണത്തിനും അങ്ങിനെ അവിടെ സ്ഥാനമുണ്ടായിരുന്നതായിക്കാണുന്നില്ല.

ജനവാസമില്ലാതെ ഭൂമിയെല്ലാം കാടുകെട്ടി തരിശായിക്കിടന്നിരുന്ന ഒരു രാജ്യത്തു് ആര്യന്മാർ വന്നു കുടിയേറിപ്പാർത്തുതുടങ്ങുകയും, അവരുടെ സംസ്കാരം ക്രമത്താലെ പ്രചരിച്ചു് കേരളം മുഴുവൻ വ്യാപിക്കുകയുമാണു ചെയ്തതെന്ന കാര്യത്തിൽ വാദമില്ലല്ലോ. ഒരുകാലത്തു് കേരളം നാലു കഴകങ്ങളായിത്തിരിച്ചു ഭരണം നടത്തിയിരുന്നുവെന്ന കാര്യവും വ്യക്തവുമാണ്. കേന്ദ്രത്തിലാണെങ്കിൽ തളികൾ (അരത്തളി ഒഴികെ) നാലാണുതാനും. അതിനാൽ സ്വാഭാവികമായിട്ടുള്ള സംഭാവ്യതയെ പരിശോധിച്ചാൽ ദേശം ഗ്രാമം കഴകം കേന്ദ്രം എന്നീ ക്രമത്തിലാണു ഭരണസ്ഥാപനങ്ങൾ ഏർപ്പെടുത്തിയതെന്നും, ആ നാലു തളികൾ നാലു കഴകങ്ങളുടെ ആസ്ഥാനമായിരിക്കും എന്നല്ലാതെ വിചാരിക്കാൻ വഴിയില്ല; മറിച്ചു വിചാരിക്കുന്നതു സ്വാഭാവികവുമല്ല.

അരത്തളി:—

'അര'ശബ്ദത്തിന്റെ അത്ഥം 'രാജകീയം' എന്നാകുന്നു. 'അരമന' എന്നുവെച്ചാൽ രാജധാനം—കൊട്ടാരം—എന്നാണല്ലോ. അരയന്നത്തിന്നു സംസ്കൃതത്തിൽ "രാജഹംസം" എന്നു പേരുണ്ട്. അരയന്നം എന്നതു അതിന്റെ ശരി തൎജ്ജമയാകുന്നു. സാമൂതിരിരാജാവിന്റെ സദസ്സിൽ പതിനെട്ടരക്കവികൾ ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്നു പ്രസിദ്ധമാണ്. അതിന്റെ അത്ഥം 18 മുഴുവൻകവികളും ഒരു 'അര'ക്കവിയും—രണ്ടാന്തരം കവിയും—ആണെന്നു പലരും ധരിച്ചിട്ടുണ്ട്; അതു തെററാകുന്നു. പതിനെട്ട് അരക്കവികൾ—രാജകീയകവികൾ—എന്നാണതിന്റെ താല്പൎയ്യം. 'അരക്കുളം' എന്നതിന്റെ അത്ഥം രാജകീയമായ കുളം എന്നാണ്. കൊടുങ്ങല്ലൂരും നെടുമ്പുറം തളിയിലും അരക്കുളങ്ങൾ ഉണ്ട്. അവയുടെ വലിപ്പം അനേകം ഏക്രയോളം വരും. അരയാല് എന്നതിന്റെ അത്ഥവും 'രാജവൃക്ഷം'—എന്നുവെച്ചാൽ വൃക്ഷങ്ങളിൽവെച്ചു രാജാവ്—എന്നാകുന്നു. അരയാല് ഒരു പുണ്യവൃക്ഷമായിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടും തറ കെട്ടുക, പ്രദക്ഷിണം വെയ്ക്കുക, തൊട്ടു തലയിൽവെയ്ക്കുക മുതലായതെല്ലാം പുണ്യപ്രദമായി വിശ്വസിക്കുകയും ചെയ്യാറുണ്ടല്ലോ.

> മൂലതോ ബ്രഹ്മരൂപായ വിഷ്ണുരൂപായ മദ്ധ്യതഃ
> ശിരസ്സഃ ശിവരൂപായ '<u>വൃക്ഷരാജായ</u> തേ നമഃ'—എന്നി

ങ്ങനെ അരയാലിനെ തൊഴുവാനുള്ള ഒരു മന്ത്രത്തിലും വൃക്ഷരാജാവായി അരയാലിനെ പറയുന്നു.

ഇപ്പുറം ഇത്രയും പറയുവാൻ കാരണമുണ്ട്. കൊടുങ്ങല്ലൂരിൽ നാലു കഴകങ്ങളുടെ ആസ്ഥാനമായ നാലു തളികൾക്കു പുറമെ 'അരത്തളി' എന്നപേരിൽ അഞ്ചാമതായി ഒരു തളിയുംകൂടി കാണുന്നുണ്ടല്ലോ. അതിലെ 'അര'ശബ്ദത്തിന്നു പകുതി എന്നത്ഥം കല്പിക്കുകയും എന്നിട്ട് ചിലർ അതിന്റെ സ്ഥാനം 'ചെറിയതളി' എന്നു

വ്യാഖ്യാനിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ടാണ്. ആ അർത്ഥകല്പന
തെറ്റാകുന്നു. അരത്തളി എന്നതിന്റെ ശരിയായ അർത്ഥം 'രാജ
കീയതളി' എന്നാണ്.

തിരുവഞ്ചിക്കുളം ക്ഷേത്രത്തിന്റെ മതിലിനു തെക്കു പടി
ഞ്ഞാറു പുറത്തായി നടയുടെ വടക്കുവശത്തു് ഒരു പറമ്പു്—പുര
യിടം—ഉണ്ടു്. കൊടുങ്ങല്ലൂർ രാജാക്കന്മാരുടെ പഴയ രാജ
ധാനി അവിടെ ആയിരുന്നതായി കേട്ടിരിക്കുന്നു; അരിയിട്ടുവാഴ്ച ന
ടത്തിയിരുന്നതു അവിടെവെച്ചായിരുന്നു. ആ പറമ്പിലേയ്ക്കു കിഴക്കു
നിന്നുള്ള പടി കടന്നാൽ ഇടത്തുവശത്തായി ചെറിയ ശ്രീകോവിൽ
മാത്രമായി ഒരു ശിവക്ഷേത്രം കാണാം. ടി. ക്ഷേത്രത്തിൽനിന്നു സു
മാർ 2 ഫർലോങ്ങ് പടിഞ്ഞാറു-വടക്കായി ചേരമാൻ ജുമാമസ്
ജിദ് എന്ന പ്രസിദ്ധമായ മുസ്ലിംപള്ളി നില്ക്കുന്നു. അരത്തളി ആദ്യം
നിന്നിരുന്നതു് ആ പള്ളിപ്പറമ്പിലായിരുന്നുവെന്നും, അവിടെ പ
ള്ളി വന്നതിനു ശേഷമാണ് ആ ശിവലിംഗത്തെ മുൻപറഞ്ഞ സ്ഥ
ലത്തു പ്രതിഷ്ഠിച്ചതെന്നും പറയപ്പെടുന്നു. ആ പള്ളിപ്പറമ്പു് അ
മ്പലപ്പറമ്പായിരുന്നുവെന്നും, പള്ളി പണിയാനായി ചേരമാൻപെ
രുമാൾ മുസ്ലിങ്ങൾക്കു കൊടുത്തതാണെന്നും അവരും പറയുന്നുണ്ടു്.
ഈ പള്ളിയുടെ തെക്കു വടക്കുപടിഞ്ഞാറായി അരക്കുളം എന്ന പേ
രിൽ വലിയ ഒരു കുളവുമുണ്ടു്. ഏതായാലും ആദ്യകാലത്തു് ഈ
അരത്തളി ഇന്നു കാണുന്നിടത്തല്ല ഉണ്ടായിരുന്നതെന്നും, പിന്നീ
ടു്—അടുത്തകാലത്തെന്നു കൂട്ടിപ്പറയണം—അവിടെ പ്രതിഷ്ഠിച്ച
താണെന്നുമുള്ള കാര്യത്തിൽ സംശയമില്ല. എന്തെന്നാൽ ശ്രീകോ
വിൽ മാത്രമേ അവിടെയുള്ളൂ. മണ്ഡപം നാലമ്പലം മുതലായതൊ
ന്നും അതിന്നില്ല. അവയുടെ യാതൊരവശിഷ്ടങ്ങളും അവിടെ
കാണുന്നില്ലെന്നു മാത്രമല്ല അതു നില്ക്കുന്ന സ്ഥലത്തിനു അത്ര വി
സ്തീർണ്ണവുമില്ല. ഇവിടെ ഇപ്പോൾ മനസ്സിലാക്കേണ്ടതു് അരത്തളി

എന്നതിന്റെ അൎത്ഥം ചെറിയ തളി എന്നല്ലെന്നും, രാജകീയതളി എന്നാണെന്നും മാത്രമാകുന്നു.

കീഴ്ത്തളിയും നെടിയതളിയും സാധാരണ ഗ്രാമക്ഷേത്രങ്ങളെക്കാറം വലുതാണെന്നു ഇന്നു കാണുന്ന അവശിഷ്ടങ്ങളെക്കൊണ്ടു വ്യക്തമാണു്. അരത്തളിയുടെ ഇന്നു കാണുന്നതായ ശ്രീകോവിലും ബിംബവും വളരെ ചെറുതാണുതാനും. മററു തളികറം ഇത്ര വലിയ ക്ഷേത്രങ്ങളാകയാൽ അരത്തളി അതുപോലെയെങ്കിലും വലുതാവണമെന്നു ന്യായമായി ഊഹിയ്ക്കാം. ആദ്യമുണ്ടായിരുന്ന അരത്തളി പള്ളി നില്ക്കുന്ന സ്ഥലത്തായിരുന്നുവെന്നും, അതെല്ലാം നശിച്ചുപോയതിനു ശേഷം അതിനു പകരമായി പിന്നീടു പണി ചെയ്തതാവണം ഇതെന്നും വിശ്വസിച്ചാൽ തെററില്ല.

രാജാവിന്റെ ആസ്ഥാനം തിരുവഞ്ചിക്കുളത്തായിരിയ്ക്കെ അവിടെത്തന്നെ ഒരു അരത്തളിയുടെ ആവശ്യമെന്താണെന്നു ഒരു ചോദ്യമുണ്ടാവുന്നതു് സ്വാഭാവികമാണു്. പണ്ടുകാലത്തു് അമ്പലത്തിൽവെച്ചും ദേവനെ സ്സാക്ഷിയാക്കിക്കൊണ്ടുമല്ലാതെ പൊതുകാൎയ്യങ്ങളാലോചിയ്ക്കുകയോ തീരുമാനിയ്ക്കുകയോ ചെയ്തിരുന്നില്ല. തളിയാതിരിമാരെ ഒന്നിച്ചും ഓരോരുത്തരെ പ്രത്യേകമായും തമ്മിൽ കണ്ടു കൂടിയാലോചന നടത്തുകയും തീരുമാനമെടുക്കുകയും ചെയ്യേണ്ടതായ സന്ദൎഭം രാജാവിന്നും തളിയാതിരിമാൎക്കും ഉണ്ടാവുന്നതു് അപൂൎവ്വമായിരിയ്ക്കയില്ല. മാത്രമല്ല മന്ത്രിമാരുമൊരുമിച്ചും ആലോചിയ്ക്കേണ്ടതുണ്ടാകുമല്ലൊ. അതെല്ലാംതന്നെ യഥാകാലം നിൎവ്വഹിച്ചിരുന്നതും അമ്പലത്തിൽ വെച്ചു തന്നെയായിരുന്നു. അരത്തളി എന്നു പറയുന്നതു് അതിന്നുള്ള സ്ഥലമായിരിയ്ക്കുമെന്നാണെന്റെ വിചാരം.

—:o:—

അദ്ധ്യായം 6

ദ്വൈവൎണ്ണ്യം

കേരളത്തിൽ പണ്ടു ചാതുൎവ്വൎണ്ണ്യം—ബ്രാഹ്മണ-ക്ഷത്രിയ-വൈശ്യ-ശൂദ്രന്മാർ എന്ന നാലു ജാതികൾ—ഉണ്ടായിരുന്നില്ല; ദ്വൈവൎണ്ണ്യം—രണ്ടുജാതികൾ—മാത്രമാണുണ്ടായിരുന്നതു്. അതു ബ്രാഹ്മണരും ശൂദ്രരും മാത്രവുമാകുന്നു. കേരളം രാജാവില്ലാത്ത രാജ്യമാണെന്നും, ഒന്നാംചേരവംശം മുതൽക്കേ ഇവിടെ ക്ഷത്രിയർ കാലുകുത്തിത്തുടങ്ങിയിട്ടുള്ളുവെന്നും മറ്റുമുള്ള ചരിത്രം പ്രസിദ്ധമാണല്ലോ. അപ്രകാരംതന്നെ ഇവിടെ വൈശ്യരുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഒന്നാംചേരവംശം ആരംഭിക്കുന്നതുവരെ ഇവിടെ ക്ഷത്രിയരുടേയും വൈശ്യരുടേയും പ്രവൃത്തികൾ നിൎവ്വഹിച്ചിരുന്നതു ബ്രാഹ്മണരും ശൂദ്രരും കൂടിയിട്ടായിരുന്നു. ആദ്യകാലത്തൊന്നും ഇവിടെ ക്ഷത്രിയരുടെ ജോലി—രാജ്യരക്ഷണം—ഇന്നത്തെപ്പോലെയൊന്നും ആവശ്യമുണ്ടായിരുന്നില്ല. അതിനു പല കാരണങ്ങളുണ്ടു്. അവയിൽ പ്രധാനങ്ങളായ ചിലതു ഇവിടെ കാണിക്കാം.

1. കേരളം ജനവാസമില്ലാതെ കാടുകെട്ടി നിബിഡമായിക്കിടക്കുകയായിരുന്നു; അങ്ങിനെ ഒരു പ്രദേശമുണ്ടെന്നുപോലും ആദ്യകാലത്തു് വിദേശികൾ ആരും മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നില്ല.

2. പടിഞ്ഞാറും തെക്കും സമുദ്രമാണു്; കിഴക്കു ഉന്നതമായ സഹ്യനുണ്ടു്. അതിനാൽ ഇതൊരു നല്ല രാജ്യമാണെന്നു വല്ല വിദേശിയും അറിഞ്ഞാൽകൂടി പെട്ടെന്നു കടന്നാക്രമിക്കാൻ ആൎക്കും സാധിക്കയില്ല. വാളും കുന്തവും മറ്റുമല്ലാതെ ഇന്നത്തെപ്പോലെ മിഷ്യൻതോക്കുകളും വിമാനങ്ങളും ബോംബുകളും മറ്റും അന്നുണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നും ഓൎക്കണം.

3. പാലക്കാട്ടു ചുരം അന്നൊക്കെ അടഞ്ഞതായ കാട്ടുപ്രദേശമായിരുന്നുവെന്നും, വളരെക്കാലം കഴിഞ്ഞാണു ആ മാൎഗ്ഗം ജനങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കിയതെന്നും മറക്കരുതു്.

4. ഇവിടെയാണെങ്കിൽ ബ്രാഹ്മണരും അവരുടെ ഭൃത്യന്മാരായ—അടിയർ—പാൎപ്പെട്ടവർ—ആയ ശൂദ്രരും മററു തൊഴിലാളികളായ നാഗന്മാരും—മാത്രമാണുള്ളതു്. ആ നാഗന്മാരാണെങ്കിൽ ഈ ബ്രാഹ്മണരെ കേവലം യജമാനന്മാർ മാത്രമായിട്ടല്ല പ്രത്യക്ഷദൈവങ്ങളായി—ഭൂദേവന്മാരായി—തന്നെ ആദരിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നുവല്ലോ.

5. ഓരോ ദേശവും സ്വന്തം പൎയ്യാപ്തമായിട്ടാണ വൎത്തിച്ചിരുന്നതു്. ജനങ്ങൾക്കു സ്വദേശം വിട്ടു് ഇതരദേശങ്ങളിലേയ്ക്കു പോകേണ്ടതായ ആവശ്യമോ അതിനുള്ള വഴിയോ അധികമൊന്നും അക്കാലത്തുണ്ടായിരുന്നില്ല. അന്നത്തെ ദേശമൎയ്യാദകളേയും ആചാരവിധികളേയും ആരുംതന്നെ ലംഘിച്ചിരുന്നുമില്ല. ഇങ്ങിനെ പല കാരണങ്ങളാലും ആദ്യമൊക്കെ വളരെക്കാലത്തോളം ഇവിടെ രാജാവുണ്ടായിരുന്നില്ല; രാജാവിനെക്കൊണ്ടുള്ള ആവശ്യവും വന്നിരുന്നില്ല.

അപ്രകാരംതന്നെ വൈശ്യരും കേരളത്തിലുണ്ടായിരുന്നില്ല, മാത്രമല്ല ഇന്നും ക്ഷത്രിയരല്ലാതെ കേരളീയരായ വൈശ്യന്മാർ ഇവിടെ ഉണ്ടായിട്ടില്ല. ഇപ്പോഴും വൈശ്യന്മാരെന്നു പറയുന്നതു ചെട്ടികളേയാകുന്നു. അവരൊന്നും കേരളീയരല്ല; തമിഴന്മാരാണല്ലോ. അതിനാൽ യൂറോപ്യന്മാർ കേരളത്തിൽ കാലുകുത്തുന്നതുവരെ ഇവിടെ ദേശങ്ങൾതമ്മിൽ കച്ചവടക്കാരോ കച്ചവടമോ അതിനുള്ള മാൎഗ്ഗമോ ഒന്നുമുണ്ടായിരുന്നില്ല; അന്നൊക്കെ അതുകൊണ്ടാവശ്യവുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഉൽപാദകന്മാൎക്കു് ഉല്പന്നങ്ങൾ വില്ക്കാനും, ഉപഭോക്താക്കൾക്കു ആവശ്യംപോലെ അതു വാങ്ങാനും സൌകൎയ്യമില്ലെങ്കിലല്ലേ ചന്തകളും മാൎക്കററുകളും വ്യാപാരശാല

കളും മററും ഏൎപ്പെടുത്തിയിട്ടു കാൎയ്യങ്ങളെ? അതൊന്നുമാവശ്യമില്ലാത്ത വിധത്തിൽ സ്വയം പൎയ്യാപ്തങ്ങളായ ദേശങ്ങളായിട്ടാണു കേരളത്തെ പടുത്തുയൎത്തിയിരുന്നതു്. അതിനാൽ ചാതുൎവ്വൎണ്ണ്യത്തിൽ പറയുന്ന ക്ഷത്രിയന്മാരെക്കൊണ്ടെന്നപോലെത്തന്നെ വൈശ്യന്മാരെക്കൊണ്ടും കേരളത്തിൽ ആവശ്യമുണ്ടായിരുന്നില്ല; ആ കാരണത്താൽ അങ്ങിനെയൊരു ജാതിക്കാർ (ജോലിക്കാർ) ഇവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നുമില്ല; ഇന്നുവരെ ഉണ്ടായിട്ടുമില്ലല്ലൊ.

വൈശ്യന്മാൎക്കു വിധിച്ചിട്ടുള്ള തൊഴിലുകൾ കൃഷി കന്നുകാലി വളൎത്തൽ കച്ചവടം എന്നിവയാണല്ലൊ.* ഇവയിൽ ഒടുവിലത്തേതു മാത്രമാണു ഈ നിലയിൽ വളരെ എളുപ്പത്തിൽ സ്സാധിച്ചതു്. എന്നുവെച്ചാൽ [illegible] വ്യാപാരസ്ഥലം ഇടത്തട്ടുകാരായ കച്ചവടക്കാർ—ബ്രോക്കർമാർ—മുതലായതൊന്നും കൂടാതെ ഉൽപാദകന്മാരും ഉപഭോക്താക്കളും തമ്മിൽ നേരിട്ടിടപെട്ടുകൊണ്ടു മാത്രമാണു വാണിജ്യം നിൎവ്വഹിച്ചിരുന്നതെന്നൎത്ഥം. പിന്നെ വൈശ്യന്മാരുടെതന്നെ ജോലികളായ കൃഷിയും അതിനോടു ബന്ധപ്പെട്ട കന്നുകാലിസംരക്ഷണം മുതലായതും നിൎവ്വഹിച്ചിരുന്നതു ശൂദ്രന്മാരായിരുന്നുവല്ലൊ. ഇത്രയും പറഞ്ഞതിന്റെ സാരമെന്തെന്നാൽ കേരളത്തിൽ അതിന്റെ നല്ലകാലത്തു ക്ഷത്രിയരെന്നപോലെത്തന്നെ വൈശ്യരുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. അങ്ങിനെ ചാതുൎവ്വൎണ്ണ്യത്തിനു പകരം ദ്വൈവൎണ്ണ്യമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളു; അതായതു ബ്രാഹ്മണരും ശൂദ്രരും മാത്രമാണുണ്ടായിരുന്നതെന്നു താല്പൎയ്യം. അതിൽ ബുദ്ധികൊണ്ടു ചെയ്യേണ്ടതെല്ലാം ബ്രാഹ്മണരും, ദേഹംകൊണ്ടു വേണ്ടതെല്ലാം ശൂദ്രരും നിൎവ്വഹിച്ചുപോന്നു. അങ്ങിനെയാണു ഇവിടെ ക്ഷത്രിയ-വൈശ്യന്മാരില്ലാതെ രാജ്യത്തെ പുഷ്ടിപ്പെടുത്തിയതു്.

—:0:—

* കൃഷി ഗോരക്ഷ വാണിജ്യം വൈശ്യകൎമ്മ സ്വഭാവജം.—ഗീത.

അദ്ധ്യായം 7

രണ്ടാമത്തെ കേന്ദ്രഭരണം

കേന്ദ്രഭരണം ആവിർഭവിപ്പാനും പിന്നീട്' ആ ഭരണം ക്ഷയിച്ച്' പെരുമാളുവരട്ടെയെന്ന ആശയം ഉദിപ്പാനും ഉള്ള കാരണം മുൻ അദ്ധ്യായത്തിൽ വിവരിച്ചു കഴിഞ്ഞു. ഇനി രണ്ടാം ചേരവംശമെന്നു പറക്കെ അറിയപ്പെടുന്ന ക്ഷത്രിയരാജാക്കന്മാർ എങ്ങിനെ ഇവിടെ ഉണ്ടായി എന്നും മററുമുള്ള കാര്യങ്ങളെപ്പററിയാണ്' പറയുവാൻ പോകുന്നതു്.

ഇവിടെ ഒരു കാര്യം വായനക്കാരുടെ ശ്രദ്ധയിൽ പ്രത്യേകം കൊണ്ടുവരേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അതെന്തെന്നാൽ എ. ഡി. 8-ാം നൂററാണ്ടോടുകൂടി സ്ഥാപിച്ച കേന്ദ്രഭരണത്തിന്റെ അധിപരായ രണ്ടാംചേരവംശക്കാരെന്നു പറയുന്നതു അബദ്ധമാണ്'; ചോളവംശമെന്നോ പാണ്ഡ്യവംശമെന്നോ—ഏതാണോ ആവോ!—മാത്രമെ പറയാനൊക്കയുള്ളു. എന്തെന്നാൽ ആദ്യത്തെ ക്ഷത്രിയനെ ഇവിടെ കൊണ്ടുവന്നു മലയാളിയാക്കിയിട്ടാണു പെരുമാളാക്കി വാഴിച്ചതു്; അതിനാൽ അദ്ദേഹം ചേരവംശജനല്ല, ചോള-പാണ്ഡ്യ-വംശജനാണ്'; കേരളരാജാവായെന്നു മാത്രമേ ഉള്ളു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പിൻവാഴ്ചക്കാർമുതല്ക്കുമാത്രമെ "ചേരവംശക്കാർ" എന്ന പേരിന്നർഹരാകുന്നുള്ളു.

'കുലശേഖരനെ'ന്ന ബിരുദധാരികളായ രണ്ടാംചേരരാജാക്കന്മാർ ക്ഷത്രിയരാണെന്ന കാര്യത്തിൽ അഭിപ്രായഭേദം കാണുന്നില്ല. പക്ഷെ അവരെ 12 വീതം കൊല്ലത്തേക്കു വാഴിക്കുന്ന വ്യവസ്ഥപ്പെട്ട പെരുമാളുടെ കഥയാണെങ്കിൽ കേരളോല്പത്തികളിൽ മാത്രമെ പറയുന്നുള്ളു. പക്ഷെ കേരളോല്പത്തിയെ ഒരു ചരിത്രഗ്രന്ഥമായി വിശ്വസിക്കുന്നതല്ലെന്നു മിക്ക ചരിത്രകാരന്മാരും സമ്മതിച്ചിട്ടുള്ളതാണ്'. അതിലെ പല പ്രസ്താവനകളും അവാസ്തവവും അസം

ബന്ധവുമാണെന്ന് അതെല്ലാം വായിക്കുന്നവർ സമ്മതിക്കാതിരി
ക്കയുമില്ല. അക്കൂട്ടത്തിൽ തന്നെ ഈ വ്യാഴവട്ടപ്പെരുമാക്കന്മാരുടെ
കഥയും അവാസ്തവവും, കേരളത്തിലെ ആര്യന്മാരുടെ ആദർശത്തി
ന്റെ വിരുദ്ധവുമാണെന്നാണു് ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നതു്. (എന്നി
ലും 18-ാം നൂറ്റാണ്ടിലെ ജനങ്ങളുടെ വിശ്വാസം വ്യാഴവട്ടപ്പെ
രുമാക്കന്മാർ രാജ്യം ഭരിച്ചിരുന്നു എന്നായിരുന്നുവെന്ന വസ്തുതയും
മാറ്റപ്പെടുന്നില്ല) അതിനുള്ള കാരണവും പറയാം.

ആര്യന്മാർ ഇവിടെ ഏർപ്പെടുത്തിയ എല്ലാത്തരം ജോലികൾക്കും
അവയ്ക്കു വേണ്ടിടത്തോളം കുടുംബക്കാരെ പ്രത്യേകം ചുമതലപ്പെ
ടുത്തുകയും, ആ കുടുംബക്കാർ പാരമ്പര്യമായി കുലധർമ്മമെന്ന നി
ലയ്ക്കു ഏതൊന്നിനും അതതു പ്രവൃത്തി ഏറ്റുകൊണ്ടിരിക്കയുമാണല്ലോ
ചെയ്തിരുന്നതും ചെയ്തുവരുന്നതും. ഈ സംഗതി 'ആര്യന്മാരുടെ കുടി
യേറ്റം രണ്ടാംഭാഗ'ത്തിൽ വിശദമായി പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളതിനാൽ ഇ
വിടെ വിസ്തരിക്കുന്നില്ല. ഈ തത്വം വെച്ചു നോക്കുന്നപക്ഷം
12 കൊല്ലം കൂടുമ്പോഴും പരദേശത്തുനിന്നു ഓരോരോ ക്ഷത്രിയരാ
ജാവിനെ തേടിപ്പിടിച്ചു കൊണ്ടുവരിക എന്നതു് യുക്തിക്കു ചേർന്ന
തല്ല. മറ്റെല്ലാത്തരം പ്രവൃത്തികളും കുലധർമ്മമായിട്ടാണ് ഇവിടെ
ഏർപ്പെടുത്തിയിരുന്നതെന്നു വ്യക്തമാണല്ലോ. അതുപോലെ ത
ന്നെയാണ് ക്ഷത്രിയരാജാവിന്റെ കഥയും.

കേന്ദ്രത്തിൽ ഒരു ക്ഷത്രിയരാജാവിനെ വാഴിക്കുന്നതിന്റെ
ആവശ്യം അന്നത്തെ ഭരണകർത്താക്കൾക്കു ബോധ്യം വന്നുവെന്നു
പറഞ്ഞുവല്ലോ. അക്കാലമായപ്പോഴേയ്ക്കും കിഴക്കൻ പ്രദേശങ്ങ
ളിൽ പാണ്ഡ്യചോളാദി രാജ്യങ്ങൾ ഉയർന്നുവരികയും പ്രശസ്തിയാ
ർജ്ജിക്കുകയും ചെയ്തു. അതിന്റെയെല്ലാം ഫലമായിട്ടാണ് കിഴക്ക
നിന്നു സമർത്ഥനായ ഒരു ക്ഷത്രിയപുരുഷനെ കൊണ്ടുവന്നു തിരുവ
ഞ്ചിക്കുളം കേന്ദ്രമാക്കിത്തന്നെ ഒരു കേരളരാജാവാക്കി വാഴിച്ചതു്.

അങ്ങിനെ ഒരിക്കൽ മാത്രമെ കിഴക്കുനിന്നു ഒരു ക്ഷത്രിയനെ ഇവിടെ കൊണ്ടുവന്നു അവരോധിച്ചിട്ടുള്ളു. ആ വംശം നിലനില്ക്കുന്നേടത്തോളം കാലം കുലധൎമ്മമെന്ന നിലയ്ക്കു കേരളഭരണം നടത്തുന്നതിനുള്ള രാജകുലമായി അവരെ നിശ്ചയിക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു.

ആദ്യത്തെ ആ ക്ഷത്രിയരാജാവ് കുടുംബസമേതമായിരിക്കും ഇവിടെ വന്നിട്ടുണ്ടാവുക. റൂൎക്കേല, ബിലായി മുതലായ പ്രദേശങ്ങളിൽ വിദേശികളായ പല വിദഗ്ദ്ധന്മാരും ഇപ്പോഴും വൻകിട വ്യവസായങ്ങൾ നമുക്കുവേണ്ടി ഏൎപ്പെടുത്തിവരുന്നുണ്ടല്ലൊ. അതെല്ലാം പൂൎത്തിയാക്കി ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരെ ശീലിപ്പിക്കുകയും നമുക്ക പരിശീലനം നല്കുകയും ചെയ്തുകഴിഞ്ഞാൽ അവർ തിരിച്ചു പോവുകയും ചെയ്യും. അതിനുള്ള കാരണം അത്തരം പ്രത്യേകമായ ഓരോ സഹായത്തിനു അവരെ വരുത്തുകയും വരികയുമാണ് ചെയ്തിട്ടുള്ളതെന്നാകുന്നു. ഇവിടെ അഞ്ചാറു കൊല്ലത്തിലധികം അവൎക്ക താമസിക്കേണ്ടി വരില്ലെങ്കിലും അവരെല്ലാം ഭാൎയ്യാസന്താനങ്ങളോടുകൂടി കുടുംബസമേതമായിട്ടു വരാറുള്ളു; വന്നിട്ടുമുള്ളു. ഉപരിപഠനത്തിനു വേണ്ടി പല ഇന്ത്യക്കാരും അമേരിക്ക, ഇംഗ്ലണ്ട് മുതലായ വിദേശങ്ങളിലേക്കു പോകുന്നുണ്ടല്ലൊ. പഠിപ്പിനു രണ്ടു മൂന്നു കൊല്ലത്തിലധികം വേണ്ടിവരില്ലെന്നും അതു കഴിഞ്ഞാൽ തിരിച്ചുപോരണമെന്നും തീൎച്ചയാണ്. എന്നിട്ടുകൂടി വിവാഹിതരായിട്ടുള്ളവരിൽ മുക്കാൽ ആളുകളെങ്കിലും ഭാൎയ്യമാരേയും കൊണ്ടാണ് പോകാറെന്നു ആൎക്കുമറിയാം.

എന്നാൽ ബിലായിലും മറ്റും പ്രവൎത്തിക്കുന്ന വിദേശികളെപ്പോലെയോ, ഉപരിപഠനത്തിനു വിദേശങ്ങളിലേക്കു പോകുന്ന വിദ്യാൎത്ഥികളെപ്പോലെയോ ക്ലിപ്തമായ കാലം കൊണ്ട് അവസാനിപ്പിക്കേണ്ടതോ അവസാനിക്കുന്നതോ ആയ ഒരു ജോലിയല്ല രാജ്യഭരണം. ഇവിടെ ചിലൎക്ക കുലവിദ്യയെന്ന നിലയ്ക്കു പരിശീ

ണ്ടാം കൊള്ളാമെന്നാണെങ്കിൽ അതു് ബ്രാഹ്മണർ മാത്രമാണു്. അവർക്കാണെങ്കിലോ അതിനു കഴിവും പ്രാപ്തിയും പോരെന്നു കുന്നിലധികം തവണ അനുഭവംകൊണ്ടുതന്നെ അവർ മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുണ്ടു്; ക്ഷത്രിയരായേ നല്ല ഭരണകർത്താവു എന്നു വിശ്വാസത്താലാണു വിദൂരത്തിലുള്ള വിദേശത്തുചെന്നു ക്ഷത്രിയനെ കൊണ്ടുവന്നു രാജാവാക്കി അവരോധിച്ചതു്. ഇവിടെ വേറെ ക്ഷത്രിയന്മാരായിരുന്നില്ലതാനും. രാജ്യഭരണമാണെങ്കിൽ വ്യവസായങ്ങളുൾപ്പെടുന്നതുപോലെ ഏതാനും കൊല്ലം കഴിഞ്ഞു മാത്രം ചെയ്യേണ്ടതായ ഒരു പ്രവൃത്തിയല്ലെന്നും, എന്നെന്നും നടത്തേണ്ടതായ കൃത്യമാണെന്നും പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. ആദ്യമായി അവരോധിക്കുന്ന അവസരത്തിൽ കേരളീയർക്കൊക്കെത്തന്നെ അദ്ദേഹം അപരിചിതനാണു്. അദ്ദേഹത്തെക്കുറിച്ചു് കേരളീയർക്ക് പരിചയവും സ്നേഹവിശ്വാസാദികളുണ്ടാവാനും, സ്വഭാവം മനസ്സിലാക്കുവാനും കുറച്ചു സമയം പിടിക്കാതിരിക്കയുമില്ല. അങ്ങിനെ കേരളീയനെന്ന നിലയ്ക്കു—കേരളീയനെന്നപോലെ—സ്വീകരിക്കുകയും പരിചിതനാവുകയും ചെയ്യാറായതിനു ശേഷം അദ്ദേഹത്തെ തിരിച്ചയയ്ക്കുകയും, ആദ്യം ചെയ്തതുപോലെ വീണ്ടും പരദേശത്തു ചെന്നു മറ്റൊരപരിചിതനെ തേടിപ്പിടിച്ചു കൊണ്ടുവന്നു രാജാവാക്കി അവരോധിക്കുകയുമാണു ചെയ്തിരുന്നതെന്നു പറഞ്ഞാൽ സാമാന്യബുദ്ധിയുള്ളവർക്കാരും വിശ്വസിക്കാൻ കഴികയില്ല.

അതുകൊണ്ടു്, പെരുമാളെ—രാജാവിനെ—അവരോധിച്ചതു തന്നെ ഏതാനും കാലത്തേക്കു മാത്രമായിരിക്കയില്ലെന്നും, കേരളീയർക്കുണ്ടായിരുന്ന അന്നത്തെ പതിവനുസരിച്ചു് കുലധർമ്മമെന്ന നിലയ്ക്കു പാരമ്പര്യമായി എന്നെന്നും ഭരണം നടത്താൻ അദ്ദേഹത്തെ ചുമതലപ്പെടുത്തിയിട്ടു ആയിരിക്കും എന്നുമാണു് ഞാൻ പറയുന്നതു്. മാത്രമല്ല ഇവിടെ വന്നാൽ കേരളാചാരങ്ങളും സ്വീകരിക്കണമെന്നും സ്വീകരിച്ചുകൊള്ളാമെന്നും, ഏതാനും കാലത്തേക്കു

മാത്രമല്ലാതെ, ആ വംശം നിലനില്ക്കുന്നേടത്തോളം കാലം കേരള ചക്രവൎത്തിയായി വാണുകൊണ്ടു ഭരണം നടത്താനുള്ള അധികാരാവകാശങ്ങളും കിട്ടണമെന്നും തരാമെന്നും അന്യോന്യം സമ്മതിച്ചതിനുശേഷമേ ആൎയ്യതന്നെ അവിടെനിന്നു പെരുമാൾ കേരളത്തിലേയ്ക്കു പുറപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടാവൂ എന്നല്ലാതെ വിചാരിക്കുന്നതബദ്ധമായിരിക്കും.

മേൽപറഞ്ഞ പ്രകാരം സ്വരാജ്യം ഉപേക്ഷിച്ചു് വിട്ടുതന്നുള്ള ഒരു വിദേശത്തു ചെന്നു സ്ഥിരതാമസമാക്കാനാണല്ലോ പെരുമാൾ പുറപ്പെടുന്നതു്. അതിനാൽ അദ്ദേഹം മാത്രമായി തനിച്ചായില്ല പുറപ്പെട്ടതെന്നും ദാസ്യാനുചരന്മാരോടു കൂടിയേ ആയിരിക്കൂ എന്നുള്ള കാൎയ്യം തീൎച്ചയല്ലേ? സ്വാഭാവികമായി നോക്കുന്ന പക്ഷം മറിച്ചായിരിക്കുമെന്നു ഊഹിക്കാൻപോലും കഴികയില്ല. മറെറാരു സംഗതിയും ആലോചിക്കാനുണ്ടു്. സ്വകുടുംബത്തെ മാത്രമല്ലാതെ തന്റെ ചാൎച്ചക്കാരും ബന്ധുക്കളും മററുമായ ഒരു സംഘം സ്വജനങ്ങളെ കൊണ്ടുപോകുവാനാഗ്രഹിക്കുകയോ ആഗ്രഹമുണ്ടെങ്കിലും ആവശ്യപ്പെടുകയോ ചെയ്തിട്ടുണ്ടാവില്ല; ചെയ്താൽ അതു മറ്റുള്ളവർ യോജിച്ചതാവില്ല, ആ [illegible] അതിഷ്ടമായെന്നും വരില്ലല്ലോ. പെരുമാളും കുടുംബവും മാത്രം വന്നാൽ മതിയെന്നു പുറപ്പെടുന്നതിനു മുമ്പുതന്നെ അന്യോന്യസമ്മതപ്രകാരം തീൎമ്മാനിച്ചിട്ടുണ്ടാവണം. ഇതിനെയുള്ള ചില പ്രധാന നിശ്ചയങ്ങളോടുകൂടിയല്ലാതെ ഒരു കരുത്തുള്ള പെരുമാൾ പെട്ടെന്നു ഇങ്ങോട്ടു ചാടിപ്പുറപ്പെട്ടെന്നു പറയാൻ ആൎക്കും ധൈൎയ്യമുണ്ടാവില്ല; പറഞ്ഞാൽ വിശ്വസിക്കയുമില്ല. അങ്ങിനെ നടന്നുവന്നിരുന്ന കാലത്തു് എങ്ങനെങ്കിലും ഒന്നോ രണ്ടോ രാജാക്കന്മാർ 12 കൊല്ലം രാജ്യം ഭരിക്കുകയും 13-ാംകൊല്ലം മരിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടെന്നു വരാം. ആ കേൾവിയെ അടിസ്ഥാനമാക്കിക്കൊണ്ടു സ്വന്തമായ മനോധൎമ്മവും സരസ്വതീപ്രസാദവും അതിൽ കലൎത്തുകയും, വ്യാജപ്പെരുമാക്കന്മാരുടെ കഥ സൃഷ്ടിക്കുകയും ചെയ്തതാവണം.

കേരളത്തിലെ ക്ഷത്രിയരെല്ലാം ഒരേ ഒരു രാജാവിന്റെ സന്തതിപരമ്പര—പെങ്ങന്മാരുടെ സഹോദരീപുത്രന്മാരായ വംശക്കാർ—ശേഷക്കാർ—ആണെന്നതിനു അനിഷേധ്യമായ ഒരു തെളിവു കാണിക്കാം. പത്തുപതിനെട്ടു വ്യാഴവട്ടപ്പെരുമാക്കന്മാരെ പരദേശത്തുനിന്നു കൊണ്ടുവന്നു പന്ത്രണ്ടു കൊല്ലത്തേക്കു വാഴിച്ചുവന്നതായിട്ടാണല്ലോ കേരളോല്പത്തിക്കാരൻ പറയുന്നതു്. അങ്ങിനെയാണെങ്കിൽ അവരിൽ പലരുടെയും വംശക്കാരെ ഇവിടെ കാണേണ്ടതായിരുന്നുവല്ലോ. എന്നാൽ ഇവിടെ ഒരേ ഒരു ക്ഷത്രിയകുടുംബക്കാരെ മാത്രമെ കാണുന്നുള്ളു. അതിനുള്ള തെളിവാകട്ടെ കേരളത്തിലുള്ള ക്ഷത്രിയരെല്ലാം ഒരേ ഒരു ഗോത്രക്കാരാണെന്നുള്ളതുതന്നെ. ഇവിടെ ഗോത്രം എന്നാൽ എന്തെന്നു വിവരിക്കാം. ഒരച്ഛന്റെ മക്കളായ ജ്യേഷ്ഠാനുജന്മാരെല്ലാം പുലക്കാരാണല്ലോ. അവരുടെ പുത്ര-പൌത്ര-പ്രപൌത്രാദി ഏഴു തലമുറക്കാർ വരെ അന്യോന്യം പുലക്കാരാകുന്നു. എട്ടാമത്തെ തലമുറക്കാർ മുതൽ പത്താമത്തേതടക്കം മൂന്നു തലമുറക്കാർ തമ്മിൽ മൂന്നു ദിവസത്തെ പുലയെ ആചരിക്കുന്നുള്ളു. അതിനു ശേഷം അവർ തമ്മിൽ പുല ആചരിക്കുന്നതില്ല. ഗോത്രക്കാർ എന്നു പറയുന്നതു അങ്ങിനെ പത്തു തലമുറയിലധികം കഴിഞ്ഞ ആ വംശക്കാരെയാകുന്നു. മരുമക്കത്തായക്കാരാണെങ്കിൽ അമ്മ വഴിക്കു—മരുമക്കൾ വഴിക്കു—പത്തു തലമുറകളും കഴിഞ്ഞതാലാണ പുലയില്ലാത്ത ഗോത്രക്കാരായിത്തീരുകയെന്നേ ഉള്ളൂ. ത്രൈവർണ്ണികന്മാർ—ബ്രാഹ്മണ ക്ഷത്രിയ വൈശ്യന്മാർ—എല്ലാം വിശ്വാമിത്രൻ, വസിഷ്ഠൻ, കാശ്യപൻ, ഭരദ്വാജൻ എന്നാദിയായ ഏതെങ്കിലും ചില ഗോത്രക്കാരായിട്ടാണിരിക്കുന്നതു്. ഇവിടെ 'ഗോത്രം' എന്നു പറയുന്നതിന്റെ അർത്ഥം അതതു വംശങ്ങളുടെ സ്ഥാപകരായ "കുലകൂടസ്ഥർ" എന്നാകുന്നു. കാനിപ്പയ്യൂർ തറവാട്ടുകാർ വിശ്വാമിത്രഗോത്രക്കാരാണ്. അതിന്റെ അർത്ഥം

"ഈ വംശസ്ഥാപകൻ വിശ്വാമിത്രനാണെന്നും, ആ പരമ്പരയിൽ പെട്ടവരാണ കരിഞ്ഞിപ്പുഴയൂർ തറവാട്ടുകാരെന്നു"മാകുന്നു. ഇങ്ങനെ ത്രൈവൎണ്ണികരിൽ 10_12 ഗോത്രക്കാരുണ്ടാവും. ഗോത്രക്കാർ തമ്മിൽ വിവാഹം ചെയ്യാറില്ലെന്നു എല്ലാവൎക്കുമറിയാം. അതുപോലെത്തന്നെ ഒരേ ഗോത്രക്കാർ തമ്മിലുള്ള വിവാഹത്തെയും നിഷേധിച്ചിട്ടുണ്ട്. ത്രൈവൎണ്ണികന്മാരെല്ലാം തന്നെ അങ്ങിനെ വിവാഹം ചെയ്യാറില്ല. കേരളത്തിൽ കൊ. വ. 1110 വരെ ഈ ക്ഷത്രിയരാരും ഒരു ക്ഷത്രിയസ്ത്രീയെ വിവാഹം ചെയ്തിട്ടില്ല. ക്ഷത്രിയന്മാരെയെല്ലാം തന്നെ ബ്രാഹ്മണപുത്രന്മാരായിട്ട് അന്നുവരെ കാണുകയുള്ളൂ. അതിനുള്ള കാരണം അവരെല്ലാം ഒരേ ഗോത്രക്കാർ—വിശ്വാമിത്രഗോത്രക്കാർ—ആയതാണ്. യോഗക്ഷേമസഭയുടെ പ്രചാരണം കാരണം ഉണ്ണിനമ്പൂതിരിമാരെ സംബന്ധത്തിന കിട്ടാൻ പ്രയാസം തുടങ്ങിയതിന ശേഷം മാത്രമാണ് ക്ഷത്രിയർ ക്ഷത്രിയസ്ത്രീകളെ വിവാഹം ചെയ്തുതുടങ്ങിയത്. ഇപ്പോഴും ബ്രാഹ്മണപുത്രനല്ലാതെ 40_ൽ കൂടുതൽ പ്രായമുള്ള ഒരു ക്ഷത്രിയനെ ക്ഷത്രിയപുത്രനായി കാണുകയില്ല. ഇതിനെ കേരളത്തിലെ ക്ഷത്രിയരെല്ലാം ഒരേ ഗോത്രക്കാരാവാൻ കാരണം ഇവിടെ രാജാവായി അവരോധിക്കപ്പെട്ട രാജവംശത്തിന്റെ സന്തതിപരമ്പരയായതു മാത്രമാകുന്നു. ഇവിടെ 'ക്ഷത്രിയർ' എന്നു പറഞ്ഞതാൽ ആരെല്ലാമാണെന്നു വായനക്കാർക്ക (പ്രത്യേകിച്ചു അഹിന്ദുക്കൾക്ക) മനസ്സിലായില്ലെന്നു വരാം. ചെമ്പും മുതൽ തെക്കോട്ടു 'തമ്പാ'നെന്നും വടക്കോട്ടു 'തിരുമുല്പാട്" എന്നും പറയപ്പെടുന്നവരെല്ലാം ക്ഷത്രിയരാകുന്നു. തൃപ്പൂണിത്തുറ, കൊടുങ്ങല്ലൂർ, ചാഴൂർ, കോട്ടയം, പഴശ്ശി മുതലായ രാജവംശക്കാരെല്ലാം ഇത്തരത്തിൽ പെട്ട സഗോത്രക്ഷത്രിയരാണ്. തിരുവിതാംകൂറിലുള്ള കിളിമാനൂർ, ചങ്ങനാശ്ശേരി, നരിപ്പാട് മുതലായ കോയിപ്പണ്ടാലമാരും ക്ഷത്രിയരാകുന്നു.

മെല്ലാത്ത കാരണങ്ങളെല്ലാം വെച്ചുകൊണ്ടു പരിശോധിച്ചാൽ വ്യവസ്ഥപ്പെട്ട ക്ഷത്രിയന്മാരെ ഉണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നും, ഒരു ഒരു ക്ഷത്രിയരാജാവിനെ മാത്രമെ പരദേശത്തുനിന്നു കൊണ്ടുവന്നിട്ടുള്ളുവെന്നും വ്യക്തമാകുന്നതാണ്. 1

—:o:—

അദ്ധ്യായം 8

ക്ഷത്രിയമരുമക്കത്തായം

കേരളത്തിലെ സവർണ്ണരിൽ നമ്പൂതിരിമാർ മാത്രമെ മക്കത്തായക്കാരായിട്ടുള്ളു; മറ്റെല്ലാവരും മരുമക്കത്തായക്കാരാകുന്നു. അവരിൽ നായന്മാർ എങ്ങിനെയാണ് മരുമക്കത്തായക്കാരായതെന്നു ഞാൻ നായന്മാരുടെ പൂർവ്വചരിത്രം ഒന്നാം ഭാഗത്തിൽ 2 വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. (അമ്പലവാസികളും മരുമക്കത്തായക്കാരായതിന്റെ കാരണം വഴിയെ വിശദീകരിക്കുന്നതാണ്.) ഇനി ഇവിടെ വിവരിക്കുന്നതു് ക്ഷത്രിയർ മരുമക്കത്തായക്കാരായതെങ്ങിനെ എന്നുള്ളതിനെക്കുറിച്ചാകുന്നു.

ആദ്യകാലത്തു് കേരളത്തിൽ രാജാക്കന്മാർ (ക്ഷത്രിയർ) ഉണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നും, ബ്രാഹ്മണരാണു ഭരണം നടത്തിയിരുന്നതെന്നും, അക്കാലത്താണു കേരളത്തിനു 'ബ്രാഹ്മണരാജ്യം' എന്നു പ്രശസ്തിയുണ്ടായതെന്നും പ്രസിദ്ധമാണല്ലൊ. ദേശഭരണം മുതൽ പെരു

1 തമിഴ്നാട്ടിൽനിന്നും കൊണ്ടുവന്ന [illegible] പെരുമാക്കന്മാരെന്നതിലല്ലൊ, അവരുടെ ആസ്ഥാനമായിരുന്ന തിരുവഞ്ചിക്കുളം ഇന്നും സാക്ഷ്യം വഹിക്കുന്നു. ഇതിനെപ്പറ്റി വിശദമായി രണ്ടാം അദ്ധ്യായത്തിൽ കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്.

2 നായന്മാരുടെ പൂർവ്വചരിത്രം 1-ാംഭാഗം അദ്ധ്യായം 2 & 3.

മാംശതകം വരെ കേരളത്തിൽ ക്ഷത്രിയരേ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ആദ്യമായി ഒരു ക്ഷത്രിയൻ കേരളത്തിൽ കാൽകുത്തുന്നതു് അന്നാകുന്നു.

ഇതിനാൽ ആ പെരുമാൾ ഇവിടത്തെ സ്ഥിരം രാജാവായി വാഴുകയും കേരളാചാരം സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്തതുകൊണ്ടും ഇവിടെ വേറെ ക്ഷത്രിയരില്ലാതിരുന്നതുകൊണ്ടും അവർ സ്വജാതികളില്ലാത്ത വിഷമം നേരിട്ടിരിക്കുമെന്നതു തീർച്ചയാണല്ലോ. കേരളീയനാക്കിയിട്ടല്ലാതെ കേരളത്തിൽ താമസമായിക്കൊണ്ടു് സ്ഥിരം രാജവംശമായി അവരോധിക്കാനും അന്നത്തെ നമ്പൂതിരിമാർ ഇഷ്ടപ്പെട്ടിരിക്കുകയില്ല. ഇന്നു കേരളത്തിൽ കാണുന്നതായ ക്ഷത്രിയരെല്ലാം തനി കേരളീയരാണെന്ന കാര്യം മറക്കരുതു്. അവരുടെ സന്താനങ്ങളുടെ വിവാഹകാര്യത്തിൽ വിഷമം നേരിട്ടു. വിവാഹാദി ബന്ധത്തിനു കിഴക്കൻപ്രദേശക്കാരുമായി ഇടപെടുകയെന്നുവെച്ചാൽ ദൂരം ജാസ്തിയാകയാൽ അതത്ര എളുപ്പമുള്ള കാര്യമല്ല. ഗതാഗതവും വാർത്താവിതരണവും സംബന്ധിച്ചുള്ള സ്ഥിതി ഇന്നത്തെ നിലയിലായിരുന്നില്ലെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. എല്ലാററിനും പുറമെ കേരളീയരും പരദേശികളും തമ്മിൽ വിവാഹാദി ബന്ധങ്ങളിൽ ഏർപ്പെടുന്ന കാര്യം രണ്ടു കക്ഷികൾക്കും എതിർപ്പു ഉണ്ടാകും. അവർക്കു ഏററവും എളുപ്പമായ നല്ല വഴി മരുമക്കത്തായം സ്വീകരിക്കുകയാണെന്നു വന്നതു് ഈ ഘട്ടത്തിലായിരിക്കണം; ഇതല്ലാതെ മറെറാരു പോംവഴിയും ഇല്ലെന്നു അവർ മനസ്സിലാക്കിയിരിക്കണം. കേരളത്തിലെ അബ്രാഹ്മണരൊക്കെത്തന്നെ മരുമക്കത്തായക്കാരാണു്. പെരുമാളും ബ്രാഹ്മണനല്ല; അബ്രാഹ്മണൻ (ക്ഷത്രിയൻ) ആണു്. മക്കത്തായത്തെപ്പോലെ മറെറാരു ദായക്രമമാണെന്നല്ലാതെ മരുമക്കത്തായം ഒരു താണ ക്ലാസോ അപമാനകരമോ കുറച്ചിലുള്ളതോ ആണെന്നുള്ള വിചാരം ഇന്നത്തെപ്പോലെ അക്കാലത്തു് ആർക്കും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല; നല്ലതാണെന്നു പരക്കെ വിശ്വസിക്കുകയും ചെ

ല്ലിരുന്നു. കേരളചക്രവർത്തി എന്നുള്ള മാന്യപദവിയും അധികാരവും ശാശ്വതമായി സിദ്ധിക്കുന്നതു് വലിയൊരു ഭാഗ്യമായിട്ടു കരുതുകയുള്ളുവെന്നും, അതിനാൽ മക്കത്തായം സ്വീകരിക്കുക * എന്നതു് ഒരു വിഷമപ്രശ്നമായിത്തീരാനിടയാകയേ ചെയ്തിരിക്കയില്ലെന്നും മനുഷ്യസ്വഭാവം ആലോചിപ്പാൻ കഴിവുള്ളവരൊക്കെ സമ്മതിക്കുന്നതാണ്. മറു പോംവഴിയില്ല എന്നതു് അതിനു പ്രേരകമായിട്ടുമുണ്ടാവാം.

മക്കത്തായം സ്വീകരിച്ചതോടെ പെരുമാളുടെ പുത്രന്മാർ ശൂദ്രസ്ത്രീകളെ സംബന്ധം ചെയ്യാറായി. 'സാമന്തന്മാർ' എന്നു പറയുന്നതു് ഇങ്ങിനെ ക്ഷത്രിയർ ശൂദ്രസ്ത്രീയിലുണ്ടായ സന്താനങ്ങളുടെയാകുന്നു. സാമൂതിരി മുതലായ വംശക്കാർ അത്തരക്കാരാണല്ലോ. എന്നാൽ പെൺകുട്ടികളുടെ കാര്യം അങ്ങിനെയല്ല. അദ്ദേഹം—രാജാവു്—പൂർവ്വദേശവുമായുള്ള ബന്ധം വിടർത്തുകയും, ഇവിടത്തെ പ്രജയാവുകയും, ഇവിടെ സ്ഥിരതാമസമാക്കാൻ നിശ്ചയിക്കുകയും ചെയ്തതോടെ പെണ്മക്കളുടെ വിവാഹകാര്യം ഒരു പ്രശ്നമായിത്തീർന്നു. പെരുമാൾ കേരളീയനാവുകയും മക്കത്തായം സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്തപ്പോൾ നമ്പൂതിരിമാരും ചില പ്രത്യുപകാരങ്ങൾക്കു തയ്യാറായി. അന്യോന്യം ആവശ്യം വരുമ്പോഴൊക്കെ ജനങ്ങൾ തമ്മിൽ അടുക്കുകയും സുഹൃത്തുക്കളായി സഹായസഹകരണാദികൾ ചെയ്യാൻ ഒരുങ്ങുകയും പതിവു്. ആ പെരുമാളുകളെ കേരളത്തെ അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുത്തി ഭരിപ്പാൻ വേണ്ടി അധിപതിയെന്ന നിലയിൽ ആദരവോടെ ക്ഷണിച്ചു കൂട്ടിക്കൊണ്ടുവന്ന ആളുകളാണ്. മാത്രമല്ല പ്രാപ്തന്മാരും വിശ്വസ്തന്മാരും സത്സ്വഭാവികളും മ

* ഇവിടെ പെരുമാൾ മക്കത്തായം സ്വീകരിച്ചു എന്നു പറഞ്ഞതിന്റെ സാരം പെരുമാളുടെ ഉപനയനം കഴിയാത്ത പുത്രന്മാരും വിവാഹം കഴിയാത്ത പുത്രിമാരും മാത്രം മക്കത്തായക്കാരായി എന്നാകുന്നു. ഇതിനെപ്പറ്റി കൂടുതലായി രണ്ടാം അനുബന്ധത്തിൽ പറയുന്നതാണ്.

റവുമായിരുന്നതിനാൽ അദ്ദേഹത്തെക്കുറിച്ചു് ഭക്തി—ബഹുമാന—ആ
ദരാദികളും ജനങ്ങൾക്കുണ്ടാവുകയും ചെയ്തു. മക്കളെല്ലാം വിദേശി
കളുമായി വിവാഹബന്ധങ്ങളിലേർപ്പെടുന്നതു് ബ്രാഹ്മണർ ഇഷ്ടപ്പെ
ടാതിരുന്നാൽ അതു സ്വാഭാവികമാണെന്നു പറയുവാൻ കഴിയും.
കാലാന്തരത്തിൽ അതു് കേരളത്തിനു ഹാനികരമായിത്തന്നെ പരി
ണമിച്ചേയ്ക്കുമെന്നും അവർ വിചാരിച്ചിരുന്നിരിക്കണം. സാധാരണ
മായി അധർമ്മം പ്രവർത്തിക്കാറുള്ളതു് (അല്ലെങ്കിൽ പ്രേരണയുണ്ടാ
കുന്നതു്) മനുഷ്യർക്കു ആപത്തു വരുമ്പോഴും അതിന്റെ പരിഹാര
ത്തിന്നാകുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പെൺമക്കളുടെ വിവാഹകാര്യ
ത്തിനു ഒരു പരിഹാരമുണ്ടാക്കാതെ കഴികയില്ലെന്നു ബ്രാഹ്മണ
ർക്കു—നമ്പൂതിരിമാർക്കു—തോന്നാതിരിക്കുമോ? അതിനാൽ ഈ ആ
പന്നിവൃത്തിക്കായി—കേരളത്തിന്റെ നന്മക്കുവേണ്ടി—ത്യാഗമെ
ന്ന നിലയ്ക്കു അധർമ്മം ചെയ്യാമെന്നു ബ്രാഹ്മണരെല്ലാം കൂടി ആ
ലോചിച്ചു തീരുമാനിച്ചു. അനുലോമമായിട്ടല്ലാതെ പ്രതിലോമ
മായ വിവാഹം സർവ്വശാസ്ത്രനിഷിദ്ധമാണല്ലോ. ആ കാര്യ
ത്തിൽ ഇന്നും ആരും വാദിക്കുകയില്ല. അനുലോമവിവാഹത്തെ ഒ
ന്നിലധികം സ്മൃതികാരന്മാർ അനുവദിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഇന്നുവരെ നട
ന്നുവന്നിരുന്നതും, ഒട്ടൊക്കെ മാറ്റംവരാതെ നടന്നുവരുന്നതും അ
ങ്ങിനെതന്നെയാണു്. ഈ സന്ദർഭത്തിൽ ബ്രാഹ്മണർ ക്ഷത്രിയ
സ്ത്രീകളെയും, ക്ഷത്രിയർ ശൂദ്രസ്ത്രീകളെയും വിവാഹം ചെയ്യുന്നതു്
ഉത്തമമല്ലെങ്കിലും നിഷിദ്ധമല്ലെന്നു സ്പഷ്ടമായല്ലോ. മറു പോംവ
ഴിയില്ലാത്തതുകൊണ്ടും അനുലോമവിവാഹം മധ്യമമായിട്ടെങ്കിലും
അനുവദിച്ചിട്ടുള്ളതുകൊണ്ടും ആപന്നിവൃത്തിക്കായി അന്നത്തെ ന
മ്പൂതിരിമാർ പെരുമാളുടെ പുത്രിമാരെ സംബന്ധം ചെയ്യാൻ അനു
വദിച്ചിട്ടുണ്ടാവും.

ഇവിടെ മറ്റൊരു പ്രശ്നം വേറെയുണ്ടു്. വിവാഹിതകളാ
കാത്ത കന്യകമാർ—വിവാഹം ചെയ്യാതെ കന്യകയായിരുന്നുകൊ

ണ്ടു്—പുരുഷസമാഗമം ചെയ്യുന്നതു് സർവ്വശാസ്ത്രനിഷിദ്ധമാണെ ന്നു മാത്രമല്ല പാതിത്യത്തിന്നും കൂടി അതു് കാരണമാകുന്നു; അ ങ്ങിനെ ചെയ്യാൻ ഒരുവിധമായിത്തീരുമെന്നു തീർച്ചയാണു്. ബ്രാഹ്മ ണർക്കു ഉപനയനം പോലെ സ്ത്രീകൾക്കു പ്രധാനമായ സംസ്കാരം വിവാഹമാകുന്നു. അതിനാൽ—മരുമക്കത്തായം സ്വീകരിച്ചാ ലും—അവർ ക്ഷത്രിയരാകയാൽ അഗ്നിസാക്ഷിയായി വിവാഹം ക ഴിയ്ക്കാതെ പുരുഷസമാഗമം ചെയ്യാൻ പാടില്ല. അതിന്നു വരന്മാ യിരിക്കാൻ നമ്പൂതിരിമാർക്കല്ലാതെ—അന്യലോകരായിട്ടുള്ളവരെയെ ന്നല്ല—അവകാശമില്ലല്ലോ. അപ്പോൾ ഈ ക്ഷത്രിയസ്ത്രീകളുടെ വിവാഹമാകട്ടെ ആരാണു് ചെയ്യേണ്ടതു്? എങ്ങിനെയാണു ചെ യ്യേണ്ടതു്? ഇതും അന്നു ഒരു പ്രശ്നമായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ടാവണം. ഒടു വിൽ ആപന്നിവൃത്തിയ്ക്കും സമ്പ്രദായശുദ്ധിയ്ക്കും വേണ്ടി അതിന്നും ഒരു പോംവഴി അവർ (നമ്പൂതിരിമാർ) കണ്ടുപിടിച്ചു നിയമമാക്കു ണ്ടാക്കി. അതാണു് ഇന്നുവരെ നടന്നിരുന്നതും ഒട്ടൊക്കെ ഇന്നു നടന്നുവരുന്നതുമായ ക്ഷത്രിയസ്ത്രീകളുടെ വിവാഹസമ്പ്രദായം * ബ്രാഹ്മണർക്കു നാലു ജാതിയിൽനിന്നും വിവാഹം ചെയ്യാമെന്നുണ്ടു്. പക്ഷെ ബ്രാഹ്മണസ്ത്രീയെ വിവാഹം ചെയ്തശേഷമല്ലാതെ ക്ഷത്രി യസ്ത്രീവിവാഹം നിഷിദ്ധമാകുന്നു. പക്ഷെ സ്വപുത്രിയെ അന്യ ജനത്തിന്റെ സ്വാധീനയായിരുത്താൻ പെരുമാളും—പുത്രന്മാ രും—ഇഷ്ടപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടാവില്ല; അതു സ്വാഭാവികമാണല്ലോ. അതു കൊണ്ടു് രാജാവിന്നുവേണ്ടി നമ്പൂതിരിമാർ അതിന്നും സമ്മതിച്ചു. അങ്ങിനെ ആവശ്യമുള്ളേടത്തോളം—രാജപുത്രിമാരെ വിവാഹം ചെയ്യാൻ വേണ്ടിടത്തോളം—ഇല്ലക്കാരായ നമ്പൂതിരിമാരെ കൊ

* ഈ വിവാഹസമ്പ്രദായത്തെക്കുറിച്ചു നായന്മാരുടെ പൂർവ്വചരിത്രം 2-ാം ഭാഗത്തിൽ വിസ്തരിച്ചിട്ടുള്ളതു നോക്കുക.

ത്ത രാജകന്യകമാരെ വേളി കഴിപ്പിച്ചു തുടങ്ങുകയാണുണ്ടായതു്. * ഇതു് അന്തൎജ്ജനത്തെ വിവാഹം ചെയ്യാത്തവരാകയാൽ ആ നമ്പൂതിരിമാർ നമ്പൂതിരിസമുദായം കുറച്ചു താഴ്ചയും കല്പിച്ചുവന്നു. ആ ഭ്രഷ്ടിനെയും കൂടി വകവെയ്ക്കാതെ സമുദായം അതിനു സമ്മതിച്ചതു് അദ്ദേഹത്തോടുള്ള ഭക്തി-ബഹുമാനാദികളാലും കേരളത്തിന്റെ ക്ഷേമത്തിനു അത്യാവശ്യമാണെന്നു വരികയാലുമാകുന്നു. കൊ. വ. 1075-വരെ തൃപ്പൂണിത്തുറ കോവിലകത്തെ തമ്പുരാട്ടിമാരുടെയെല്ലാം സംബന്ധം—മാത്രമല്ല അഗ്നിസാക്ഷിയായ വിവാഹം കൂടി—വരന്റെ സ്ഥാനത്തിരുന്നു നടത്തിയിരുന്നതു് നമ്പൂതിരിമാരായിരുന്നു; അവർക്കിപ്പോഴും താഴ്ച കല്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

ഇങ്ങനെ രാജാവിന്റെ സ്ത്രീസന്താനങ്ങളെ വിവാഹം ചെയ്യുന്നതിനു നമ്പൂതിരിമാർ സന്നദ്ധരായി. ആദ്യത്തിൽ പെരുമാളുടെ പുത്രന്മാർ മാത്രമേ ഉണ്ടായിരിക്കുകയുള്ളുവല്ലോ. തലമുറകൾ കഴിയുന്തോറും സ്ത്രീകളും വർദ്ധിച്ചുവന്നു. രാജ്യം വാഴുന്ന രാജാക്കന്മാരൊഴികെ മറ്റുള്ളവർ ക്രമത്താലെ ദരിദ്രന്മാരായും വന്നു. അധികാരവലുപ്പവും പ്രഭുത്വവും ധനശക്തിയും മറ്റും എല്ലാറ്റിനും പ്രധാനം തന്നെയാണു്. പെരുമാളുടെ വംശമാണെങ്കിലും കാലാന്തരത്തിൽ അധികാരമില്ലാതെയും ദരിദ്രരായി തീൎന്നപ്പോഴും അവർക്കുവേണ്ടി വേളികഴിച്ചു സ്വന്തം ഭ്രഷ്ടാവാൻ നമ്പൂതിരിമാർ മടിച്ചുതുടങ്ങി; ശാസിക്കാനോ പണംകൊടുക്കാനോ ശക്തിയില്ലാതായവർക്ക് വിഷമം നേരിട്ടു. അപ്പോഴാണു് നമ്പൂതിരിയില്ലെങ്കിലും വിരോധമില്ല എങ്ങനെങ്കിലും ഒരു ബ്രാഹ്മണനായാൽ മതിയെന്ന

* "ഇവരുടെ—പെരുമാളുടെ—മക്കളെ ന്യായസ്വീകരണമെന്നതോടുകൂടി നമ്പൂതിരിമാർക്ക് ക്ഷത്രിയസ്ത്രീഗമനം കഴിക്കേണ്ടതായിട്ടും വന്നുകൂടി" എന്നു ദേശമംഗലത്തെ അന്തരിച്ചുപോയ വലിയ നാരായണൻ നമ്പൂതിരിപ്പാടവർകളും പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. 'നമ്പൂതിരിമാരുടെ ഉൽപ്പത്തി' എന്ന ലഘുപത്രിക. 24-2-1106-ലെ ഉണ്ണിനമ്പൂതിരി എന്ന മാസികയിൽനിന്നു്.

ആശ്രയമുദിയ്ക്കുകയും ക്ഷത്രിയസ്ത്രീകളെ വേളി കഴിപ്പാൻ തക്കമുള്ള ബ്രാഹ്മണരെ അന്വേഷിയ്ക്കുകയും ചെയ്തതു്. സാധാരണ പട്ടന്മാരല്ലാതെ ആര്യപ്പട്ടന്മാർ എന്നൊരു വർഗ്ഗക്കാർ അതിന്നു സമ്മതിച്ചു. രാജാക്കന്മാരൊഴികെ മററുള്ളവരെല്ലാം പെൺകുട്ടികളെ വേളി കഴിപ്പാൻ അവരായാൽ മതിയെന്നു നടപ്പാവുകയും ചെയ്തു.

ക്ഷത്രിയർ പരിജനമാരാണു്; അവരുടെ സ്ത്രീകറം അന്തർജ്ജനങ്ങളെപ്പോലെ കഠിനമായ പാതിവ്രത്യം അനുഷ്ഠിയ്ക്കേണ്ടവരും അനുഷ്ഠിയ്ക്കുന്നവരുമാകുന്നു. ഇവരെ നമ്പൂതിരിമാർ അഗ്നിസാക്ഷിയായിത്തന്നെ വിവാഹം ചെയ്യുന്നുമുണ്ടു്. എന്നാൽ ഒരു ഭർത്താവു മരിച്ചാൽ ഇവർ വീണ്ടും സംബന്ധം തുടങ്ങുന്നതെന്തുകൊണ്ടാണു്? അതു് തെറാല്ലീ എന്നൊരു ചോദ്യമുണ്ടു്. അതിന്നും മറുവടി പറയാം. വിവാഹം അഗ്നിസാക്ഷിയായിട്ടാണെങ്കിലും ഇവർ സ്വീകരിച്ചിരിയ്ക്കുന്ന ദായക്രമം മരുമക്കത്തായമാണല്ലോ. അമ്മയെ വേളി കഴിച്ച അച്ഛന്റെ ശേഷക്രിയ ചെയ്യാറുണ്ടെങ്കിലും കാര്യമായി ചെയ്യുന്നതു് അമ്മാമന്റേതാണു്. മരുമക്കത്തായക്കാർ എന്നതിന്റെ അർത്ഥം ക്ഷേത്രജന്മാരായി വംശം വർദ്ധിപ്പിയ്ക്കുന്നവരെന്നാകുന്നു. അതുകൊണ്ടു് മരുമക്കത്തായക്കാൎക്കു ഏകഭർത്തൃവ്രതത്തിന്റെ നിർബ്ബന്ധമില്ല. 'മരുമക്കത്തായ'മെന്നതിന്റെ അർത്ഥം തന്നെ ക്ഷേത്രജന്മാരായ—ഏകഭർത്തൃവ്രതനിർബ്ബന്ധമില്ലാത്ത—വംശക്കാർ എന്നാകുന്നു. അവൎക്കു സംബന്ധക്കാരെ സ്വീകരിയ്ക്കാമെന്നു വന്നതു് അതിനാലാണു്.

ഇങ്ങനെയാണു കേരളത്തിലെ ക്ഷത്രിയരെല്ലാം മരുമക്കത്തായക്കാരും ഒരു ഗോത്രക്കാരുമായി പരിണമിച്ചതു്. ഇനി അവരുടെ പിന്തുടച്ചയെപ്പററിയും കുറച്ചൊന്നു പറയാം.

സാധാരണയായി മക്കത്തായക്കാൎക്കെല്ലാം അച്ഛന്റെ സ്വത്തിന്നു തുല്യാവകാശമുണ്ടെങ്കിലും, രാജ്യാവകാശം അനന്തരമായ

ള്ളു; രാജാവിന്റെ പ്രഥമപുത്രനു മാത്രമെ തൽസ്ഥാനം ലഭിയ്ക്കയു
ള്ളു; അനുജന്മാൎക്കൊന്നും രാജ്യാവകാശം കിട്ടുകയില്ല. ഇന്ത്യയി
ലെ മാത്രമല്ല എല്ലാ രാജ്യങ്ങളിലെ സ്ഥിതിയും ഇതുതന്നെയാകുന്നു.
ഇംഗ്ലണ്ടിലെ സമ്പ്രദായം നമുക്കറിയാമല്ലൊ. അതിന്നു പ്രത്യേകം
കാരണമുണ്ടു്. സാധാരണമട്ടിൽ പിതൃസ്വത്തുപോലെ ഭാഗിയ്ക്കുക
യാണെങ്കിൽ രണ്ടു മൂന്നു തലമുറ കഴിയുമ്പോഴേയ്ക്കു രാജ്യമെല്ലാം വി
ഭജിച്ചു് തുണ്ടം തുണ്ടമായിപ്പോകും. അല്ലെങ്കിൽ രാജ്യം അവിഭ
ക്തമാക്കി നിൎത്തുകയും ആ വംശക്കാൎക്കെല്ലാം തുല്യമായ അവകാശം
കൊടുക്കുകയും വേണമല്ലൊ. എന്നാൽ അധികകാലം കഴിയുന്ന
തിന്നു മുമ്പു് കൊട്ടാരത്തിലെ രാജാക്കന്മാർ വൎദ്ധിയ്ക്കുകയും തൃപ്പൂ
ണിത്തുറ, സാമൂതിരി മുതലായ കോവിലകങ്ങളെപ്പോലെ വാൎദ്ധ
ക്യകാലത്തു് മാത്രം ഭരണസ്ഥാനത്തെത്തുകയുമായിരിയ്ക്കും ഫലം.
ഇന്നു തൃപ്പൂണിത്തുറ കോവിലകത്തു് 300-ലധികം മെമ്പൎമാരു
ണ്ടത്രെ. സാമൂതിരിക്കോവിലകത്തും അധികമൊന്നും കുറവില്ല.
അപ്പോഴും എൺപതു്-തൊണ്ണൂറു വ തികഞ്ഞു മരണമടുക്കാറാകുമ്പോഴേ
സിംഹാസനത്തിൽ കയറാൻ വയ്യാത്ത കാലത്തായിരിയ്ക്കും സ്ഥാ
നം കിട്ടുക. പിന്നെ എത്രകാലം ജീവിയ്ക്കും? ജീവിച്ചാൽതന്നെ
എന്തു ഭരണമാണവരെക്കൊണ്ടു നടത്താൻ കഴിയുന്നതു്? രാജ്യത്തി
ന്റെ അവകാശക്രമം മുമ്പു പറഞ്ഞതുപോലെ നിശ്ചയിച്ചിരിയ്ക്കു
ന്നതു് ഈ ദോഷങ്ങളൊക്കെ വരാതിരിപ്പാൻവേണ്ടി ആലോചനാപൂൎവ്വം
തന്നെയാകുന്നു.

പെരുമാക്കന്മാർ മരുമക്കത്തായക്കാരായിരുന്നതിനാൽ മൂപ്പേ
റിയ സഹോദരീപുത്രന്മാരിലാണു ഭരണാധികാരം ചെന്നിരുന്നതു്;
മറിച്ചു ഇന്നത്തെ മരുമക്കത്തായസമ്പ്രദായം പോലെ ആ വംശ
ത്തിലെ പ്രായംകൂടിയ കാരണവൎക്കായിരുന്നില്ല. മക്കത്തായക്കാ
ൎക്കെല്ലാം രാജാവിന്റെ പ്രഥമപുത്രനെ യുവരാജാവാക്കുന്നതുപോ

ലെ മരുമക്കത്തായക്കാരാകുമ്പോൾ ആദ്യത്തെ സഹോദരീപു ത്രനെ—മരുമകനെ—യാണ രാജാവാക്കേണ്ടതെന്ന കാൎയ്യത്തിൽ സംശയമില്ലല്ലൊ.

ചെരമാൻ ഭരണം മാത്രമെ മൂത്ത പുത്രന്മാൎക്ക ലഭിച്ചിരുന്നുള്ളു. കേരളത്തിലെ ബ്രാഹ്മണരെല്ലാം മക്കത്തായക്കാരാണല്ലൊ. ഭാഗം കഴിയുന്നതുവരെ സാധാരണ മക്കത്തായ തറവാടുകളിൽ കൈകാൎയ്യകൎത്തൃത്വം കാരണവന്മാരിലെന്നപോലെ മരുമക്കത്താ യക്കാരിൽ തറവാട്ടിലെ മൂത്ത സ്ത്രീയിലാണിരിയ്ക്കുന്നതെന്ന കാൎയ്യ ത്തിൽ വാദമില്ലല്ലൊ; പുത്രന്മാൎക്കെങ്കിൽ മക്കത്തായക്കാരിൽ പെൺമക്കൾക്കുള്ളതുപോലെ ജീവനാംശത്തിന്ന മാത്രമെ അവകാ ശമുള്ളു.* ആ ന്യായപ്രകാരമാണ മററു മരുമക്കത്തായക്കാരുടെ യെല്ലാം കൈകാൎയ്യകൎത്തൃത്വം നടന്നുവന്നിരുന്നതു. ചെരമാൻ ഭരണത്തിന്നുള്ള അവകാശം മൂത്ത സഹോദരീപുത്രനിലാണ ലയി ച്ചിരുന്നതെങ്കിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ മററു വംശക്കാരെല്ലാം അതു പോലെ സാധാരണ മരുമക്കത്തായക്കാരായി തുടൎന്ന വരികയും ചെയ്തു.

ഇങ്ങിനെയിരിയ്ക്കുമ്പോഴാണ ചെരമാൻഭരണം അവസാനി പ്പിക്കയും ഓരോ സ്വതന്ത്രരാജാക്കന്മാർ ആവിൎഭവിയ്ക്കുകയും ചെ യ്തതു. മക്കത്തായക്കാരിൽ പുരുഷന്മാൎക്കെന്നപോലെ മരുമക്ക ത്തായക്കാരിൽ സ്ത്രീകൾക്കു കൈകാൎയ്യകൎത്തൃത്വമുള്ള—ഉണ്ടായി രുന്നുള്ള—വെങ്കിലും രാജ്യം ഭരിയ്ക്കുവാൻ കേരളത്തിൽ അന്നത്തെ പരിതഃസ്ഥിതിയിൽ സ്ത്രീകളായാൽ പോരില്ലെന്ന പറയേണ്ടതില്ല ല്ലൊ. അപ്പോൾ മുതല്ക്കാണ രാജ്യാവകാശം മൂത്ത സഹോദരീപു ത്രന്മാൎക്കുള്ള സമ്പ്രദായം മാറി—സാധാരണ മരുമക്കത്തായക്കാ

* ഈ വിഷയം നായന്മാരുടെ പൂൎവ്വചരിത്രം ഒന്നാംഭാഗം മൂന്നാം അ ദ്ധ്യായത്തിൽ വിവരിച്ചിട്ടുണ്ടു.

തിലെന്നപോലെ — തറവാട്ടിലെ പ്രായം മൂത്ത പുരുഷന്മാൎക്കായി രുന്നു.

—:o:—

അദ്ധ്യായം 9

ക്ഷത്രിയരുടെ മക്കത്തായവാദം

ക്ഷത്രിയർ മരുമക്കത്തായക്കാരായതെങ്ങിനെയെന്നു വിവരിച്ചുവല്ലൊ. എന്നു മാത്രമല്ല മക്കത്തായക്കാരായി ഒരു ക്ഷത്രിയനെപ്പോലും കേരളത്തിൽ കാണുകയില്ലെന്നും പ്രസ്താവിച്ചു. എന്നാൽ ഇളംകുളം കുഞ്ഞൻപിള്ള 'കേരളത്തിലെ ഇരുളടഞ്ഞ ഏടുകളിൽ' ക്ഷത്രിയർ ആദ്യം മക്കത്തായക്കാരായിരുന്നുവെന്നും പിന്നീട് ഇടക്കാലത്തുവെച്ച് അവരുടെ മേൽ നമ്പൂതിരിമാർ ബലം പ്രയോഗിച്ച് മരുമക്കത്തായം കെട്ടിയേല്പിച്ചതാണെന്നും പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു. അതിനു തെളിവായി അദ്ദേഹം നാലഞ്ചു സംഗതികളും ഉദാഹരിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതിനാൽ അവയുടെ ചരിത്രവശത്തെപ്പററി സൂക്ഷ്മമായി പരിശോധിക്കുന്നതു് അത്യാവശ്യമായി വന്നിരിക്കയാണ്. അങ്ങിനെ പരിശോധിക്കുന്നപക്ഷം അദ്ദേഹം കൊണ്ടുവന്നിട്ടുള്ള തെളിവുകളെല്ലാം ശുദ്ധമെ അസംബന്ധമാണെന്നും, കേരളത്തിലെ ക്ഷത്രിയർ ഒരുകാലത്തും മരുമക്കത്തായക്കാരല്ലാതെ മക്കത്തായക്കാരായിരുന്നിട്ടില്ലെന്നും, അതിനാൽ മരുമക്കത്തായത്തിലേക്കു പരിവൎത്തനം ചെയ്യുന്ന കഥയേ ഇല്ലെന്നും കാണാവുന്നതാണ്. ഇങ്ങിനെ ഒരു പരിവൎത്തനം ഉണ്ടായി എന്നു കാണിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി അദ്ദേഹം കൊടുത്തിട്ടുള്ള ഉദാഹരണങ്ങളും താഴെ ചേൎക്കാം.*

---

* ഇരുളടഞ്ഞ ഏടുകൾ (രണ്ടാം പതിപ്പ്) പേജ് 173, 174, 175. ഇവിടെ കേരളത്തിലെ ക്ഷത്രിയരുടെ മരുമക്കത്തായപരിവൎത്തനത്തെക്കുറിച്ചു മാത്രമേ വിവരിക്കുന്നുള്ളു.

"1. പന്തളം പൂഞ്ഞാർ രാജവംശങ്ങൾ പാണ്ഡ്യവംശത്തിന്റെ ശാഖകളാണെന്നുള്ളതിൽ അഭിപ്രായവ്യത്യാസമില്ല. മക്കത്തായികളായ അവർ കേരളത്തിൽ വാസമുറപ്പിച്ചു് വളരെക്കഴിഞ്ഞതിനു ശേഷം മരുമക്കത്തായികളായിത്തീർന്നു

2. ക്രിസ്തു ആദിശതകങ്ങളിൽ കേരളം വാണിരുന്ന ആദിചേരന്മാർ മക്കത്തായികളായിരുന്നുവെന്നു സംഘകൃതികളിൽനിന്നു സ്പഷ്ടമാണു്. ഇന്നു കേരളത്തിലുള്ള ക്ഷത്രിയരിൽ ഈ രാജവംശത്തിൽപെട്ട ആരെങ്കിലും ഉണ്ടായിരിക്കുമെന്നു തീർച്ചയില്ലല്ലോ? എന്നാൽ മക്കത്തായികളായ ക്ഷത്രിയർ ആരെങ്കിലും കേരളത്തിലുണ്ടോ?

3. ആയ്‌രാജാക്കന്മാർ സംഘകാലത്തും കൊല്ലവർഷാരംഭത്തിലും മക്കത്തായികളായിരുന്നുവെന്നതിൽ അഭിപ്രായവ്യത്യാസമില്ല. അവരുടെ പിൻഗാമികളായ വേണാടു്, ഓടനാടു്......എന്നീ രാജവംശങ്ങളെല്ലാം പിൽക്കാലത്തു് മരുമക്കത്തായികളായിട്ടാണു് കാണുന്നതു്.

4. കൊല്ലം ആദിശതകങ്ങളിൽ മഹോദയപുരം തലസ്ഥാനമാക്കി കേരളം വാണിരുന്ന കുലശേഖരന്മാർ മക്കത്തായികളായിരുന്നു. കൊ. വ. 45-ാമാണ്ടെഴുതിയ ശങ്കരനാരായണീയം......ഇതിനു തെളിവാണു്. കുലശേഖരന്മാരുടെ പിൻഗാമികൾ......ആരും മക്കത്തായം തുടർന്നില്ലല്ലോ.

5. ക്രിസ്തു 12-ാം ശതകത്തിന്റെ പൂർവ്വാർദ്ധത്തിൽ കോലത്തുനാട്ടു വാണിരുന്ന ശ്രീകണ്ഠൻ എന്ന രാജാവിന്റെ സദസ്സിനെ അലങ്കരിച്ചിരുന്ന അതുലൻ എന്ന കവി എഴുതിയിട്ടുള്ള മൂഷികവംശം കാവ്യത്തിൽനിന്നു ക്രി. പി. 11-ാം നൂറ്റാണ്ടു വരെ കോലത്തുപന്മാർ മക്കത്തായികളായിരുന്നുവെന്നു ഗ്രഹിയ്ക്കാം.........കവി ജീവിച്ചിരുന്നതിനടുത്തകാലത്തു സംഭവങ്ങൾ വിവരിച്ചിട്ടുള്ളതു് അ

വിശ്വസിപ്പാൻ യാതൊരു കാരണവും കാണുന്നില്ല.........എന്നാൽ 11-ാം ശതകത്തിൽ കോലത്തുനാട്ടുകാരുടെ വംശാവലി, "സ്വസ്രീയോ വലഭ ഇതി പ്രഥിത നാമാ" എന്നിങ്ങിനെ മരുമക്കത്തായമായിട്ടാണു് കാണുന്നതു്. മക്കത്തായികൾ മരുമക്കത്തായം സ്വീകരിച്ചിട്ടില്ല എന്ന അഭിപ്രായം എത്രമാത്രം അബദ്ധമാണെന്നു മൂഷികവംശം സ്പഷ്ടമായി തെളിയിക്കുന്നു."

ഇനി ഇതിൽ ഓരോന്നിനെപ്പററിയും പരിശോധിക്കും.

1. "പന്തളം പൂഞ്ഞാർ രാജവംശക്കാർ കേരളത്തിൽ വാസമുറപ്പിച്ചു് വളരെക്കഴിഞ്ഞതിനു ശേഷം മരുമക്കത്തായികളായിത്തീന്നു" എന്നു പറയുന്നതു് തീരെ അസംബന്ധമാകുന്നു. ഈ രാജവംശക്കാർക്കു മററു ക്ഷത്രിയരെപ്പോലെയല്ലാതെ കേരളത്തിൽ യാതൊരു പ്രത്യേകതയുമില്ല; ഉണ്ടെങ്കിൽതന്നെ പൂഞ്ഞാറും കൊടുങ്ങല്ലൂരും തമ്മിലാകുന്നു. ഈ രണ്ടു കോവിലകക്കാരും തമ്മിൽ പലക്കാരാണു്. മററുള്ളവരെപ്പോലെ ഇവരും വിശ്വാമിത്രഗോത്രക്കാരും മരുമക്കത്തായക്കാരുമാകുന്നു. ഇവിടെ കാണുന്ന എല്ലാ ക്ഷത്രിയരുടെയും പൂർവ്വികന്മാർ തമിഴരും—ഒരു പക്ഷെ പാണ്ഡ്യന്മാരാകാം—മക്കത്തായികളുമായിരുന്നു. അവരുടെ ആദിവംശം, പരദേശത്തുനിന്നു കൊണ്ടുവന്നു മലയാളിയാക്കി അവരോധിച്ച പെണ്മാളുടെ വംശമാണെന്നേയുള്ളു. ഈ അവരോധത്തെസ്സംബന്ധിച്ച വിവരങ്ങൾ മുൻ അദ്ധ്യായത്തിൽ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലൊ. അവർ കേരളീയരാവുന്നതുവരെ മക്കത്തായക്കാരായിരുന്നു. കേരളീയരായപ്പോൾ മരുമക്കത്തായം സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്തു. 'കേരളീയരും മക്കത്തായക്കാരു'മായിട്ടു് അവർ—എല്ലാ ക്ഷത്രിയരും—ഒരുകാലത്തുമിരുന്നിട്ടില്ല.

ഗുരുവായൂരുനിന്നു ഏഴെട്ടു നാഴിക തെക്കുകിഴക്കായി വെളിങ്ങോട്ടു് അംശത്തിൽ 'ശാർക്കരക്കോവിലകം' എന്നൊരു കോവിലക

വും സ്വത്തുക്കളുമുണ്ട്. അതിപ്പോൾ പൂഞ്ഞാർ കോവിലകം വകയാകുന്നു. കുറച്ചു കൊല്ലങ്ങൾക്കുമുമ്പ് അവിടെ മൂന്നു സഹോദരിമാരുണ്ടായിരുന്നതിൽ ഒരാളെ പൂഞ്ഞാററിലേയ്ക്കും മറെറാരാളെ കൊടുങ്ങല്ലൂരിലേയ്ക്കും ദത്തെടുത്തു. പിന്നീട് ടി. കോവിലകത്ത് സന്തതിയററതിനാലാണ് അതു പൂഞ്ഞാററിലേയ്ക്കു ലയിച്ചത്. കൊടുങ്ങല്ലൂരുമായി ഇവർ പൂർവ്വന്മാരായതന്നെയാകുന്നു. ഈ സ്ഥിതിയിൽ വെച്ചു മാത്രമാണ് ആ ആചാരം നില്ക്കുന്നത്. ശാർക്കരക്കോവിലകം സ്ത്രീസ്വത്താകുന്നു. പൂഞ്ഞാററിലെ തമ്പുരാട്ടിമാരെല്ലാം "ശ്രീ മധുരമീനാക്ഷി തുണ" എന്നെഴുതിയിട്ടാണെഴുതുക പതിവ്. പൂഞ്ഞാററിലെ ഒരംഗവും വടന്നാറി ഹൈസ്കൂൾ ഹെഡ്മാസ്റ്ററുമായ ശ്രീ. ആർ. വി. രാജാ ബി. എ. ബി. ടി. അവർകളിൽ നിന്നാണ് ഈ വിവരം മനസ്സിലാക്കിയതെന്നും എഴുതുന്നു.

ഈ രണ്ടു വംശക്കാരും ആദ്യകാലത്തു മക്കത്തായികളായിരുന്നുവെന്നും പിന്നീട് വളരെ കഴിഞ്ഞതിനു ശേഷം മരുമക്കത്തായത്തിലേയ്ക്കു പരിവർത്തനം ചെയ്യപ്പെട്ടുവെന്നുമുള്ളതിനു കണ്ടൻ പിള്ള കെ. പി. പത്മനാഭമേനോന്റെ കേരളചരിത്രത്തെയാണ് തെളിവായി ഹാജരാക്കിയിരിക്കുന്നത്. ഈ അവസരത്തിൽ പത്മനാഭമേനോൻ എന്തു പറയുന്നുവെന്നു നോക്കാം. പന്തളം പൂഞ്ഞാർ രാജവംശക്കാർ കേരളത്തിൽ എത്തി മരുമക്കത്തായം സ്വീകരിച്ചത് അടുത്ത കാലത്താണെന്നു അദ്ദേഹം തന്റെ പുസ്തകത്തിൽ എഴുതിയിരിക്കുന്നു. * അവരുടെ പൂർവ്വദേശം പാണ്ഡ്യമായിരുന്നുവല്ലോ. ഓരോരോ കാരണങ്ങളെക്കൊണ്ട് പൂഞ്ഞാർ രാജവംശം A. D. 1189_നും പന്തളം 1170_നും അടുത്ത് പാണ്ഡ്യരാജാക്കന്മാരുമായി തെററിപ്പിരിഞ്ഞു കേരളത്തിൽ വന്നഭയം പ്രാപിച്ചു. വെ

---

* History of Kerala Vol 2 Page 84 86 to 88

നാട്ടരചൻ പന്തളത്തുരാജാവിനു വേണ്ട സഹായങ്ങളെല്ലാം ചെയ്തു. പൂഞ്ഞാർ രാജവംശക്കാരാകട്ടെ പാലക്കാട്ടാണു് ആദ്യം എത്തിയതു്. അവിടെനിന്നും കരിക്കാട്ടു്, വടന്നരി മുതലായ പ്രദേശങ്ങളിലെല്ലാം താമസിക്കുകയും ഒടുവിൽ ആക്കാട്ടുപുറം നമ്പൂതിരിയുടെ സഹായത്തോടുകൂടി ഇടപ്പള്ളി രാജ്യത്തെത്തുകയും ഇടപ്പള്ളി രാജാവിന്റെ സഹായം തേടുകയും ചെയ്തു. അപ്പോഴേയ്ക്കും ആ രാജാവു് മരിക്കുകയും ശേഷക്രിയ ചെയ്യേണ്ടതിലേയ്ക്കു പുത്രന്മാരില്ലാതെ വരികയും ചെയ്തതിനാൽ സഹോദരിയുടെ പുത്രന്മാരത്രെ ഉദകക്രിയ ചെയ്തതു്. എന്തായാലും ഇടപ്പള്ളി രാജാവു് അവൎക്കു വേണ്ടതെല്ലാം ചെയ്തുകൊടുത്തു; മക്കത്തായക്കാരായ ക്ഷത്രിയരെ ഇവിടെ ഇല്ലാതിരുന്നതുകൊണ്ടു് അവർ മരുമക്കത്തായക്കാരായി. ഇതിലെ കഥകൾക്കു ചരിത്രപരമായി പ്രാധാന്യം കല്പിക്കുവാൻ പാടുമോ എന്നു സംശയമാണെന്നുകൂടി പത്മനാഭമേനോൻ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്. ഈ സംഭവത്തെ ആധാരമാക്കിയാണു് പിള്ളസ്സാർ "മക്കത്തായികളായ അവർ വളരെ കഴിഞ്ഞതിനു ശേഷം മരുമക്കത്തായികളായിത്തീൎന്നു"വെന്നു വ്യാഖ്യാനം ചെയ്യുന്നതു്. മററാരും പറഞ്ഞതുപോലെയല്ലാതെ പത്മനാഭമേനോൻ തന്റെ ചരിത്രത്തിൽ പറയുന്നതാണു് ശരിയെന്നു വിശ്വസിക്കുകയാണെങ്കിൽ തന്നെ ഈ രാജവംശക്കാർ ഇവിടെ എത്തിന്നതു 12-ാംശതകത്തിന്റെ ഉത്തരാൎദ്ധത്തിലാണു്; വന്ന ഉടനെ തന്നെ വേറെ ഗതിയില്ലാത്തതുകൊണ്ടു് മരുമക്കത്തായക്കാരായിത്തീരുകയും ചെയ്യുന്നു.

ഇവിടെ ഒരു വിധത്തിലും യോജിക്കയില്ല. ഒന്നുകിൽ പന്തളം പൂഞ്ഞാർ രാജവംശക്കാർ—വിശ്വാമിത്രഗോത്രക്കാരായതുകൊണ്ടും മററു ക്ഷത്രിയർ തമ്മിൽ ഒട്ടേറെ കാലം വരെ വിവാഹബന്ധത്തിൽ ഏൎപ്പെടാത്തതുകൊണ്ടും—ആദ്യം കൊണ്ടുവന്ന പെണ്മക്കളുടെ സന്തതിപരമ്പരയായിരിക്കണം. മറിച്ചു് പത്മനാഭമേ

ഞാൻ പറയുന്നതുപോലെ 12-ാം ശതകത്തിന്റെ അന്ത്യത്തിൽ പരദേശത്തുനിന്നും ഇവിടെ വന്നു അഭയം പ്രാപിച്ചവരാണ് ഇവരെന്നും, വിശ്വാമിത്രഗോത്രം തന്നെയായിരുന്നു ഇവരുടേതെന്നും വരേണ്ടതാവശ്യമില്ല. ഏതുതരത്തിലായാലും അവർ ഇവിടെ ഒരുകാലത്തും മക്കത്തായക്കാരായിരുന്നിട്ടില്ല; വളരെക്കാലം മുമ്പുതന്നെ അവർ ഇവിടെ എത്തുകയോ “വളരെ കഴിഞ്ഞതിനു ശേഷം” മരുമക്കത്തായികളായിത്തീരുകയോ ചെയ്തിട്ടുമില്ല.

2. “ക്രിസ്ത്വബ്ദാരംഭത്തിൽ കേരളം വാണിരുന്ന ആദിചേരരാജാക്കന്മാർ മക്കത്തായികളായിരുന്നു”വെന്ന പിള്ളയുടെ വാദം ഞാനും സമ്മതിക്കുന്നു. ആ രാജവംശത്തിൽ പെട്ടവർ ഇന്നു കേരളത്തിൽ ഉണ്ടെന്നു പറയുന്നതിൽ തെറ്റില്ലെന്നു മാത്രമല്ല വളരെപ്പേർ ഉണ്ടായിരിക്കുമെന്നു തീർച്ചയുമാണ്. അവരാരുംതന്നെ ക്ഷത്രിയവംശക്കാരായിരുന്നില്ലെന്നും നമ്പൂതിരിമാർ മാത്രമായിരുന്നുവെന്നും ഞാൻ 4-ാമദ്ധ്യായത്തിൽ വിശദമാക്കിയിട്ടുണ്ടല്ലോ. ആ കേന്ദ്രഭരണം പരാജയപ്പെട്ടതോടെയാണ് പരദേശത്തുനിന്നു ഒരു ക്ഷത്രിയനെക്കൊണ്ടുവന്നു ഇവിടെ വാഴിച്ചതെന്നും അവരുടെ സന്താനപരമ്പരയാണ് ഇവിടത്തെ ക്ഷത്രിയരെന്നും ഞാൻ കഴിഞ്ഞ അദ്ധ്യായത്തിൽ വിവരിച്ചിട്ടുള്ളതുമാണ്. മറിച്ച് സംഘകാലത്തെ ആദിചേരന്മാരുടെ വംശത്തിൽ പെട്ടവരല്ല ഇവിടത്തെ ക്ഷത്രിയരെന്നു മാത്രം ധരിച്ചാൽ മതി.

3. “ആയ്‌രാജാക്കന്മാർ കൊല്ലവർഷാരംഭത്തിലും സംഘകാലത്തും മക്കത്തായികളായിരുന്നു” എന്നു ഇളംകുളം പറയുന്നുണ്ടെങ്കിലും അതിനു തെളിവൊന്നും അദ്ദേഹം കാണിച്ചിട്ടില്ല. സംഘകൃതികളിൽ അണ്ടിരൻ, തിതിയൻ, അതിയൻ, അതിയമാൻ എഴിനി മുതലായ രാജാക്കന്മാരെപ്പറ്റി കവികൾ പറയുന്നുണ്ട്. അവരെല്ലാം ആയ്‌രാജവംശക്കാരാണെന്നു മാത്രം ഇളംകുളം പറയുന്നതല്ലാതെ അവരുടെ ദായക്രമം എന്താണെന്നു അദ്ദേഹം വിശദമാക്ക

* 24

ന്നില്ല. സംഘകാലകൃതികളിൽനിന്നു അതു് വ്യക്തമാകുന്നതുമി
ല്ല; എന്നു മാത്രമല്ല മേൽവിവരിച്ചവരെല്ലാം ആൎയ്യവംശക്കാർ ആ
ണോ എന്ന കാൎയ്യംതന്നെ സംശയമാണു്. സംഘകാലത്തിനു ശേ
ഷം ചടയൻ, കരുനന്തടക്കൻ, വരഗുണൻ മുതലായ ചില ആൎയ്യരാ
ജാക്കന്മാരെ കാണുന്നു. കരുനന്തടക്കന്റേയും വരഗുണന്റേയും ശാ
സനങ്ങളും പലതും കണ്ടുകിട്ടിയിട്ടുണ്ടു്. ഈ ശാസനങ്ങളിൽനിന്നു
ഇവരുടെ പിന്തുടൎച്ചയെപ്പററി യാതൊന്നും ഗ്രഹിപ്പാൻ കഴിഞ്ഞി
ട്ടില്ല. ഒരു കരുനന്തടക്കനും ഒരു വരഗുണനും ഉണ്ടെന്നല്ലാതെ വ
രഗുണൻ കരുനന്തടക്കന്റെ പുത്രനാണെന്നു—അഥവാ അവർ മക്ക
ത്തായക്കാരാണെന്നു—ആ ശാസനങ്ങളെക്കൊണ്ടു വ്യക്തമാകയി
ല്ലെന്നു താല്പൎയ്യം. ഈ വംശക്കാർ മക്കത്തായക്കാരല്ലെന്നും, കേരള
ത്തിന്റെ തെക്കെ അററം ഭരിപ്പാനായി കേന്ദ്രത്തിൽനിന്നു അ
യച്ച കുലശേഖരന്മാരുടെ വംശപരമ്പരയിൽപെട്ട ഒരു വംശക്കാ
രിൽ ചിലരാണെന്നും, അതുകൊണ്ടു അവർ മരുമക്കത്തായക്കാരെ
ആയിരിപ്പൂ എന്നുമാണു് ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നതു്. ആദ്യത്തിൽ
ഒരേ ഒരു ക്ഷത്രിയകുടുംബത്തെ മാത്രമേ അവരോധിച്ചുള്ളുവെങ്കി
ലും രണ്ടുമൂന്നു തലമുറ കഴിഞ്ഞപ്പോഴേക്കു മരുമക്കളും അവരുടെ മരു
മക്കളും മററുമായി ഇവിടെ ക്ഷത്രിയർ പലരുണ്ടാവുമെന്നതു് സ്വാ
ഭാവികം മാത്രമാണു്. തിരുവഞ്ചിക്കുളം സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതു് കേ
രളത്തിന്റെ ഏതാണ്ടു് മധ്യഭാഗത്താകുന്നു. അവിടെനിന്നു തെ
ക്കും വടക്കുമുള്ള അതിൎത്തിപ്രദേശങ്ങളിലേക്കു ഉദ്ദേശം 250 നാഴി
കയോളം ദൂരമുണ്ടാവും. അതുകൊണ്ടു് അത്തരം വിദൂരപ്രദേശങ്ങ
ളിൽ കേന്ദ്രത്തിന്റെ കല്പനയെ നടപ്പിൽ വരുത്തുവാനും മററും
വിശ്വസ്തന്മാരായി ചിലരെ നിയമിക്കാതെ കഴികയില്ല. അതു്
നാൽ പെരുമാളുടെ വംശക്കാരിൽനിന്നുതന്നെ ആവശ്യാനുസര
ണം സമൎത്ഥരായ ചിലരെ തിരഞ്ഞെടുത്തു് അത്തരം പ്രദേശങ്ങ
ളിൽ നിയമിച്ചിട്ടുണ്ടാവും. ആയ്രാജാക്കന്മാർ അത്തരത്തിൽപ്പെട്ട

വംശക്കാരായവരോ തന്നെയല്ല. ആയ്‌രാജ്യം ഒരു സ്വതന്ത്രരാജ്യമോ, കരുനന്തടക്കൻ വരഗുണൻ മുതലായ രാജാക്കന്മാർ ഓരോ സ്വതന്ത്രരാജാക്കന്മാരോ ആയിരുന്നില്ല; കേന്ദ്രത്തിന്റെ കീഴിൽ ഏതാനും പ്രദേശത്തിന്റെ ഭരണം നടത്തുന്ന ഒരു കീഴ്‌ഘടക-സാമന്ത-രാജാവു് മാത്രമേ ആയിരുന്നുള്ളു. ഈ വിഷയം അടുത്ത അദ്ധ്യായങ്ങളിൽ പ്രസ്താവിക്കുന്നതിനാൽ ഇവിടെ വിസ്തരിക്കുന്നില്ല. ഏതായാലും അവർ മക്കത്തായക്കാരായിരുന്നു എന്നു സംശയത്തിന്നിടയില്ലാത്ത വിധത്തിൽ തെളിഞ്ഞല്ലാതെ അതു് വിശ്വസിക്കുവാൻ തരമില്ല; അതിനെ തെളിഞ്ഞിട്ടുമില്ല. അതിനാൽ അവർ മരുമക്കത്തായക്കാരെ ആയിരിക്കും എന്നതു തീർച്ചയാണ്.

4. പിള്ളയുടെ മറ്റൊരു വാദം "കൊല്ലം ആൾവിതകളിലെ കുലശേഖരന്മാർ മക്കത്തായികളായിരുന്നുവെന്നും, അതു് ശങ്കരനാരായണീയത്തിൽനിന്നു വ്യക്തമാകുന്നുണ്ടെന്നു"മാണല്ലോ. അതിന്നു തെളിവായി ശങ്കരനാരായണീയത്തിൽനിന്നു താഴെ കൊടുത്തിട്ടുള്ള ശ്ലോകം ഉദ്ധരിക്കുന്നുമുണ്ട്.

"പുത്രഃ ശ്രീരവിവർമ്മദേവനൃപതേ
ർദ്ദീപ്യാംശുവംശോദിതഃ
പ്രാസാദേഽധികൃതേ മഹോദയപുരേ
തത്രാപി സേനാമുഖേ
തേര്യം വിംശതിമാധിതസ്യ ഘടികാ
സ്വാവിർബ്ബഭൂവാഥ കിം
ലഗ്നം മേഷദശാംശകേ സവിതരി
പ്രാച്യാം ദിശി ക്ഷ്മാപതേ!"

"രാമദേവൻ എന്ന ഒരു രാജകുമാരനെപ്പററിയും
‘..............................ത്രിപുരധാമം
കണ്ഠകാമേന രാജ്ഞാ

ലത്തു് സ്ഥാണുരവിക്കു ഒരു പുത്രൻ ജനിച്ചുവെന്നു താല്പര്യം. അ
ത്രമാത്രമല്ലാതെ ആ പുത്രന്റെ പേരെന്താണെന്നോ ജാതിയേതാണെ
ന്നോ ഒന്നും അതിൽ പറയുന്നില്ല. ആ പുത്രൻ പെരുമാളിന്റെ
നായർസ്ത്രീ ഭാര്യയിലുണ്ടായ മകനോ ആയിരിക്കു എന്നാണു ഞാനൂ
ഹിക്കുന്നതു്. പെരുമാക്കൾ സൂര്യവംശജന്മാരാണു്. അതിനാൽ (നാ
യർസ്ത്രീയിലുണ്ടായ മകനാണെങ്കിലും) മകനെ സൂര്യവംശജനാണെ
ന്നു വിശേഷിപ്പിക്കുന്നതിൽ തെറ്റില്ല; അതു് അദ്ദേഹത്തിനിഷ്ട
മായിരിക്കയും ചെയ്യും. അതിനാൽ ആ പുത്രൻ സാമന്തനായിരി
ക്കും; ക്ഷത്രിയനാവില്ലെന്നു തീർച്ചയാണു്.

"രവികുലപതിനാ രാമദേവേന ലഗ്നം" എന്നു മറ്റൊരിട
ത്തു് പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളതുകൊണ്ടു് 'രാമദേവൻ' എന്നതു് ആ പുത്ര
ന്റെ പേരാണെന്നും ഇളംകുളം സ്ഥാപിക്കുന്നു. സ്ഥാണുരവിക്കു
'രാമദേവൻ' എന്നൊരു പുത്രൻ ഉണ്ടായിരുന്നതായി ലഭ്യശാസ്ത്രീ
യത്തിൽനിന്നു വ്യക്തമല്ല. ശ്രീ: എം. ആർ. ബാലകൃഷ്ണവാരിയർ
ഇതിനെപ്പറ്റി ഇങ്ങനെ പറയുന്നു. "തിരുവിതാംകൂർ സർവ്വകലാ
ശാലയുടെ ഹസ്തലിഖിതഗ്രന്ഥശേഖരത്തിൽ ഇപ്പോഴുള്ള ശ
ങ്കരനാരായണീയത്തിന്റെ മൂന്നു പ്രതികളിൽ രണ്ടു താളിയോലഗ്ര
ന്ഥങ്ങളിലും "രാമദേവേന ലഗ്നം" എന്നാണു കാണുന്നതു്. എ
ന്നാൽ കൊല്ലം 1090_ൽ ഏതോ മാതൃകയിൽനിന്നു അവിടെ പക
ർത്തിവെച്ച കടലാസുപകർപ്പിൽ മാത്രം 'രാമദേവേന' എന്ന പാഠാ
ന്തരമാണു കാണുന്നതു്. കുഞ്ഞൻപിള്ള ഈ കടലാസുപകർപ്പു മാത്രം
ആധാരമാക്കിയാണു തന്റെ ചരിത്രപരമായ അഭ്യൂഹങ്ങൾ പടു
ത്തുകെട്ടിയതെന്നു സ്പഷ്ടമാണു്. മററു രണ്ടു താളിയോലഗ്രന്ഥങ്ങളും
അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നിട്ടും തന്റെ നവീനസിദ്ധാന്തരൂപവൽക്കര
ണത്തിനു അവലംബിക്കുന്ന പകർപ്പിന്റെ പാഠഭേദത്തെപ്പററി പ
രിശോധിച്ചിട്ടില്ല.*" ഇതിനെല്ലാററിനും പുറമെ മേൽപറഞ്ഞ

* പ്രബന്ധമഞ്ജരി (അഞ്ചാം ഭാഗം), പേജ്: 3.

ലത്തു് സ്ഥാനമേററിരുന്ന ഒരു പുത്രൻ ജനിച്ചുവെന്നു താല്പര്യം. അതുമാത്രമല്ലാതെ ആ പുത്രന്റെ പേരെന്താണെന്നോ ജാതിയേതാണെന്നോ ഒന്നും അതിൽ പറയുന്നില്ല. ആ പുത്രൻ പെരുമാളിന്റെ നായർസ്ത്രീ ഭാര്യയിലുണ്ടായ മകനോ ആയിരിക്കും എന്നാണു ഊഹിക്കുന്നതു്. പെരുമാൾ സൂര്യവംശജനാണു്. അതിനാൽ (നായർസ്ത്രീയിലുണ്ടായ മകനാണെങ്കിലും) മകനെ സൂര്യവംശജനാണെന്നു വിശേഷിപ്പിക്കുന്നതിൽ തെററില്ല; അതു് അദ്ദേഹത്തിനിഷ്ടമായിരിക്കയും ചെയ്യും. അതിനാൽ ആ പുത്രൻ സാമന്തനോ ആയിരിക്കും; ക്ഷത്രിയനാവില്ലെന്നു തീർച്ചയാണു്.

“രവികുലപതിനാ രാമദേവേന ലഗ്നം” എന്നു മറെറാരിടത്തു് പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളതുകൊണ്ടു് ‘രാമദേവൻ’ എന്നാണു് ആ പുത്രന്റെ പേരെന്നും ഇളംകുളം സ്ഥാപിക്കുന്നു. സ്ഥാനമേററിരുന്ന ‘രാമദേവൻ’ എന്നൊരു പുത്രൻ ഉണ്ടായിരുന്നതായി ലഘുഭാസ്കരീയത്തിൽനിന്നു വ്യക്തമല്ല. ശ്രീ: എം. ആർ. ബാലകൃഷ്ണവാരിയർ ഇതിനെപ്പററി ഇങ്ങിനെ പറയുന്നു. “തിരുവിതാംകൂർ സർവ്വകലാശാലയുടെ ഹസ്തലിഖിതഗ്രന്ഥശേഖരത്തിൽ ഇപ്പോഴുള്ള ശങ്കരനാരായണീയത്തിന്റെ മൂന്നു പ്രതികളിൽ രണ്ടു താളിയോലഗ്രന്ഥങ്ങളിലും “ബാലദേവേന ലഗ്നം” എന്നാണു കാണുന്നതു്. എന്നാൽ കൊല്ലം 1090_ൽ ഏതോ മാതൃകയിൽനിന്നു അവിടെ പകർത്തിവെച്ച കടലാസുപകർപ്പിൽ മാത്രം ‘രാമദേവേന’ എന്ന പാഠാന്തരമാണു കാണുന്നതു്. കുഞ്ഞൻപിള്ള ഈ കടലാസുപകർപ്പു മാത്രം ആധാരമാക്കിയാണു തന്റെ ചരിത്രപരമായ അഭ്യൂഹങ്ങൾ പടുത്തുകെട്ടിയതെന്നു സ്പഷ്ടമാണു്. മററു രണ്ടു താളിയോലഗ്രന്ഥങ്ങളും അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നിട്ടും തന്റെ നവീനസിദ്ധാന്തരൂപവൽക്കരണത്തിനു അവലംബിക്കുന്ന പംക്തിയുടെ പാഠഭേദത്തെപ്പററി പരിശോധിച്ചിട്ടുണ്ടായില്ല.*” ഇതിനെല്ലാററിനും പുറമെ മേൽപറഞ്ഞ

* പ്രബന്ധമഞ്ജരി (അഞ്ചാം ഭാഗം), പേജ്: 3.

ശ്ലോകങ്ങളിൽനിന്നും സ്ഥാണുരവിയുടെ പുത്രനാണ് — അത് വാമദേവനോ രാമദേവനോ ആരായാലും വേണ്ടില്ല—സ്ഥാണുരവിക്കു ശേഷം സിംഹാസനാരൂഢനാവുന്നത് എന്നു തെളിയുന്നില്ല. അങ്ങിനെ തെളിഞ്ഞെങ്കിലല്ലേ ഇവരുടെ പിന്തുടർച്ചാവകാശം മക്കത്തായപ്രകാരമാണെന്നു സ്ഥാപിക്കുവാൻ കഴിയൂ!

ഇനി വാദത്തിനുവേണ്ടി 'രാമദേവനാ' എന്ന പാഠംതന്നെ സ്വീകരിക്കുക. എന്നാലും ഈ രാമനാണ് സ്ഥാണുരവിയുടെ പിൻഗാമിയായ രാമവർമ്മനെന്ന് പറയുന്നതു അബദ്ധമാകുന്നു. എന്തെന്നാൽ സ്ഥാണുരവിയുടെ ഭരണകാലത്തു ഇളങ്കൂറായി ഒരു രാമതിരുവടി ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്നും ആ രാമതിരുവടിയാണ് പിന്നീട് രാജശേഖരനായി രാജ്യം വാഴുന്നതെന്നും സ്പഷ്ടമാക്കാം. സ്ഥാണീരവിയുടെ അഞ്ചാം ഭരണവർഷത്തിലുണ്ടായ തരിസാപ്പള്ളിശാസനത്തിൽ "..........കോയിലധികാരികൾ വിജയരാകൺതേവർ ഉട്പട ഇരുന്തരുളിപ്പിടി നടത്തി നിർത്തുള്ളിയോടുകൂട അയ്യനടികൾ തിരുവടിയും ഇളങ്കൂറുവാഴിന്റെ രാമതിരുവടിയും, അതികാരരും......" എന്നിങ്ങനെ ഒരു ഇളങ്കൂറു വാഴുന്ന രാമതിരുവടിയെ കാണുന്നു.* സ്ഥാണുരവിയുടെ ഒരു അനന്തരവനായിരിക്കണം ഈ രാമതിരുവടി. അദ്ദേഹം ഇക്കാലത്തു (848—849) തന്നെ ഇളങ്കൂറായി രാജ്യം വാഴുന്നതെന്നു ശാസനം വ്യക്തമാക്കുന്നു. അദ്ദേഹമായിരിക്കണം സ്ഥാണുരവിവർമ്മയുടെ പിൻഗാമിയായി

* "കോയിലധികാരികളായ വിജയരാഗദേവർ ഉൾപ്പെടെ ഇരുന്നരുളി നിർത്തുള്ളിയോടുകൂടി 'പരിനാശനവും' ചെയ്ത്, അയ്യനടികൾ തിരുവടിയും, ഇളംകൂർ വാഴുന്ന രാമതിരുവടിയും, അധികാരികളും..........കൂടി ആലോചിച്ച് ഈ ഉദിയുടെ ഏലുക തീർപ്പെടുത്തിയതു'' എന്നാണിതിന്റെ സാരം. ശാസനം നമ്പർ 2. ഈ ശാസനവും അർത്ഥവും ഇളംകുളത്തിന്റെ ചില കേരളചരിത്രപ്രശ്നങ്ങൾ, ഒന്നാം ഭാഗം, 18-ാം പേജിൽ നിന്നും എടുത്തതാകുന്നു.

രാജ്യം വാഴുന്നതു്. ശങ്കരനാരായണീയം എഴുതിയിട്ടുള്ളതു് ഈ ശാസനത്തിനു ശേഷം പിന്നെയും 21 കൊല്ലം കഴിഞ്ഞതാണു് കാലംകൊണ്ടു നോക്കിയാലും ഇളങ്കൂർ രാമദേവനല്ല രാമതിരുവടിയാണെന്നും, അദ്ദേഹമാണു് പിൻഗാമിയാവുന്നതെന്നും വ്യക്തമാവും. 885_ലാണു രാമവർമ്മ രാജാവാകുന്നതു്. രാമദേവന്റെ (സ്ഥാണുരവിയുടെ പുത്രന്റെ) ജനനമാകട്ടെ 870_ലാണുതാനും. ഇദ്ദേഹമാണു പിൻഗാമിയായി വരുന്നതെങ്കിൽ അന്നു അദ്ദേഹത്തിനു 15 വയസ്സു ആവുന്നുള്ളു. തരിസാപ്പള്ളി ശാസനത്തിൽ കാണുന്ന രാമതിരുവടി ഇളങ്കൂറായ സമയത്തു് അദ്ദേഹത്തിനു 20 വയസ്സു പ്രായമായിട്ടുണ്ടാവുമെന്നു കണക്കാക്കാം. പിന്നീട്—ശാസനത്തിനു ശേഷം—36 വർഷം കഴിഞ്ഞതാണു് രാമവർമ്മ രാജാവാകുന്നതു്. അന്നു അദ്ദേഹത്തിനു 56_ലധികം വയസ്സു പ്രായമായിട്ടുണ്ടാവില്ലല്ലൊ. പിന്നീടു് 917 വരെ 32 കൊല്ലക്കാലം രാജ്യം ഭരിച്ചു. അപ്പോഴും അദ്ദേഹത്തിനു 88 വയസ്സേ ആകയുള്ളു. അതു അസംഭവമൊന്നല്ല. സാമൂതിരിരാജാക്കന്മാരിൽ പലരും തന്നെ 60 തികഞ്ഞ രാജാവാവുക പതിവുള്ളവെന്നു പ്രസിദ്ധമാണല്ലൊ. അതുകൊണ്ടു് രാമവർമ്മ രാജാവായ ശേഷം ഒരു 32 കൊല്ലക്കാലം ജീവിച്ചു എന്നതു് അസംഭാവ്യമൊന്നല്ല.

അപ്പോഴേ വന്നുകൂടിയ താല്പര്യമെന്താണെന്നാൽ തരിസാപ്പള്ളി ശാസനത്തിൽ കാണുന്ന ഇളങ്കൂറായ രാമതിരുവടികളാണു് രാമവർമ്മകുലശേഖരനെന്ന പേരിൽ സ്ഥാണുരവിക്കു ശേഷം രാജാവാകുന്നതെന്നും, ശങ്കരനാരായണീയത്തിൽ വിവരിക്കുന്നതു് സ്ഥാണുരവിക്കു മഹോദയപുരത്തുവെച്ചു് ഒരു മകനുണ്ടായി എന്നു മാത്രമാണെന്നും, ആ പുത്രനല്ല പിന്നീടു് രാജാവാകുന്നതെന്നുമാകുന്നു. അതുകൊണ്ടു കുലശേഖരന്മാർ മക്കത്തായികളല്ലെന്നു തെളിയുന്നുണ്ടല്ലൊ.

ഇനി ഒന്നുള്ളത് "കേരളവംശകേതുവർമ്മാ" എന്നും മറ്റും പ്രയോഗം കാണുന്നതുകൊണ്ട് അവർ കേരളവംശജരേ ആയിരിക്കൂ എന്നുള്ള വാദമാണ്. അത് ഞാനും സമ്മതിക്കുന്നു. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ഒരേ ഒരു ക്ഷത്രിയകുടുംബത്തെ മാത്രമാണല്ലോ പരദേശത്തുനിന്നു കൊണ്ടുവന്നതു്. അദ്ദേഹം കേരളാചാരം സ്വീകരിച്ചു കേരളീയനാവുകയും, പുത്രന്മാരെയും പുത്രിമാരെയും കൊണ്ട് മരുമക്കത്തായം സ്വീകരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. അപ്പോൾ ആ സന്തതിപരമ്പര മുഴുവനും കേരളവംശജരായി. അതുകൊണ്ട് ശങ്കരനാരായണീയത്തിലും മറ്റും കുലശേഖരന്മാർ കേരളവംശജരാണെന്നു വിവരിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അതിൽ തെറ്റൊന്നുമില്ല.

മാവേലിക്കരനിന്നു തിരുവിതാംകൂർ രാജസ്വരൂപത്തിലേയ്ക്കു രണ്ടു സഹോദരിമാരെ അടുത്തകാലത്തായി ദത്തെടുത്തുവല്ലോ. അവരാരുംതന്നെ പിന്നീട് മാവേലിക്കര വംശക്കാരായി ഇരുന്നില്ല. ദത്തിനു ശേഷം അവർ മാവേലിക്കര വംശക്കാരല്ലാതാവുകയും തിരുവിതാംകൂർ വംശക്കാരാവുകയും ചെയ്തു. 1714-ൽ ഇംഗ്ലണ്ടിലെ രാജ്ഞി മരിച്ചതോടെ അവിടെ രാജാവില്ലാതാവുക കാരണം ജർമ്മനിയിൽനിന്നു ഹാനോവേറിയൻ രാജവംശത്തിലെ ഒരു രാജാവിനെ ദത്തെടുത്ത് കൊണ്ടുവന്നു ജോർജ് 1-ാമൻ എന്ന പേരിൽ രാജാവാക്കി വാഴിച്ചു. പിന്നീട് അവർ ഇംഗ്ലീഷുരാജവംശമായി ഇരുന്നല്ലാതെ ഹാനോവേറിയൻ രാജവംശക്കാരായി ഇരുന്നില്ല. അതുപോലെയാണ് കേരളത്തിൽ കൊണ്ടുവന്നു പെരുമാളാക്കി അവരോധിച്ചതിനു ശേഷം അതിലുണ്ടായ സന്തതിപരമ്പരയെല്ലാം കേരളവംശജരായിത്തീർന്നതു്.

5. 'മൂഷികവംശം' എന്ന കാവ്യത്തിൽ 11-ാം നൂറ്റാണ്ടുവരെ കോലത്തുപന്മാരെ മക്കത്തായികളായും പിന്നീട് മരുമക്കത്തായക്കാരായും വിവരിച്ചിട്ടുള്ളതുകൊണ്ട് ആദ്യം അവരെല്ലാം മക്ക

ത്തായക്കാരായിരുന്നുവെന്നുള്ളതാണ് മറെറാരു വാദം. എന്നാൽ മൂഷികവംശം കാവ്യത്തെ കുറിച്ചു കൂലങ്കഷമായി ചിന്തിയ്ക്കാതെ തെളിപ്പാനെ ഒന്നു പരിശോധിച്ചാൽതന്നെ എളുപ്പൊട്ടനാം അതൊരു ചരിത്രഗ്രന്ഥമല്ലെന്നും, കേരളോല്പത്തി കേരളമാഹാത്മ്യം മുതലായവയെപ്പോലെ കേവലം ഒരു കെട്ടുകഥ മാത്രമാണെന്നും ബോധ്യം വരുന്നതാകുന്നു. ഇതിനെ ഒന്നുകൂടി വിവരിയ്ക്കാം.

മൂഷികവംശം ക്ഷത്രിയനിഗ്രഹം ചെയ്ത പരശുരാമനെ ഭയപ്പെട്ട് ഹേഹയരാജ്യത്തിലെ ഒരു രാജ്ഞി ഒളിച്ചോടി ഏഴിമലയിൽ അഭയം പ്രാപിച്ചു. അവരുടെ പുത്രനായ 'രാമഘടൻ' എന്ന രാജാവാണു മൂഷികവംശസ്ഥാപകൻ. പിന്നെ 10_35 തലമുറകൾ കഴിഞ്ഞു് വിരോചനൻ എന്ന രാജാവിന്റെ കാലത്തു് പല്ലവരാജാവു് ആക്രമിയ്ക്കുകയും വിരോചനൻ അദ്ദേഹത്തെ തിരിച്ചോടിയ്ക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. പല്ലവരാജകുമാരിയായ ഹാരിണിയെ വിരോചനൻ വിവാഹം ചെയ്തു. പിന്നെയും 30 തലമുറകൾ കഴിഞ്ഞു് ഈശാനവർമ്മൻ മൂഷികരാജാവായി; അദ്ദേഹം ചേദിരാജ്യത്തെ രാജകുമാരിയെ വിവാഹം ചെയ്തു. അതിലുണ്ടായ പുത്രൻ പാലകനാണു് ഇതിൽ രാജാവാകുന്നതു്. പാലകനുശേഷം മരുമകനായ വലിധരൻ രാജാവാകുന്നു. പിന്നീടു് മരുമക്കത്തായമാണു കാണുന്നതു്. അനേകം തലമുറ കൂടി കഴിഞ്ഞപ്പോഴേയ്ക്കും കവിയുടെയും പ്രോത്സാഹകനായ ശ്രീകണ്ഠൻ എന്ന രാജാവിന്റെയും കാലമായി. *

മൂഷികവംശത്തിന്റെ ചുരുക്കം മേല്പറഞ്ഞതുപോലെയാകുന്നു. ഇതു് ഒരു ഐതിഹ്യം എന്ന നിലയിലല്ലാതെ ചരിത്രം

---

* മൂഷികവംശത്തെക്കുറിച്ചു് ഇത്രയും വിശദമായ വിവരം Dr. K. കുഞ്ഞുണ്ണിരാജാവിൽ നിന്നാണു് എനിയ്ക്കു ലഭിച്ചതു്. ഇക്കാര്യത്തിൽ അദ്ദേഹത്തോടു് എനിയ്ക്കുള്ള കൃതജ്ഞതയെ ഞാനിവിടെ രേഖപ്പെടുത്തിക്കൊള്ളട്ടെ.

എന്ന നിലയിൽ സ്വീകരിപ്പാൻ യാതൊരു വഴിയും കാണുന്നില്ല. * ഉദാഹരണത്തിന്നായി ചിലതു പറയാം. കഥയുടെ—വംശാവലിയുടെ—തുടക്കം തന്നെ വളരെ വിചിത്രമായിത്തോന്നുന്നു. പരശുരാമൻ ക്ഷത്രിയവംശക്കാരെ (സ്ത്രീകളും കുട്ടികളുമടക്കം) മുഴുവനും തേടിപ്പിടിച്ചു നശിപ്പിച്ചുവല്ലൊ ഉണ്ടായതു്. ഓരോ ക്ഷത്രിയനെയും കുരുക്ഷേത്രത്തിലെയ്ക്കു യുദ്ധത്തിന്നു വരുവാനായി പോരിന്നു വിളിച്ചു; അങ്ങിനെ വിളിച്ചാൽ യുദ്ധത്തിന്നു പോകാതിരിക്കുന്നതു് ക്ഷത്രിയധർമ്മമല്ല. അങ്ങിനെ യുദ്ധം ചെയ്കയും, ക്ഷത്രിയരെയെല്ലാം വധിക്കുകയും ചെയ്തതായിട്ടാണു് പുരാണകഥ. പോരിന്നു വന്നവരെയല്ലാതെ വീരന്മാരെയും, സ്ത്രീകളെയും കുട്ടികളെയും ഒന്നടക്കം ഓടിച്ചിട്ടു വധിക്കുകയല്ല ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതു്. അതുകൊണ്ടു് പരശുരാമനെ ഭയന്നു് ഒരു രാജ്ഞി ഓടി രക്ഷപ്പെട്ടു എന്നു പറയുന്നതു ബാലിശമാകുന്നു. കവിക്കു ആ പുരാണകഥപോലും അറിയുകയില്ലെന്നു സ്പഷ്ടമാണു്. മറിച്ചു് ക്ഷത്രിയവംശത്തെ മുഴുവൻ നശിപ്പിച്ചാൽ മതിയല്ലാതെ "ഗർഭസ്ഥരെല്ലാം" ക്ഷത്രിയനിഗ്രഹത്തിന്നങ്ങിനെ സാധിക്കുന്നു? രക്ഷപ്പെട്ട സ്ഥലമോ പരശുരാമനിർമ്മിതമായ ഭാർഗ്ഗവക്ഷേത്രത്തിലെ ഒരു മലയിടുക്കിലും! "പുലിയെ ഭയന്നു ഒരു പശു പുലിമടയിൽ ചെന്നു രക്ഷപ്രാപിച്ചു" എന്നു പറയുംപോലെ അസംബന്ധമാണിതു്. പിന്നെയും രസകരമായ ഒരു പൊരുത്തമുണ്ടു്. രാജ്ഞിമാത്രമാണു് ഏഴിമലയിൽ വന്നതു്. അവൾ ഇവിടെവെച്ചു് രാമഘടൻ എന്നൊരു പുത്രൻ ഉണ്ടാവുന്നതു ണിന്നാൽ തങ്ങൾ മൂഷകവംശമെന്നു പറയപ്പെടുന്ന തങ്ങളുടെ. കക്രമണം വരെ ഇവിടെ ക്ഷത്രിയരെ ഉണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നു ഞാൻ വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ടു്. അപ്പോൾ എങ്ങിനെയാണു് അതു് സംഭവി

* മക്കത്തായത്തെപ്പറ്റിയുള്ള (മൂഷികവംശത്തിലെ) കഥകൾക്കെല്ലാം ഐതിഹ്യത്തെക്കാൾ വില കല്പിച്ചുകൂടാ.—Dr. കെ. കുഞ്ഞുണ്ണിരാജാ.

ച്ചുന്നതു്? വാസ്തവം ഈ വിധമായിരുന്നാലും കാവ്യമെഴുതുമ്പോൾ കവികൾക്കു യഥേഷ്ടംപോലെ പറയുവാനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യമുണ്ടെന്നു പ്രസിദ്ധമാണു്. എന്നിട്ടും കൂടി ഇവിടെ വേറെ ക്ഷത്രിയരുണ്ടായിരുന്നതായോ, യേശുക്രിസ്തുവിനെ പ്രസവിച്ച കന്യാമറിയത്തെപ്പോലെ ദിവ്യഗർഭം ധരിച്ചതായോ ഒന്നും കാവ്യത്തിൽ കാണുന്നില്ല. പിന്നെ എങ്ങിനെയാണു അവരുടെ വംശം നിലനിന്നതു്? കേവലം ചരിത്രകാരന്മാർ മാത്രമേ ഈ വക ചോദ്യങ്ങൾ കാണുകയും അവയ്ക്കുള്ള മറുപടി അന്വേഷിക്കുകയും ചെയ്യാറുള്ളു. കവികൾക്കതൊന്നും ആലോചിക്കേണ്ടതില്ല, അവർ ആലോചിക്കാറുമില്ല. കാവ്യത്തിന്റെ ലക്ഷണം തന്നെ "രസാത്മകമാവാക്യമാണല്ലോ.

കോലത്തു്—ചിറയ്ക്കൽ—രാജാക്കന്മാർ ഒരു കാലത്തു നല്ല പ്രാബല്യമുള്ളവരായിരുന്നു. തങ്ങളുടെ വംശം വളരെ പുരാതനവും ശ്രേഷ്ഠവുമാണെന്നു വരുത്താനും അഭിമാനിക്കാനും ഒരു താല്പര്യം പ്രായേണ എല്ലാവർക്കുമുള്ളതാണു്. പ്രഭുക്കന്മാർക്കു, അധികാരശക്തിയുള്ള രാജാക്കന്മാർക്കു പ്രത്യേകിച്ചും അതുണ്ടാകുന്നതിൽ അത്ഭുതമില്ല. അന്നത്തെ രാജാവിനു തന്റെ വംശം അത്തരത്തിൽപെട്ട ഒന്നാണെന്നു വരുത്താനാഗ്രഹമുണ്ടായി. ഈ വക ആവശ്യങ്ങൾക്കു കവികളെ കൂട്ടുപിടിക്കുകയാണു സാധാരണ പതിവു്. പണ്ഡിതന്മാരും കവികളും രാജാക്കന്മാരുടെ കൊട്ടാരങ്ങളിൽ ധാരാളമുണ്ടാവാറുണ്ടല്ലോ. അവരെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുകയും സഹായിക്കുകയും ചെയ്യുക എന്നതു രാജാക്കന്മാരുടെ കർത്തവ്യമായിട്ടാണു കരുതിയിരുന്നതു്. സാമൂതിരികോവിലകത്തെ പതിനെട്ടരക്കവികൾ, തളിയിലെ വിദ്വത്സദസ്സു്—താനം—മുതലായതു പ്രസിദ്ധമാണല്ലോ. രാജാക്കന്മാരുടെ പ്രീതിക്കുവേണ്ടി കവികൾ അവരെ പുകഴ്ത്തുകയും രാജാക്കന്മാർ പുകഴ്ത്തിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതു അക്കാലങ്ങളിൽ സാധാരണ സമ്പ്രദായമായിരുന്നു. തന്റെ വംശം അത്തരത്തിൽ പുരാതനവും പാവനവുമായ ഒന്നാണെന്നു സ്ഥാപിച്ച

കൊണ്ടു ഒരു വംശാവലി എഴുതാൻ കോലത്തു രാജാവു് ഒരു കവിയെ ഏല്പിച്ചു; അദ്ദേഹം എഴുതുകയും ചെയ്തു. അതിന്റെ ഫലമാണു ഈ "മൂഷികവംശ"മെന്ന സംസ്കൃതകാവ്യമുണ്ടായതു്.

60-ലധികം തലമുറ മക്കത്തായമായിപ്പറഞ്ഞിട്ടു് യാതൊരു ന്യായവും കൂടാതെ—കാരണം പറയാതെ—വലിയതന്നെ മരുമക്കത്തായക്കാരനായിപ്പറയുന്നു. ഹേഹയരാജവംശക്കാരാണു് മൂഷികന്മാരെന്നു വരുത്തുകയാണല്ലോ ആവശ്യം. അവർ മരുമക്കത്തായക്കാരുമാകുന്നു. അതിനാൽ ആ വംശം ഇങ്ങോട്ടായപ്പോഴും മരുമക്കളെ രാജാവാക്കി; അതുപോലുള്ള സാധാരണ മറ്റു കാവ്യങ്ങളെപ്പോലെ 'ഒരു കാവ്യ'മെന്ന മാത്രമല്ലാതെ ചരിത്രമായി വിശ്വസിക്കുകയോ സ്വീകരിക്കുകയോ ചെയ്യത്തക്ക യാതൊന്നും അതിലില്ല.

കേരളത്തിലെ ക്ഷത്രിയരെല്ലാം പണ്ടു മക്കത്തായക്കാരായിരുന്നുവെന്നും, പിന്നീടു നമ്പൂതിരിമാരുടെ സമ്പർക്കത്താലാണു അവർ മരുമക്കത്തായം സ്വീകരിക്കേണ്ടിവന്നതെന്നുമുള്ള ഇളംകുളത്തിന്റെ വാദം എത്രത്തോളം നിരർത്ഥകമാണെന്നു ഇതുകൊണ്ടു വ്യക്തമായല്ലോ.

—:o:—

അദ്ധ്യായം 10

ചാന്നവർ—കേരളത്തിലെ പട്ടാളസംഘം

കേരളരാജ്യം സ്ഥാപിക്കേണ്ടിവന്നതിന്റെ കാരണങ്ങൾ മുൻ അദ്ധ്യായങ്ങളിൽ വിവരിച്ചുവല്ലോ. കേരളരാജ്യം വന്നതോടൊപ്പംതന്നെ കേരളത്തിൽ സുശക്തമായ ഒരു പട്ടാളത്തെയും ഏർപ്പെടുത്തേണ്ടിവന്നു. പിന്നീടു സുപ്രസിദ്ധമായ നായർപട്ടാളത്തിന്റെ ആരംഭോദയമായിത്തീർന്നതു അതാകുന്നു. അയൽപ്രദേശത്തു പ്രബലങ്ങളായ രാഷ്ട്രങ്ങളുണ്ടെങ്കിലല്ലേ ശത്രുക്കളുടെ ആക്രമണഭയമുണ്ടാ

കീ അതെന്നാലും കേരളത്തിന്ന അയൽരാജ്യമില്ല. പടിഞ്ഞാറും തെക്കും സമുദ്രമാണ്; കിഴക്ക് സഹ്യനാണ്. വടക്കാണെങ്കിൽ 1200 നാഴികയോളം ദൂരത്താണ സിന്ധുവിന്റെ കിടപ്പ്. തുളുവും മലയാളവും ശത്രുക്കളല്ല, സഹോദരങ്ങളാണ്. അവർ തമ്മിൽ ഒരു യുദ്ധമുണ്ടായതായി കേട്ടുകേൾവിപോലുമില്ലാത്തതുതന്നെ അതിനുള്ള ഒന്നാന്തരം തെളിവാണല്ലോ. അതിനാൽ കേന്ദ്രഭരണം സ്ഥാപിക്കുന്നതു വരെ കേരളം മുഴുവൻ സ്വയംപര്യാപ്തങ്ങളും സ്വതന്ത്രങ്ങളുമായ ദേശങ്ങൾ ഓരോ തറവാടുകൾപോലെ സമാധാനത്തോടും സംതൃപ്തിയോടും കൂടി ജീവിച്ചുപോന്നു.

കഴകങ്ങളുടെ തീർപ്പുകളിൽ ചില അനുസരണക്കേടുകൾ കണ്ടുതുടങ്ങിയപ്പോഴാണല്ലോ തളി—തളിയാതിരിമാരെയും, അവരെ സ്സഹായിക്കാനായി സംഘങ്ങളെയും ഏർപ്പെടുത്തിയത്. കേരളത്തിലെല്ലാ മുഴുവൻ അധികാരത്തെ വ്യാപിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു ഒരു കേന്ദ്രഭരണം സ്ഥാപിക്കേണ്ടിവന്നതു അതുകൊണ്ടും തരിയാവാതെ വന്നതിനാലാകുന്നു. ആജ്ഞകളെ അനുസരിപ്പിക്കാൻ തക്കതായ ശക്തി കൂടാതെ കഴികയില്ല. ശാസനത്തിന്റെ ശക്തിയാണെങ്കിൽ പട്ടാളമാണല്ലോ. തളി—തളിയാതിരിമാരും സംഘങ്ങളും പ്രാദേശികങ്ങളാണ്. അവരുടെ ജോലിയാണെങ്കിൽ പ്രാദേശികമായ സമാധാനപാലനം മാത്രവുമാകുന്നു. കേന്ദ്രത്തിന്റെ അധികാരം കേരളം മുഴുവൻ വ്യാപിച്ചതാകയാൽ കേരളാടിസ്ഥാനത്തിൽതന്നെ കേന്ദ്രത്തിന്ന ഒരു പട്ടാളത്തെയും രൂപീകരിക്കേണ്ടിവന്നു. കേന്ദ്രത്തിന്റെ കല്പനകളെ തളിയാതിരിമാരും സംഘങ്ങളും ധിക്കരിച്ചെങ്കിലോ? അങ്ങിനെ വരവുണ്ടാവില്ല. അനുസരിച്ചില്ലെങ്കിൽ അനുസരിപ്പിക്കാൻ പട്ടാളത്തെ അയക്കേണ്ടിവരില്ലേ? അമേരിക്ക, യിലെ പ്രസിഡണ്ട് കെന്നഡി നീഗ്രോകൾക്ക വെള്ളക്കാരോടു തുല്യമായ അവകാശം കൊടുക്കണമെന്നും, വിദ്യാലയങ്ങളിൽ അവരെ വേർതിരിക്കാതെ ഒരുമിച്ചിരുത്തി പഠിപ്പിക്കണമെന്നും ക

ല്പിച്ചപ്പോഴം "ആൎക്കൻസാസ്"* ഗവൎണ്ണർ എതിൎത്തതു ഇയ്യിടയിൽ കഴിഞ്ഞ സംഭവമല്ലെ? ഒടുവിൽ കേന്ദ്രഗവൎമ്മെണ്ടു് ആ കല്പന നടപ്പാക്കാൻ പട്ടാളത്തെ അയയ്ക്കേണ്ടിവന്ന വസ്തുത പ്രസിദ്ധമല്ലെ? കല്പനകളും നടപ്പിൽ വരുത്തേണമെങ്കില്ലാം അതിനു വേണ്ടിടത്തോളമുള്ള ശക്തിയും—പട്ടാളവും—കൂടാതെ കഴികയില്ല എന്ന പരമാൎത്ഥമാണു ഇതു തെളിയിക്കുന്നതു്. അതുപോലെ അധികാരത്തെ കേരളം മുഴുവൻ വ്യാപിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു ഒരു കേന്ദ്രഗവൎമ്മെണ്ടുണ്ടാക്കിയപ്പോഴം അതിന്റെ അധീനത്തിൽ പട്ടാളത്തെയും രൂപീകരിക്കേണ്ടിവന്നു. കേന്ദ്രത്തിൽ ഒരു പട്ടാളത്തെ ഏൎപ്പെടുത്തുവാനുള്ള കാരണമതാകുന്നു. യുദ്ധാഭ്യാസസ്ഥലങ്ങളായ കളരികളെയും, ആശാന്മാർ, കുറുപ്പന്മാർ ആദിയായ ആയുധാഭ്യാസത്തിനുള്ള ആചാൎയ്യന്മാരെയും ഏൎപ്പെടുത്തേണ്ടിവന്നതു അപ്പോഴം മുതല്ക്കാകുന്നു.

പട്ടാളത്തിലേയ്ക്കു ആളെ ചേൎക്കണമെങ്കിൽ നായന്മാരെപോലെ നന്നായിട്ടു മററാരും ഇവിടെ ഇല്ല. പിന്നെ വേണമെങ്കിൽ മുക്കവന്മാർ വേട്ടുവന്മാർ മുതലായ ആദിവാസികളേയുള്ളു. അവരെയെല്ലാം അവരുടെ പാട്ടിനു വിടുകയല്ലാതെ കേരളീയരായി എണ്ണത്തിട്ടില്ല; എന്നുവെച്ചാൽ ശൈവമയ്യാരെയെന്നും അവരായിട്ടില്ലെന്നൎത്ഥം. നമ്പൂതിരിമാർ സൈന്യങ്ങളുടെ നേതൃത്വമാണു കാൎയ്യമായി വഹിച്ചിരുന്നതു്. സംഘങ്ങളുടെ വാക്യവൃത്തി പരിഷ മുതലായ അധികാരസ്ഥാനങ്ങളെല്ലാം ഇന്നും നമ്പൂതിരിമാരിൽ കാണുന്നതു അതിനു തെളിവാണല്ലൊ.

ഇവിടെയാണെങ്കിൽ ആശ്ശാരി ചക്കാൻ മുതൽ പുലയൻ പറയനാകെയുള്ള എല്ലാത്തരം വിദേശത്തൊഴിലാളികളെയും ഓരോ ദേശത്തും ആവശ്യമുള്ളേടത്തോളം—കരമോ കുത്തലോ വരതെ—മാത്രമേ ഏൎപ്പെടുത്തിയിരുന്നുള്ളു വല്ലൊ. അവരെയൊന്നും പട്ടാളത്തിലേയ്ക്കു—മററു ജോലിയിലേയ്ക്കു—തിരിച്ചുവിടാൻ നിവൃത്തിയില്ല. വിദേശത്തൊഴിലാളികളല്ലാത്ത പള്ളിച്ചാൻ അ

ത്തിക്കവൃത്തി എന്നിവർപോലും ഓരോ ദേശത്തേയ്ക്കു ഓരോന്നോ ഇരണ്ടോ—ദേശത്തിന്റെ വലുപ്പമനുസരിച്ചു—മാത്രമാണുള്ളതു്. അങ്ങിനെ ഒരൊററ ആളെ എടുത്താൽതന്നെ ആ ദേശത്തു ആയാളുടെ ഉൽപന്നങ്ങൾ ആവശ്യത്തിനു മതിയാവാതെ ജനങ്ങൾക്കു കഷ്ടപ്പാടുണ്ടാകും. എന്തിലെങ്കിലും പ്രത്യേകമായ വൈദഗ്ധ്യമോ തൊഴിലോ ഇല്ലാതെ പട്ടാളത്തിലേയ്ക്കു ചേർക്കത്തക്കവിധം 'റിസർവ്വ്' ആയിട്ടുള്ള ആളുകൾ പിന്നെ അന്നു കേരളത്തിലുണ്ടായിരുന്നതു് നമ്പൂതിരിയില്ലങ്ങളിലെ അടിയന്മാരായ ശൂദ്രർ മാത്രമായിരുന്നു.

കേരളത്തിലെ ആശ്രിതർ ജോലികളെല്ലാം—സാധാരണമെന്ന നിലയിൽ—പാരമ്പര്യമായി ചെയ്യാൻ ഓരോ കുടുംബക്കാരെ സ്ഥിരമായി ഏല്പിയ്ക്കുകയാണല്ലോ ചെയ്തിരുന്നതു്. അതിനാൽ മററു തൊഴിലുകളെന്നപോലെത്തന്നെ പട്ടാളജോലിയും പാരമ്പര്യമായി ചെയ്യാൻ ഓരോ നായർകുടുംബക്കാരെ സ്ഥിരമായി—കലവിതൃക്കാരായി—നിയമിയ്ക്കുകയാണ് ചെയ്തിരുന്നതു്. അല്ലാതെ ഇന്നത്തെപ്പോലെ അപ്പപ്പോൾ 'റിക്രൂട്ട്' ചെയ്യുന്ന സമ്പ്രദായം ആചാരമാക്കിയിരുന്നില്ല. അങ്ങിനെ പട്ടാളത്തിലേയ്ക്കു വേണ്ടിടത്തോളം ആളുകളുണ്ടാകുന്നതുവരെ ഓരോ ഇല്ലങ്ങളിലേയും അത്യാവശ്യം വേണ്ടതു കഴിച്ചു ബാക്കിയുണ്ടാവുന്ന ശൂദ്രവീട്ടുകാരെ പട്ടാളത്തിലെടുക്കുന്നു. ശുകപുരം പന്നിയൂർ മുതലായ പ്രധാന ഗ്രാമങ്ങളിൽ 3000-ത്തിലധികം ഇല്ലങ്ങളുണ്ടായിരുന്നുവെന്നു പ്രസിദ്ധമാണ്. അത്രയില്ലെങ്കിലും ആയിരക്കണക്കിനു ഇല്ലങ്ങളുണ്ടായിരുന്ന ഗ്രാമങ്ങൾ പിന്നെയും പലതുണ്ടാവണം. അങ്ങിനെ 32 ഗ്രാമങ്ങളുണ്ടല്ലോ. അതിനാൽ അധികപ്പററായ—റിസർവ്വ് "ഡ്" ആയി നിർത്തിയിട്ടുള്ള—എല്ലാ നായർവീട്ടുകാരേയും ആദ്യംതന്നെ പട്ടാളത്തിലെടുത്തിട്ടുണ്ടാവണമെന്നില്ല; അതിന്നു ആവശ്യവുമുണ്ടാവില്ല. ആ കാര്യം ഇതിലധികം സൂക്ഷ്മമായിപ്പറയുവാൻ സാധ്യവുമല്ല. എന്തായാലും ഒന്നേ ഇവിടെ വിവക്ഷയുള്ളു. വിദേശത്തൊഴിലാളി

ക്കളിൽനിന്നു ആരേയും എടുത്തിരിക്കയില്ലെന്നും അത്തരം ശൂദ്രന്മാരിൽനിന്നു മാത്രമേ ആളെ എടുത്തിരിക്കയുള്ളുവെന്നും, അതുകൊണ്ടുതന്നെ പട്ടാളത്തിലേക്കു വേണ്ടിടത്തോളം വീട്ടുകാരെ കിട്ടിയിരിക്കണമെന്നുമാകുന്നു.

നായന്മാരിൽ ഇന്നു പൊതുവേ രണ്ടു വിഭാഗക്കാരുണ്ട്. അതു അകത്തുചേൎന്നവരെന്നും പുറത്തുചേൎന്നവരെന്നുമാകുന്നു.* പള്ളിച്ചാൻ അത്തിക്കുറുശ്ശി മുതലായതെല്ലാം അവരിലെ ചില ചെറിയ വിഭാഗങ്ങളാണ്. എന്നിരുന്നാലും ഒരുകൂട്ടരിലാവരെ മാറ്റിട്ടു വിളിക്കുക പറയുക മുതലായ സംബന്ധങ്ങളിലാവരെ അകത്തുചേൎന്നവരെന്നും പുറത്തുചേൎന്നവരെന്നുമുള്ള വിഭാഗത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്ന ചിഹ്നവില്ല. പക്ഷെ അകത്തുചേൎന്നവരും പുറത്തുചേൎന്നവരും ആരെല്ലാമാണെന്നു അതാതു പ്രദേശത്തെ നായന്മാൎക്കെല്ലാം അറിയുകയും ചെയ്യാം. ഇങ്ങിനെ നായന്മാരിൽ രണ്ടു വിഭാഗമുണ്ടായതു പട്ടാളത്തിലേക്കു ആളെ ചേൎത്തതു മുതൽക്കാകുന്നു. ഇപ്പോഴും വീട്ട് പട്ടാളത്തിൽ ചേൎന്ന ദേശത്തുനിന്നു പുറത്തു പോയി ജോലി ചെയ്യുന്നവരെ—പട്ടാളക്കാരെയെന്നർത്ഥം—പുറത്തുചേൎന്നവരെന്നു പറഞ്ഞുവരുന്നു. മറ്റു വിദേശത്തൊഴിലാളികളെപ്പോലെതന്നെ പട്ടാളജോലിയും ഓരോ വീട്ടുകാർ സ്ഥിരമായി കൊടുക്കുകയാണുണ്ടായതെന്നു പറഞ്ഞുവല്ലൊ. അപ്പോൾ ശൂദ്രനായന്മാരുടെ വീട്ടുകാർ രണ്ടു തരമായി ഭാഗിക്കപ്പെട്ടു. ആ പുതിയ വിഭാഗത്തെ—പട്ടാളത്തറവാട്ടുകളെ—വേൎതിരിച്ചറിയാൻവേണ്ടി അവരെ പുറത്തുചേൎന്നവരെന്നു പറഞ്ഞുവന്നു. അങ്ങിനെ പുറത്തു ചേൎന്നവർ എന്ന ഭാഷയുണ്ടായതോടെ മറ്റു നായന്മാർ അകത്തുചേൎന്നവരെന്ന ഭാഷയുമുണ്ടായി. കാലാന്തരത്തിൽ 'പുറത്തു' എന്ന ഭാഷ ലോ

* ഈ രണ്ടു തരം നായന്മാരെപ്പറ്റി പൂൎവ്വചരിത്രം രണ്ടാം ഭാഗം രണ്ടാമദ്ധ്യായത്തിൽ വിസ്തരിച്ചു പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും ഇവിടെ ആവശ്യമെന്ന തോന്നുകയാൽ വിവരിക്കുന്നതാണ്.

പിച്ചു്, വ്യവഹാരം അതിന്റെ ഏകദേശമായ 'ചെന്ന നായർ' എന്ന മട്ടുമായി പ്രതിനാദിപ്പെടുകയും, പിന്നീടു് അതിന്നും രൂപഭേദം വന്ന 'ചാന്ന' നായരായിത്തീരുകയുമാണുണ്ടായതു്. അങ്ങിനെ ഉന്ന ചാന്നനായരെന്ന പേരിൽ കാണുന്നതായ വിഭാഗക്കാരാണു് പണ്ടു് ശൂരവീരപരാക്രമികളായിരുന്ന പേരെടുത്ത നായർപട്ടാളക്കാർ. ചാന്ന നായന്മാരെപ്പറ്റിയുള്ള മി: ഫൌക്കാറ്റിന്റെ (F. Fowcatt) അഭിപ്രായം നോക്കുക. "പുറത്തുചാന്നവർ പുറത്തു പോയി യുദ്ധം ചെയ്യുന്ന ഭടന്മാരും, അകത്തുചാന്നവർ ഭവനങ്ങളിലെ (അകത്തെ) സഹായികളും—അതായതു് കാര്യസ്ഥന്മാരും വീട്ടുവേലക്കാരും—ആകുന്നു." *

നായർ എന്ന പേർ ഒരു സമുദായക്കാർക്കു പൊതുവെ ഉള്ളതാണല്ലോ. അതെങ്ങിനെയുണ്ടായി എന്നു നിശ്ചയമില്ല. എങ്കിലും ആദ്യകാലത്തു്—ഇതിന്നു വളരെ പ്പഴക്കമില്ല—അതു മാത്രമേ അവർക്കുണ്ടായിരുന്നുള്ളു. മേനോൻ, പണിക്കർ, കുറുപ്പു് മുതലായ സ്ഥാനപ്പേരുകളെല്ലാം അവർക്കു പിന്നീടുണ്ടായതാണു്; എന്നുവെച്ചാൽ അവരുടെ ജോലിയനുസരിച്ചു രാജാക്കന്മാർ കൊടുത്തവയാകുന്നു. മാനേജർ, സൂപ്രണ്ടു്, ക്ലർക്കു് എന്നിങ്ങിനെ ആഫീസുസംബന്ധമായും ക്യാപ്റ്റൻ, മേജർ, സുബേദാർ എന്നും മറ്റും സൈന്യസംബന്ധമായും പല ഉദ്യോഗപ്പേരുകൾ, വായനക്കാർക്കു പരിചയമുണ്ടാകും. അതുപോലെ മേനോൻ മേനോക്കി ആദിയായവ ഒരോതരം ആഫീസുദ്യോഗസ്ഥന്മാരെയും, കുറുപ്പു് പണിക്കർ മുതലായവ സൈന്യസംബന്ധമായുള്ള ജോലിക്കാരെയും പേരുകളാകുന്നു. ഈ വക സ്ഥാനപ്പേരുകളുടെയെല്ലാം പട്ടികയും അവയുടെ അർത്ഥവും നല്ലവണ്ണം മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. എങ്കിലും അറിവായേടത്തോളം വിവരം ഈ പുസ്തകത്തിൽതന്നെ മൂന്നാം അനുബന്ധത്തിൽ കൊടുത്തിട്ടുണ്ടു്.

---

* Madras Museum Bulletin.

ഈ വക സ്ഥാനപ്പേരുകളെല്ലാംതന്നെ പുറത്തുചേൎന്ന നായന്മാരിൽ മാത്രമേ കാണുകയുള്ളു; അകത്തുചേൎന്നവരിലാകട്ടെ നായർ എന്ന സാമാന്യനാമധേയമല്ലാതെ മറ്റൊന്നും ഉണ്ടാകയില്ല. പുറത്തുചേൎന്നവൎക്കു ഈ സ്ഥാനപ്പേരുകൾ തന്നെ ആദ്യകാലത്തൊന്നും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ചോള-പാണ്ഡ്യ ആക്രമണം കഴിഞ്ഞതിനു ശേഷം പെരുമാൾഭരണം അവസാനിക്കുകയും, കേരളം പല രാജാക്കന്മാരുടെ കീഴിലാവുകയും, അവരുടെ ഭരണം ആരംഭിക്കുകയും ചെയ്തതിൽ പിന്നെയാണു അതെല്ലാം അവൎക്കു ലഭിച്ചുതുടങ്ങിയതു്. അതുവരെ ഇവർ വെറും കൂലിപ്പട്ടാളക്കാരായ നാഗന്മാർ മാത്രമേ ആയിരുന്നുള്ളു.

നായന്മാരിൽ മേനോൻ, പിള്ള, കൎത്താവു് മുതലായ സ്ഥാനപ്പേരുകളെല്ലാം പുറത്തുചേൎന്നവരിലേ കാണുകയുള്ളുവെന്നും, അകത്തുചേൎന്നവരിൽ നായരെന്നു മാത്രമേ ഉണ്ടാകൂ എന്നും പറഞ്ഞുവല്ലൊ. എന്നാൽ അടുത്തകാലത്തായി അതിനു ചില വ്യത്യാസങ്ങൾ വന്നിട്ടുണ്ടു്; അതു് പറയാൻ രസമുള്ളതുമാകുന്നു. നായന്മാരിൽ പലരും ഇയ്യിടയിൽവെച്ചു് 'നായർ' എന്ന പേർ മാറ്റി 'മേനോൻ' എന്നാക്കിത്തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. വി. കെ. കൃഷ്ണമേനോൻ, കെ. പി. എസ്സ്. മേനോൻ ആദിയായി ലോകപ്രശസ്തിയാൎജ്ജിച്ചിട്ടുള്ള മേനോന്മാർ ഇപ്പോൾ പലരുണ്ടു്. അതിനാൽ 'നായരെ'ക്കാൾ ഉയരം 'മേനോനാ'ണെന്നു അവൎക്കു തോന്നുകയാലാവണം അങ്ങിനെ ചെയ്യുന്നതെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലൊ. വായനക്കാരുടെ അറിവിന്നായി അത്തരക്കാരിൽ ചിലരെ താഴെ കാണിക്കുന്നു. 1) പെരുവനം ദേശത്തു് ഉണ്ണിയമ്പുറത്തു് നാരായണൻനായർ; അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനുജന്മാർ ശങ്കരമേനോൻ, രാമൻമേനോൻ; മക്കളിൽ മൂത്തയാൾ ഗോവിന്ദൻനായർ; അനുജന്മാർ പരമേശ്വരമേനോനും (എയർഫോർസ്), കൃഷ്ണൻകുട്ടിമേനോനും. 2) പോഴത്തു് നാരായണൻനായർ, രാമൻനായർ; ടിയാന്റെ അ

നമ്മന്മാർ കൃഷ്ണൻകുട്ടിമേനോനും, [illegible]ദേവൻകുട്ടിമേനോനും, [illegible]) വെളിയത്ത് ബാലൻ നായരെൻ (V. B. നായരെന്ന്) [illegible] V. ഭാസ്കരമേനോൻ. അന്വേഷിച്ചാൽ [illegible] ധാരാളം കാണുന്നതായിരിക്കും. അതു കണ്ടാവശ്യമില്ലാത്തതിനാലും, സംഗതി മനസ്സിലാക്കുവാൻ ഇതു് മതിയാകുന്നതിനാലും അതിനു ശ്രമിക്കാത്തതാകുന്നു. മേൽപ്പറഞ്ഞ ഉദാഹരണങ്ങളിൽ പെട്ടവരെല്ലാം 'നായർ'പദം മാററി 'മേനോൻ'പദം സ്വീകരിച്ചവരിൽ ചിലരാണ്. ഇവരുടെ കാരണവന്മാരെല്ലാം 'നായന്മാർ'ആകുന്നു. മുൻപറഞ്ഞ സാമാന്യനിയമത്തിനു വിപരീതമായിട്ടുള്ളതാണിത്. അതു സംഭവിച്ചതു് ഇപ്രകാരവുമാകുന്നു. ഈ വസ്തുത വായനക്കാരെ മനസ്സിലാക്കുവാൻവേണ്ടി ഇതുവും പ്രസ്താവിച്ചതാണ്.

ഇങ്ങിനെ നായന്മാരെ ചേർത്ത് നല്ലതായ ഒരു പട്ടാളത്തെ രൂപീകരിച്ചതോടെ അവരെ താമസിപ്പിക്കുവാനുള്ള ബാരക്സുകളെയും, യുദ്ധം പരിശീലിപ്പിക്കുവാനുള്ള കളരികളെയും, പഠിപ്പിക്കുവാനുള്ള ഗുരുനാഥന്മാരെയും ഏൎപ്പെടുത്തേണ്ടിവന്നു. മററു വിശേഷതൊഴിലാളിക്കൂട്ടങ്ങളെപ്പോലെത്തന്നെ ഈ പടയാളിക്കൂട്ടങ്ങളും യുദ്ധം സ്വധൎമ്മമായി — കുലവൃത്തിയായി — സ്വീകരിച്ചവരായിത്തീൎന്നുവല്ലോ. അതിനാൽ അവിടങ്ങളിൽ ജനിച്ചവരെല്ലാം ക്ലിപ്തമായ പ്രായത്തിൽ ഏതെങ്കിലുമൊരു കളരിയിൽ ചെന്ന് യുദ്ധം പഠിക്കുന്നതു നിർബ്ബന്ധമായിരുന്നു. 16-ാം നൂററാണ്ടിന്റെ ആദ്യത്തിൽ കേരളം മുഴുവൻ ചുററിസ്സഞ്ചരിച്ച ഡ്യുവർട്ട്ബാർബോസ (Duarte Barbosa) ഇതിനെപ്പററി ഇങ്ങിനെ എഴുതിയിരിക്കുന്നു. "നായന്മാൎക്ക് യുദ്ധം ചെയ്യുകയല്ലാതെ വേറെ ഒരു പ്രവൃത്തിയും ഇല്ല. വാൾ, പലിശ, ശരം, വില്ല്, കുന്തം ഈ വക ആയുധങ്ങൾ അവർ എപ്പോഴും കൊണ്ടുനടക്കുക പതിവാണ്...... ആയുധമെടുക്കുന്ന അടിയന്തരം കഴിഞ്ഞല്ലാതെ അവൎക്ക് ആയുധം ധരിക്കുവാനോ നായർ എന്ന പേരിനു അൎഹന്മാരാകുവാനോ പാടില്ല.

സാധാരണയായി ഏഴു വയസ്സു പ്രായമായാൽ കളരിയിൽ കച്ച കെട്ടുവാനും ആയുധങ്ങളെ പലവിധത്തിൽ ഉപയോഗിക്കേണ്ടതിനു അഭ്യസിക്കുവാനും ഇടയാകുന്നു." കേവലം കേരളപട്ടാളമെന്നല്ല, നായർപട്ടാളമെന്നായിരുന്നു അതിനുണ്ടായിരുന്ന പ്രശസ്തി. അതിന്റെ കാരണം നായന്മാരെ മാത്രം ചേർത്തു രൂപീകരിച്ചതും, യുദ്ധം സ്വധർമ്മമായി സ്വീകരിച്ച് നിഷ്പ്രയാസം യുദ്ധാഭ്യാസം ചെയ്തുകൊള്ളണമെന്നു നിശ്ചയിച്ചതും അതുകൊണ്ടുവർദ്ധനമായിത്തീർന്ന യുദ്ധവൈദഗ്ദ്ധ്യവുമായിരുന്നു.

നായർപട്ടാളത്തിനു ഇത്രയെല്ലാം പ്രശസ്തിയുണ്ടാകുവാനിടയായതിന്റെയും കാരണം പട്ടാളക്കാരനായി അതിനു വേണ്ടിയെടുത്താലും വീട്ടുകാരെ പട്ടാളവംശക്കാരായി നിശ്ചയിച്ചതും, സ്വധർമ്മമെന്ന നിലയ്ക്കു പാരമ്പര്യമായി — മറ്റൊരു ജോലിക്കും പോകാതെ — സൈന്യസേവനം മാത്രം നിഷ്പ്രയാസമാക്കിയതുമാകുന്നു. അന്നൊക്കെ അത്തരം ഒരു നായരോടു "താൻ ഭീരുവാണു", തനിക്കു യുദ്ധം ചെയ്യുവാനറിഞ്ഞുകൂടാ" എന്നു പറഞ്ഞാൽ അതോളം പൊറുക്കമായിരുന്നില്ല. എന്തെന്നാൽ മതവും മതക്കാരനെന്നപോലെതന്നെ സൈന്യസേവനവും നായരും ഒന്നായിട്ടാണു അന്നൊക്കെ വർത്തിച്ചിരുന്നതു്. പട്ടാളവംശക്കാരനായ ഒരു നായർക്ക് അവനിൽനിന്നു പട്ടാളജോലിയെ വേർതിരിച്ചു കാണുവാനോ നിറുത്തുവാനോ കഴിഞ്ഞിരുന്നില്ല.

ഈ പട്ടാളവംശക്കാരിൽ — പുറത്തുചേർന്ന നായന്മാരിൽ — തന്നെ പള്ളിച്ചാൻ, അത്തിക്കുറുശ്ശി, ഞെണ്ണൂരാൻ ആദിയായ മറ്റു വംശത്തൊഴിലാളികളെയും ഇപ്പോഴും കാണാവുന്നതാകുന്നു. മേൽപറഞ്ഞ പ്രകാരമാണു നായർപട്ടാളത്തെ രൂപീകരിച്ചതെങ്കിൽ ശൂദ്രരെ മാത്രമല്ലാതെ മറ്റുള്ളവർ എങ്ങിനെ വന്നു? ഇതൊരു ചോദ്യമാണു്. ആര്യന്മാർ ദേശം സ്ഥാപിച്ചു മുതൽ ക്രമത്താലെ പല ദേശങ്ങളും, പിന്നെ 32 ഗ്രാമങ്ങളും, 4 കഴകങ്ങളും കഴിഞ്ഞതു് കേരളമെ

ണം എഴുപ്പട്ടത്തെങ്ങിവന്നതു വരെയുള്ള കാലംതന്നെ ചെറുതായി
രിക്കയില്ല. എത്ര കാലം അതിന്ന വേണ്ടിവന്നുവെന്നോ എന്നാ
ണ കേരളമെന്നം സ്ഥാപിച്ചതെന്നോ കൃത്യമായി പ്പറവാൻ മാത്രമ
ല്ല ഊഹിപ്പാൻപോലും പ്രയാസമാണ്. ചുരുങ്ങിയപക്ഷം അതി
ന്ന ഒരായിരം കൊല്ലമെങ്കിലും വേണ്ടിവരുമെന്ന വിചാരിച്ചാൽ തെ
റ്റില്ല; ഒരുപക്ഷേ അതിലധികവും വേണ്ടിവന്നതായും വരാം.
എല്ലാ വീട്ടുകാരുടേയും ജനസംഖ്യാവൃദ്ധി ഒരുപോലെയാകയുമി
ല്ലല്ലോ. ഇത്രയും കാലമായപ്പോഴേക്കു ചില — അല്ലെങ്കിൽ പ
ല — പള്ളിച്ചാൻ, അത്തിക്കുറുശ്ശി, ആണ്ടുരാൻ മുതലായ വംശ
ത്തൊഴിലാളികളുടെ കുടുംബങ്ങൾ വർദ്ധിക്കുകയും, വംശത്തൊഴിൽ
കൊണ്ടു മാത്രം ജീവിപ്പാൻ വിഷമമാവുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടാവ
ണം. മറ്റേതെങ്കിലും തൊഴിലിലോ മറ്റായ ദേശത്തോ പോയി ഏർ
പ്പെടാൻ പാടില്ലെന്ന മാത്രമല്ല അക്കാലത്തു് അതിന്ന സാധ്യതയു
മില്ലല്ലോ. മുൻപറഞ്ഞ പ്രകാരം ശൂദ്രരെ പുറത്തുചേന്നവരായി — പ
ട്ടാളക്കാരായി — എടുത്തപ്പോഴും ഇത്തരത്തിലുള്ള മററ വംശത്തൊ
ഴിലാളികളേയും ആവശ്യം കഴിഞ്ഞു ബാക്കിയുള്ളിടത്തോളം എടു
ത്തിട്ടുണ്ടാവണം. പുറത്തുചേന്നവരിൽ കേവലം ശൂദ്രന്മാർ മാത്രമ
ല്ലാതെ പള്ളിച്ചാൻ അത്തിക്കുറുശ്ശി മുതലായ മററ വംശത്തൊഴിലാ
ളികളേയും കാണുന്നതു അതിനാലാകുന്നു. സ്വതവേ ചാന്നവർ — പ
ട്ടാളക്കാരായതുകൊണ്ടാവണം — ശൂദ്രന്മാരേക്കാൾ മേലെയാണെന്ന
ഭിമാനിക്കുന്നതു്. അതിന്ന അവർ ഉന്നം പറയാറുള്ളതു തങ്ങൾ
ദാസ്യപ്രവൃത്തികൾക്ക — ഇല്ലങ്ങളിലെ അടിയാർപ്രവൃത്തികൾക്ക
ന്നർത്ഥം — പോകാറില്ലെന്നാകുന്നു. എന്നാൽ അതിന്ന പോവാറില്ല
സ്വീകരിക്കാറില്ലായാണെന്ന പരമാർത്ഥം അവർ മറക്കുകയാണ്.

ചാന്നവരിൽ — പട്ടാളക്കാരിൽ — എല്ലാ ജാതിക്കാരുമുണ്ട്.
പട്ടാളത്തിൽ ജാതിവ്യത്യാസവും ആഭിജാത്യഭേദവും മററും പുല
ർത്താൻ സാധിക്കുമോ? കല്യാണസ്സദ്യകളും മററും എവിടെ വെച്ചുന

മാതിരി മുന്നണിയിൽ നിന്നു യുദ്ധം ചെയ്യുമ്പോഠം ശൂദ്രന്മാർ, പള്ളിച്ചന്മാർ, ആണ്ടുരന്മാർ മുതലായവരെയെല്ലാം അണിനിരച്ചു നിൎത്തി യുദ്ധം ചെയ്യിപ്പാൻ പാടുമോ? ചാന്നവരിൽ മുൻപറഞ്ഞ അഞ്ചു ജാതിക്കാരുണ്ടെങ്കിലും ആ ഭേദങ്ങളൊന്നും ഇല്ലാതായാൻ കാരണമതാണ്. മറിച്ച് അഞ്ചു ജാതിക്കാരല്ലാത്തതിട്ടില്ല. എന്റെ ചെറുപ്പത്തിൽ നായന്മാരുടെ ഇടയിൽ പരിഹാസമായ ഒരു പഴഞ്ചൊല്ലുണ്ടായിരുന്നു; അതിതാണ്. “ചേന്നവരിൽ ചേരാത്തതുണ്ടോ?” ഇതിന്റെ സാരമെന്തെന്നാൽ “ചാന്നനായന്മാരിൽ ചേരാത്ത ജാതിയില്ല” എന്നാകുന്നു. എല്ലാ ജാതി നായന്മാരും അവരിലുണ്ടെന്നു സാരം. ഇതിനെ കേട്ടിട്ടുള്ളതല്ലാതെ അതിനെപ്പററി അന്വേഷിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നില്ല. അന്വേഷിച്ചതു ഇപ്പോഠം മാത്രമാണ്. അതിന്റെ ഫലമാകട്ടെ ‘ചാന്നവർ’ എന്നാൽ വൎഗ്ഗമായിട്ടല്ലാതെ അതിൽ ജാതിവ്യത്യാസമോ ആഭിജാത്യഭേദമോ ഇല്ലെന്ന് മനസ്സിലായതാകുന്നു.

മററു വംശത്തൊഴിലുകളെപ്പോലെതന്നെ സൈന്യസേവനവും കലയത്തിന്നു നിലയുള്ള പാരമ്പൎയ്യമായി ച്ചെയ്യാൻ വേണ്ടി അതിനു വേണ്ടിടത്തോളം നായർവീട്ടുകാരെ നിശ്ചയിച്ചിരിക്കയാണെന്നും, പുറത്തുചേൎന്നവരെന്നു പറയുന്നതു അവരെയാണെന്നുമുള്ള പരമാൎത്ഥം ഇന്നു പലൎക്കും ഒരുവിധം അജ്ഞാതമായ മട്ടിലാണിരിക്കുന്നത്. വാസ്തവത്തിൽ ആണ്ടുരാൻ ചക്കാൻ അത്തിക്കുറുശ്ശി മുതലായതെല്ലാം അതാതു വംശത്തൊഴിലാളികളുടെ പേരായിരിക്കുന്നതുപോലെ പുറത്തുചേൎന്നവർ (ചാന്നവർ) എന്ന പേർ പാരമ്പൎയ്യമായി—കലയത്തിന്നു നിലയുള്ള—സൈന്യസേവനം ചെയ്യാനേൎപ്പെടുത്തിയ നായന്മാരുടെ പൊതുനാമമാകുന്നു. ഇടച്ചയായി വളരെക്കാലം ആ സ്വധൎമ്മം—സൈന്യസേവനം—ചെയ്യാതായതുകൊണ്ട് ആ പരമാൎത്ഥം വിസ്മൃതപ്രായമായിരിക്കയാണ്. ഇതിനു വേണ്ടിടത്തോളം തെളിവുകളുണ്ട്.

കുറുപ്പ്‌ പണിക്കർ കർത്താവ്‌ മുതലായ സ്ഥാനപ്പേരുകളെ
ല്ലാം ജമേദാർ സുബേദാർ ക്യാപ്റ്റൻ മുതലായി സൈനികസംബ
ന്ധങ്ങളായ ഓരോ ഉദ്യോഗികപ്പേരുകളാണല്ലോ. സാധാരണ
സൈന്യങ്ങളെപ്പോലെത്തന്നെ ഈ വക ഉദ്യോഗങ്ങളും സ്വധർമ്മ
മെന്ന നിലയ്ക്കു പരമ്പരയാ നിർവ്വഹിക്കുന്നതിനു ചില വീട്ടുകാരെ
സ്ഥിരമായി ചുമതലപ്പെടുത്തിയിരിക്കയാകുന്നു. അങ്ങിനെ വളരെ
കാലം—തലമുറകളായി—ഉദ്യോഗം സ്ഥിരമായി വഹിച്ചതിനാൽ
ആ ഉദ്യോഗികനാമം അതാതു കുടുംബനാമമായിത്തീർന്നതാണ്‌. ഈ
വക ഉദ്യോഗങ്ങളില്ലാതായിട്ടും അവരെല്ലാം ആ ഉദ്യോഗികനാമ
ങ്ങളാൽതന്നെ ഇന്നും അറിയപ്പെടുന്നതു ആ കാരണത്താലുമാകുന്നു.
കരമ്പള്ളിക്കുറുപ്പ്‌ സാമൂതിരിപ്പാട്ടിലെ സൈന്യാധിപനും, മങ്ങാ
ട്ടച്ചൻ മന്ത്രിയുമായിരുന്നുവല്ലോ. കൊച്ചി രാജാവിന്റെ മന്ത്രി
മാർ പാലിയത്തച്ചന്മാരും, സൈന്യാധിപന്മാർ ചേരാനെല്ലൂർ ക
ർത്താക്കന്മാരുമായിരുന്നു. അവരൊക്കെ മന്ത്രിമാരോ സേനാനായക
ന്മാരോ അല്ലാതായിട്ടു നൂറ്റാണ്ടുകൾ തന്നെ കഴിഞ്ഞുവെങ്കിലും ആ
വക പേരുകൾ ഇന്നും ഇല്ലാതായിട്ടില്ല; അതെല്ലാം അവരുടെ തറ
വാട്ടുപേരായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നതു അതിനാലാണല്ലോ. കുറുപ്പ് പ
ണിക്കർ മേനോൻ പിള്ള ആദിയായ ഓരോ സ്ഥാനപ്പേരുകളും അ
താതു വീട്ടുകാർക്കു നാടുവാഴി ഇങ്ങിനെ ആ ഉദ്യോഗങ്ങളെല്ലാം ശാശ്വ
തമായി കൊടുക്കുകയും വഹിക്കുകയും ചെയ്തതിന്റെ ഫലമാകുന്നു.
ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ എല്ലാ പ്രവൃത്തികളും സ്വധർമ്മമെന്ന നിലയ്ക്ക്‌
പാരമ്പര്യമായി എന്നെന്നേക്കുമായി ചില വംശക്കാരെ—കുടുംബ
ങ്ങളെ—ഏല്പിക്കുകയാണു ചെയ്തിരുന്നതെന്നും, തൊഴിലൊന്നുമി
ല്ലാതെ ഒരൊറ്റ കുടുംബക്കാരും അന്നുണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നും സ്പഷ്ട
മാണ്‌. അക്കൂട്ടത്തിൽ പുറത്തുചെന്ന (ചേന്ന) നായന്മാരെല്ലാം

പട്ടാളക്കാരും പോരാളികളുമായിരുന്നവരാണു്, സൈന്യസേവനമില്ലാതായതുകൊണ്ടാണു അവർ ഇന്നു തൊഴിലില്ലാത്തവരായിപ്പരിണമിച്ചതെന്നും തീൎച്ചയാകുന്നു.

—:0:—

അദ്ധ്യായം 11

അന്നത്തെ ഭരണം

അന്നത്തെ ഭരണത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനതത്വം തന്നെ ഇന്നത്തേതല്ല; ഇന്നത്തേതിനും അന്നത്തേതിനും തമ്മിൽ ആകാശവും പാതാളവുമെന്നപോലെ അന്തരമുണ്ടു്. ഇന്നത്തെ ഭരണരീതി ഡമോക്രസി—ജനാധിപത്യം—ആണല്ലോ; അന്നത്തേതാണെങ്കിൽ ഏകാധിപത്യം (രാജാധിപത്യം)—മൊണാൎക്കി—ആയിരുന്നു. ഈ രണ്ടു ഭരണസമ്പ്രദായങ്ങളെക്കുറിച്ചും ചുരുക്കത്തിൽ ഒന്നു വിവരിക്കുകയും താരതമ്യപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുന്നതാവശ്യമാണു്.

ആദ്യമായിത്തന്നെ ഇന്നത്തെ ജനായത്തഭരണത്തെക്കുറിച്ചു പറയാം. പ്രായേണ ജനങ്ങളെല്ലാം സ്വാൎത്ഥികളും, തരം കിട്ടിയാൽ അന്യന്റെ മുതൽ (അഥവാ അവകാശങ്ങൾ) അപഹരിക്കുന്നവരുമാണു്. അതിനാൽ തന്റെ അവകാശങ്ങൾ അന്യന്മാർ അപഹരിച്ചുകൊണ്ടുപോകാതെ സൂക്ഷിക്കേണ്ടതു് തന്റെ ചുമതലയായി. അതു് യഥാവിധി നിൎവ്വഹിക്കാത്ത—അഥവാ അതിനു കഴിവില്ലാത്ത—ജനങ്ങളുടെ അവകാശങ്ങൾ നഷ്ടപ്പെട്ടുപോകും; അന്യന്മാർ അപഹരിച്ചുകൊള്ളും; അതിൽ തെററില്ല. അതുപോലെതന്നെ അന്യന്മാരിൽ നിന്നു തങ്ങൾക്കു ന്യായമായി കിട്ടേണ്ടതായ അവകാശങ്ങൾ വാദിച്ചു വാങ്ങുകയും വേണം. അതിനു കൊള്ളരുതാത്തവരാണെങ്കിൽ തങ്ങളുടെ അവകാശങ്ങൾ അന്യന്മാർ തട്ടിക്കൊണ്ടുപോകും; അന്യന്മാരിൽ നിന്നു തങ്ങൾക്കു കിട്ടേണ്ടതായ അവകാ

ശങ്ങളും കിട്ടാതെയും വരുന്നുണ്ടു്. തങ്ങളുടെ അവകാശങ്ങളും അ
പഹരിക്കാതിരിക്കുന്നതിനും, അന്യന്മാരിൽ നിന്നു തങ്ങൾക്കു കി
ട്ടേണ്ടതായ അവകാശങ്ങളും വസൂലാക്കിത്തീരുന്നതിനുമുള്ള ബാ
ധ്യത അവരവർക്കുതന്നെയാകുന്നു. അതിനു കൊള്ളരുതാത്തവരുടെ
യും, ശ്രദ്ധയില്ലാത്തവരുടെയും അവകാശങ്ങൾ നഷ്ടപ്പെട്ടുപോകും;
അതിൽ മറ്റാരും കുറ്റക്കാരല്ല. അപ്പോൾ വന്നുകൂടിയ തത്ത്വമെ
ന്താണെന്നാൽ "ലോകത്തിൽ എല്ലാവരും കള്ളന്മാരാണ്"; അതിനാൽ
തങ്ങളും കള്ളന്മാരായേ പറ്റൂ; അല്ലെങ്കിൽ ജീവിക്കാൻ സാധ്യ
മല്ല. അങ്ങിനെ വന്നതിൽ അവരവർ തന്നെയല്ലാതെ അന്യ
ന്മാർ കുറ്റക്കാരല്ല. അതാണ്" ഡമോക്രസിയുടെ — ജനാധിപത്യ
ത്തിന്റെ — ഇന്നത്തെ നില. എല്ലാ പ്രദേശങ്ങളിൽ നിന്നും എ
ല്ലാത്തരം വ്യവസായി — വ്യാപാരി — തൊഴിലാളികളിൽ നിന്നും
മററും നിയമസഭയിലേയ്ക്കു പ്രതിനിധികളെ അയയ്ക്കുന്നതിന്റെ
തത്വവും ഇതുതന്നെയാണല്ലോ. അവകാശികൾക്കു വാങ്ങാൻ കഴി
കയില്ലെങ്കിൽ ഒന്നും കൊടുക്കേണ്ടതില്ല, തന്റെ അവകാശം അന്യ
ന്മാർ തട്ടിയെടുക്കാതെ സൂക്ഷിക്കാൻ കഴിയാത്തവരാണെങ്കിൽ അ
ന്യന്മാർ തട്ടിക്കൊണ്ടുപോകുകയും ചെയ്യും. അങ്ങിനെ അപഹരി
ക്കാനല്ലെങ്കിലും തങ്ങളുടെ അവകാശം അപഹരിക്കപ്പെടാതെ സൂ
ക്ഷിക്കാനായിട്ടുതന്നെ കള്ളവു പഠിക്കേണ്ടതായിട്ടാണല്ലോ വന്നതു്".
അപ്പോൾ വന്നുകൂടിയ അനുഭവമെന്തായി? ഓരോരുത്തർക്കും വന്നു
ചേർന്ന ചുമതല അന്യന്മാർ എന്തു ചെയ്തു, എന്തു ചെയ്യുന്നു, എന്തു
ചെയ്യേണ്ടും എന്നുള്ള കാര്യങ്ങളെ കണ്ടുപിടിക്കുന്നതിലായിത്തീ
ന്നു; തങ്ങളും എന്തു ചെയ്തു, എന്തു ചെയ്യുന്നു, എന്തു ചെയ്യണം
എന്നതിലല്ല കാര്യമായി ശ്രദ്ധ കേന്ദ്രീകരിക്കേണ്ടിവന്നതു്". അ
ന്യന്റെ തെറ്റുകൾ കണ്ടുപിടിക്കുകയും, നിവാരണം വരുത്തുകയു
മായി പ്രധാന കർത്തവ്യം. തങ്ങളുടെ തെറ്റിനെപ്പറ്റി പ്പറയേ
ണ്ടതായ ചുമതല അന്യന്മാർക്കായി; ആരും ഒന്നും പറഞ്ഞില്ലെങ്കിൽ

ളവു ചെയ്യാൻ വിരോധവുമില്ല. അപ്പോഠം വന്നുകൂടിയ സാര മെന്തെന്നാൽ "എല്ലാവരും കള്ളന്മാരാണ്"; കളവു ചെയ്യാൻ വിരോധവുമില്ല, ഉടമസ്ഥന്മാർ എതിൎത്താൽ—ചെയ്യാൻ സാധിയ്ക്കാതെ വന്നാൽ മാത്രം—ചെയ്യാതിരുന്നാൽ മതി" എന്നാണല്ലൊ. അങ്ങിനെ എല്ലാവരേയും—കളവു വാസനയില്ലാത്തവരെ കൂടിയും—കളവു പഠിപ്പിയ്ക്കലായിത്തീൎന്നു ഫലം. കളവു കണ്ടുപിടിയ്ക്കുന്നതും തടയുന്നതുമെങ്കിലും കഴിയാത്തവൎക്ക ജീവിയ്ക്കുവാൻ സാധ്യമല്ലെന്നും സ്പഷ്ടമായി.

ഋഷി റ്റുക്കെ അന്നത്തെ ധൎമ്മസമ്പ്രദായമെന്തായിരുന്നുവെന്നു ഒന്നു പരിശോധിയ്ക്കാം. ആ തത്വം ആവിഷ്കരിച്ചവൎക്കുണ്ടായിരുന്ന വിശ്വാസം ജനങ്ങളെല്ലാം പ്രായേണ സത്യസന്ധന്മാരാണെന്നും, അപഹരിയ്ക്കുകയൊ കളവു പറയുകയൊ ചെയ്യാത്തവരാണെന്നുമായിരുന്നു. അതിനാൽ പൊതുജനങ്ങളെ പഠിപ്പിച്ചിരുന്നതു തന്നെ "അന്യന്മാരുടെ കാൎയ്യത്തിൽ തലയിടേണ്ട, തന്റെ ധൎമ്മം മാത്രം എന്താണെന്ന മനസ്സിലാക്കുകയും, അതു യഥാവിധി അനുഷ്ഠിയ്ക്കുകയും മാത്രം മതി"യെന്നാണ്. ഇപ്പോഠം എല്ലാം ബിസ്സിനസ്സ്"—വ്യാപാരം—ആണ്. അതിന്റെ അടിസ്ഥാനതത്വം തന്നെ സാധിയ്ക്കുന്നതു കുറഞ്ഞ അദ്ധ്വാനംകൊണ്ടു കിട്ടാവുന്നതു ജാസ്തി ലാഭം സമ്പാദിയ്ക്കലാണല്ലൊ. അതിനാൽ ആ അൎത്ഥത്തിൽ കസ്റ്റമരെ തോല്പിയ്ക്കുന്നതിൽ യാതൊരു തെററും കച്ചവടക്കാരനു കല്പിച്ചിട്ടില്ല. ഒരു കാശിന്റെ സാധനത്തിനു—അഥവാ പ്രവൎത്തിയ്ക്കു—ഒരു ഉറുപ്പിക വാങ്ങിയാലും തെററാവില്ല. ചതിയെ വാരിയ്ക്കാൻ ബിസിനസ്സുകാരനു ബാധ്യതയില്ല; കഴിവുന്നതിച്ചു ചതിയ്ക്കാൻ അനുവാദമുണ്ട്". ചതി പററാതിരിയ്ക്കാൻ സൂക്ഷിയ്ക്കേണ്ടതായ ഭാരം കസ്റ്റമൎക്കാകുന്നു. ചതി പററിയാൽ അയാളുടെ വിഡ്ഢിത്തം—കൊള്ളരുതായ്മ—ആയിട്ടു കരുതുകയുള്ളു; വ്യാപാരിയുടെ കുററമായി ആരും വിചാരിയ്ക്കാറില്ല. അതിനാൽ കസ്റ്റമർ

വിശ്വസ്തമാണെങ്കിൽ എത്രയെങ്കിലും ചതിയ്ക്കാം. എന്നുവെച്ചാൽ ഇ
ച്ഛമായ വിലയുള്ളതിന്ന എത്ര ഇരട്ടിയെങ്കിലും വലിയ വില വാ
ങ്ങാൻ വിരോധമില്ല. തന്റെ ബിസിനസ്സിന്ന—ലാഭത്തിന്ന—വരു
മാനത്തിന്ന—അതുകൊണ്ട ദോഷം വരരുതോ, എന്ന മാത്രമെ വ്യാപാ
രിയ്ക്ക ചിന്തിയ്ക്കേണ്ടതുള്ളു. ഒരു സ്ഥിരം കസ്റ്റമരാണെന്നും അയാ
ളിൽനിന്ന മാസത്തിൽ ശരാശരി 10 ക. ലാഭം കിട്ടിവരുന്നുണ്ടെ
ന്നും വിചാരിയ്ക്കുക. അയാളെ ചതിച്ചാൽ—നിസ്സാരവിലയായ
ഒരു സാധനത്തിന്ന വളരെ അധികം വില വാങ്ങിയാൽ—അ
പ്പോൾ കിട്ടുന്ന ആ ലാഭവും, അതു മനസ്സിലാവുക കാരണം അ
യാൾ വിട്ടുപോകുന്ന പക്ഷം വന്നേയ്ക്കാവുന്ന നഷ്ടവും—വരുമാന
ക്കുറവും—തമ്മിൽ ഏതാണ അധികമെന്ന ബിസിനസ്സുകാരൻ ആ
ലോചിയ്ക്കേണ്ടതുള്ളു; അതുവെ ആലോചിയ്ക്കയും പതിവുള്ളു. അ
തിനാൽ സ്ഥിരം കസ്റ്റമരല്ലെങ്കിൽ നൂറിരട്ടിയോ ആയിരം ഇ
രട്ടിയോ വില വാങ്ങിയാലും വിരോധമില്ല. അതു കസ്റ്റമർ വി
ഡ്ഢിത്തം പറ്റിയതായിട്ടല്ലാതെ ബിസിനസ്സുകാരന്റെ കുറവായി
ആരും വ്യാഖ്യാനിയ്ക്കാറില്ല. ആ ചതി പറ്റിയ കസ്റ്റമർക്കും കൂടി
അതു സമ്മതമാണ്: ഇതാണ ഇന്നത്തെ ബിസിനസ്സിന്റെ നില.
സാമർത്ഥ്യം—ചതിയ്ക്കുവാനുള്ള വൈദഗ്ദ്ധ്യം—ആർജ്ജിച്ചിട്ടുള്ളവർ
സാധുക്കളെ—ചതിയും വഞ്ചനയും അറിഞ്ഞിട്ടില്ലാത്ത ശുദ്ധബു
ദ്ധികളെ—കൂടുതലായി ചതിയ്ക്കുന്നു; മററാരു വിധം പറഞ്ഞാൽ
കേവലം ശുദ്ധബുദ്ധികളായ ഉപഭോക്താക്കൾക്ക കൂടുതലായ ചതി
പറ്റുകയാണ ഫലം.

ഇതല്ലേ ഇന്ന ലോകം മുഴുവൻ സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ള വ്യാപാര
ധർമ്മം! ഇതിലധികം തലകീഴ്മറിഞ്ഞിട്ടുള്ള ഒരു നടപടിയു
ണ്ടോ! ആരും ആരെയും ചതിയ്ക്കരുതെന്നല്ലേ സാമാന്യനിയമമുണ്ടാ
വേണ്ടതു്. അതിന്ന പകരം ചതിയന്മാർക്ക ശിക്ഷയും ശുദ്ധബുദ്ധി
കൾക്ക—സത്യസന്ധന്മാർക്ക—രക്ഷയുമാണ വേണ്ടതെന്ന കാര്യ

ത്തിൽ വാദമില്ലല്ലോ. അപ്പോൾ അംഗീകൃതമായ ഇന്നത്തെ മ
ണതത്വം തന്നെ തല കീഴായിട്ടാകുന്നു. ചതിയന്മാരെ പ്രോത്സാ
ഹിപ്പിക്കുന്നതായിട്ടും, സജ്ജനങ്ങളെ അതിന്നിരയാക്കിവിടുന്നതാ
യിട്ടുമാണിരിക്കുന്നത്. സകലമാനജനങ്ങളും ചതിയന്മാരും വ
ഞ്ചകന്മാരുമാണ്; അങ്ങിനെയേ വരികയുള്ളൂ. ആ ചതി തനി
ക്കു പററാതെ സൂക്ഷിക്കുകയും തടുപ്പെടുകയും ചെയ്യേണ്ടതു തന്റെ
ചുമതലയാകുന്നു. ആ ചുമതല നിവ്വഹിക്കാൻ—ആ ചതി പററാ
തെ സൂക്ഷിക്കാൻ—തന്നെക്കൊണ്ടാവില്ലെങ്കിൽ ആ ചതി പററാതി
രിക്കയില്ല, അതിലുള്ള തെററ് ചതിയനല്ല, അതിന്നിരയായവ
ന്റെ കൊള്ളരുതായ്മയായേ കരുതൂ. മാത്രമല്ല തരം ഇതാക
യാൽ തനിക്കുള്ളതല്ലെങ്കിലും ആരുടെയെങ്കിലും ചതിക്കാം. തന്റെ
പ്രവൃത്തിയിൽ തെററുണ്ടോ എന്നു പരിശോധിക്കേണ്ടതായ ചുമത
ലയേ തനിക്കില്ല. അതെല്ലാം അന്യന്മാരുടെ ചുമതലയാണ്.
ആരും തടയുകയോ എതിർക്കുകയോ ചെയ്തില്ലെങ്കിൽ—ഒരു പക്ഷേ
അതു അയാളുടെ അശക്തതകൊണ്ടായിരിക്കാം—അഥവാ അറിവി
ല്ലായ്മകൊണ്ടായാലും വിരോധമില്ല—തനിക്കു എത്ര അന്യായമായി
ചതിച്ചാലും തെററില്ല; ക്രിമിനൽ നിയമപ്രകാരം ശിക്ഷാർഹമോ
ബലപ്രയോഗമോ ആവശ്യമെന്നേ ഉള്ളുവല്ലോ. ഇതെന്തൊരു നി
യമമാണ്?

സത്യസന്ധതയേയും ഇടപാടുവിശ്വാസത്തേയും മററും സം
ബന്ധിച്ച് അന്നും ഇന്നുമായിട്ടുള്ള വ്യത്യാസത്തെ കുറച്ചുകൂടി ഇ
വിടെ വിവരിക്കുവാൻ തോന്നുന്നു. ഇന്നു കടം കൊടുത്താൽ അതു
വാങ്ങേണ്ടതായ ആവശ്യം ഉത്തമർണ്ണനിൽ—കടം കൊടുത്തയാ
ളിൽ—ആണിരിക്കുന്നത്; അധമർണ്ണനിലല്ല. ഉത്തമർണ്ണൻ കൊടു
ത്ത പണം തിരികെ കിട്ടിയില്ലെങ്കിൽ—വാങ്ങുവാൻ കഴിഞ്ഞില്ലെ
ങ്കിൽ—അതു് അയാളുടെ വിഡ്ഢിത്തം—കൊള്ളരുതായ്മ—യായിട്ടേ
നിയമവും ജനങ്ങളും കരുതുന്നുള്ളൂ. അപ്പോൾ വന്നുകൂടിയ പല

മെന്തായി? കടം വാങ്ങിയാൽ തിരികെ കൊടുക്കേണ്ടതായ ചുമ തലയും ബാദ്ധ്യതയും അധമൎണ്ണനില്ലാതായി; വാങ്ങേണ്ടതായ ഭാരം മുഴുവനും ഉത്തമൎണ്ണനിൽ വന്നുചേൎന്നു. അപ്പോൾ ദരിദ്രന്മാൎക്ക് ആരുടെ പക്കൽനിന്നും കിട്ടുന്നേടത്തോളം കടം വാങ്ങാം; അത് വീട്ടുവാനുള്ള മാൎഗ്ഗം ആലോചിയ്ക്കയേ വേണ്ട. വീട്ടിയില്ലെന്നുവെച്ച് അവൎക്കു കുറ്റമോ കുറവോ യാതൊന്നും വരുവാനില്ല. തീൎത്തില്ലെങ്കിലും തിരികെ വാങ്ങുവാനുള്ള ബാദ്ധ്യത മുഴുവൻ ഉത്തമൎണ്ണനിൽ മാത്രമായിട്ടാണിരിയ്ക്കുന്നത്. അതിന്റെ ഫലമോ? ദരിദ്രന്മാൎക്കാണ് പണത്തിന്റെ ആവശ്യം; ധനവാന്മാൎക്കല്ല. ധനവാന്മാർ കടം ആവശ്യപ്പെടുന്നത് മൂലധനമാവാം ആയിരം ഉറപ്പിക്കവാനുള്ളത് രണ്ടായിരമോ മൂവ്വായിരമോ ആയി വൎദ്ധിപ്പിയ്ക്കുവാനാകുന്നു; ദരിദ്രന്മാരുടെ കഥ അതല്ല. തങ്ങൾക്കു കണ്ടം നിലമോ ഒരു കുടിയിരിപ്പുപറമ്പോ ആണുണ്ടാവുക. ആ കണ്ടങ്ങളിൽ വിളവിറക്കുകയോ ആ പറമ്പിലുള്ള കവുങ്ങുകൾക്കും മറ്റും തേവുകയോ വേണം. തങ്ങളുടെ ജീവിതം നിവൃത്തിയ്ക്കുവാൻ (പട്ടിണി കൂടാതെ കഴിയെങ്കിലും കഴിയ്ക്കുവാൻ) അതിൽനിന്നു വല്ലതുമൊക്കെ കിട്ടിയേ കഴിയൂ. അതിന്നു കന്നുകാലികളെ വാങ്ങുക, വിത്തും വളവും സമ്പാദിയ്ക്കുക മുതലായത് യഥാകാലം നടക്കണം. ഉദാഹരണത്തിന്നു ഒന്നു പറഞ്ഞുവെന്നേയുള്ളൂ. ഇങ്ങിനെയല്ലെങ്കിൽ മറെറാരു വിധത്തിലായിരിയ്ക്കും അവൎക്കു കടം വാങ്ങേണ്ടിവരുന്നത്. അവൎക്കാരും കടം കൊടുക്കുകയുമില്ല. "മുതലില്ലാത്തവൎക്കു കടം കൊടുക്കാവുന്നതോ?" എന്നാണിന്നത്തെ നില. ധനവാന്മാൎക്കാണെങ്കിൽ എത്രയെങ്കിലും കിട്ടുകയും ചെയ്യും. "ചീട്ടുപോറില്ലാത്തവൎക്കു വിലനേടാറില്ല; വീട്ടുപോറുള്ളവൎക്കു വിലനേടാറുള്ളൂ;" എന്ന പഴഞ്ചൊല്ലുപോലെ "ധനവാന്മാൎക്കു കടം കിട്ടും"; "ദരിദ്രന്മാൎക്ക് കിട്ടുകയില്ല" എന്നായിത്തീരുകയും ചെയ്യു. എന്തൊരു വൈപരീത്യമാണിത്!

ഇവിടെ ആര്യന്മാർ—നമ്പൂതിരിമാർ—ഏർപ്പെടുത്തിയിരുന്ന നീതിന്യായം മറിച്ചായിരുന്നു. ജീവിതത്തിലെ സകലമാന നടപടികളെയും മതത്തോട് ബന്ധപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടാണേർപ്പെടുത്തിയിരുന്നതു്. അത് നമ്പൂതിരിമാർ ചെയ്ത ഒരപരാധവും പിഴയുമാണെന്ന പ്രഖ്യാപിച്ചുകഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ ഞാൻ പറയുന്നത് മറിച്ചാണ്; നമുക്കു വന്ന അധഃപതനങ്ങളിലൊന്ന ഈ ബന്ധം വേർപെടുത്താതെന്നാകുന്നു. ഈ വിഷയം വിശദമായി പ്രസ്താവിക്കുന്നതിന്നു ഒരു പുസ്തകംതന്നെ എഴുതിയാലേ മതിയാകൂ. ഇവിടെ അതിന്ന സാധ്യമല്ലാത്തതിനാൽ തൽക്കാലം വിട്ടുകളയുന്നു. അവരുടെ തത്വംതന്നെ ധനവാന്മാർ ദരിദ്രരെ എപ്പോഴും സഹായിക്കണമെന്നതായിരുന്നു. അവരുടെ സ്വധർമ്മം അതാകുന്നു. ആവശ്യം വരുമ്പോഴും കടം വാങ്ങുന്നതും, കയ്യിലുള്ളപ്പോഴും കൊടുക്കുന്നതും ഇവിടെ മതപരമായ ധർമ്മമായിട്ടാണ കരുതിയിരുന്നതു്. അതിനാൽ അധമർണ്ണൻ തങ്ങളോട് കടം വാങ്ങേണ്ടതായ ആവശ്യമുണ്ടോ (ധനമില്ലാത്തതിനാൽ ബുദ്ധിമുട്ടുണ്ടോ) എന്നു മാത്രമേ ഉത്തമർണ്ണൻ നോക്കൂ. ഉണ്ടെങ്കിൽ യഥാശക്തി കടം കൊടുക്കേണ്ടത് തൻറെ ധർമ്മമാണെന്നും, കൊടുക്കാതിരിക്കുന്നത് പാപവും ധർമ്മലോപവുമാണെന്നും കരുതി കൊടുക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. തിരികെ വാങ്ങേണ്ടതായ ബാധ്യത അയാൾക്ക—ഉത്തമർണ്ണന്ന—ില്ല. അതുപോലെതന്നെ അധമർണ്ണൻ വാങ്ങിയ കടം തിരികെ കൊടുത്തുവീട്ടിയില്ലെങ്കിൽ അത് മതവിരോധവും സ്വധർമ്മലോപവും മഹാപാപവും ഈശ്വരകോപത്തിന്ന കാരണവും മറ്റുമായിട്ടാണ് വിശ്വസിച്ചിരുന്നതു്. അതിനാൽ അവധിക്കു തീർക്കുവാൻ കഴിയുമെങ്കിൽ മാത്രവും, കഴിയുന്നേടത്തോളവുമല്ലാതെ ആരും ഇന്നത്തെപ്പോലെ കണ്ണുമടച്ചു കടം വാങ്ങിയിരുന്നില്ല. വാങ്ങിയ കടം അവധിക്കു തിരിച്ചുകൊടുക്കാതിരുന്നാൽ ജനമദ്ധ്യത്തിൽ അയാളും മഹാ കൊലപാതകിയെപ്പോലെ നിന്ദ്യനും നീചനും പാപിയുമായി

പ്പരിണമിച്ചിരുന്നുവെന്ന പരമാൎത്ഥവും മറക്കരുതു്. അപ്പോഴും കടം വീട്ടിത്തീൎക്കണമെന്ന ചുമതല അധമൎണ്ണനിലാണു് നിക്ഷിപ്തമായിരുന്നതെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. അതായതു് ധനവാന്മാർ ദരിദ്രന്മാരെ സ്സഹായിക്കുന്നതുപോലെത്തന്നെ ദരിദ്രന്മാർ കടം വീട്ടുന്നതും ധൎമ്മമായിത്തന്നെ വിശ്വസിച്ചിരുന്നു. മറൊരുവിധം പറഞ്ഞാൽ ധനവാന്മാർ ദരിദ്രന്മാരെ സഹായിക്കാതിരിക്കുന്നതു അധൎമ്മമായി കരുതിയിരുന്നതുപോലെത്തന്നെ ദരിദ്രന്മാർ വാങ്ങിയ കടം തിരികെ കൊടുക്കാതിരിക്കുന്നതും അധൎമ്മമായിത്തന്നെയാണു് വിശ്വസിച്ചിരുന്നതു്. അതിനാൽ ധനവാന്മാരും ദരിദ്രന്മാരും തമ്മിൽ ആവശ്യാനുസരണം ധനവിനിമയം അനുസ്യൂതമായി നടന്നുവരികയും ചെയ്തിരുന്നു. ഇതായിരുന്നു അക്കാലത്തു് (ഏതാണ്ടു് ബ്രിട്ടീഷുനീതിന്യായം നടപ്പാക്കുന്നതു വരെ) ഇവിടെയുണ്ടായിരുന്ന ധനവിനിമയസമ്പ്രദായം. അതിനാൽ അധമൎണ്ണന്മാൎക്കു ആവശ്യംപോലെ കടം കിട്ടാൻ പ്രയാസമുണ്ടായിരുന്നില്ല; ഉത്തമൎണ്ണന്മാൎക്കു കൊടുക്കാനും വിഷമമുണ്ടായിരുന്നില്ല. അധമൎണ്ണന്മാൎക്കു ആവശ്യം വന്നാൽ ചോദിക്കാം; ചോദിച്ചാൽ കൊടുക്കുന്ന കാൎയ്യത്തിൽ ഉത്തമൎണ്ണന്മാൎക്കും ആലോചിക്കേണ്ടിയിരുന്നില്ല. ബ്രിട്ടീഷുഭരണവും നീതിന്യായവും മറ്റും കണ്ടുപരിചയിച്ചിട്ടുള്ള ഇന്നത്തെ കേരളീയൎക്കു ഈ കാൎയ്യത്തിൽ വിശ്വാസം വന്നില്ലെന്നു വരാം; വിശ്വസിക്കാതിരിക്കാനേ വഴിയുള്ളു. അതിനാൽ ആ കാൎയ്യം ചില ഉദാഹരണങ്ങളെക്കൊണ്ടു വ്യക്തമാക്കാൻ ശ്രമിക്കട്ടെ.

ഒരാൾ പടി കടന്നു വന്നു കുടിക്കാൻ ഒരു ഗ്ലാസു പച്ചവെള്ളം ആവശ്യപ്പെട്ടാൽ മലയാളികൾ ആരായാലും കൊടുക്കാതിരിക്കയില്ല. അതൊരു വലിയ ഔദാൎയ്യമായിട്ടോ അഭിമാനമായിട്ടോ ആരും കരുതാറില്ല; കൊടുത്തില്ലെങ്കിൽ അയാൾ നിന്ദ്യനായിട്ടേ ജനങ്ങൾ വിചാരിക്കൂ. ഒരാൾ ഉച്ചസമയത്തു് അതിഥിയായി കയറിവരുന്നുവെന്നു വിചാരിക്കുക. വീട്ടുകാരുടേയും അതിഥിയുടെ

യും സ്ഥിതിയെക്കൂടി കണക്കിലെടുത്തിട്ടു വേണമെന്ന കാൎയ്യം ഞാൻ മറന്നിട്ടില്ല—വീട്ടുകാരുടെ ഭക്ഷണം കഴിഞ്ഞിട്ടില്ലെങ്കിൽ അതിഥിയെയും ഊട്ടാനിരിയ്ക്കയില്ല; ചോറു തികയുകയില്ലെങ്കിൽ മൊററിയെങ്കിലും കൊടുക്കണമതാനും. (ഇപ്പോഴും എല്ലാ ദിക്കിലെയും ബസ്സുകളോടുകയും നാട്ടിൻപുറങ്ങളിൽകൂടി ഹോട്ടലുകൾ നിറയുകയും ചെയ്തിരിയ്ക്കയാൽ ഇത്തരം അതിഥികൾ കുറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. മാത്രമല്ല പരിതഃസ്ഥിതി മാറിയിട്ടുള്ളതിനാൽ അങ്ങിനെ ചെല്ലുന്നതു് കുറച്ചിലായി പരിണമിച്ചിട്ടുമുണ്ടു്. എന്നിരുന്നാലും നാട്ടിൻപുറങ്ങളിൽ ഇത്തരം നടപടികൾ ഇന്നും നിലവിലുള്ളതായിക്കാണാം.) ഒരു കുട്ടി ജനിച്ചാൽ പേരിടൽ, ചോറൂണു്, വിദ്യാരംഭം—എഴുത്തിനിരുത്തൽ—മുടികളയൽ, മരിച്ചുപോയാൽ ശേഷക്രിയ, കൊല്ലംതോറും ചാത്തം ഇവകൾ മതകാൎയ്യങ്ങൾ കഴിവനുസരിച്ചു് അതാതിന്റെ വിധിപ്രകാരം എല്ലാവരും ചെയ്യാറുണ്ടു്. വൈശാഖം, കൎക്കടമാസം, മണ്ഡലം മുതലായ സമയങ്ങളിൽ പ്രത്യേകമായ ഉപശാന്തിസേവകൾ നടത്താറുണ്ടു്. എന്തെങ്കിലും ദുരിതം കണ്ടാൽ പ്രശ്നം വെപ്പിച്ചുനോക്കി ഒഴിവു കണ്ടപ്രകാരം തിലഹോമം, നേർവാടു്, സേതുസ്നാനം, മററു വഴിപാടുകൾ ആദിയായ കൎമ്മങ്ങൾ ചെയ്യിയ്ക്കാനും ചെയ്യാനും ആരും മടിയ്ക്കാറില്ല. ഇതിനൊന്നിനും ആരെങ്കിലും വിധി നടത്തുകയോ നിൎബ്ബന്ധിയ്ക്കുകയോ പതിവില്ല. അതെല്ലാം നടത്തുന്നതു് ഈശ്വരനെയല്ലാതെ ആരെയെങ്കിലും—പോലീസിനെയോ പട്ടാളത്തെയോ—ഭയപ്പെട്ടിട്ടല്ല; തങ്ങളുടെ കൎത്തവ്യമാണെന്ന ഉത്തമവിശ്വാസത്താൽ സ്വയം പ്രേരിതരായിട്ടാണ ചെയ്യുന്നതു്. ഇക്കൂട്ടത്തിൽ ഒരു മാതൃമായിട്ടാണു് ധനാവിനിമയവും നടത്തിയിരുന്നതു്. ഇവിടെ 'ധനാവിനിമയം' എന്ന പറഞ്ഞതിന്റെ താല്പൎയ്യം ധനത്തെ സ്സംബന്ധിച്ചു മാത്രമല്ലെന്നും, "പറഞ്ഞ വാക്കിനെ മാററാതെ സത്യസന്ധത പാലിയ്ക്കുക"യെന്നാണെന്നും ഓൎമ്മപ്പെടുത്തട്ടെ.

കടം കൊടുത്താൽ തിരികെ വാങ്ങേണ്ടതായ ചുമതല ഉത്തമൎണ്ണനാണെന്നല്ലാതെ കൊടുക്കേണ്ടതായ ബാധ്യത അധമൎണ്ണനായിരുന്നവന്നു പറഞ്ഞാൽ ഇന്നാരും വിശ്വസിക്കയില്ല. അതിന്നുള്ള കാരണം ബ്രിട്ടീഷ്‌രാജ്യതന്ത്രം ഇവിടെ നടപ്പാക്കിയ വിലക്ഷണമായ നീതിന്യായസമ്പ്രദായമാകുന്നു. അതിന്നനേകമെങ്കിലും തെളിവുകൾ കാണിപ്പാൻ കഴിയും. ബ്രിട്ടീഷ് നീതിന്യായം ഇവിടെ നടപ്പായിട്ട് തലമുറകൾ—150 കൊല്ലത്തോളം—കഴിഞ്ഞതിനാൽ അതെല്ലാം സാമാന്യജനങ്ങൾക്ക് അജ്ഞാതങ്ങളായിത്തീൎന്നിരിക്കയാണ്. ഇവിടെ അവയെ എടുത്തുകാണിക്കുന്നതിന്നുള്ള ഒരു പരണത്താലാകുന്നു. എങ്കിലും ഇപ്പോൾ അതിന്നുള്ള തെളിവുകൾ കിട്ടാതായിട്ടില്ല.

ഇന്നു കേരളത്തിൽ—ഭാരതത്തിലും—അനേകം മതങ്ങളും സമുദായങ്ങളുമുണ്ട്. ഇവ ഓരോ മതക്കാൎക്കും ജാതിക്കാൎക്കും തന്നെ പ്രത്യേകമായ പല ആചാരവിശ്വാസാദികളുമുണ്ട്. ഗവൎമ്മെണ്ടാണെങ്കിൽ ഇവൎക്കെല്ലാവൎക്കും കൂടിയുള്ള ഒരു പൊതുസ്ഥാപനമാകുന്നു. അതിന്നു മതങ്ങളോടും സമുദായങ്ങളോടും പ്രത്യേകമായ യാതൊരു ബാധ്യതയുമില്ലെന്നാണു വെപ്പ്. അതിനാൽ ഇവിടുത്തെ ജന്മസ്വത്ത് ദായക്രമം മുതലായ പ്രാദേശികനിയമങ്ങൾ—ധനസംബന്ധമായ അവകാശക്രമങ്ങൾ—ഒഴികെ ബാക്കിയുള്ള സാമാന്യനിയമങ്ങളെല്ലാം ബ്രിട്ടനിലെ പകൎപ്പാണു നടപ്പാക്കിയിട്ടുള്ളത്. ധനവിനിമയവിഷയത്തിൽ അധമൎണ്ണൻ തീൎക്കേണ്ട കാൎയ്യത്തിൽ യാതൊരു ബാധ്യതയും ചുമത്താതെ വാങ്ങേണ്ടതായ ചുമതല മുഴുവൻ ഉത്തമൎണ്ണനിൽ മാത്രം നിക്ഷേപിച്ചതിന്റെ കാരണമാകുന്നു. അതിന്നാണെങ്കിൽ കോടതിയുമായിട്ട്—എന്നുവെച്ചാൽ പട്ടാളവുമായിട്ട്—ബലപ്രയോഗംകൊണ്ടു മാത്രമായിട്ട്—അല്ലാതെ മതപരമായ തെല്ലുമൊന്നുമില്ലതാനും. എന്നുവെച്ചാൽ അധമൎണ്ണനു മുത

ലില്ലെങ്കിൽ ഭയപ്പെടാനേയില്ല; ഉണ്ടെങ്കിൽതന്നെ ഗവൎമ്മെണ്ട് അതു പിടിച്ചെടുത്ത് ഉത്തമന്മാൎക്കു കൊടുത്തേയ്ക്കുമെന്നു—വിധി നാശത്തിനു കൊടുക്കുമെന്നു—വന്നാൽ മാത്രമേ വിഷമമുള്ളു. നിയമപ്രകാരം ഉത്തമന്മാൎക്കു അതിനു വഴിയില്ലെങ്കിൽ വേറെ യാതൊരു ദോഷവും അവൎക്കു വരുവാനില്ല; ഭയപ്പെടുകയും വേണ്ട. ബ്രിട്ടീഷുനീതിന്യായം നമ്മെ പഠിപ്പിക്കുകയും ഇവിടെ നടപ്പാക്കുകയും ചെയ്തതിന്റെ ഫലമാണിതു്. രാജാക്കന്മാരിൽ—ഗവൎമ്മെണ്ടിൽ—നിന്നു യാതൊരു സഹായവും പ്രേരണയും കൂടാതെയാണു ഉൽപാദനമതപരങ്ങളല്ലാത്ത കാൎയ്യങ്ങൾ മനുഷ്യർ ഭക്തിയോടെ ആചരിച്ചുവന്നതെന്നു ഓൎക്കണം. മേൽപറഞ്ഞ ബ്രിട്ടീഷുനീതിന്യായം ഇവിടെ പ്രചരിപ്പിക്കാതിരിക്കയും, ധനവിനിമയവും മററു മതകാൎയ്യങ്ങളിലൊന്നായിത്തന്നെ ഇരിക്കയുമാണു ചെയ്തിരുന്നതെങ്കിൽ എഴുതിവാങ്ങലോ വിധി സമ്പാദിക്കലോ ഒന്നും കൂടാതെതന്നെ സത്യസന്ധതയോടെ ധനവിനിമയവും സ്വൈരമായി നടന്നുവരുമായിരുന്നു. ഇന്നാകട്ടെ സൎവ്വത്ര ചതിയും വഞ്ചനയുമാണു നടക്കുന്നതു്. അതെല്ലാം മണ്ണായിത്തീൎന്നിരിക്കുന്നു. സത്യമെന്നുള്ളതു് നശിച്ചു. എല്ലാവരും കള്ളന്മാരായി സത്യം മാത്രം പറകയും, എല്ലാവരും സത്യം പറയുന്നവരാണെന്നു വിശ്വസിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവൎക്കു ജീവിതംതന്നെ സാദ്ധ്യമല്ല. അന്യോന്യം ആരും ഒരിക്കലും ഇന്നു പറകയില്ല. എല്ലാവരും ഒരുതരം ജ്യോക്കൎമാരാണു്. കള്ളാകളിക്കാർ മുഖത്തോടുമുഖം നോക്കി തക്കം കിട്ടുമ്പോൾ തല്ലുവാൻ കാത്തിരിക്കുന്ന മാതിരിയാണു സകലരുടേയും നില. ആ കളിയിൽ സാമൎത്ഥ്യത്തിന്റെ അവസ്ഥപോലെ ഓരോരുത്തരും ജയിക്കുന്നു; തീരെയില്ലാത്തവർ (കുട്ടികളെപ്പോലെ ശുദ്ധബുദ്ധികളും സത്യസന്ധന്മാരുമായിട്ടുള്ളവർ) തോല്ക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അതിൽ യാതൊരു ദോഷവും ആരും കല്പിക്കുന്നില്ല. “അവർ വിഡ്ഢികൾ—സത്യസന്ധന്മാർ—ആണു്”; അവൎക്കതിനെ ചതി പറ്റാതിരിക്കു

മോ് എന്നേ ചോദിപ്പാനുള്ളൂ. സാധുക്കളെ (ബ്രഹ്മർഷികളെ) പരിഹസിക്കുന്നതിലല്ല കുറ്റം; അവർ ചതി പറയുന്നതിലാകുന്നു. നോക്കുക! ബ്രിട്ടീഷുനീതിയുടെ വൈപരീത്യം! അവരുടെ സംസ്കാരം അത്രത്തോളമേ വളർന്നിട്ടുള്ളുവെന്നാണതിന്റെ സാരം. അതിന്റെ ഫലമായി ഇവിടെ സ്ഥാപിതമായിരുന്ന ആര്യസംസ്കാരം നശിച്ചു; മാത്രമല്ല അതു് അപരിഷ്കൃതമാണെന്ന് എല്ലാവരും വിശ്വസിപ്പാനും തുടങ്ങി.

സ്വധർമ്മത്തിന്റെ സ്ഥിതി അതല്ല. തന്റെ കാര്യം—ധർമ്മം—മാത്രമേ താൻ നോക്കേണ്ടതുള്ളുവെന്നാണതിന്റെ തത്വം. തന്റെ കർത്തവ്യം—സ്വധർമ്മം—ശരിയായി മനസ്സിലാക്കുക, അതു ഈശ്വരാർപ്പണമായി—ഈശ്വരാരാധനമായി—ഭക്തിശ്രദ്ധാദികളോടുകൂടി യഥായോഗ്യം നിർവ്വഹിക്കുക. സത്യവും ഈശ്വരഭക്തിയുമാണു് ഏറ്റവും വലുതു്. അതിനാൽ സത്യത്തോടും ഈശ്വരഭക്തിയോടും കൂടി തന്റെ ധർമ്മം ഈശ്വരാരാധനമായി കരുതി ചെയ്യണം. തന്റെ കർമ്മഫലമേ താൻ അനുഭവിക്കൂ, അനുഭവിക്കാതിരിക്കയുമില്ല. അതിനാൽ അന്യന്മാർ അധർമ്മം ആചരിച്ചാൽ അതിന്റെ ഫലം അവരനുഭവിച്ചുകൊള്ളട്ടെ; അതിൽ നമുക്കെന്തിനു കയ്യിടുന്നു? എന്തിനു ശ്രദ്ധ വെയ്ക്കുന്നു? ഇതായിരുന്നു കേരളീയരുടെ ആദർശം. എത്ര സുഖമാണിതു്? ഭക്തിലും ഭൂപതിയിലും പരിശോധിച്ചാൽ ഇത്തരക്കാരെ ഇന്നും തീരെ കാണാതായിട്ടുമില്ല; ഇതാണ് ശരിയായ ആദർശം. ഈ ആദർശം വെച്ചുകൊണ്ടായിരുന്നു അന്നത്തെ ഭരണം ആര്യന്മാർ ക്രമപ്പെടുത്തിയിരുന്നതു്. ഇനി അക്കാലത്തെ ഭരണസമ്പ്രദായത്തെപ്പറ്റി പറയാം.

—:0:—

A നികുതിയില്ലാത്ത ഭൂമികൾ

അടുത്ത കാലം വരെ (ബ്രിട്ടീഷാധിപത്യം—അഥവാ റി പ്പ—വരുന്നതുവരെ) കേരളത്തിൽ ഭൂമിക്കു നികുതിയുണ്ടായിരുന്നില്ല. മറെറാരു രാജ്യത്തും കാലത്തും കേട്ടിട്ടില്ലാത്ത ഒരാശ്ചൎയ്യ സംഗതിയാണിതു്. മററു രാജ്യങ്ങളിലെല്ലാം ഭൂമി മുഴുവൻ രാജാവിന്റെ (ഗവമ്മെന്റിന്റെ) വകയാകുന്നു. ജനങ്ങൾക്കാവശ്യമുള്ള ഭൂമി യഥായോഗ്യം ഗവമ്മെണ്ടു് പതിച്ചു കൊടുക്കുകയാണു പതിവു്. അപ്പോൾ മുതൽ നിയമപ്രകാരമുള്ള നികുതിയും പിരിക്കുന്നു. കേരളത്തിലാണെങ്കിൽ രാജാവേ ഇല്ലായിരുന്നുവല്ലൊ. ഭൂമി മുഴുവൻ ദേവസ്വവും ബ്രഹ്മസ്വവും മാത്രവുമാണു്. കേരളത്തെപ്പററി പുറം രാജ്യങ്ങളിലുണ്ടായിരുന്ന പ്രശസ്തി തന്നെ "ബ്രാഹ്മണരാജ്യ"മെന്നും "രാജാവില്ലാത്ത രാജ്യ"മെന്നും മററുമായിരുന്നുവെന്നു പ്രസിദ്ധമാണല്ലൊ. അപ്പോൾ നികുതി പിരിക്കുന്നതാരാണു്? കൊടുക്കേണ്ടതാരാണു്? നികുതിയില്ലാതിരിക്കുന്നതിനുള്ള കാരണം അതാകുന്നു. അതിനുപുറമെ നികുതി കൂടാതെ കഴിക്കാൻ വേണ്ടിയാണു ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാൎക്കെല്ലാം ജന്മസ്വത്തു് കൊടുത്തിരുന്നതു്; അതിനു തക്കപ്പട്ടു് ജോലികൾ കുലവൃത്തിയായി നിശ്ചയിച്ചതുകൊണ്ടുമാകുന്നു. ഉന്നതാധികാരികൾക്ക മാത്രമല്ല പ്രാധാന്യമില്ലാത്ത സ്ഥിരം ജോലിക്കാരായ അമ്പലങ്ങളിലെ കഴകക്കാൎക്കും വസ്തുക്കൾ കൈവശം കൊടുത്തിട്ടുള്ളതായി ധാരാളം കാണാം. അതിനും പുറമെ ഇന്നത്തെപ്പോലെ വളരെ ശമ്പളം കൊടുക്കുന്ന വലിയ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരെ പണച്ചിലവുള്ള ഡിപ്പാൎട്ടുമെണ്ടുകളൊ ഒന്നും അന്നുണ്ടായിരുന്നില്ല. എല്ലാം ഓരോ സ്വയംപൎയ്യാപ്തങ്ങളായ ദേശങ്ങളായിട്ടാണ ഭരിച്ചിരുന്നതു്. പുറമേനിന്നുള്ള ശത്രുക്കളുടെ ഭയമേ ഇല്ലാത്തതിനാൽ സൈന്യങ്ങളുടെ ആവശ്യമേയില്ലായിരുന്നു. ബ്രാഹ്മണരെല്ലാം ശാന്തന്മാരും സംസ്കാരസമ്പന്നന്മാരുമാണു്. മററു ജനങ്ങളാണെങ്കിൽ ഒരുമിച്ചു കൊണ്ടുവന്ന അവരുടെ ഭൃത്യന്മാരായി

ഒരുമിച്ചു തന്നെ ഇടപഴകി താമസിച്ചുവന്നവരാകയാൽ അവരെ പ്പോലെ ശാന്തന്മാരും സത്യസന്ധന്മാരും വിശ്വസ്തന്മാരുമായിരുന്നു. അതിനാൽ എല്ലാവരും നല്ല തന്റേടവും ലോകപരിചയവും വിശാലമനസ്സുമുള്ളവരായിരുന്നതിനാൽ വഴക്കും വക്കാണവും കശപിശകളും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. അതിനാൽ സാമർത്ഥ്യവും ബുദ്ധിയും കാര്യജ്ഞാനവും മതവും മറവുമുള്ള ജ്യേഷ്ഠാനുജന്മാരുടെ ഒരു കുടുംബംപോലെയാണു ഓരോ ദേശവും വർത്തിച്ചിരുന്നതു്. അപ്രകാരം പല ദേശങ്ങൾ കൂടിയ ഗ്രാമങ്ങളും, അങ്ങിനെതന്നെ കഴകങ്ങളും നിലനിന്നുവന്നു; സമാധാനത്തോടെ ഭരണം നടത്താൻ യാതൊരു ചിലവും ബുദ്ധിമുട്ടും വേണ്ടിവന്നിരുന്നില്ല.

ഇന്നു ഗവൎമ്മെണ്ടുകൾക്കു എത്രയുമധികം ചിലവുള്ളതും എന്നാൽ വരവു തീരെയില്ലാത്തതുമായ ഒന്നാമത്തെ വകുപ്പ് പട്ടാളമാണല്ലൊ. അക്കാലത്ത് ശത്രുക്കളെപ്പറ്റിയുള്ള ചിന്തപോലുമില്ലാതിരുന്നതുകൊണ്ടു (കേരളത്തിനു വരുന്നതുവരെ) പട്ടാളമെന്നൊരേർപ്പാടു ഇവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. പിന്നെ വലിയ ചിലവുള്ള ഡിപ്പാർട്ടുമെന്റുകൾ 1) പി. ഡബ്ല്യു. ഡി., 2) മെഡിക്കൽ, 3) വിദ്യാഭ്യാസം എന്നിവയാകുന്നു. അന്നത്തെ ഒന്നാന്തരം വാഹനങ്ങൾ മനുഷ്യർ ചുമക്കുന്ന പല്ലക്ക്, ഡോലി (മേനാവ്), മഞ്ചൽ എന്നിവയാണ്. കാളവണ്ടികൾപോലും അന്നു പ്രചാരത്തിൽ വന്നിട്ടുണ്ടോ എന്നു സംശയമാണ്. ഉണ്ടെങ്കിൽതന്നെ അതിനു തക്ക റോഡുകളില്ലായിരുന്നു. ജനങ്ങൾക്കു കാൽനടയായി പ്പോകാനുള്ള ഇടവഴിപ്പാതകളാണു പ്രധാന റോഡുകൾ. പുഴകളും തോടുകളുമുണ്ടെങ്കിൽ അവിടെ സൌജന്യമായി യാത്രക്കാരെ കടത്തുന്നതിനു തോണിക്കാരേയും ഏർപ്പെടുത്തും. തിരുവിതാംകൂർഭാഗത്ത് പാലമില്ലാത്ത പുഴകളിലെല്ലാം യാത്രക്കാരെ സൌജന്യമായി കടത്തിവിടാൻ ഗവൎമ്മെണ്ടു ശമ്പളം കൊടുത്ത് തോണിക്കാരെ ഏർപ്പെടുത്തുകയാണല്ലൊ ഇന്നും ചെയ്തുവരുന്നതു്. ഇതിനെപ്പറ്റി രസകരമായ ഒരു ചരിത്രം പറ

യാണുള്ളതു്. കൊച്ചിസ്റ്റേററിലെ—മലബാറിലെയും—ഇത്തരം കടവുകളെല്ലാം ഒരു മുതലെടുപ്പായിട്ടെന്നപോലെയാണു നടപടി. എന്തെന്നാൽ കള്ളു് ചുങ്കം മുതലായവയെപ്പോലെ കടവുകളെല്ലാം ഓരോ കൊല്ലത്തേയ്ക്കു ലേലത്തിനു കൊടുക്കയും, കൂടുതൽ വിളിക്കുന്നവരെ ഏല്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇന്ന കൂലിയേ പിരിക്കാവൂ എന്നും മററുമുള്ള ചില നിബന്ധനകളുണ്ടായിരിക്കും.

പക്ഷെ അതിന്റെ ഫലം അറിയേണ്ടതാണു്. അവിടങ്ങളിൽ ആ ലേലക്കാൎക്ക മാത്രമല്ലാതെ മററാൎക്കും കടവിൽ തോണിയടുപ്പിക്കുവാനോ യാത്രക്കാരെ കടത്തുവാനോ അധികാരമില്ല. മാത്രമല്ല ആരെങ്കിലും ഊരുന്നിന്നു സ്വന്തം തോണിയിൽ വന്നു ആ കടവത്തിറങ്ങുന്നതായാൽകൂടി ലേലക്കാരനു കടവുകൂലി കൊടുക്കണമെന്നു നിൎബ്ബന്ധമാണു്. അങ്ങിനെ ലേലക്കാൎക്ക ആ കടവു് കുത്തകവകാശമാവുകയാൽ പിന്നെ യാത്രക്കാർ അവർ പറയുന്ന കൂലി കൊടുക്കകയേ നിവൃത്തിയുള്ളു. ഇപ്രകാരം ഇരട്ടിയും രണ്ടിരട്ടിയും മാത്രമല്ല വലിയ വെള്ളമുള്ള അവസരങ്ങളിലും രാത്രിയിലും മററും അടിയന്തരമായി പുഴ കടക്കേണ്ടിവരുമ്പോഴും ഓരോ യാത്രക്കാരിൽനിന്നു രണ്ടും മൂന്നും—അപ്പോഴം തോന്നുന്നപോലെ—ഉറുപ്പിക വാങ്ങിയിരുന്നതും അപൂൎവ്വമല്ല. ഈ ശാഖാചങ്ക്രമണം ഇവിടെ നിൎത്തട്ടെ.

ആലുവ മുതലായ പുഴകളുടെ ഒരു കര കൊച്ചിയായും, മറുകര തിരുവിതാംകൂറായും ഉണ്ടല്ലൊ. തിരുവിതാംകൂറിൽ കടവുകൂലിയില്ലാത്തതിനാൽ അവിടെനിന്നു കൊച്ചിസ്റ്റേററിലേക്കു വരുന്ന യാത്രക്കാരെ അവർ സൌജന്യമായി കടത്തിവിടും. കൊച്ചിയിൽ കടവുകൂലിയുള്ളതിനാൽ അങ്ങോട്ടുള്ള യാത്രക്കാരിൽനിന്നു അവർ കൂലി പിരിക്കുകയും ചെയ്യും. സർ. സി. പി. രാമസ്വാമിഅയ്യരുടെ കാലത്തു് ഈ സമ്പ്രദായം കണ്ടുപിടിച്ചു. തിരുവിതാംകൂറിലേക്കു കടക്കുമ്പോഴം കൊച്ചിഗവൎമ്മെണ്ടിനു കടവുകൂലി കൊടുക്കണ

മെന്നും, കൊച്ചിയിലെയും കടക്കുന്നവരോ കൊടുക്കേണ്ടതില്ലെന്നു
ള്ള ഈ വൈരുദ്ധ്യത്തെ അദ്ദേഹം ഇഷ്ടപ്പെട്ടില്ല. അതിനാൽ ഇ
ന്തരത്തിലുള്ള കടവുകളിൽ കൊച്ചിഗവർമ്മെന്റ് ലേലം വേണ്ടെ
ന്നുവെയ്ക്കണമെന്നും, തിരുവിതാംകൂർഗവർമ്മെന്റു ചെയ്യുന്നതുപോലെ
സൌജന്യമായി കടത്തണമെന്നും കൊച്ചിഗവർമ്മെണ്ടിനോടു ശി
പാർശചെയ്തു; പക്ഷേ ഫലിച്ചില്ല. അപ്പോഴും മുതൽ ഇത്തരം കട
വുകളെല്ലാം തിരുവിതാംകൂർ ഗവർമ്മെണ്ടും ലേലം വിളിക്കുകയും കട
വുകൂലി പിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന സമ്പ്രദായം നടപ്പാക്കി. അങ്ങി
നെ കൊച്ചിഗവർമ്മെണ്ടിന്റെ ഔദാര്യക്കുറവുകൊണ്ടെന്നു പറയട്ടെ
തിരുവിതാംകൂർ ചെയ്തിരുന്ന ആനുകൂല്യവും നഷ്ടപ്പെട്ടുവെന്നു പ
റയണ്ടു.

ഈ സന്ദർഭത്തിൽ തിരുവിതാംകൂറിലെ ശമ്പളക്കാരെപ്പററിയും
കുറച്ചു പറയുന്നതു രസകരമാണ്. ശമ്പളക്കാരനെ കാണാറില്ല;
മററു സ്വകാര്യത്തോണിക്കാർ അവിടെ വരുന്നതിൽ ശമ്പളക്കാ
രൻ തടയുകയില്ല; അവകാശിയുമാണ്. അയാൾക്കു തന്റെ
ണ്ടായ ആവശ്യമില്ലല്ലോ; ശമ്പളം മേടിച്ചുകൊണ്ടു സ്വസ്ഥ
മായിരുന്നാൽ മാത്രം മതി. അങ്ങിനെ ഒന്നിലധികം തോണികളും
കടവുണ്ടാകും. അവർ തമ്മിൽ കോമ്പിറേറഷനുണ്ടാകുമല്ലോ.
അതിനാൽ കൂലി കൊടുക്കാതെ പററില്ലെങ്കിലും യാത്രക്കാർ കു
റഞ്ഞ കൂലി കൊടുത്താൽ മതിയാകും. മാത്രമല്ല അവർ യാത്രക്കാ
രെ കിട്ടാൻവേണ്ടി അവരുടെ സൌകര്യത്തെ നോക്കുകയും ചെ
യ്യും. അങ്ങിനെ കുത്തകയല്ലാത്തതിനാൽ ന്യായമായ കൂലി കൊ
ടുത്ത് ഇഷ്ടംപോലെ ക്ഷണത്തിൽ കടന്നുപോകാൻ കഴിയും. പ്ര
ശ്നം മാറിപ്പോകുന്നു.

ഇന്നത്തെപ്പോലെ മോട്ടോർവാഹനങ്ങളും മററും ടാറിട്ട
റോഡുകളോ വലിയ പാലങ്ങളോ ഒന്നും അന്നുണ്ടായിരുന്നില്ലല്ലോ;
അക്കാലത്ത് റോഡു വെട്ടുവാനും പാലം പണിയുവാനും തക്ക

വിഭാഗം എഞ്ചിനീയറിങ്ങ് വളൎന്നിരുന്നില്ല. കേരളത്തിലെ ഭൂസ്ഥിതിയാണെങ്കിൽ കുന്നും മലയും വയലും തോടും ഇടകലൎന്നിട്ടാകയാൽ റോഡുകളും പാലങ്ങളും മുതലായവയുണ്ടാക്കുവാൻ അത്ര എളുപ്പവുമല്ല. അതിനാൽ പി. ഡബ്ല്യു. ഡി. എന്നുള്ള ആ ഒരു പണച്ചിലവുള്ള ഡിപ്പാൎട്ടുമെന്റും ആയിരുന്നില്ല.

വൈദ്യസഹായത്തെസ്സംബന്ധിച്ചും പ്രത്യേകമായ ചുമതലകളുണ്ടായിരുന്നില്ല. കലാവിദ്യയെന്ന നിലയിൽ പാരമ്പൎയ്യമായി വൈദ്യം പഠിക്കുവാൻ കുട്ടഞ്ചേരി, ഒളശ്ശ മുതലായ ഇല്ലക്കാരെ നിശ്ചയിച്ചിട്ടുണ്ട്. കേരളത്തിൽ തളികളും സംഘങ്ങളുമുണ്ടായിരുന്നതുപോലെ 18 വൈദ്യന്മാരുടെ ഇല്ലങ്ങളും ഉണ്ടായിരുന്നു. ഇപ്പോഴും നിലവിലുള്ളത് എട്ടു് തറവാട്ടുകാർ മാത്രമാണ്. അവരും അവരുടെ ശിഷ്യവൎഗ്ഗമായി ആ ആവശ്യം നിറവേറ്റുകയാണ് ചെയ്തിരുന്നത്. അങ്ങിനെ നാട്ടുവൈദ്യന്മാർ കഴിവനുസരിച്ച് ചികിത്സിക്കുകയല്ലാതെ വലിയ ആസ്പത്രികളൊന്നും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ഇന്നത്തെ അലോപ്പതിപോലെയൊന്നും ആയുൎവ്വേദം വളൎന്നിട്ടില്ലാത്തതിനാൽ എക്സ്റെ മുതലായ വളരെ പണം ചിലവുള്ള ഏൎപ്പാടുകളും ആസ്പത്രികളും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. പിന്നെ ഡോക്ടൎമാൎക്കും നേഴ്സുമാൎക്കും മററും ശമ്പളം കൊടുക്കേണ്ട കാൎയ്യത്തെപ്പററി ചിന്തിക്കേണ്ടതുമില്ലല്ലൊ.

പൊതുവിദ്യാഭ്യാസം വേണമെന്ന ആശയം അന്നുദിച്ചിരുന്നില്ല. അവിടവിടെയായി നാട്ടെഴുത്തച്ഛന്മാരുണ്ടായിരുന്നു; അത്രയേയുള്ളു. ഇന്നത്തെപ്പോലെ ശാസ്ത്രം അഭിവൃദ്ധിപ്പെട്ടിട്ടില്ലായിരുന്നതിനാൽ വൈദ്യം, എഞ്ചിനീയറിങ്ങ് മുതലായതൊന്നും പഠിക്കാനില്ലാ; അതിന്നായി വലിയ ചിലവുമില്ല. അന്നത്തെ ശാസ്ത്രരീതിയനുസരിച്ച് എല്ലാ കൈത്തൊഴിലുകാൎക്കും കുലധൎമ്മമെന്ന നിലയ്ക്കു പാരമ്പൎയ്യമായി ചെയ്യുന്നതിന്നു ആവശ്യമുള്ളടത്തോളം വീട്ടുകാരെ അതാതു ദേശങ്ങളിൽ ഏൎപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. അതി

നാൽ വിദ്യാഭ്യാസത്തിനും അക്കാലത്തു് വലിയ ചിലവുണ്ടായി
രുന്നില്ല. ഈ വക വമ്പിച്ച ചിലവുകളൊന്നും ഇല്ലാതിരുന്ന
തുകൊണ്ടു വസ്തുക്കളിൽനിന്നു നികുതിയും പിരിച്ചിരുന്നില്ല. ജന
ങ്ങൾ അന്യോന്യം പിടിച്ചുപറിക്കയോ അടിപിടി കൂടുകയോ
ചെയ്യാതെ സമാധാനപരമായി ജീവിക്കുമാറാക്കുക എന്നതു ഗവ
ൺമെന്റിന്റെ പ്രഥമവും പ്രധാനവുമായ കർത്തവ്യമാണല്ലോ. "മററു
ള്ളവരെ ബാധിക്കാതിരിക്കുന്നേടത്തോളം തങ്ങൾക്കുള്ള സ്വാത
ന്ത്ര്യത്തെ അനുഭവിക്കുമാറാക്കുക" എന്നതാണതിന്റെ സാരം. അ
ന്നത്തെ ഭരണത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനവും അതുതന്നെയും അതുമാ
ത്രവുമായിരുന്നു. അതോടൊപ്പംതന്നെ എല്ലാവരെക്കൊണ്ടും സ്വ
ധർമ്മത്തെ അനുഷ്ഠിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യണം.

അതെല്ലാം കഴിഞ്ഞു് കഴകഭരണം വന്നതിനു ശേഷമാണു്
തിരുമാനങ്ങളെ നടപ്പിൽ വരുത്തുവാനും മേൽനോട്ടം ചെയ്യുവാനു
മായി അവയുടെ കീഴിൽ പതിനെട്ടു തളികളെയും തളിയാതിരിമാ
രെയും സംഘങ്ങളെയും ഏർപ്പെടുത്തേണ്ടിവന്നതു്. അപ്പോഴും ഭര
ണത്തിനു വലിയ പണച്ചിലവുണ്ടായിരുന്നില്ല. സംഘങ്ങൾക്കാ
ണെങ്കിൽ ഭൂസ്വത്തും അവരുടേതായ മററു വരുമാനങ്ങളുമുണ്ടു്. ത
ളിയാതിരിമാരുടെ ജീവിതവൃത്തിയാകട്ടെ അതാതു തളികളിലെ
ദേവസ്വംകൊണ്ടു് നിവ്വഹിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. ശാസ്ത്രനമ്പൂ
തിരിമാരെന്നറിയപ്പെടുന്നവർ ആയുധാഭ്യാസം കലാവിദ്യയായി
സ്വീകരിച്ചു് ദേശരക്ഷ ചെയ്യാൻ നിയോഗിക്കപ്പെട്ട സംഘത്തി
ലെ രക്ഷാപുരുഷന്മാരാണല്ലോ. നമ്പൂതിരിമാരെല്ലാം ഭൂസ്വത്തു
ള്ളവരാണു്. നമ്പൂതിരിമാരിൽ ചിലർതന്നെയാണു ഈ കലാവി
ദ്യക്കാർ. അതിനാൽ അതിനു പ്രത്യേകമായി ഒരു ജീവിതവൃത്തി
യും അവർക്കു കൊടുക്കേണ്ടതില്ല; കൊടുക്കാറുമില്ല. അതിനാൽ കഴ
കഭരണകാലത്തും ഇവിടെ വലുതായ പണച്ചിലവൊന്നും കൂടാ

ളെ കഴിഞ്ഞു. ഭൂമിക്കു നികുതിയുണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നും അതിന്നാവശ്യമില്ലായിരുന്നുവെന്നും കാണിക്കുവാനാണിത്രയും എഴുതിയതു്.

ഒരു ധൎമ്മരാജ്യമെന്നു പ്രസിദ്ധമായ തിരുവിതാംകൂറിൽ അടുത്തകാലം വരെ ബ്രഹ്മസ്വം-ദേവസ്വം വസ്തുക്കൾക്കു നികുതിയുണ്ടായിരുന്നില്ല; എല്ലാം കരമൊഴിവായിട്ടാണു കൊടുത്തിരുന്നതു്; തനതു് കൈവശമല്ലാതെ കാണം, പണയം, വെറുമ്പാട്ടം മുതലായി ഏതു തരത്തിലെങ്കിലും അന്യാധീനപ്പെടുത്തിയാൽ കരം ചുമത്തുകയും ചെയ്യും. തനതു ഭൂമികൾക്കുകൂടി കരം ചുമത്തിയതു് സി. പി. രാമസ്വാമിഅയ്യരുടെ കാലത്തു അടിസ്ഥാനനികുതി വന്നപ്പോൾ മാത്രമാകുന്നു. കൊച്ചിൻ സ്റ്റേറ്റിൽ ഇല്ലപ്പറമ്പുകൾക്കും അമ്പലപ്പറമ്പുകൾക്കും മാത്രമേ നികുതി ഒഴിവാക്കിയിരുന്നുള്ളു. കൊ. വ. 1083-ൽ എട്ടു "[illegible]" നടത്തിയ സെററിൽമെന്റോടുകൂടി അവയ്ക്കു നികുതി കെട്ടിയില്ലെങ്കിലും "തിരുമുൽക്കാഴ്ച" എന്ന പേരിൽ ഒരു ചെറിയ തുക പിരിച്ചുതുടങ്ങി. പണ്ടാരവക ഭൂമികളെ ഒഴിപ്പിക്കലോ അവയ്ക്കു പൊളിച്ചെഴുത്തോ ഇല്ലാത്തതുകൊണ്ടു് സ്വകാൎയ്യഭൂമികളെക്കാൾ താണിട്ടാണു (പണ്ടാരവകത്താതിൽ) പണ്ടാരവക ഭൂമികൾക്കു നികുതി നിശ്ചയിച്ചതു്. ഇല്ലപ്പറമ്പുകൾക്കും, അമ്പലപ്പറമ്പുകൾക്കും ഈ തോതിൽ നികുതി കണക്കാക്കി. എന്നിട്ടു അങ്ങിനെ വരുന്ന നികുതിയിൽ ഉറുപ്പികയ്ക്കു മൂന്നു പൈ (ഒന്നര നയാപൈസ) വീതം 'തിരുമുൽക്കാഴ്ച'യായി നിശ്ചയിക്കുകയാണുണ്ടായതു്. ബാക്കിയുള്ള കൃഷിഭൂമികൾക്കെല്ലാം മുമ്പുതന്നെ നികുതി ചുമത്തിയിരുന്നു. അതെന്നുമുതല്ക്കാണെന്നു പറവാൻ നിശ്ചയമില്ല. മലബാറിൽ സാമൂതിരിപ്പാട്, പഴശ്ശി, ചിറയ്ക്കൽ, കടത്തനാടു, നീലേശ്വരം മുതലായ രാജാക്കന്മാരാണല്ലോ ഭരണം നടത്തിയിരുന്നതു്. പഴയകാലത്തു് അവിടങ്ങളിലെയും ഭൂമികൾക്കു നികുതിയുണ്ടായിരുന്നില്ല. അവിടെയെല്ലാം ആദ്യമായി നികുതി പിരിക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചതു് ഹൈദരായിരു

ന്നു. ബ്രിട്ടീഷധിപത്യം സ്ഥാപിച്ചതിനു ശേഷം—കൊ. വ. 996_ൽ—മലബാറിൽ മുഴുവനും ഭൂനികുതി പിരിപ്പാൻ തുടങ്ങി.

കൃഷി ചെയ്ത ഭൂമിയല്ലാതെ കൃഷി ചെയ്യാതെ തരിശായി കിടക്കുന്ന ഭൂമിക്കു ഇപ്പോഴും നികുതിയില്ല. ഒരുപ്പൂകിൽ നിലത്തിൽ രണ്ടാംവിളയിറക്കിയാൽ അതിനു മാത്രമായി രണ്ടാംവിളനികുതി വസൂലാക്കുകയാണു ഗവൎമ്മെണ്ടു ചെയ്യുന്നതു്. ആ നികുതിയാകട്ടെ ഇരട്ടിയായിരുന്നുവെന്നും അറിയുക. ഏറനാടാദിപ്രദേശങ്ങളിലെ കോൾനിലങ്ങൾ പ്രസിദ്ധമാണു്. അതു് ചുറവും മണ്ണും മടി ചക്രംവെച്ചു് വെള്ളം വററിച്ചാണു കൃഷിചെയ്യുന്നതു്. വൎഷകാലത്തു് ആ നിലങ്ങളിൽ ശരാശരി ആറടി വെള്ളമുണ്ടാവും. പണ്ടുകാലത്തു് (എന്റെ ചെറുപ്പത്തിലും) ആ നിലങ്ങൾ കൃഷി ചെയ്യുമ്പോൾ നഷ്ടം വന്നിരുന്നതു് വരമ്പു പൊട്ടി മുങ്ങിപ്പോയിട്ടായിരുന്നു. അന്നൊക്കെ കൃഷിയിറക്കിയ നിലത്തിൽനിന്നു മാത്രമെ നികുതി പിരിച്ചിരുന്നുള്ളു. വരമ്പു കെട്ടി വെള്ളം വററിച്ചു പണിയുവാനുള്ള പ്രയാസവും ചിലവും വളരെയാണു്; അതിനു പുറമെ വരമ്പു പൊട്ടുക കാരണം വലിയ നഷ്ടവും പററും; കൃഷി ചെയ്താൽ നികുതി കൊടുക്കുകയും വേണം. അതിനാൽ അധികം പേരും കൃഷിചെയ്യാതെ തരിശായി ഇടുകയേ ചെയ്തിരുന്നുള്ളു. ഏതു് കൊൺഗ്രസ്സിന്റെ സത്യാഗ്രഹശേഷമാണു എല്ലാവരും കോൾനിലങ്ങൾ കൃഷിചെയ്യാനാരംഭിച്ചതു്. അവിടുന്നു അപ്പുറം പണിയാതെ കിടന്നിരുന്നതെല്ലാം (കൈവശമില്ലാത്തതിൽ) പണ്ടാരവകയാക്കി. അതിനുശേഷം കരാറായി പതിച്ചുകൊടുത്തു. അതിനു നികുതി ചുമത്തുകയും ചെയ്തു. ഇത്രയും പറഞ്ഞതിന്റെ അൎത്ഥമെന്തെന്നാൽ അന്നുവരെ കൊച്ചിസ്റ്റേററിൽപോലും വിളയിറക്കിയ ഭൂമിക്കു നികുതിയുണ്ടായിരുന്നുള്ളു എന്നാണു്. മലബാറിലെ സ്ഥിതി അങ്ങിനെയല്ലായിരുന്നു. കൃഷി ചെയ്യാതെ കിടക്കുന്ന ഭൂമിക്കു—അതു് പറമ്പാണെങ്കിൽ—നികുതിയില്ല. പക്ഷെ എന്നെ

കിലും എത്രയെങ്കിലും വിളവിറക്കിയാൽ നികുതി കൂട്ടും. അതു സ്ഥിരം നികുതിയാകയും ചെയ്യും. എന്നുവെച്ചാൽ പിന്നെ കൃഷി ചെയ്യുമോ എന്ന നോട്ടമില്ല; ചെയ്താലും ചെയ്തില്ലെങ്കിലും നികുതി കൊടുക്കതന്നെ വേണം. ഇതായിരുന്നു അവിടുത്തെ സമ്പ്രദായം.

ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ ബ്രിട്ടൻ ഇവിടെ ആധിപത്യം സ്ഥാപിക്കുന്നതുവരെ ഭൂമിക്കു നികുതി ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. കാലാന്തരത്തിൽ ബ്രിട്ടീഷുകാരും ഇങ്ങിനെയൊക്കെകൂടി അവരും അതോടനുബന്ധിച്ച നാട്ടുരാജാക്കന്മാരും ഭൂനികുതി വസൂലാക്കിത്തുടങ്ങി. അതിനെയാണ് ഇവിടെ ഭൂനികുതി ഉത്ഭവം ചെയ്തതു്.

—:o:—

B പണ്ടത്തെ യുദ്ധങ്ങൾ

സാമൂതിരിപ്പാട്, കൊച്ചിത്തമ്പുരാൻ, തിരുവിതാംകൂർ രാജാവ് മുതലായവർ തമ്മിൽ പലപ്പോഴും യുദ്ധമുണ്ടായിട്ടുണ്ടല്ലോ. ഇന്നത്തേതിൽനിന്നു വളരെ വ്യത്യസ്തങ്ങളായിരുന്നു (വിദേശികളുടെ ആധിപത്യത്തിനു മുമ്പുണ്ടായിരുന്ന) അന്നത്തെ യുദ്ധങ്ങൾ. ഞാനിവിടെ പറയുന്നതായ വ്യത്യാസം ആയുധങ്ങളേയോ യുദ്ധസമ്പ്രദായങ്ങളെയോ കുറിച്ചല്ല, യുദ്ധത്തിന്റെ നടത്തിപ്പിനേയും ഉദ്ദേശത്തേയും സംബന്ധിച്ചാകുന്നു. ആദ്യമായി പറയേണ്ടതു അക്കാലത്തെ ഭരണം ഇന്നത്തെപ്പോലെയുള്ള പ്രജാധിപത്യസമ്പ്രദായമല്ലെന്നുള്ളതാണ്. പ്രായപൂർത്തി വോട്ടുപ്രകാരമാണ് ഇന്നത്തെ ഗവൺമെന്റുണ്ടാകുന്നതു്. അപ്പോൾ വാസ്തവത്തിൽ ഓരോ വോട്ടറും രാജാവാകുന്നു. അതിനാൽ ഭരണത്തിലെന്നപോലെതന്നെ യുദ്ധത്തിലും വോട്ടർമാരെല്ലാം ആ അർത്ഥത്തിൽ രാജാവ്—അഥവാ ഗവൺമെന്റ്—ആണ്. പണ്ടത്തെപ്പോലെ സ്വേച്ഛാധികാരത്തോടുകൂടിയ

ഒരു രാജാവു് ഇന്നില്ല. അതിനാൽ അവർക്കെല്ലാം യുദ്ധത്തിൽ പങ്കെടുക്കാതെയും തരമില്ല. സൈന്യങ്ങളെയോ സൈന്യാധിപന്മാരെയോ മന്ത്രി മുതലായ മററധികാരസ്ഥന്മാരെയോ മാത്രമല്ല വിജയമുണ്ടാവണമെങ്കിൽ മററു സിവിലിയന്മാരെയും കൊന്നൊടുക്കുകയും, അവരുടെ സ്വത്തുക്കൾ നശിപ്പിക്കുകയും വേണ്ടിവരും. അവരെല്ലാം ആക്രമിക്കുന്നതിനായി പരിശ്രമിച്ചുകൊണ്ടു ഇരിക്കുകയല്ലോ—ഇരിക്കുകയും വേണംതാനും. അതിനാൽ ആക്രമി കേവലം വെറും ശത്രുസൈന്യങ്ങളെയും ഗവർമ്മെണ്ടിനെയും ജയിച്ചതുകൊണ്ടു മതിയായില്ല, എല്ലാ സിവിലിയന്മാരെയും—പ്രജകളെയുമെന്നർത്ഥം—ജയിച്ചു തീരു. എന്നാലേ രാജ്യം തനിക്കധീനമായി വരൂ. അതിനു അവരെയെല്ലാം കീഴടക്കണം. അവർക്കായുധമില്ലെന്നും ആയുധമെടുത്തു യുദ്ധം ചെയ്യുന്നില്ലെന്നും മാത്രമേ ഉള്ളൂ. വാസ്തവത്തിൽ പ്രജകളെല്ലാംതന്നെ ആയുധമില്ലാത്ത ഭടന്മാരാണു്; അഥവാ അത്തരം സൈന്യങ്ങളെങ്കിലുമാണു്. ഇന്നു ഇന്ത്യാഗവർമ്മെണ്ടിനോടു കൂറില്ലാത്തവരെ—അതു പ്രത്യക്ഷമായാൽ—ഗവർമ്മെണ്ടു ശിക്ഷിക്കാതിരിക്കുമോ? അപ്പോഴും അങ്ങിനെ കൂറില്ലാത്തവർ—അഥവാ കൂറുണ്ടെന്നു നടിക്കുകയെങ്കിലും ചെയ്യാത്തവർ—ഇവിടെ ഉണ്ടാകയില്ല; ഉണ്ടെങ്കിൽ അവരെ ഇന്ത്യാഗവർമ്മെണ്ടു കണ്ടെത്തിയാൽ ശിക്ഷിക്കും. അതേ കാരണംകൊണ്ടുതന്നെ വരാൻ പോകുന്ന ആക്രമിക്കു ഇന്ത്യയിലെ സകലമാന പ്രജകളും—ഇന്ത്യയോടു കൂറുള്ളവരെല്ലാം—ശത്രുക്കളായി; രാജാവിനെയെന്നപോലെ—അഥവാ മന്ത്രിമാർ മുതലായ അധികാരസ്ഥന്മാരെയെന്നപോലെ—അതുമല്ലെങ്കിൽ സൈന്യങ്ങളെയെന്നപോലെയെങ്കിലും—അവരെ കീഴടക്കാതെ പററില്ല. കൊന്നിട്ടോ ഭയപ്പെടുത്തിയിട്ടോ സ്വത്തുക്കൾ നശിപ്പിച്ചിട്ടോ അല്ലാതെ അതിനു സാധിക്കുകയുമില്ല. അങ്ങിനെയാണു ഇപ്പോഴും പട്ടണങ്ങൾ ഒന്നാകെ ബോംബിട്ടും മററും നശിപ്പിക്കേണ്ടിവരുന്നതു്. ഇന്നത്തെ നിലയ്ക്കു—പ്രജായത്ത

സമ്പ്രദായത്തിൽ—ഒന്നൊന്നും അക്രമമല്ല, അനീതിയല്ല, അധൎമ്മവുമല്ല. യുദ്ധം ചെയ്യുകയും, രാജ്യം കീഴടക്കുകയും ചെയ്യുന്നതു നീതിയാണോ എന്നു മാത്രമേ ചിന്തിയ്ക്കാനുള്ളു. അതു നീതിയും ധൎമ്മവുമാണെങ്കിൽ പിന്നെ അതൊക്കെ കൂടിയേ കഴിയൂ; ചെയ്യാറുമുണ്ട്; ചെയ്യുന്നുമുണ്ട്; ചെയ്യാതെ കഴിയുകയുമില്ല. കള്ളു കുടിയ്ക്കുമെങ്കിൽ തലയ്ക്കു ലക്കില്ലാതെയാവും; അതു കൂടാതെ കഴിയണമെങ്കിൽ മദ്യം കുടിയ്ക്കാതിരുന്നേ പററൂ. കടുക്ക കുടിച്ചാൽ വയറിളകും; അതു കൂടാതിരിയ്ക്കാൻ കടുക്ക കുടിയ്ക്കാതിരുന്നേ പററൂ. അതുപോലെ ഇന്നത്തെ പ്രജായത്തസമ്പ്രദായത്തിലാണ് രാജ്യഭരണമെങ്കിൽ യുദ്ധത്തെ മാത്രമേ അധിക്ഷേപിച്ചിട്ടു കാൎയ്യമുള്ളു. യുദ്ധമുണ്ടാവുകയാണെങ്കിൽ അത്തരം നാശങ്ങൾ വരുത്താതെയും വരാതെയും തരമില്ല. "സൈന്യങ്ങളെയൊന്നും കൊല്ലുകയോ ഉപദ്രവിയ്ക്കുകയോ ചെയ്യരുതു്". യുദ്ധം ചെയ്തു രാജ്യം പിടിയ്ക്കുന്നതിൽ തെററില്ലതാനും" എന്നാരെങ്കിലും പറയാറുണ്ടോ? കള്ളു കുടിയ്ക്കുന്നതു സമ്മതമാണ്; തലയ്ക്കു ലക്കില്ലാതാവുമ്പോൾ അധിക്ഷേപിയ്ക്കുകയും ചെയ്യുക! ബുദ്ധിയുള്ളവരാരും ഇത്തരം വിഡ്ഢിത്തങ്ങൾ പറയുവാൻ പുറപ്പെടുകയില്ല; പറയുന്നതാണെങ്കിൽ അതവരുടെ ബുദ്ധിശൂന്യതയാണ്.

പണ്ടത്തെ രാജ്യഭരണം ഇന്നത്തെ പ്രജായത്തരീതിയിലല്ലായിരുന്നു. രാജ്യം ഭരിയ്ക്കുന്നതു് രാജാക്കന്മാരാണ്. ഭരണസമ്പ്രദായമാണെങ്കിൽ സ്മൃതികളിലും മററും വിധിച്ചിട്ടുമുണ്ട്. രാജാക്കന്മാർ അതുപ്രകാരം ഭരണം നടത്തുന്നു. യുദ്ധത്തിൽ രാജാക്കന്മാൎക്കും സൈന്യങ്ങൾക്കും മാത്രമേ കൎത്തവ്യമുള്ളു. "രാജാ പ്രത്യക്ഷദൈവതം" എന്നാണു പ്രജകളെ പഠിപ്പിച്ചിരുന്നതു്. അതിനാൽ രാജാവിൻെറ കല്പനയെ അനുസരിയ്ക്കുക മാത്രമേ പ്രജകൾ ചെയ്തിരുന്നുള്ളു. അതുമാത്രമല്ലാതെ സാധാരണ പൌരന്മാൎക്കു യുദ്ധത്തിൽ യാതൊരു ഭാഗഭാക്കത്വവുമില്ല; ജയാപജയങ്ങളിൽ പങ്കില്ല. എ

നടവെച്ചാൽ തന്റെ രാജാവിനെ ജയിപ്പിപ്പാനോ അക്രമിയെ തോ
ല്പിപ്പാനോ സാമാന്യജനങ്ങൾ ഒന്നും ചെയ്തിരുന്നില്ലെന്നർത്ഥം. അ
വരുടെ കൃത്യങ്ങൾ നിവൃത്തിച്ചുകൊണ്ടു ഉദാസീനഭാവത്തിൽ
ജീവിക്കുകയേ അവർ ചെയ്തിരുന്നുള്ളു. അങ്ങിനെയേ ചെയ്യൂ എ
ന്നും, അങ്ങിനെ ചെയ്യാതെ തരമില്ലെന്നും, അതു പ്രജകളുടെ ധ
ർമ്മം മാത്രമാണെന്നും അവിടത്തെ രാജാവിനും അക്രമിക്കും ബോ
ധ്യവുമുണ്ടു. അതിനാൽ സൈന്യങ്ങളെ ഓടിച്ചു രാജാവിനെ
നിഗ്രഹം ചെയ്തു രാജ്യം അധീനമാക്കിയാൽ അന്നു മുതൽ അ
വിടത്തെ ജനങ്ങൾ പുതിയ രാജാവിന്റെ പ്രജകളായി. അന്നു മുത
ല്ക്കുതന്നെ നികുതി മുതലായവ അദ്ദേഹത്തിന്നു കൊടുത്തുതുടങ്ങുകയും
അദ്ദേഹത്തിന്റെ കല്പന അനുസരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. പാരമ്പര്യ
മായി പ്രജകൾ പഠിച്ചും അനുസരിച്ചും വന്നിരുന്നതു അങ്ങിനെ
തന്നെയാണല്ലോ. അതിനാൽ ഇരിക്കുന്നപക്ഷം വരുന്നപക്ഷം—രാ
ജാവിനും അക്രമിക്കും—പ്രജകളെ രക്ഷിക്കുകയും അവരുടെ സ്നേഹം
സമ്പാദിക്കുകയുമാണാവശ്യം. അതിന്നു വേണ്ടതു അവർക്കു ബുദ്ധി
മുട്ടോ ദ്രോഹമോ ആവുന്നതു കുറക്കുകയുമാണല്ലോ. അതിനാൽ
യുദ്ധം മുഴുവൻ സൈന്യങ്ങളെ മാത്രമേ ബാധിച്ചിരുന്നുള്ളു. സാ
മാന്യജനങ്ങൾക്കു നാശനഷ്ടങ്ങൾ വരാതിരിക്കണമെന്നു രണ്ടു ക
ക്ഷികൾക്കും താല്പര്യമുണ്ടു. ഭരിച്ചിരുന്ന രാജാവിന്നു തന്റെ പ്രജ
കൾക്കു നാശനഷ്ടങ്ങൾ വരുന്നതിൽ വലിയ വേദനയാവും. അ
ക്രമിക്കാണെങ്കിൽ ജയിച്ചുകഴിഞ്ഞാൽ അവരെല്ലാം തന്നെ സ്വീക
രിക്കുകയും സ്നേഹിക്കുകയും വേണംതാനും. അങ്ങിനെ കേവലം
ധാർമ്മികമായിട്ടു മാത്രമല്ല തന്റെ വിജയം സഫലമാവാനും രാജ്യം
അധീനമാവാനും വേണ്ടി ആവുന്നതു അവർക്കു ദ്രോഹം കൂടാതെ ക
ഴിക്കുകയും അവരെ സഹായിക്കുകയുമായി പ്രധാനം.

ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ കയ്യേറ്റത്താലോ ബലം പ്രയോഗിച്ചോ
ഭൂമി കൈവശപ്പെടുത്തുന്നപോലെ മാത്രമായിരുന്നു അന്നത്തെ യു

ത്തം. ഭൂമി നഷ്ടപ്പെട്ടവനും കൈവശപ്പെടുത്തിയവനും അവിടെ പഴയപടി കൃഷിചെയ്യണമെന്ന കാര്യത്തിൽ അഭിപ്രായഭേദമില്ല. നിലം കേടുവരരുതെന്ന കാര്യത്തിൽ പ്രത്യേകം നിഷ്കർഷയുണ്ടു്. കൃഷി ചെയ്യാനും വിളവെടുക്കാനുമുള്ള അധികാരം കിട്ടണമെന്നും കൊടുക്കില്ലെന്നും മാത്രമെ അവർ തമ്മിൽ വാദമുള്ളു. മറിച്ചു് ഭൂമിയിൽ എന്തെങ്കിലും മാററം വരുത്തുകയോ നിലം പറമ്പാക്കുകയോ നെല്ലിനു പകരം മറെറന്തെങ്കിലും കൃഷി ചെയ്യുകയോ വേണമെന്നു പുതിയ കൈവശക്കാരനും ഉദ്ദേശമില്ലല്ലൊ. അന്നത്തെ യുദ്ധത്തിന്റെ നിലയും അത്രമാത്രമായിരുന്നു. നിലം ചീത്തയാവരുതെന്നുള്ള വിചാരംപോലെതന്നെ പ്രജകൾക്കു നാശനഷ്ടങ്ങളൊ ബുദ്ധിമുട്ടുകളൊ വരരുതെന്ന കാര്യത്തിൽ രണ്ടു കക്ഷികൾക്കും വളരെ ശ്രദ്ധയുണ്ടായിരുന്നു. അതിനാൽ രാജാക്കന്മാർക്കും പട്ടാളക്കാർക്കും മാത്രമല്ലാതെ യുദ്ധത്തിൽ സിവിലിയന്മാർക്ക വലിയ പങ്കൊന്നുണ്ടായിരുന്നില്ല. ജനങ്ങൾക്കാണെങ്കിൽ പ്രധാനമായ കാര്യം അലട്ടൊന്നും കൂടാതെ (കൊള്ളയും കവർച്ചയും മററും കൂടാതെ) സ്വൈരമായി ജീവിതം നയിക്കാറായാൽ മതി. അവരെ സംരക്ഷിക്കുന്നതു് ആരാണെന്ന പ്രശ്നം അത്ര പ്രധാനമൊന്നുമല്ല. ആരാണു് കൃഷിയിറക്കിയതെന്ന കാര്യം നിലത്തിനു വിഷയമല്ലല്ലൊ; ആരിറക്കിയാലും വിളയാതിരിക്കയുമില്ല. ആരു വന്നാലും കൊയ്തെടുക്കുകയും ചെയ്യും. ആ കാര്യത്തിൽ നിലത്തിന്നെതിർപ്പുണ്ടാവാനില്ലല്ലൊ. മറെറാരു ഉദാഹരണം പറയുകയാണെങ്കിൽ ഒരു വാടകക്കെട്ടിടത്തിൽ താമസിക്കുന്നവരെപ്പോലെയാണതു്. ഉടമസ്ഥനാരായാലും വാടകക്കാരൻ വാടക കൊടുക്കുന്നു. ജന്മിയുടെ നിലം നടത്തുന്ന കുടിയാനെപ്പോലെയേ പ്രജകൾക്കുള്ളു. ജന്മി ആരായാലും അവർ തമ്മിൽ വഴക്കൊ അവകാശത്തർക്കമൊ ഉണ്ടായാലും കുടിയാനൊന്നുമില്ല. താൻ കൊടുക്കേണ്ടതായ പാട്ടം ഉടമസ്ഥനു കൊടുക്കണം. ജന്മി മാറിയതുകൊണ്ടു് അയാൾക്കൊന്നും വരു

വാനില്ല; അതിനാൽ ആ കാൎയ്യത്തിൽ അവൎക്ക താല്പൎയ്യവുമില്ല. അതുപോലെ യുദ്ധവും സന്ധിയും മററും രാജാക്കന്മാരുടെ കാൎയ്യമാണ്. ആര ഭരിച്ചാലും നികുതി കൊടുക്കണമെന്നല്ലാതെ ആൎക്ക കൊടുക്കണമെന്ന കാൎയ്യത്തിൽ സാമാന്യജനങ്ങൾക്ക നിൎബ്ബന്ധമുണ്ടായിരുന്നില്ല. അത് രാമവൎമ്മനായാലും മൂത്ത ഏറാടിയായാലും അവൎക്കൊക്കപോലെയാകുന്നു; രാജാവിനുള്ള അത്തരം അവകാശങ്ങൾ കൊടുക്കാൻ അവരെപ്പോഴും ഒരുക്കവുമാണ്. ഇതായിരുന്നു അന്നത്തെ യുദ്ധത്തിന്റെ നില.

യുദ്ധത്തിന്റെ ഉദ്ദേശത്തിലും അന്നും ഇന്നുമായി വളരെ അന്തരമുണ്ട്. യുദ്ധത്തിൽ തോററ രാജാവിനെക്കൊന്ന്—അഥവാ രാജ്യഭ്രഷ്ടനാക്കുകയോ ജയിലിലിടുകയോ ചെയ്തിട്ട്—ആ രാജ്യത്തെ തന്റെ രാജ്യത്തോട ചേൎക്കുക എന്നൊരാശയവും അന്നുണ്ടായിരുന്നില്ല. തന്റെ മേലധികാരത്തെ സമ്മതിക്കുകയേ വേണ്ടു; അതിനു അവസ്ഥാനുസരണം കപ്പം കൊടുത്താൽ മതി. അതിനു കൂട്ടാക്കാത്തയാൾ അയാളെ ഓടിക്കുകയോ കൊല്ലുകയോ ചെയ്യേണ്ടിവന്നാൽതന്നെ തന്റെ കീഴിൽ പിന്നത്തെ അവകാശിയെയോ മററാ അവിടെ വാഴിക്കയല്ലാതെ ആ രാജ്യത്തെ തന്റെ രാജ്യത്തോട ചേൎക്കുന്ന പ്രശ്നമുണ്ടായിരുന്നില്ല. ശ്രീരാമൻ രാവണനിഗ്രഹം ചെയ്തതിനു ശേഷം ലങ്കയിൽ വിഭീഷണനെ രാജാവാക്കി വാഴിക്കയല്ലേ ചെയ്തുള്ളു? ഇതിനെത്രയെങ്കിലും പുരാണങ്ങളിൽ തെളിവുണ്ട്. ധൎമ്മപുത്രരുടെ രാജസൂയത്തിനു അൎജ്ജുനൻ ദിഗ്ജയം ചെയ്തുവല്ലോ. ഓരോ രാജ്യത്തും ചെന്നു പോരിനു വിളിക്കും, യുദ്ധത്തിനു വന്നവരോട എതിൎത്തു തോല്പിച്ച് കപ്പം വാങ്ങും. കഴിവില്ലാത്തവർ യുദ്ധത്തിനൊരുമ്പെടാതെ എന്തെങ്കിലും കാഴ്ചവെച്ച് ധൎമ്മപുത്രരുടെ മേൽക്കോയ്മസ്ഥാനം സമ്മതിക്കും; ശക്തന്മാരെ യുദ്ധത്തിൽ തോല്പിക്കുകയും വീണ്ടും അവിടെത്തന്നെ വാഴിച്ചു വളൎത്തിക്കൊണ്ടുവരികയും

ചെയ്തു. ശ്രീരാമൻതന്നെ ബാലിയെ നിഗ്രഹിച്ചു് സുഗ്രീവനെ വാഴിക്കുകയല്ലെ ചെയ്തതു്? കാളിദാസന്റെ രഘുവംശത്തിൽ രഘുവിന്റെ ദിഗ്ജയം വൎണ്ണിക്കുന്നതിൽ ഒരിടത്തു് ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. "ആ (ബംഗാളിലെ) രാജാക്കന്മാരെ ആദ്യം യുദ്ധത്തിൽ തോല്പിച്ചു് രാജ്യഭ്രഷ്ടരാക്കുകയും, പിന്നീടു് ധനധാന്യാദികളെ കാഴ്ചവെച്ചു് കാല്ക്കൽ വന്നു നമസ്കരിച്ചപ്പോൾ (കൃഷിക്കാർ ആദ്യം ഞാറു പറിച്ചതിനുശേഷം വീണ്ടും നട്ടുവളൎത്തുന്ന നെൽച്ചെടിപോലെ) അവരെ രാജ്യത്തു വാഴിച്ചു് വീണ്ടും രാജാക്കന്മാരാക്കുകയും ചെയ്തു.*" എന്താണിതു് തെളിയിക്കുന്നതു്? തന്റെ മേലധികാരത്തെ സ്വീകരിച്ചു കീഴടങ്ങിയാൽ മാത്രം മതിയെന്നാണല്ലൊ അതു്.

എതിരാളിയെ തടവുകാരനാക്കിപ്പിടിക്കുന്നതിനും എന്നാൽ പിന്നെ എപ്പോഴെങ്കിലും തോൽവി സമ്മതിച്ചു് മാപ്പു ചോദിച്ചാൽ വിട്ടയച്ചുകൊള്ളണം; അയക്കാതിരിക്കുന്നതു് അധൎമ്മമാകുന്നു. വടക്കെഇന്ത്യയിലെ ഒരു രാജാവു് യൂറോപ്യന്മാരുമായുണ്ടായ ഒരു യുദ്ധത്തിൽ ജയിക്കുകയും, ശത്രുക്കളിൽ പ്രധാനിയെപ്പിടിച്ചു ജയിലിലിടുകയും ചെയ്തു. ജയിലിൽ കിടക്കുന്നവൻ അടിമയായെന്നൎത്ഥമാണല്ലൊ. അടിമകളെ രക്ഷിക്കേണ്ടതായ ഭാരം യജമാനനുണ്ടു്. അതിനു പുറമെ ശത്രുവായിരുന്നാലും ശരി, ജയിലിലിടുകയും മാപ്പപേക്ഷിക്കുകയും ചെയ്താൽ വിട്ടയക്കണമെന്നു ഭാരതീയരുടെ രാജധൎമ്മമാകുന്നു. അയാൾ മാപ്പിന്നപേക്ഷിക്കുകയും, തന്റെ രാജധൎമ്മമനുസരിച്ചു് അയാളെ രാജാവു് വിട്ടയക്കുകയും ചെയ്തു. രാജാവിന്റെ ബലമെല്ലാം ആ യുദ്ധത്തിൽ അയാൾക്കു നല്ലവണ്ണം മനസ്സിലായല്ലൊ. അയാൾ ഉടനെ രാജ്യത്തു ചെ

---

* ആപാദപത്മപ്രണതാഃ കലമാ ഇവ തേ രഘും
ഫലൈഃ സംവൎദ്ധയാമാസുരുത്ഖാതപ്രതിരോപിതാഃ
—രഘുവംശം, 4-ാം സൎഗ്ഗം, 37-ാം ശ്ലോകം.

ന്നു് അദ്ദേഹത്തെ കീഴടക്കാൻ വേണ്ടിടത്തോളമുള്ള സൈന്യങ്ങളെയും കൊണ്ടുവന്നു യുദ്ധം ചെയ്യുകയും അവര രാജാവിനെ പ്പിടിച്ചു ജയിലിലിടുകയും ചെയ്യുമത്രെ. ഈ ചരിത്രം നെഹ്റുവിന്റെ ഏതോ ഒരു പ്രസ്താവനയിൽ വായിച്ചതായിട്ടാണ് ഓർമ്മ; ഒരു സമയം അദ്ദേഹത്തിന്റെ 'ലോകചരിത്രാവലോകത്തിൽ' നിന്നാവാമെന്നു തോന്നുന്നു.

പണ്ടത്തെ യുദ്ധത്തിന്റെ നില ഇതായിരുന്നതിനാൽ യുദ്ധം ചെയ്യുന്ന സ്ഥലംതന്നെ അധികമാൾ നാശനഷ്ടങ്ങൾക്കിടയാവാത്ത സ്ഥലത്താക്കുവാൻ രണ്ടു കൂട്ടരും ശ്രദ്ധിക്കുക പതിവാണ്. കാരണം യുദ്ധം ജയിക്കുവാൻ സൈന്യങ്ങളെ മാത്രം തോല്പിച്ചാൽ മതി; പ്രജകൾക്കതിൽ യാതൊരു പങ്കുമില്ല എന്നതുതന്നെ. സാക്ഷാൽ മാരകയുദ്ധം നടത്തിയതുതന്നെ അതിന്നായി പ്രത്യേകം നിശ്ചയിച്ച യുദ്ധക്കളത്തിൽവെച്ചു മാത്രമാണെന്നു അറിയാമല്ലോ. ഒരുപക്ഷെ അടുത്ത പ്രദേശംതന്നെ യുദ്ധക്കളമാണെന്നു വരാം. എന്നാലും നാട്ടുകാർ അതിലൊന്നും പങ്കെടുക്കാതെയും യാതൊരു ഭയവും കൂടാതെയും പതിവുപോലെ ശാന്തന്മാരായി ദിനകൃത്യങ്ങൾ നിർവ്വഹിച്ചിരുന്നതേയുള്ളൂ; നിർവ്വഹിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു.

കേരളത്തിൽ ആദ്യകാലത്തെല്ലാം അമ്പലങ്ങൾക്ക വലിയ അധികാരങ്ങളുണ്ടായിരുന്നു. അങ്ങിനെയല്ല പറയേണ്ടതു്; അമ്പലങ്ങളാണ ഭരണം നിർവ്വഹിച്ചിരുന്നതെന്നാകുന്നു. ദേശഭരണവും, ക്രമത്താലെ ഗ്രാമഭരണവും, തളിയാതിരിഭരണവും, കേരളഭരണവും, പെരുമാൾഭരണവും സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടു. പെരുമാൾഭരണകാലത്തു മാത്രമല്ല അതിനു ശേഷം രാജഭരണം വന്ന കാലങ്ങളിലും അമ്പലങ്ങളും രാജാക്കന്മാരും തമ്മിൽ എതിർപ്പില്ലാതെ യോജിച്ചുകൊണ്ടുതന്നെ ഭരണം നടത്തിപ്പോന്നു. ക്ഷേത്രാധികാരികൾ യോഗംകൂടി പരസ്യമാക്കുന്ന തീർപ്പുകൾ രാജാക്കന്മാർ നടപ്പിൽ വരുത്തുകയേ അന്നൊക്കെ ചെയ്തിരുന്നുള്ളൂ; മാത്രമല്ല ക്ഷേത്രങ്ങളുടെ അ

ധികാരശക്തി കാരണം അവരുടെ ഹിതമറിഞ്ഞല്ലാതെ അതിന്നെ
തിരായി രാജാക്കന്മാർ ഒന്നും ചെയ്തിരുന്നില്ല. കാലക്രമത്തിൽ രാ
ജാക്കന്മാരുടെ അധികാരമോഹവും ശക്തിയും വൎദ്ധിച്ചുതുടങ്ങി.
അപ്പോഴാണു അവർ തമ്മിൽ ഏററുമുട്ടലുകളുണ്ടായിത്തുടങ്ങിയതു്.
ആദ്യകാലത്തു ക്ഷത്രിയരാജാക്കന്മാർ—അഥവാ സാമന്തരാജാക്ക
ന്മാരും—മാത്രമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളുവെങ്കിലും രാജശക്തി കുറഞ്ഞ
രാജ്യങ്ങളിൽ—പ്രത്യേകിച്ചു് നാടുവാഴികളും സൈന്യാധിപന്മാ
രും മററുമായ നായന്മാർ പ്രബലന്മാരായിത്തീൎന്ന പ്രദേശങ്ങ
ളിൽ—ക്ഷേത്രങ്ങളും അവരും തമ്മിൽ ഏററുമുട്ടലുകളുണ്ടായി.
14-ാം നൂററാണ്ടിൽ സുപ്രസിദ്ധമായ തൃക്കണാമതിലകം നശിച്ച
തു് ഇതിന്നൊന്നാന്തരം ഉദാഹരണമാകുന്നു.

അങ്ങിനെ അമ്പലങ്ങളും രാജശക്തിയും തമ്മിൽ പല സ്ഥ
ലത്തും ഏററുമുട്ടലുകൾ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടാവണം. ക്ഷേത്രഭരണം ചോ
വുകയും രാജാക്കന്മാർ തമ്മിൽ ക്ഷേത്രങ്ങൾക്കുവേണ്ടി സഹായിക്കു
കയും ചെയ്തല്ലാതെ അപ്പോഴും രാജ്യത്തിനുവേണ്ടി കേരളരാജാക്ക
ന്മാർ തമ്മിൽ യുദ്ധവും കലഹവും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. എല്ലാം രാജാ
ക്കന്മാരും കേരളസന്താനങ്ങളാണു്; കേരളം നന്നാവുക മാത്രമാ
യിരുന്നു എല്ലാവരുടെയും ഉദ്ദേശം.

കേരളരാജാക്കന്മാർ തമ്മിൽ യുദ്ധവും കലഹവും ആരംഭിച്ച
തു് വിദേശികളുടെ വരവു മുതല്ക്കാകുന്നു. അതിനു മുമ്പു കിഴക്കൻ
രാജ്യങ്ങളിൽനിന്നുള്ള ആക്രമണം മാത്രമെ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളു; അ
ല്ലാതെ ഇവിടത്തെ രാജാക്കന്മാർ തമ്മിൽ യുദ്ധമുണ്ടായിട്ടില്ല. അ
ക്കാലത്തു വന്ന പല വിദേശസഞ്ചാരികളും ഇവിടെ വന്നതിനു
ശേഷം, ഇവിടത്തെ സ്ഥിതിഗതികളെക്കുറിച്ചും സാമുദായികസ
മ്പ്രദായങ്ങളെപ്പററിയും അവൎക്കു മനസ്സിലാക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞ
ടത്തോളം എഴുതിവെച്ചിട്ടുണ്ടു്. അവരാരുംതന്നെ ഇവിടത്തെ രാ
ജാക്കന്മാർ തമ്മിൽ യുദ്ധമോ കലഹമോ ഉണ്ടായതായി പറഞ്ഞിട്ടി

ല്ല. എത്രയോ നിസ്സാരമായ പല സംഗതികളേയും അവർ കണ്ടു പിടിച്ചെഴുതിയ സ്ഥിതിക്കു ഇവിടെ യുദ്ധമുണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിൽ അതു് അവരുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ പെടാതിരിക്കുവാനും, അതിനെപ്പററി രേഖപ്പെടുത്താതിരിക്കുവാനും കാരണമില്ല. അതിനാൽ വിദേശിയർ വരുന്നതിനു മുമ്പും, അവർ വന്ന ആദ്യകാലങ്ങളിലും ഇവിടെ രാജാക്കന്മാർ തമ്മിൽ യുദ്ധമേ ഉണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നും, അവരുടെ പ്രേരണ ഒന്നുകൊണ്ടു മാത്രമാണു് ഇവിടെ യുദ്ധമുണ്ടായതെന്നും വിശ്വസിക്കാതെ തരമില്ല. 14-ാം നൂററാണ്ടിന്റെ പൂർവ്വാർദ്ധത്തിൽ കേരളം സന്ദർശിച്ച പ്രസിദ്ധ ലോകസഞ്ചാരിയായ അബ്ദു അബ്ദുല്ല മുഹമ്മദ് ഇബ്നു അബ്ദുല്ല അഥവാ ഇബ്നു ബത്തൂത്ത തന്റെ യാത്രാവിവരണത്തിൽ ഇങ്ങനെ പ്രസ്താവിക്കുന്നു.* "...മുലൈബാറിലെ (മലബാറിലെ) രാജാക്കന്മാരുടെ ഇടയിൽ യാതൊരു തരത്തിലുള്ള പിണക്കമോ യുദ്ധമോ ഉണ്ടാകാറില്ല. ശക്തനു അശക്തനെ ആക്രമിക്കണമെന്നുള്ള മോഹമില്ല. വലിപ്പച്ചെറുപ്പം അവരിൽ യാതൊരു അധമത്വബോധവും സൃഷ്ടിക്കുന്നില്ല."

വിദേശിയർക്കു കേരളോല്പന്നങ്ങളായ ഏലം, കുരുമുളകു്, കലക്കൊമ്പു മുതലായ നല്ല സാധനങ്ങൾ കുറഞ്ഞ വിലയ്ക്കു കിട്ടണം. അതു മാത്രമായിരുന്നുവല്ലോ അവരുടെ ലക്ഷ്യം. ആ ലക്ഷ്യം സാധിക്കുന്നതിനു പററിയ രാജാക്കന്മാരെ അവർ പ്രീതിപ്പെടുത്താനും പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കാനും തുടങ്ങി. അതു ആ രാജാക്കന്മാർ കൂടുതൽ ബലമുണ്ടാക്കാൻ കാരണമായി. അതു സ്വാഭാവികം മാത്രമാണല്ലോ. ആ ഒരു കാരണംകൊണ്ടുതന്നെ അയൽവക്കക്കാരായ രാജാക്കന്മാർക്കു് ആ രാജാവിന്റേയും, അദ്ദേഹത്തെ സഹായിക്കുന്ന ആ വിദേശിയരുടെയും നേരെ അസൂയ തുടങ്ങി. കേരളോല്പന്നങ്ങൾ വിററു്

* കേരളം അറുനൂറു കൊല്ലം മുമ്പു്—വിവർത്തനം: വേലായുധൻ പണിക്കശ്ശേരി—പേജ്: 28, 29.

വിദേശികളിൽനിന്നു ഇതുവരെ പ്രതീക്ഷിച്ചുപോലും ചെയ്യാത്ത വിധത്തിൽ വരുമാനമുണ്ടായിത്തുടങ്ങിയപ്പോൾ അയൽരാജാക്കന്മാൎക്കും അതിൽ ആശ ജനിച്ചു. ആദായം അധികമായികിട്ടിയിരുന്ന രാജാക്കന്മാരെ വിദേശികൾ സഹായിച്ചുകയും, അവരെ പ്രീതിപ്പാനായി അയൽരാജാക്കന്മാരോടു എതിൎക്കുന്നതിൽ പങ്കുചേരുകയും ചെയ്തു. മാത്രമല്ല തങ്ങളുടെ ബന്ധുവായ രാജാവു് വിദേശങ്ങൾ ആദായവിഷയത്തിൽ തന്നിഷ്ടനായിരുന്നാൽ അയൽരാജ്യം ആ രാജ്യത്തോടു ചേൎക്കയോ, അഥവാ ആ രാജ്യത്തിന്റെ വിസ്തൃതി വൎദ്ധിപ്പിയ്ക്കയെങ്കിലുമോ ചെയ്യുന്നതു തങ്ങൾക്കു ഗുണമാകുമെന്നും അവർ കണ്ടിരിക്കും. ക്രമേണ പോൎത്തുഗീസുകാരും ഡച്ചുകാരും ഫ്രഞ്ചുകാരും ഇംഗ്ലീഷുകാരും മററുമായ വിദേശികളുടെ വരവായി. പിന്നത്തെക്കഥ പറയാനുണ്ടോ! അവർ തമ്മിലും അവർ മുഖേന രാജാക്കന്മാർ തമ്മിലും എപ്പോഴും കലഹവും യുദ്ധവുമായി എന്നേ പറയേണ്ടു. ഗാമയെത്തുടൎന്നു ആൽവാരിസ്കബ്രാൾ, ആൽബൂക്കൎക്ക്, പച്ചിക്കോ മുതലായ പോൎത്തുഗീസുകാർ ഇവിടത്തെ രാജാക്കന്മാരുമായി (പ്രത്യേകിച്ചു കൊച്ചിയും സാമൂതിരിയും തമ്മിൽ) നടത്തിയ യുദ്ധങ്ങൾക്കു കണക്കില്ല. അങ്ങിനെ വിദേശികളുടെ ആദായക്കൊതിയും, ആദായം കിട്ടാനായി അവർ പ്രയോഗിച്ചിരുന്ന സന്ധിവിഗ്രഹാദി തന്ത്രങ്ങളും, തങ്ങളുടെ വിരോധങ്ങൾക്കു വിദേശികൾ നല്ല കരുവോളമാണെന്നു വന്നപ്പോൾ രാജാക്കന്മാൎക്കു അവരെ സ്വാധീനിപ്പാനുള്ള ആഗ്രഹവും മററും കാരണമായിട്ടാണു് കേരളത്തിലെ രാജാക്കന്മാർ തമ്മിൽത്തന്നെ യുദ്ധമാരംഭിച്ചതു്; അതിനു മുമ്പു് അവർ തമ്മിൽ അങ്ങിനെ ഒരു സമ്പ്രദായമേ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല.

ഇങ്ങിനെ വിദേശികളുടെ ആധിപത്യം കാരണം രാജാക്കന്മാർ രാജ്യക്കൊതിയന്മാരായിത്തീൎന്നു. അധികാരമോഹികളായ

രാജാക്കന്മാർ തമ്മിൽ മത്സരിച്ചുതുടങ്ങിയതോടെ ആശയങ്ങളെ-
ല്ലാം പ്രാദേശികമായി സങ്കോചം പ്രാപിച്ചു; സാർവ്വത്രികമായ
കേരളചിന്തയും ഒന്നാവും അസ്തമിക്കുകയും ചെയ്തു. അത്തരം മ-
ത്സരങ്ങളുടെ ഭവിഷ്യത്തുക്കളിലൊന്നാണു പന്നിയൂർഗ്രാമക്കാരുടെ അ-
ധഃപതനം കുറിക്കുന്നതു്. അന്നത്തെ സാമൂതിരി വലിയ ശക്തി-
യെ പ്രാപിച്ചിരുന്നു. പന്നിയൂർഗ്രാമക്കാർ (ഗ്രാമക്കാരും) അദ്ദേഹ-
ത്തിന്റെ ആജ്ഞയെ എതിർത്തു. ഒരുപക്ഷേ അദ്ദേഹത്തിന്റെ
ആജ്ഞ അധികാരമോഹംകൊണ്ടു് മാത്രമുണ്ടായതാവാനും വിരോധ-
മില്ല. ഇവിടെ പ്രശ്നം അതല്ല. ഗ്രാമക്ഷേത്രവും സാമൂതിരിയും ത-
മ്മിലുള്ള മത്സരത്തിന്റെയും എതിർപ്പിന്റെയും ഫലമായിട്ടാണു്
അവരെ നശിപ്പിച്ചതു്.

ഇതുകൊണ്ടു് ഒരു സംഗതി മനസ്സിലാക്കണം. പന്നിയൂർഗ്രാ-
മക്കാർ — പന്നിയൂരമ്പലം — സാമൂതിരിയുമായുണ്ടായ ഏറ്റുമുട്ട-
ലിൽ അമ്പേ തോററുവെങ്കിലും സാമൂതിരിയെ എതിർക്കുകയും ഏ-
റ്റുമുട്ടുകയും ചെയ്യത്തക്ക ശക്തി അന്നും അവർക്കുണ്ടായിരുന്നുവെ-
ന്നുള്ളതാണതു്. ഏതാണ്ടൊക്കെ സമബലന്മാരല്ലാതെ ആരും
ആരോടും നേരിടുകയില്ല. പുലിയും പുലിയും തമ്മിൽ എതിർത്തേ-
ക്കും; മറിച്ചു് ഓടിയൊളിക്കുന്നതല്ലാതെ പശു പുലിയോടു് ഒരിക്ക-
ലും എതിർക്കാൻ ശ്രമിക്കുകയില്ലല്ലോ. ആ ഗ്രാമക്കാർ അമ്പേ
തോൽക്കുകയാണുണ്ടായതെങ്കിലും അതു തെളിയിക്കുന്നതു അത്രയും
പക വീട്ടത്തക്ക ശക്തി എതിർപ്പിന്നുണ്ടായി എന്നാണല്ലോ. യുദ്ധ-
മായാൽ ഒരു കക്ഷി തോൽക്കാതെ തരമില്ലെന്നു തീർച്ചയാണ്. ഇവി-
ടെ തോൽവി പററിയതു ഗ്രാമക്കാർക്കാണെന്നേ ഉള്ളൂ. അവരുടെ
എതിർപ്പിന്നുണ്ടായിരുന്ന ശക്തിയെയാണതു തെളിയിക്കുന്നതു്.

അടുത്ത കഥ തൃശ്ശൂർഗ്രാമക്കാരുടേതാണു്. അതും ഒരുവിധം
രാഷ്ട്രീയംതന്നെയാണു്. * അവർ ചെയ്തതു ശത്രുപക്ഷത്തിൽ

ചെന്ന് അവരെ സ്സഹായിയ്ക്കയാണല്ലോ. എന്നുവെച്ചാൽ കൊച്ചി രാജ്യത്തെ പ്രജകളായിരുന്നുകൊണ്ടു ശത്രുവായി ആക്രമിച്ചുവന്ന സാമൂതിരിപ്പാട്ടിലെ സഹായിച്ചുവെന്നർത്ഥം. അപ്പോൾ ഒടുവിൽ വിജയിച്ച കൊച്ചിത്തമ്പുരാൻ അതിനു പകരംവീട്ടി; അതു സ്വാഭാവികമാണല്ലോ. ആ കയറ്റത്തിനു സാമൂതിരിപ്പാട്ട് മാപ്രാണം വരെ പിടിച്ചടക്കി. ആ പ്രദേശം പെരുവനം ഗ്രാമത്തിന്റെ ഏതാണ്ടു തെക്കെ അററമാകുന്നു. ശുകപുരം പെരുവനം മുതലായ ഗ്രാമക്കാരെ ആ ആക്രമണകാലത്തു സാമൂതിരിപ്പാടാവട്ടെ, തിരികെപ്പിടിച്ചശേഷം കൊച്ചിത്തമ്പുരാനാവട്ടെ യാതൊരു ദ്രോഹവും ചെയ്തിട്ടില്ല. കാരണം ഞാൻ മുമ്പു പറഞ്ഞ കാണക്കുടിയാനെപ്പോലെ അവരെല്ലാം തങ്ങളുടെ വൈദികകാര്യങ്ങളിൽ ഏർപ്പെട്ടു ജീവിയ്ക്കുകയും യുദ്ധകാര്യങ്ങളിലിടപെടാതെ ഉദാസീനതയോടെ വർത്തിയ്ക്കുകയും മാത്രമെ ചെയ്തുള്ളുവെന്നതുതന്നെ.

ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ പണ്ടുകാലത്ത് കേരളരാജാക്കന്മാർ തമ്മിൽ യുദ്ധമുണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നും, വിദേശികളുടെ വരവിനു ശേഷമേ അവർ തമ്മിൽ യുദ്ധമാരംഭിച്ചിട്ടുള്ളുവെന്നും, യുദ്ധമുണ്ടായാൽ തന്നെ പട്ടാളക്കാർക്കും യുദ്ധത്തെ സ്സഹായിയ്ക്കുന്നവർക്കും മാത്രമെ നാശനഷ്ടങ്ങളുണ്ടായിരുന്നുള്ളുവെന്നും, സാമാന്യജനങ്ങളെല്ലാം യുദ്ധത്തിൽ പങ്കുചേരാതെ നിത്യ-നൈമിത്തികങ്ങളായ കൃത്യങ്ങളിൽ സാധാരണപോലെ വ്യാപൃതരായി കഴിയുക മാത്രമേ ചെയ്തിരുന്നുള്ളുവെന്നും, അവർക്ക് യാതൊരു ബുദ്ധിമുട്ടുകളും നാശനഷ്ടങ്ങളും അനുഭവിയ്ക്കേണ്ടിവന്നിരുന്നില്ലെന്നുമാകുന്നു.

—:0:—

* ഈ സംഭവം 'എന്റെ സ്മരണകൾ' ഒന്നാം ഭാഗത്തിൽ വിവരിച്ചിട്ടുണ്ട്.

൧ ജയിലുകളില്ല

ബ്രിട്ടീഷുഭരണം കേരളത്തിൽ സ്ഥാപിക്കുന്നതുവരെ ഇവിടെ ജയിലുകളെന്ന ഏർപ്പാടെ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. പെരുമാക്കന്മാരുടെ രാജധാനി തിരുവഞ്ചിക്കുളത്തായിരുന്നുവെന്ന പ്രസിദ്ധമാണല്ലോ. തെക്കൻരാജാക്കന്മാരുടെ പഴയ രാജധാനികൾ തിരുവനന്തപുരം പത്മനാഭപുരം മുതലായ സ്ഥലങ്ങളിൽ ഇന്നും കാണുന്നുണ്ട്. തൃപ്പൂണിത്തുറ കൊച്ചി എന്നിവിടങ്ങളിൽ കൊച്ചി രാജാക്കന്മാരുടെയും, കൊടുങ്ങല്ലൂരും കോഴിക്കോട്ടും മററും സാമൂതിരിമാരുടെയും പഴയ രാജധാനികളുണ്ട്. മാത്രമല്ല ചിറയ്ക്കൽ കടത്തനാട് നീലേശ്വരം കോട്ടയം മുതലായ രാജാക്കന്മാരുടെ പഴയ രാജധാനികൾ ഇപ്പോഴും ഇല്ലാതായിട്ടില്ല. ശത്രുക്കൾ വളഞ്ഞാൽ രാജാക്കന്മാർക്ക് ഒളിച്ചിരിക്കുവാനുള്ള നിഗൂഢസ്ഥലങ്ങളും, കോട്ടയിൽ നിന്നു പുറത്തു കടക്കാനുള്ള ഗുഹാമാർഗ്ഗങ്ങളും മററുമല്ലാതെ കുററക്കാരെ പാർപ്പിക്കുവാനുള്ള ജയിലുകൾ ഒരു സ്ഥലത്തും ഉണ്ടായിരുന്നതായി കാണുന്നില്ല; ഉണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിൽ അവയുടെ അവശിഷ്ടങ്ങളെങ്കിലും കാണേണ്ടിയിരുന്നു. കിഴക്കൻജില്ലകളിലാവട്ടെ തഞ്ചാവൂർ തൃച്ചിനാപ്പിള്ളി മുതലായ സ്ഥലങ്ങളിൽ കാണുന്നുമുണ്ട്. പണ്ടുകാലത്ത് ഇവിടെ ജയിലുകളുണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നാണു തെളിയിക്കുന്നത്. കാരണം ഇവിടെ അതിന്റെ ആവശ്യമില്ലായിരുന്നുവെന്നുതന്നെയാകുന്നു. ബ്രിട്ടൻ വന്നതിനു ശേഷമേ ഇവിടെ ജയിലുകളുടെ ആവശ്യം വന്നിട്ടുള്ളു. ഞാനിങ്ങിനെ പറയുമ്പോൾ ഇന്നത്തെ പരിതസ്ഥിതിയിൽ ജീവിക്കുന്ന ജനങ്ങൾക്ക് അതു വിശ്വസിക്കുവാനോ വിചാരിക്കുവാൻപോലുമോ സാധിക്കയില്ലെന്ന എനിക്കറിയാം. എന്നാൽ ഒരു കാര്യം മനസ്സിലാക്കണം. അതെന്തെന്നാൽ അതു കേവലം അസംഭാവ്യമോ അസാധ്യമോ അല്ലെന്നും, അതിങ്ങിനെയായിരുന്നുവോ എന്നോ അറിയാനുള്ളതാണെന്നുമാകുന്നു. ഒരു രാജ്യത്ത്—അല്ലെങ്കിൽ

ഒരു കാലത്തു്—ഭക്ഷണം (അതു ചപ്പാത്തിയോ ചോറോ മാംസമോ മറ്റൊന്നെങ്കിലുമോ ആകട്ടെ) കൂടാതെയാണ ജീവിച്ചിരുന്നതെന്ന പറഞ്ഞാൽ അതു അസംഭവവും അസാധ്യവുമാണെന്ന തീൎമാനിയ്ക്കാം. എന്നാൽ ഒരു രാജ്യക്കാരെല്ലാം—അല്ലെങ്കിൽ ഒരു കാലത്തെ ജനങ്ങളെല്ലാം—കളവോ വഞ്ചനയോ ചെയ്യാത്തവരും സത്യസന്ധന്മാരുമാവുക എന്നതു അസംഭാവ്യമല്ല; പ്രയാസമുള്ളതാണെങ്കിലും അങ്ങിനെ ആയേയ്ക്കാവുന്നതാണ്; അങ്ങിനെയായിരുന്നുവോ എന്ന അന്വേഷിയ്ക്കേണ്ടതുള്ളൂ. കളവും വഞ്ചനയും ചതിയും നിറഞ്ഞതാണിന്നത്തെ പരിതസ്ഥിതി. അതുമായി മാത്രം പരിചയപ്പെടുകയും, അതിൽതന്നെ ജനിച്ചു വളൎന്നു ജീവിയ്ക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ഇന്നത്തെ തലമുറക്കാൎക്ക അങ്ങിനെയൊരവസ്ഥയുണ്ടായിരുന്നതാണോ ഉണ്ടാകാവുന്നതാണോ വിശ്വസിയ്ക്കാൻ കഴികയില്ലെന്ന ഞാൻ സമ്മതിയ്ക്കുന്നു. എന്നാൽ അതുമാത്രമല്ലാതെ ഇവർ വിശ്വസിയ്ക്കാത്തതുകൊണ്ടുമാത്രം പരമാൎത്ഥം മറിച്ചാണെന്ന വരുന്നതല്ലല്ലൊ. അതിന്ന ചില തെളിവുകളെക്കാണിയ്ക്കുന്നു.

പല അമ്പലങ്ങളിലേയും കഴകക്കാൎക്ക് ജീവിതവൃത്തിയ്ക്കു—കഴകവൃത്തിയ്ക്കു—വേണ്ടിടത്തോളമുള്ള വസ്തുക്കൾ കൈവശം കൊടുത്തതായി കാണാം. സമുദായം—മാനേജർ—കുടിയാന്മാരിൽ നിന്ന നെല്ലും പണവും—പാട്ടമെന്നൎത്ഥം—പിരിച്ച് ദേവസ്വം ആപ്പീസിൽ സൂക്ഷിയ്ക്കുന്നു. പിന്നെ യഥാകാലം നെല്ലു കുത്തി അരിയാക്കി വെയ്ക്കുന്നു, നിശ്ചയപ്രകാരം നിവേദ്യത്തിനുള്ള അരിയളന്ന ശാന്തിക്കാരൻ പക്കൽ ഏല്പിയ്ക്കുന്നു, ശാന്തിക്കാരനാകട്ടെ അതു വെച്ച് പൂജകഴിച്ച് കഴകക്കാൎക്ക് കൊടുക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ശരിയ്ക്കുള്ള നടവടി ഇങ്ങിനെയായാണല്ലൊ. എന്നാൽ ചിലർ കുത്തിയ്ക്കാതെ നേരിട്ട കഴകക്കാൎക്ക മാസംതോറും (യഥാകാലം) നെല്ലുതന്നെ അളന്ന കൊടുക്കാറുണ്ട്. അപ്പോഴും നെല്ലു കുത്താനായി അളന്നുകൊടുക്കുക, കുത്തിയ അരി അളന്ന മേടിയ്ക്കുക, പിന്നെ ശാ

ന്തിക്കാരൻ പകൽ അളന്നൊപ്പിക്കുക എന്നീ പണികളെല്ലാം ലാഭ
മായി. കഴകക്കാർ ആ കുത്തുകൂലി കിട്ടുകയും ചെയ്യും. മാത്രമ
ല്ല അതിനു വേണ്ടിടത്തോളമുള്ള വസ്തുതന്നെ കഴകക്കാർക്ക് കൈവ
ശം കൊടുത്തിട്ടുള്ളതു് അപൂർവ്വമല്ല. അപ്പോൾ കുടിയാനവന്മാ
രിൽനിന്നു നെല്ലു പിരിക്കുന്നതായ ഭാരവുമില്ലാതായി. കഴകക്കാ
ർക്കാണെങ്കിൽ ആ കൃഷിയിൽനിന്നുള്ള ആദായം അനുഭവിക്കുകയും
ചെയ്യാം. ഇതുകൊണ്ടു് തെളിയുന്നതെന്തെന്നാൽ അക്കാലത്തു്
ആ കഴകക്കാർക്കുണ്ടായിരുന്ന വിശ്വാസ്യതയും സത്യസന്ധതയുമാ
കുന്നു. വാസ്തവത്തിൽ അവർ അത്യന്തം ഈശ്വരവിശ്വാസമുള്ള
വരും ഭക്തന്മാരുമാകുന്നു. പ്രതിഫലം—ഉപജീവനം—കിട്ടിയില്ലെ
ങ്കിൽക്കൂടി സ്വധർമ്മമെന്ന നിലയ്ക്കു കഴകപ്രവൃത്തിയെടുക്കുവാൻ അ
വർ തയ്യാറാണു്; മാത്രമല്ല അതു ചെയ്യാതിരിക്കുവാൻ അവർക്കു സാ
ദ്ധ്യമല്ലെന്നാണു പറയേണ്ടതു്. അതുകൊണ്ടു വസ്തുതന്നെ കൊടു
ത്താൽ ദേവസ്വക്കാർക്കു അത്രയും ജോലി കുറയുകയും കഴകക്കാർക്കു
സൗകര്യം കൂടുകയും മാത്രമേയുള്ളു. അവരുടെ പ്രവൃത്തിയിൽ യാ
തൊരു ന്യൂനതയും ഉദാസീനതയും വരുന്നതല്ല. ഈ സമ്പ്രദായം
കൊണ്ടു് അതല്ലെ തെളിയുന്നതു്? കാലാന്തരത്തിൽ അതുകൊണ്ടു
വന്നുകൂടിയ ഫലമാകട്ടെ ഒരു പിടി അരി മാത്രം നിവേദ്യം വെയ്ക്കു
വാൻ അമ്പലത്തിൽ കൊടുക്കുകയും, ബാക്കി നല്ല പുഴുങ്ങൽച്ചോ
റുണ്ടാക്കി ഊണു കഴിക്കുകയുമായിപ്പരിണമിച്ചതുമാകുന്നു. അതി
ന്റെ കാരണം ഉദ്ദേശത്തിന്റെയും നടപടിയുടെയും പിഴയല്ല, വേ
ണ്ടതുപോലെ മേൽനോട്ടം വഹിക്കാത്തതിനാൽ ദുഷിച്ചുപോയ
തിന്റെ ഫലമാകുന്നു. അക്കാലത്തു് അവരെല്ലാം സത്യസന്ധന്മാ
രായിരുന്നുവെന്നും കേവലം ഉപജീവനാർത്ഥമായിട്ടല്ല, മതപരമായ ഈ
ശ്വരഭജനവും സ്വധർമ്മവുമെന്ന നിലയ്ക്കു ഭക്തിയോടുകൂടിയാണു
ആ കാര്യം അവർ നിർവ്വഹിച്ചിരുന്നതെന്നുമാണു് അതു് തെളിയി
ക്കുന്നതു്. മേൽനോട്ടം ചെയ്യാതെ ഇപ്പോൾ ദുഷിച്ചതിന്റെ കാ

രണ്ടും അക്കാലത്തു് (അടുത്തകാലം വരെ) മേൽനോട്ടം വഹിക്കേണ്ടതായ ആവശ്യമില്ലാതിരുന്നതിനാലാണെന്നു വ്യക്തമാകുന്നുണ്ടു്.

തന്ത്രിമാർ പുരോഹിതന്മാർ മുതലായി പലരും മേൽപറഞ്ഞ പ്രകാരം സ്വത്തുകൊടുത്തിട്ടുണ്ടു്. അതിന്റെയും ഉദ്ദേശം മുമ്പു പറഞ്ഞതുതന്നെയാകുന്നു. ഇവിടത്തെ വിഷയം കേരളത്തിൽ പണ്ടു ജയിലുകൾ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല എന്നതാണല്ലൊ. പണ്ടു് കേരളത്തിൽ അടിപിടിയും കൊലയും ചതിയും വഞ്ചനയും കളവും ഉണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നു തെളിയിയ്ക്കുവാനാണു് ഇവിടെ ഇതും പ്രസ്താവിച്ചതു്. ജയിലുകളുടെ ആവശ്യം അത്തരക്കാരെ നിയന്ത്രിയ്ക്കുവാനാണല്ലൊ. ജയിലുകൾ ഇവിടെ ഇല്ലാതിരിയ്ക്കുവാൻ കാരണം അത്തരക്കാരില്ലാത്തതു്—അഥവാ അതു കുറഞ്ഞതു്—തന്നെയായിരുന്നു. ആ പരമാൎത്ഥം ഇന്നത്തെ വായനക്കാരെ മനസ്സിലാക്കുവാൻ പ്രയാസമായിട്ടുണ്ടു്. എങ്കിലും പണ്ടത്തെ ജനങ്ങൾ എടപാടുകൾ ചെയ്യുമ്പോൾ എഴുതിയിരുന്ന പ്രമാണങ്ങളുടെയും അവയ്ക്കു കാലാന്തരത്തിൽ വന്നുചേൎന്ന പരിണാമങ്ങളുടെയും സ്വഭാവം മനസ്സിലാക്കിയാൽ ഏതാണ്ടൊക്കെ ശരിയാണെന്ന വായനക്കാൎക്ക ബോധ്യം വരാതിരിയ്ക്കയില്ല. അതിന്ന ചില ഉദാഹരണങ്ങൾ ചുവടെ ചേൎക്കുന്നു. *

“ആദ്യകാലങ്ങളിലെല്ലാം ലക്ഷ്യങ്ങൾ വെറും ഓലയിൽ എഴുതുകയേ ചെയ്തിരുന്നുള്ളു. രണ്ടു കക്ഷികളും കണ്ടറിയില്ലെ. അങ്ങിനെ ഓലയിൽ എഴുതിവെച്ചാൽ ആരും അതിനെ ധിക്കരിച്ചു നടന്നിരുന്നില്ല. ഇതിന്ന തെളിവായി ഇത്തരം കാൎയ്യങ്ങളെ പ്രതിപാദിയ്ക്കുന്ന ഗ്രന്ഥവരികളും ഓലക്കെട്ടുകളും പഴയ ഇടവെപ്പുകളിൽ പരിശോധിച്ചാൽ ഇന്നും കാണുവാനുണ്ടാകും. ഈ ഒരു രേഖകൊണ്ടു മാത്രം സമ്മതിയ്ക്കാതെ അതിലെ എതിർകക്ഷി തെററി നടന്ന

* ഈ ഉദാഹരണങ്ങൾ 'നായന്മാരുടെ പൂൎവ്വചരിത്രം' ഒന്നാം ഭാഗം 3-ാം അദ്ധ്യായത്തിൽനിന്നും എടുത്തതാകുന്നു.

ഇടങ്ങിയപ്പോഠം മറെറാരേർപ്പാട് നടപ്പായി. ഇപ്രകാരം എഴുതി വെച്ച ഓല ഒത്തനോക്കി മുറിച്ച് ഓരോ ഭാഗം ഇരുകൂട്ടരും കൈവശം വെയ്ക്കുക എന്നതായിരുന്നുവല്ലൊ അതു്. വാദം വന്നാൽ ഇരു കക്ഷികളും അവരവരുടെ കൈവശമുള്ള ഓലപ്പകുതികഠം കൊണ്ടുവന്നു മദ്ധ്യസ്ഥൻ മുമ്പാകെ വായിയ്ക്കുന്നതെന്നായിരുന്നു നിയമം. ഇതിന്റെ ആവശ്യം എഴുതിവെച്ച കക്ഷികഠം മരിച്ചുപോയാലാകുന്നു. വാദം വരുമ്പോഠം ഒരു കക്ഷി ഓലപ്പകുതി കൊണ്ടുവന്നുവെന്നു വിചാരിയ്ക്കുക. എന്നാൽ മറെറപ്പകുതി എതിർകക്ഷിയുടെ വീട്ടിലുണ്ടാവുമെന്നു തീർച്ചയാണു്! അതിനാൽ അതു അയാഠംക്കു കൊണ്ടുവരാതെ നിവൃത്തിയില്ല. കൊണ്ടുവന്നില്ലെങ്കിൽ അതു കണ്ടുകിട്ടിയില്ലെന്നു അർത്ഥമാക. അങ്ങിനെ കുറെക്കാലം നടന്നു. പിന്നെയും വ്യാജം തുടങ്ങി; കാലാന്തരത്തിൽ എതിർകക്ഷി തന്റെ കൈവശമുള്ള ഓലപ്പകുതി കൊണ്ടുവരാതെയായി; വാദി ഹാജരാക്കിയ ഓലപ്പകുതി കള്ളമായി സൃഷ്ടിച്ചതാണെന്നും മററുമുള്ള വാദങ്ങളും ഉന്നയിച്ചുതുടങ്ങി. അപ്പോഠം ഒരു ഓലപ്പകുതികഠം രണ്ടു കക്ഷികളും സൂക്ഷിയ്ക്കുന്ന സമ്പ്രദായം മാററുകയും ഇന്നു ഏതാണ്ടു് കാണാധാരവും കച്ചീട്ടും എഴുതുന്നതുപോലെ രണ്ടു ഓലകളിൽ വിവരങ്ങളെഴുതുകയും, ഓരോ ഓലകഠം കൈവശം വെയ്ക്കുകയും ചെയ്തുവന്നു. കുറച്ചു കഴിഞ്ഞപ്പോഠം ഇങ്ങിനെ ഈ ഏർപ്പാടുകൊണ്ടും മതിയാവാതെ വന്നപ്പോഴാണു് (ബ്രിട്ടീഷുഭരണം ഇവിടെ വന്നതിനു ശേഷമാണു്) 'മുദ്രോല' വേണമെന്നു നിശ്ചയിച്ചതു്. അക്കാലത്തു് മണ്ഡപത്തുംവാതുക്കൽ—താലൂക്കാഫീസിൽ—നിന്നു ആവശ്യാനുസരണം ഓലകഠം മുദ്രവെച്ചുകൊടുക്കുകയായിരുന്നു പതിവു്. അതിനു നിശ്ചിതമായ പണം കൊടുത്താൽ ഓലകഠം മുദ്രവെച്ചുകിട്ടും. ഇതാണു് 'മുദ്രോല'. ഈ മുദ്രോല നടപ്പായതു മുതൽ അനേകം ലക്ഷ്യങ്ങളായി എഴുതിവന്നിരുന്ന വെറും ഓലകഠംക്കു 'വെള്ളോല' എന്നു

പേർ വീണു. മുദ്രോലയ്ക്കു ആഫീസിൽ പണമടച്ചു മേടിക്കുന്നതെ
ന്നല്ലാതെ വേറെ നിബന്ധനകളൊന്നുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. അതി
നാൽ കള്ളപ്രമാണമുണ്ടാക്കുവാൻ പിന്നെയും തടസ്സമില്ലെന്നു വന്നു.
എങ്ങിനെയെന്നാൽ താലൂക്കിൽ അതിനു വേണ്ടതു പണമടച്ചു
മുദ്രോല വാങ്ങി സൂക്ഷിക്കും. ആവശ്യം വരുമ്പോൾ അതിൽ എ
ന്തെങ്കിലും കള്ളപ്രമാണങ്ങൾ എഴുതുകയും ചെയ്യും. അതിനാൽ
കള്ളപ്രമാണമുണ്ടാക്കുവാനുള്ള തടസ്സം അതുകൊണ്ടും തീർന്നില്ല. പി
ന്നീടാണു 'വിവരംപറഞ്ഞ മുദ്രോല' നടപ്പായതു. ഇന്ന ആവ
ശ്യത്തിന്നാണു മുദ്രോല വാങ്ങുന്നതെന്നു ആ ഓലയിൽ ആദ്യംത
ന്നെ—മുദ്രക്കടലാസിൽ ഇണ്ടാസ് എഴുതുന്നതുപോലെ—എഴുതി
യിട്ടുവേണം മുദ്രവെച്ചുകൊടുക്കുവാനെന്നു നിയമിച്ചു. അതാണു 'വി
വരംപറഞ്ഞ മുദ്രോല' എന്ന പേരിൽ അറിയപ്പെട്ടിരുന്നതു. ഈ
ഏർപ്പാടുകൊണ്ടു വാങ്ങുമ്പോഴുദ്ദേശിക്കുന്ന കാര്യത്തിന്നല്ലാതെ ആ
ഓല മറെറാരു ലക്ഷ്യത്തിന്നു ഉപയോഗിക്കുവാൻ കഴിയാത്തതായ
ല്ലൊ. പിന്നെയും വ്യാജപ്രമാണനിർമ്മാണം വർദ്ധിച്ചപ്പോഴാണു
രജിസ്ത്രാഫീസുകൾ സ്ഥാപിക്കുകയും, മുദ്രോലയിൽ എഴുതിയാൽ
മാത്രം പോരാ, രജിസ്ത്രാക്കുകയും കൂടി വേണമെന്നു നിയമിക്കുകയും
ചെയ്തതു. ഇന്നു മുദ്രക്കടലാസിൽ എഴുതിയ ആധാരങ്ങൾ രജിസ്ത്രാ
ക്കുന്നതുപോലെ ആദ്യകാലങ്ങളിൽ മുദ്രോലയിൽ എഴുതിയവ രജി
സ്ത്രാക്കിയിരുന്നു. അങ്ങിനെ രജിസ്ത്രാക്കിയ മുദ്രോലകൾ ഞാൻ ധാ
രാളം കണ്ടിട്ടുണ്ടു; ഇന്നും കാണുവാൻ പ്രയാസമുണ്ടാവില്ല. കൊ
ച്ചിശ്ശീമയിൽ ആദ്യമായി രജിസ്ത്രാഫീസു തുറന്നതു കൊ. വ.
1060_ലാണു; മുദ്രോലയ്ക്കു പകരം മുദ്രക്കടലാസു നിർബ്ബന്ധമാക്കി
യതു 1072_ൽ മാത്രമാണെന്നും പറയട്ടെ. അതായതു ഇന്നേക്കു ര
ജിസ്ത്രാഫീസു സ്ഥാപിതമായിട്ടു 91 കൊല്ലവും മുദ്രോലയ്ക്കു പക
രം മുദ്രക്കടലാസാക്കിയിട്ടു 69 കൊല്ലവുമേ ആയിട്ടുള്ളുവെന്നു താല്പ
ര്യം. ഇപ്പോൾ രജിസ്ത്രാക്കിയിട്ടും കാര്യമില്ലെന്നു വന്നതു. ലക്ഷ്യം

ചെയ്യുന്നതു് ശരിയാണു്; പക്ഷെ അതു മാത്രമെ ഉണ്ടായിട്ടുള്ളു; പ്രതിഫലം തന്നിട്ടില്ല എന്നും ഒരു വാദം വരാവുന്നു്."

പരിഷ്കൃതകാലമാണെന്നു വെച്ചിട്ടുള്ള ഇന്നു ലോകമെല്ലാം സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്ന ഒരു തത്വം ജനങ്ങളെല്ലാം കളവു ചെയ്യുന്നവരും വഞ്ചകന്മാരുമാകുന്നുവെന്നാണല്ലൊ. ഇന്നു വ്യാജം ചെയ്യുന്നതിൽ ആൎക്കും ഒരു സങ്കോചമോ ഭയമോ ഇല്ലാതായിട്ടുണ്ടു്. വ്യാജം ചെയ്യില്ലെന്നു മാത്രമല്ല മറ്റുള്ളവർ ചെയ്യുമെന്നു വിശ്വാസവുമില്ലാതെ വല്ലവരുമുണ്ടെങ്കിൽ അവൎക്കു ജീവിക്കുവാൻ സാധിക്കുമോ എന്നു സംശയമാണു്. ചൂടുകൊണ്ടു ചൂടിനേയും തണുപ്പുകൊണ്ടു തണുപ്പിനേയും വൎദ്ധിപ്പിക്കാനല്ലാതെ കുറക്കുവാൻ സാധിക്കയില്ല. അതുപോലെ "വ്യാജംകൊണ്ടു വ്യാജത്തെയും വൎദ്ധിപ്പിക്കാനല്ലാതെ തടുക്കാൻ സാധിക്കയില്ല" എന്നതു് ഒരു തത്വമാകുന്നു. ചെറും കുട്ടികളെപ്പോലെ കളവു പറയാതിരിക്കുക മാത്രമല്ല അന്യന്മാർ പറയുമെന്നു വിചാരിക്കാൻപോലും വകയില്ലാത്തവിധം ജനങ്ങളെ ശുദ്ധബുദ്ധികളും സത്യസന്ധന്മാരുമാക്കുകയായിരുന്നു അന്നത്തെ ആൎയ്യന്മാരുടെ ഭരണതത്വം. എന്നാലിന്നത്തെ തത്വം അതല്ല. ജനങ്ങളെ സത്യസന്ധന്മാരൊ ശുദ്ധബുദ്ധികളൊ ആക്കാനുള്ള ഏൎപ്പാടൊന്നും ഇന്നില്ല. "കള്ളന്മാൎക്കു കളവുചെയ്യാൻ വയ്യാതാക്കുക, ചെയ്താൽ കണ്ടുപിടിക്കാനുള്ള വഴികളുണ്ടാക്കുക" എന്നതാണിന്നത്തെ തത്വം. നടപടിനിയമങ്ങളെയെല്ലാം ഉണ്ടാക്കുന്നതു് ഇതിനെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയുമാകുന്നു. അങ്ങിനെയെല്ലാം നിയമമുണ്ടാക്കുന്ന വിദ്വാന്മാരെപ്പോലെത്തന്നെ ആ നിയമങ്ങളെയെല്ലാം വഞ്ചിക്കാൻ കഴിയുന്ന (അതിനുള്ള വഴികളെ കണ്ടുപിടിക്കുന്ന) ബുദ്ധിമാന്മാർ കള്ളന്മാരിലുമുണ്ടാവും. അതിനാൽ വന്നുകൂടുന്ന ഫലമൊ? ബുദ്ധിമാന്മാരായ നിയമജ്ഞന്മാരും ഭരണാധികാരികളും കള്ളന്മാൎക്കു കളവുചെയ്യാൻ സാധിക്കാത്ത വിധത്തിലും ചെയ്താൽ കണ്ടുപിടിക്കാൻ കഴിയുന്ന തരത്തിലും നിയമഭേദം ഉണ്ടാക്കുന്നു.

ബുദ്ധിമാന്മാരായ കള്ളന്മാരാകട്ടെ ആ നിയമങ്ങളെക്കൂടി വഞ്ചിക്കുവാനുള്ള കളവു കണ്ടുപിടിക്കുന്നു. അങ്ങിനെ ഏണിയിന്മേൽ കയറിപ്പോകുന്നതുപോലെ ഭരണകൎത്താക്കന്മാരും കള്ളന്മാരും കൂടി കൂടുതൽ കൂടുതൽ കളവു പ്രചരിപ്പിക്കുകയാണു ചെയ്തുവരുന്നതു്; ഇരുകൂട്ടരും തമ്മിൽ ഇങ്ങിനെ മത്സരത്തിൽ ഏൎപ്പെട്ടിരിക്കുകയാണു്. ഇതാണിന്നത്തെ തത്വം. അതിനാൽ എല്ലാവരും കളവു പഠിക്കുകയും കള്ളന്മാരാവുകയുമല്ലാതെ ജനങ്ങൾ നന്നാവാൻ ഈ വഴിക്കു പോയാൽ പററില്ല. കളവു കണ്ടുപിടിക്കുകയല്ല ആവശ്യം, കളവു ചെയ്യാതിരിക്കുകയാകുന്നു. ഇന്നത്തെ തത്വം കളവു ചെയ്യാതിരിക്കാനല്ല, ചെയ്താൽ കണ്ടുപിടിക്കലാകുന്നു.

അന്നത്തെ ആൎയ്യന്മാരുടെ തത്വം തന്നെ വ്യാജം പറയാനും വിചാരിക്കാനും തോന്നാത്തവിധത്തിൽ സാമാന്യജനങ്ങളെ സത്യസന്ധന്മാരാക്കുകയാണല്ലോ. അതിനാൽ ജീവൻ പോയാലും വ്യാജം പറയാത്തവരായിരുന്നു — അത്ര സത്യസന്ധന്മാരായിരുന്നു— അന്നത്തെ കേരളീയർ. സത്യം മാത്രം പറയുക, വ്യാജം ചെയ്യാതിരിക്കുക എന്നാദിയായ വിഷയങ്ങൾ എല്ലാം മതപരങ്ങളായ ആചാരങ്ങളായിട്ടാണവർ വിശ്വസിച്ചിരുന്നതു്; മറിച്ചു ചെയ്യുന്നതു് ഈശ്വരകോപത്തിന്നു കാരണമാകുമെന്നും ജനങ്ങളെല്ലാം ദൃഢമായി വിശ്വസിച്ചിരുന്നു. ആ പരിതഃസ്ഥിതിയിൽ ജയിലിന്റെ ആവശ്യമേ ഉണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നു തീൎച്ചയാണല്ലോ. അന്നത്തെ പരമാൎത്ഥസ്ഥിതി ഇങ്ങിനെയായിരുന്നുവെന്നു ഇന്നത്തെ ജനങ്ങളെ വിശ്വസിപ്പിക്കാൻതന്നെ പ്രയാസമായിട്ടുണ്ടു്. അതിന്നുവേണ്ടിയാണു് മേൽപറഞ്ഞ ഉദാഹരണങ്ങളെല്ലാം വിസ്തരിച്ചു് ഇവിടെ ചേൎക്കേണ്ടിവന്നതു് എന്നുകൂടി പറയട്ടെ. അക്കാലത്തെ പരിതഃസ്ഥിതിയും ജനങ്ങളുടെ സംസ്കാരത്തിന്റെ നിലവാരവും അനുസരിച്ചു നോക്കിയാൽ ജയിലിന്റെ ആവശ്യം ഇല്ലെന്നു ബോധ്യം വരുന്നതാകുന്നു.

—:0:—

D. വൈദികശിക്ഷ.

നമുക്കിന്നു പരിചയമുള്ളതു് ബ്രിട്ടൻ ഇവിടെ ഏർപ്പെടുത്തിയ ശിക്ഷാസമ്പ്രദായം മാത്രമാണു്. ഇപ്പോഴം പാശ്ചാത്യസമ്പ്രദായം ഏതാണ്ടൊക്കെ പകർത്തിയിരിക്കുകയാണല്ലോ. ഏതായാലും ഈ പാശ്ചാത്യസമ്പ്രദായമല്ലാതെ മറെറാരു ശിക്ഷാരീതിയെപ്പററി നമുക്കു് പരിചയമില്ല. പണ്ടത്തെ സമ്പ്രദായങ്ങൾ എന്തായിരുന്നുവെന്നു മനസ്സിലാക്കാതെ അവയെ പഴഞ്ചനെന്നു പറഞ്ഞു് പുച്ഛിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇനി ആ സമ്പ്രദായം ഏർപ്പെടുത്തണമെന്നു ഞാൻ പറഞ്ഞതായി ധരിക്കരുതു്. നിർഭാഗ്യകരമാണെങ്കിലും ഇപ്പോഴം അങ്ങിനെ സമ്മതിക്കുകയേ നിവൃത്തിയുള്ളു. ചരിത്രമെന്ന നിലയ്ക്കെങ്കിലും അതിന്റെ സമ്പ്രദായം മനസ്സിലാക്കേണ്ടതാണെന്നും, അല്ലാതെ അതിനെ തള്ളിക്കളയുന്നതു് കഷ്ടമാണെന്നും പറയാതെ നിവൃത്തിയില്ല.

അന്നൊക്കെ കേസുകൾ വിചാരണചെയ്യുന്നതിനും വിധി കല്പിക്കുന്നതിനും മററും ഇന്നത്തെപ്പോലെയുള്ള സിവിലും ക്രിമിനലും കോടതികളോ വിധികർത്താക്കന്മാരോ അല്ല ഉണ്ടായിരുന്നതു്; കററക്കാരെ തടവിലിടുന്ന സമ്പ്രദായവും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. വലിയ കററങ്ങളും അക്രമങ്ങളും നടക്കുവാൻ നിവൃത്തിയില്ലാത്ത വിധത്തിലായിരുന്നു അന്നത്തെ ദേശവ്യവസ്ഥകൾ ഏർപ്പെടുത്തിയിരുന്നതു്. ഓരോ ദേശത്തും ജോലിയില്ലാതെ അലഞ്ഞുതിരിയുന്നവരെ കാണുകയില്ല. ആ ജോലിയാവട്ടെ കേവലം ഒരു ബിസിനസ്സായോ വ്യാപാരമായോ അല്ല; 'കുലധർമ്മ'മെന്നനിലയ്ക്കു മാത്രമായിരുന്നു.

നമ്പൂതിരിമാരുമായിട്ടുള്ള അടുത്ത സമ്പർക്കവും പെരുമാററവുമുണ്ടാവുക മൂലം അബ്രാഹ്മണർക്കെല്ലാം നമ്പൂതിരിമാർക്കെന്നപോലെത്തന്നെ ശാന്തത, ആർജ്ജവം, നിസ്വാർത്ഥത, ദയ, ക്ഷമ മുതലാ

യ സൽഗുണങ്ങളും ഉണ്ടായിരുന്നു. ജീവജാലങ്ങളുടെയെല്ലാം തന്നെ സ്വഭാവരൂപീകരണത്തിനു ഒട്ടൊക്കെ സഹായിക്കുന്നതു് പരിതഃസ്ഥിതി (Enviornment) ആണു്. കാട്ടിൽക്കിടക്കുന്ന ആനകളെപ്പിടിച്ചു് മെരുക്കി മനുഷ്യർ എന്തെല്ലാം പണിയെടുപ്പിക്കുന്നു! ബുദ്ധിശക്തിക്കു മാത്രമേ വർഗ്ഗഗുണത്തിന്റെ ആവശ്യം കാര്യമായിട്ടുള്ളു. സ്വഭാവഗുണങ്ങളിൽ മിക്കതും സഹവാസംകൊണ്ടു് (ഒന്നു രണ്ടു തലമുറ കഴിഞ്ഞാലെങ്കിലും) സിദ്ധിക്കുന്നതാണു്. അക്കാലത്തെ നമ്പൂതിരിമാരാണെങ്കിൽ ലോകോത്തരങ്ങളായ സൽഗുണങ്ങളുടെ (ആത്മപ്രശംസയാണെന്നു തോന്നുമെങ്കിൽ ക്ഷമിക്കണം) വിളനിലവുമായിരുന്നു.

അങ്ങിനെ ഏതൊരു തൊഴിലും ജോലിയില്ലാതെ അലഞ്ഞുതിരിയുന്നവരില്ല; ജോലിക്കാരുടെ സഹവാസമോ നമ്പൂതിരിമാരുമായിട്ടല്ലതാനും. അതിനാൽ ന്യായരഹിതമായ (സ്വധർമ്മമല്ലാത്ത) പ്രവൃത്തികളിലേർപ്പെടുവാൻ ധൈര്യമില്ല; അതിനു സമയമില്ല; അങ്ങിനെ എന്തെങ്കിലും ചെയ്താൽ അതു് മറ്റുള്ളവർ അറിയാതിരിക്കുമോ, അറിഞ്ഞില്ലെങ്കിൽതന്നെ കണ്ടുപിടിക്കാതിരിക്കുമോ വിഷമവുമാണു്. പരിതഃസ്ഥിതി ഈ വിധത്തിലായിരുന്നതുകൊണ്ടു് കുറ്റങ്ങൾ ഉണ്ടാവുകയേ ചെയ്തിരുന്നില്ല; ഉണ്ടാവുകയാണെങ്കിൽ അത്യന്തം അപൂർവ്വവുമായിരുന്നു. കുറ്റങ്ങളെ അന്വേഷിക്കാനും കണ്ടുപിടിക്കാനും പ്രത്യേകമായ ഏർപ്പാടുണ്ടായിരുന്നില്ല; അതിന്റെ ആവശ്യം നേരിട്ടിരുന്നതുമില്ല. അങ്ങിനെയൊക്കെയാണെങ്കിലും അപൂർവ്വമായിട്ടുണ്ടാവുന്ന കുറ്റക്കാരെ വിചാരണചെയ്തു ശിക്ഷിക്കുകയും, ശിക്ഷ നടത്തുകയും ചെയ്യാൻ ചില ഏർപ്പാടുകൾ കൂടാതെ കഴികയില്ലല്ലോ. അതിന്റെ സമ്പ്രദായവും പറയുവാൻ തരമുണ്ടു്.

സാധാരണഗതിയിൽ കുറ്റം തെളിയിക്കാനാണു വിഷമം. എന്നാൽ അന്നത്തെ പരിതഃസ്ഥിതിയിൽ അതൊരു പ്രശ്നമായിരു

ന്നില്ല. കുററക്കാരെ കണ്ടുപിടിയ്ക്കുന്നതോടുകൂടി കുററവും തെളിഞ്ഞുകഴിയും; ആ പരിതഃസ്ഥിതിയിൽ അതു് മറച്ചുവെയ്ക്കാൻ സാധിയ്ക്കാത്ത വിധത്തിൽ വെളിവായിക്കഴിഞ്ഞിരിയ്ക്കും. അതിനാൽ കുററം സമ്മതിയ്ക്കാത്ത കേസുകൾ വളരെ അപൂർവ്വമായിട്ടേ ഉണ്ടാകൂ. ദേശവ്യവസ്ഥകളുടേയും ദേശക്കെട്ടിൻെറയും സ്വഭാവം അങ്ങിനെയായിരുന്നു. അതാതു കുററത്തിനു വിധിയ്ക്കേണ്ടതായ ശിക്ഷ എന്തെന്നു മാത്രമേ പിന്നെ ഓരോ കേസിലും അറിയേണ്ടതായിട്ടുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. അതു് വിധിയ്ക്കുവാനുള്ള ജഡ്ജി വൈദികന്മാരാണു്. അവർ വിധിയ്ക്കുവാനുള്ള നിയമം പ്രായശ്ചിത്തഗ്രന്ഥങ്ങളുമാകുന്നു. വൈദികശാസ്ത്രങ്ങളിൽ 'പ്രായശ്ചിത്തം' എന്നതിൻെറ അർത്ഥം 'ശിക്ഷ' എന്നും 'പ്രതിവിധി' എന്നുമാകുന്നു. സന്ധ്യാവന്ദനാദികർമ്മങ്ങളിൽ സംഗതിവശാൽ സമയമാററം മുതലായി പല വിധത്തിൽ ലോപങ്ങളും വൈകല്യങ്ങളും വന്നുപോരാറുണ്ടു്. അവയ്ക്കു പരിഹാരമായി ചെയ്യുന്ന കർമ്മങ്ങളുടെ വിധിയാണിതു്. ഓരോതരം കുററത്തിനും സ്മൃതികളിൽ വിധിച്ചിട്ടുള്ള പ്രായശ്ചിത്തങ്ങൾ (പ്രതിവിധികൾ)—ശിക്ഷകൾ—എഴുതിവെച്ചിട്ടുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഉണ്ടു്. അക്കാലത്തൊക്കെ കുററങ്ങളെ രണ്ടു തരങ്ങളായി തിരിച്ചിരുന്നേയില്ല; എല്ലാ കുററങ്ങളും ശിക്ഷകളും വൈദികവിധിപ്രകാരമേ ചെയ്തിരുന്നുള്ളൂ. ഇന്നത്തെ നില അതല്ല, വൈദികവും ലൌകികവും രണ്ടായിട്ടാണ കരുതുന്നതു്. ഇതിന്നൊരു ഉദാഹരണം കാണിച്ചു വിശദമാക്കാം. സന്ധ്യാവന്ദനം യഥാകാലം ചെയ്യാൻ സാധിയ്ക്കാതെ വന്നുപോയി; ശ്രാദ്ധം വേണ്ട ദിവസം ഊട്ടാൻ കഴിഞ്ഞില്ല; ഇത്തരം വീഴ്ചകളെയെല്ലാം വൈദികങ്ങളായി കരുതുന്നു. ഒരാൾ മോഷ്ടിച്ചു, അല്ലെങ്കിൽ കയ്യേററം ചെയ്തു; ഇത്യാദികളെ ലൌകികങ്ങളായും കരുതുന്നു. ഇതിനെത്തന്നെ മറെറാരു ഭാഷയിലും വ്യക്തമായിത്തിരിച്ചു പറയാം. അതെങ്ങിനെയെന്നാൽ ഒന്നു "അവരവർ മാത്രം ദോഷം ചെയ്യുന്നതും" മറെറാന്നു

കുട്ടെ "അവരവൎക്ക മാത്രമല്ല അന്യന്മാൎക്കുകൂടി വിഷമമുണ്ടാക്കുന്നതു"മെന്നാകുന്നു. സന്ധ്യാവന്ദനം ചെയ്യാതിരിക്കുക, നിഷിദ്ധങ്ങളായ മദ്യ-മാംസാദികൾ ഭക്ഷിക്കുക മുതലായതെല്ലാം കുററമാണെങ്കിലും ആ ദോഷങ്ങൾ അവരവരെ മാത്രമേ ബാധിക്കൂ; അന്യന്മാൎക്ക അവയുടെ പാപം ബാധിക്കയില്ലല്ലോ. മോഷണം കയ്യേററം, മുതലായ ക്രിമിനൽ കുററങ്ങളുടെ നില അതല്ല; അവയുടെ ഐഹികമായ ഫലം—അതായതു മുതൽനഷ്ടം ദേഹപീഡ ആദിയായവ—അവയ്ക്കിരയാകുന്നവരെക്കൂടി ബാധിക്കുന്നതാണല്ലോ. രണ്ടിനും തമ്മിലുള്ള അടിസ്ഥാനമായ വ്യത്യാസങ്ങൾ ഇത്തരത്തിലുള്ളവയാകുന്നു. പണ്ടുകാലത്ത് ഇങ്ങനെയുള്ള രണ്ടുതരം കുററങ്ങളെയും വേർതിരിച്ചിരുന്നില്ല; അല്ലെങ്കിൽ വേർതിരിക്കേണ്ടിയിരുന്നില്ല. രണ്ടിനും വൈദികശിക്ഷ—പ്രായശ്ചിത്തം—ആണ് വിധിക്കുകയും നടത്തുകയും ചെയ്തിരുന്നതു്. വൈദികമെന്നും ലൌകികമെന്നും വേറെയായിരുന്നില്ല. സന്ധ്യാവന്ദനം ചെയ്യാതിരുന്നാലും മോഷണം ചെയ്താലും മതദ്രോഹം തന്നെയാണ്. അതാതിനുള്ള വൈദികശിക്ഷ—പ്രായശ്ചിത്തം—കൊടുക്കുകയും ചെയ്യും. രാജാക്കന്മാരും പ്രജകളും ഒരേ മതക്കാരായിരുന്നതിനാൽ—മതത്തിലെ ഓരോ അവയവങ്ങളായിരുന്നതിനാൽ—ആ കാൎയ്യത്തിൽ അഭിപ്രായഭേദവുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. ബ്രിട്ടൻ വന്നതോടുകൂടി ലൌകികങ്ങളായ ക്രിമിനൽകുററങ്ങളെ മാത്രം പിനൽക്കോഡിൽ പെടുത്തുകയും ബ്രിട്ടീഷുമാതൃകയിലുള്ള നീതിന്യായവും ശിക്ഷയും ഇവിടെ ഏൎപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു. അതോടുകൂടി സന്ധ്യാവന്ദനലോപാദി വൈദികകാൎയ്യങ്ങളെ സ്സംബന്ധിച്ച ശിക്ഷകൾ—പ്രായശ്ചിത്തങ്ങൾ—മാത്രം മതപരമായി അവശേഷിക്കയാണുണ്ടായതു്. മതപ്രകാരം വൈദികമല്ലാതെ യാതൊന്നുമില്ല; സന്ധ്യാവന്ദനലോപവും മോഷണം അടിപിടി മുതലായ ഉന്തുവെട്ടികളും വൈദികങ്ങൾ തന്നെയാകുന്നു.

ബ്രിട്ടൻ ഇവിടെ ലൌകികങ്ങളായ കുററങ്ങളെ മാത്രം പീനൽക്കോഡിൽ ചേർക്കുകയും, അവയ്ക്കുള്ള ശിക്ഷ ജയിൽവാസമാക്കുകയും ചെയ്യുന്നതോടെ വൈദികശിക്ഷ വേർതിരിച്ചു മട്ടായി. എങ്കിലും ജയിൽവാസമനുഭവിച്ചാൽ സന്ധ്യാവന്ദനാലോപം അശുദ്ധഭക്ഷണം മുതലായതു വേണ്ടതായി വന്നേക്കും. അതൊക്കെ ബ്രാഹ്മണ്യത്തിന്നു ചേർന്നതല്ലല്ലോ. അതിനാൽ അങ്ങിനെ വ്രതിലോപം വന്നതിന്റെ പ്രതിവിധിയ്ക്കായി അത്തരക്കാർ വൈദികശിക്ഷ—പ്രായശ്ചിത്തം—വിധിയ്ക്കുകയും അനുഷ്ഠിക്കുകയും ചെയ്യുക പതിവായിരുന്നു. 'പ്രായശ്ചിത്തം' എന്നതിന്നു സാങ്കേതികമായിട്ടുള്ള അർത്ഥംതന്നെ "പാപം നശിപ്പാനായി ചെയ്യുന്ന സൽക്കർമ്മം" എന്നാണു്.

ഇന്നത്തെ തത്വപ്രകാരം കുററക്കാർക്കു ജയിൽശിക്ഷ കൊടുക്കുന്നതിന്റെ തത്വം "അത്തരം കഷ്ടപ്പാടുകളെയും അപമാനങ്ങളെയും ഭയന്നു മേലിൽ അവർ കുററങ്ങൾ ചെയ്യാതാകും, ചെയ്യാതാകയും വേണം എന്നാണല്ലോ. എന്നാൽ കേരളത്തിലെ ആര്യന്മാരുടെ തത്വം അതായിരുന്നില്ല. പാപംകൊണ്ടും ബുദ്ധിദോഷംകൊണ്ടും കൂടിയാണിത്തരം ദുഷ്കൃത്യങ്ങൾക്കു വശപ്പെടുന്നതെന്നും, അതിനാൽ കായക്ലേശത്തിന്നു പുറമെ സൽബുദ്ധിയുണ്ടാവാൻ (സ്വഭാവം നന്നാവാൻ) ഈശ്വരകാരുണ്യം കൂടി വേണ്ടതാണെന്നും വിശ്വസിച്ചിരുന്നു.

കുററം ചെയ്യാതിരിക്കുന്നതു ശിക്ഷിക്കപ്പെട്ടേയ്ക്കുമെന്ന ഭയംകൊണ്ടു മാത്രമായാൽ പോരെന്നും, പരിതസ്ഥിതി അനുകൂലമായാൽ കൂടി—ആരും കുററം കണ്ടുപിടിക്കയില്ലെന്നു ബോദ്ധ്യമായാൽ പോലും—ജനങ്ങൾ കുററം ചെയ്യാതാവുക—അല്ലെങ്കിൽ ജനങ്ങളെ കുററം ചെയ്യാത്തവരാക്കുക—യാണു വേണ്ടതെന്നുമാണു വിശ്വസിച്ചിരുന്നതു്. അതിന്നു സ്വഭാവം നന്നാവുക തന്നെ വേണം. പോലീസോ ജനങ്ങളോ കണ്ടുപിടിച്ചേയ്ക്കുമെന്ന ചിന്തയേ ഉണ്ടാ

വരുന്നു്. ഒരു് പ്രവൃത്തിയാണോ തനിക്കു കൎത്തവ്യമാണോ? എന്നു മാത്രമേ പരിശോധിക്കാവു. കൎത്തവ്യമാണെങ്കിൽ ചെയ്യാതിരിക്കുന്നതു്; അകൃത്യമാണെങ്കിൽ ചെയ്യുകയുമരുതു്. അങ്ങിനെ കൃത്യാകൃത്യങ്ങളെപ്പററിയുള്ള പരിശോധനയല്ലാതെ ആരെങ്കിലും കാണുമോ? ആരും കാണാതിരിക്കുമോ? ശിക്ഷ അനുഭവിക്കേണ്ടിവരുമോ? എന്നാദിയായ ചിന്തകളൊന്നും, തന്റെ കൃത്യങ്ങളെ ബാധിക്കുന്നതു്. സജ്ജനങ്ങളുടെ സ്വഭാവം അങ്ങിനെയാണല്ലൊ. ജനങ്ങളെയെല്ലാം അങ്ങിനെ സ്വഭാവശുദ്ധിയും നിശ്ചയദാൎഢ്യവും കൎത്തവ്യനിഷ്ഠയും മററുമുള്ളവരാക്കിത്തീൎക്കുകയാണാവശ്യം. ഇന്നത്തെ മാതിരി ജയിൽശിക്ഷ അനുഭവിപ്പിച്ചതുകൊണ്ടു സ്വഭാവശുദ്ധി—സത്സ്വഭാവം—ഉണ്ടാവണമെന്നില്ല. ശിക്ഷയെ ഭയപ്പെട്ടുകൊണ്ടു കുററം ചെയ്യാതാവുക—അഥവാ കുറയുക—മാത്രമേ ഉണ്ടാകൂ. മറിച്ചു് അവർ കുററം ചെയ്യാത്തവരാകുന്നില്ല. രാജ്യത്തിന്നാവശ്യം ആരും കുററം ചെയ്യാത്തവരാവുകയാണല്ലൊ. അതിനാൽ പരിതസ്ഥിതി അനുകൂലമായാലും—ആരും കണ്ടുപിടിക്കയില്ലെന്നു ബോധ്യമുണ്ടായാലും—കുററം ചെയ്യാതിരിക്കണം. പരിതസ്ഥിതിയെ നോക്കാതെ തന്റെ കൃത്യമാണോ എന്നു മാത്രമായിരിക്കണം പ്രവൃത്തിയുടെ അടിസ്ഥാനം. അതിന്നുതകുന്ന വിധത്തിൽ സ്വഭാവസംസ്കരണമായിരുന്നു വൈദികശിക്ഷയുടെ സമ്പ്രദായം; അവ വിധിച്ചിരിക്കുന്നതു് അതിന്നു പൎയ്യാപ്തങ്ങളായ വിധത്തിലുമായിരുന്നു. ഇന്നത്തെ പീനൽക്കോഡിലെ വകുപ്പുകളെപോലെ ഓരോ കുററത്തിന്റെയും വലുപ്പമനുസരിച്ചു് പലതരം പ്രായശ്ചിത്തങ്ങളെ പ്രായശ്ചിത്തഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ വിധിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

നമ്പൂതിരിമാരെസ്സംബന്ധിച്ചേടത്തോളമാണെങ്കിൽ മോഷണം ചതി മുതലായ ക്രിമിനൽ കുററങ്ങളെ ഉണ്ടാവാറെ ഇല്ല. സന്ധ്യാവന്ദനാദി വൈദികാചാരങ്ങളിൽ വല്ലപ്പോഴുമൊക്കെ യാദൃച്ഛികമായ ചില വൈകല്യങ്ങളും കൎമ്മലോപങ്ങളും സംഭവിക്കു

മ്പോഴാണു വൈദികനെക്കൊണ്ടുണ്ടാവുന്നതായ ആവശ്യം. അ
ത്തരം കർമ്മലോപങ്ങളൊക്കെ അന്യന്മാരാരും അറിഞ്ഞെന്നു വ
രില്ല. ജലദോഷം മുതലായ ചില്ലറ രോഗങ്ങളുണ്ടാകുമ്പോൾ മററു
ള്ളവർ അറിയുകയോ അവരെ അറിയിക്കുകയോ ചെയ്യാതെ സ്വ
യമായിത്തന്നെ വല്ല വൈദ്യനെക്കാണുകയും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ
നിർദ്ദേശപ്രകാരം ചികിത്സിക്കുകയുമല്ലെ പതിവുള്ളു? അതുപോലെ
നിത്യകർമ്മാദി വൈദികകൃത്യങ്ങളിൽ വല്ലപ്പോഴുമൊക്കെ കാര്യലോ
പാദികൾ സംഭവിക്കാവുന്ന സന്ദർഭങ്ങളിൽ സ്വയം പ്രേരിതരായി
വൈദികന്മാരെ വിവരം അറിയിക്കുകയും, അവരുടെ വിധിപ്രകാ
രം പ്രായശ്ചിത്തം ചെയ്യുകയുമാണു് പതിവു്.

ഈ വിഷയത്തെ സംബന്ധിച്ചു് ഞങ്ങൾക്കു്—എനിക്കും
ജ്യേഷ്ഠാനുജന്മാർക്കും—ഉണ്ടായ ഒരനുഭവത്തെ ഈ സന്ദർഭത്തിൽ വാ
യനക്കാരെ അറിയിക്കുന്നതു ആവശ്യമാണെന്നു തോന്നുന്നു. ഇന്ന
ല്ലെങ്കിൽ ഇനി ഒരു തലമുറ കഴിയുമ്പോഴേക്കു് അബ്രാഹ്മണർ മാത്ര
മല്ല നമ്പൂതിരിമാർപോലും അതു ആശ്ചര്യജനകമായി തോന്നാ
തിരിക്കയില്ല. എന്റെ അമ്മ കൊ. വ. 1097 കുംഭത്തിൽ മരിച്ചു.
അമ്മയുടെ പേർ "കാളി"—"ണികാളി" എന്നാണു നമ്പൂതിരിബ്രാ
ഹ്മണർ വായ്മൊഴിയിൽ പറയുകയും വിളിക്കുകയും പതിവു്—എ
ന്നായിരുന്നു. ശവസംസ്കാരത്തിനും, ശേഷക്രിയകളിൽ ചിലതി
നും മൃതിയടഞ്ഞാളുടെ പേർ ചേർത്തു ചൊല്ലേണ്ടതായ മന്ത്രങ്ങളുണ്ടു്.
ഞങ്ങൾ കാളി എന്ന പേർ ചേർത്തുകൊണ്ടു സംസ്കാരം കഴിച്ചു ശേ
ഷക്രിയയുമാരംഭിച്ചു. അതിനു ശേഷം അമ്മയുടെ ശരിയായ
പേർ കാളി എന്നല്ലെന്നും, "പാർവ്വതി" എന്നാണെന്നും കേട്ടുതുടങ്ങി.
കാളി എന്നല്ലാതെ അമ്മയുടെ പേർ മറെറാന്നാണെന്നു ഞങ്ങൾ
കേട്ടിട്ടുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഒടുവിൽ അമ്മാത്തു്—അമ്മയുടെ പി
റന്ന ഗൃഹത്തിൽ—പോയന്വേഷിച്ചപ്പോൾ ആ കേൾവി പരമാർത്ഥ

മാരണെന്നു മനസ്സിലായി. പേർ മാറിച്ചെയ്തുണ്ടായ ദോഷപരിഹാ രത്തിന്ന എന്താണ പ്രതിവിധി ചെയ്യേണ്ടത്—എന്താണ പ്രായ ശ്ചിത്തം—എന്നായി ചോദ്യം. ഒടുവിൽ സംശയനിവാരണാർത്ഥം വൈദികന്മാരോട ചോദിച്ചു. അതിന്ന പ്രായശ്ചിത്തം—പ്രതിവി ധി—ഇല്ലെന്നും സംസ്കാരം മുതൽ ചെയ്യപ്പെട്ടേടത്തോളം ശേഷക്രിയ "ആവർത്തിക്കുക"തന്നെ വേണമെന്നുമായിരുന്നു വിധി. 'ആവർത്തി ക്കുക' എന്നതിന്ന പ്രായശ്ചിത്തഗ്രന്ഥങ്ങളിലും നമ്പൂതിരിമാരുടെ ഭാഷയിലുമുള്ള അർത്ഥം "വീണ്ടും ചെയ്യുക" എന്നാണ്. അതിനാൽ അമ്മയുടെ ശവസംസ്കാരവും ചെയ്യപ്പെട്ടേടത്തോളം ശേഷക്രിയകളും ആവർത്തിക്കേണ്ടിവന്നു, ആവർത്തിക്കുകയും ചെയ്തു. ഇങ്ങിനെ സം സ്കാരം ആവർത്തിക്കുന്നതിന്ന പറഞ്ഞുവരുന്ന ഭാഷയാകട്ടെ "പുന സ്സംസ്കാരം" എന്നാണ്.

ശവം ഒരിക്കലല്ലെ സംസ്കരിക്കുവാൻ "ചുട്ടെരിക്കുവാൻ" സാ ധിക്കൂ! പിന്നെ എങ്ങിനെ പുനസ്സംസ്കാരം ചെയ്യും? ശവമില്ലാതെ സംസ്കരിക്കുവാൻ സാധിക്കുമോ? ശരി, ഇതിന്ന മറുവടിപറയാം. അ തിന്നുള്ള വിധിയും പ്രായശ്ചിത്തഗ്രന്ഥങ്ങളിലുണ്ട്. 'പുഴയിൽ വീണു മരിച്ചു, ശവം ഒഴുകിപ്പോയി, കണ്ടുകിട്ടിയില്ല എന്നുവരാം. ആരെങ്കിലും നാടുവിട്ടുപോയി, പിന്നെ വന്നിട്ടേയില്ല, എന്നുവ ന്നാൽ 100 വയസ്സു തികയുന്ന ദിവസം സംസ്കാരം കഴിച്ചു ശേ ഷക്രിയ ചെയ്യണം. ശുദ്ധമാക്കാൻ തരമില്ലാത്തവിധത്തിൽ ശവ ത്തിന്ന അശുദ്ധി പറ്റിയെന്നു വരാം* ഏതു കാരണവശാലും മൃത ശരീരത്തെ വിധിപ്രകാരം സംസ്കരിക്കാതെ—ദഹിപ്പിക്കാതെ—ഇരി ക്കുവാൻ പാടില്ല. മേൽപറഞ്ഞ പ്രകാരം ശവമില്ലാതെ വരുമ്പോ ഴെല്ലാം പുനസ്സംസ്കാരം ചെയ്യണമെന്നാണ് വിധി, നമ്പൂതിരിമാർ അതനുഷ്ഠിക്കുകയും പതിവായിരുന്നു. അതിന്ന പ്ലാശിന്റെ ഒരു കൊമ്പും പ്ലാശിന്റെതന്നെ കുറെ ഈർക്കിളും കൂടി ശവത്തിന്റെ

* സംസ്കാരം ഹോമമാണ്; ശവം ഹോമദ്രവ്യവും.

ഒരു പ്രതികൃതിയുണ്ടാക്കുന്നു. ആ കൊമ്പിന്റെ നീളം, എല്ലുകളുടെ എണ്ണം മുതലായതിന്നെല്ലാം കണക്കുണ്ട്. ആ മൃതനാണെന്നു സങ്കല്പിച്ച്, സാധാരണ മരിക്കുമ്പോഴും മരിച്ചതിന്നു ശേഷവും ശവത്തിന്മേൽ ചെയ്യാറുള്ള കർമ്മങ്ങളെല്ലാം ചെയ്ത് ആ മൃതന്റെ ശവമായി സ്സങ്കല്പിക്കുകയും, ശവം സംസ്കരിക്കുന്നതുപോലെ സംസ്കരിക്കുകയും—ചുടുകയും—ചെയ്യുന്നു. ഇതിന്നായാണു പുനസ്സംസ്കാരമെന്നു പറയുന്നത്. എന്റെ അമ്മയുടെ മൃതശരീരം പേർ മാറി സ്സംസ്കരിച്ചുപോയതിനാൽ വൈദികന്റെ വിധിയനുസരിച്ച് പുനസ്സംസ്കാരം ചെയ്യണമെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലൊ.

ഈ സന്ദർഭത്തിൽ അങ്ങിനെ അമ്മയുടെ പേർ മാറിപ്പോകുന്നതിനുള്ള കാരണംകൂടി അറിയുന്നതു വായനക്കാർക്ക് രസകരമായിരിക്കുമെന്നു തോന്നുകയാൽ ഇവിടെ ചുരുക്കിപ്പറയുന്നു. നമ്പൂതിരിമാരുടെ സമ്പ്രദായത്തിൽ ഭാര്യാഭർത്താക്കന്മാർക്ക് അന്യോന്യം പേർ വിളിക്കാനൊ പറയാനൊ പാടില്ലെന്നാണു നിയമം. (ഇപ്പോഴം "ആയിരുന്നു" എന്നു പറയേണ്ടതായിട്ടുണ്ട്. പുതിയ തലമുറക്കാർ ആ നിയമം പാലിക്കുന്നില്ലെന്നർത്ഥം) അതിനാൽ മക്കൾക്ക അച്ഛന്റെ പേരിട്ടാൽ അമ്മയ്ക്കും, മക്കൾക്ക അമ്മയുടെ പേരിട്ടാൽ അച്ഛനും ആ പേരുകൾ പറയാവതല്ലല്ലൊ. അതിനാൽ അങ്ങിനെയുള്ള സന്ദർഭം വരുമ്പോൾ അവർ മറ്റെന്തെങ്കിലും ഒരു പേർ വിളിക്കുകയാണു പതിവ്. എന്റെ അനുജനെ വിളിച്ചിരുന്ന പേർ കുഞ്ഞുണ്ണി എന്നായിരുന്നു. അച്ഛന്റെ പേരും അതുതന്നെയാണ്. അതിനാൽ അമ്മ മാത്രം അനുജനെ "ഉണ്ണി" എന്നെ വിളിച്ചിരുന്നുള്ളു; മറ്റെല്ലാവരും കുഞ്ഞുണ്ണി എന്നുതന്നെ വിളിച്ചുവരികയും ചെയ്തിരുന്നു; സാധാരണ പതിവ് ഇങ്ങിനെയാണ്. അമ്മാത്തെ മുത്തശ്ശിയമ്മയുടെ—എന്റെ അമ്മാമയുടെ—പേർ "പാർവ്വതി" എന്നാകുന്നു. അതിനാൽ മുത്തച്ഛന്ന ആ പേർ പറയാൻ പാടില്ലെന്നു വന്നപ്പോൾ അതിന്നു പകരമായി മുത്തച്ഛൻ അമ്മയെ "കാളി"

എന്നു വിളിച്ചുതുടങ്ങി. മുത്തപ്പനു കാളി എന്നു പേരുള്ള ഒരു പെൺകുട്ടി മരിച്ചുപോയിട്ടുണ്ടു്. അമ്മയെ കാളി എന്നു വിളിച്ചു വരുവാൻ കാരണമതാണെന്നും പറഞ്ഞുവരുന്നു. എന്തിനു പറയുന്നു പിന്നീടു് എല്ലാവരും ആ പേരാണു വിളിച്ചുവന്നതു്. അതു കാരണം അമ്മയുടെ പേരിന്റെ കാൎയ്യത്തിൽ ഞങ്ങൾക്കാൎക്കും സംശയമേ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. പിന്നീടു് എന്തൊക്കെ പേർ വിളിച്ചുവന്നാലും ശരി, ഷോഡശസംസ്കാരങ്ങളിലൊന്നായ നാമകരണം—പേരിടൽ—എന്ന ക്രിയ വൈദികവിധിപ്രകാരം ചെയ്യുമ്പോൾ ഇട്ടതായ പേരല്ലാതെ മററു പേരുകൾ വൈദികകൎമ്മങ്ങളിലൊന്നിലും ഉപയോഗിപ്പാൻ പാടില്ലെന്നാണു വിധി. എന്നുവെച്ചാൽ അങ്ങിനെ പേർ മാറി ഉപയോഗിച്ചുപോയാൽ ആ കൎമ്മം കൎമ്മമാവില്ലെന്നും, കൎമ്മം ചെയ്യാത്ത ഫലമേ ഉണ്ടാകൂ എന്നും താല്പൎയ്യം.

ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ ഇത്തരം വൈകല്യങ്ങളും കൎമ്മലോപങ്ങളും സംഭവിക്കുമ്പോൾ അവരവർ തന്നെ വൈദികനെ ചെന്നു കാണുകയും പ്രതിവിധി ചെയ്യുകയുമാണു പതിവു്; അതിനു പരപ്രേരണ വേണ്ടിവരാറില്ല. അപൂൎവ്വമായി വല്ലവരും അത്തരം വൈകല്യങ്ങളെ മറച്ചു വെക്കുകയോ, മനഃപൂൎവ്വമായും ഉദാസീനതകൊണ്ടും മററും വൈകല്യങ്ങൾ വരുത്തുകയോ ചെയ്യുന്നവരുണ്ടാവാം. അപ്പോഴേ കേസ്സാവുകയുള്ളുവല്ലോ. അതറിഞ്ഞാൽ സമീപസ്ഥന്മാർ ആ വിവരം വൈദികനെ അറിയിക്കും. അതിനു തക്കതായ പ്രായശ്ചിത്തം വൈദികൻ വിധിക്കുകയും, കക്ഷി അതുപ്രകാരം ചെയ്യുകയുമാണു പതിവു്. താൻ കുററം ചെയ്തിട്ടില്ലെന്നു്—കൎമ്മലോപം വരികയോ വരുത്തുകയോ ചെയ്തിട്ടില്ലെന്നു്—വല്ലപ്പോഴുമൊക്കെ കക്ഷി വാദിക്കുകയും, വിചാരണ ചെയ്തു തെളിവെടുക്കുകയും വേണ്ടിവരാറില്ലെന്നില്ല. ആ വക വാദങ്ങളുണ്ടായാൽ തന്നെ സമീപസ്ഥന്മാൎക്കു് സത്യം കണ്ടുപിടിക്കുവാൻ വിഷമമുണ്ടാവില്ലല്ലോ.

അനുസരിച്ച് വൈദികൻ പ്രായശ്ചിത്തം—ശിക്ഷ—വിധിക്കുന്നു. വൈദികൻ വിധിച്ചുകഴിഞ്ഞാൽ പിന്നെ അതിനെ അനുസരിക്കാതിരിക്കാൻ ആൎക്കും സാധിക്കയില്ല. അനുസരിച്ചില്ലെങ്കിലത്തെ ഫലം ജാതിഭ്രഷ്ടാകുന്നു. 'ജാതിഭ്രഷ്ടം' എന്നതിന്റെ അൎത്ഥം ആ കക്ഷിയുമായിട്ടുള്ള അതത അറ്റത്ത സഹകരണത്യാഗമാണു്. എന്നു വെച്ചാൽ സ്വജനങ്ങളിൽ മറ്റാരും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഇല്ലത്തേക്കു ചെല്ലുകയോ അദ്ദേഹത്തെ സ്വന്തം ഇല്ലത്തേക്കു കടത്തുകയോ ചെയ്യാതെ ഒറ്റപ്പെടുത്തി നിറുത്തുകയാകുന്നു. അതിനെയാണു് മറ്റൊരു ഭാഷയിൽ 'സ്വജനാവിരോധ'മെന്നു പറയുന്നതു്. അതിനെ എതിരിടാൻ ആൎക്കും സാധിക്കയില്ല. കള്ളനാണോ എന്നു ചോദ്യമുള്ളു. കള്ളനാണെങ്കിൽ പിന്നെ അവനെ പിടിക്കാൻ നാട്ടുകാരെല്ലാം ഒന്നുപോലെ ശ്രമിക്കാതിരിക്കുക പതിവില്ലല്ലോ. അതുപോലെ വൈദികന്റെ വിധിപ്രകാരം പ്രായശ്ചിത്തം ചെയ്തില്ലെങ്കിൽ അയാളെ ജാതിഭ്രഷ്ടം—സ്വജനാവിരോധം—ചെയ്യുന്ന കാൎയ്യത്തിൽ ആൎക്കും എതിൎപ്പില്ല. അതിനാൽ വിധി നടത്തുക എന്നതു് അന്നൊക്കെ യാതൊരു വിഘ്നവും കൂടാതെ കഴിഞ്ഞിരുന്നു.

സ്വന്തം ഇല്ലവും ദേശവും വിട്ടു് മറ്റെവിടെ ചെന്നാലും ഇത്തരക്കാൎക്കു രക്ഷ കിട്ടുകയില്ല; എങ്ങും സ്വീകരണം കിട്ടാതെ ബഹിഷ്കൃതനായിരിക്കും ഫലം. അങ്ങിനെ ഒരു കഠിന സഹകരണത്യാഗമാണു് അയാൾക്കനുഭവിക്കേണ്ടിവന്നിരുന്നതു്. പ്രസിദ്ധമായ കുറിയേടത്തു സ്മാൎത്തവിചാരത്തിൽ നിയമവിരുദ്ധമായി മല്ലിശ്ശേരി നമ്പൂതിരിക്കു പന്തു* കൊടുത്തു എന്ന സംഗതിക്കു മൂത്തമന നമ്പ്യാത്തൻ ഭട്ടതിരിപ്പാട്ടിലേക്കു വൈദികവിധിപ്രകാരം ശിക്ഷ കൊടുക്കയുണ്ടായി. കൊ. വ. 1081-ലെ മുറജപകാലത്തു് തിരുവനന്തപുരം ശ്രീ പത്മനാഭസ്വാമിക്ഷേത്രത്തിൽ

* പന്തു് എന്നാൽ എന്തെന്നു എന്റെ സ്മരണകൾ മൂന്നാംഭാഗം 130-ാം പേജിൽ വിവരിച്ചിട്ടുള്ളതിനാൽ ഇവിടെ വിസ്തരിക്കുന്നില്ല

വെച്ച് വൈദികന്മാരും നമ്പൂതിരിമാരും ചേൎന്ന് സഭകൂടിയിട്ടാണു വിധിച്ചതു്. ശിക്ഷ എന്താണെന്നല്ലെ!! "ഇല്ലത്തുനിന്നു പുറത്തെങ്ങും പോകാതെ സഹസ്രാവൎത്തിയായി 3 കൊല്ലം ഇരുന്നതിനു ശേഷം 4-ാമത്തെ കൊല്ലത്തിൽ വൈദികന്മാരേയും നമ്പൂതിരിമാരേയും ക്ഷണിച്ചുവരുത്തി കാൽകഴുകിച്ചൂട്ട് കൃച്ഛ്റം പശുദാനം മുതലായതു ചെയ്യാനായിരുന്നു!!" 'കൃച്ഛ്റം' എന്നാലെന്തെന്നു വിവരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഇതു് 12 ദിവസംകൊണ്ടവസാനിക്കുന്ന ഒരു പ്രായശ്ചിത്തത്തിന്റെ പേരാകുന്നു. നിത്യവും പ്രഭാതത്തിൽ കുളിച്ച് സന്ധ്യാവന്ദനം ചെയ്തു് "സഹസ്രാവൎത്തി" * ചെയ്യണം. ആദ്യത്തെ മൂന്നു ദിവസം ഒരുനേരം ഭക്ഷണം കഴിച്ചുകൊണ്ടും, പിന്നെ മൂന്നു ദിവസം ഒരുനേരം മാത്രം ഭക്ഷിച്ചുകൊണ്ടും, 7-ാംദിവസം മുതൽ മൂന്നു ദിവസം രാത്രിയിൽ ഭിക്ഷയെടുത്തുകൊണ്ടും, (അയാചിതഭിക്ഷ) ഒടുവിലെ മൂന്നു ദിവസം ജലപാനംപോലും കഴിക്കാതെ ഉപവസിച്ചുകൊണ്ടും കഴിക്കണം. പതിമൂന്നാംദിവസം കുളിച്ചു സന്ധ്യാവന്ദനാദികൾ ചെയ്തശേഷം പന്ത്രണ്ടിൽ കുറയാതെ ബ്രാഹ്മണരെ കാൽകഴുകിച്ച് ഊട്ടി യഥാശക്തി ദക്ഷിണ ചെയ്കയും വേണം. ഇതാണു വൈദികശിക്ഷയുടെ സാമാന്യമായ ഒരു മാതൃക. മനശ്ശുദ്ധി, സൽബുദ്ധി, ഈശ്വരഭക്തി, ശാന്തത, ക്ഷമ മുതലായ സൽഗ്ഗുണങ്ങളുണ്ടാവാനും, പാപം നശിക്കാനും പുണ്യം വൎദ്ധിക്കാനും മററും ഇത്തരത്തിലുള്ള അനുഷ്ഠാനങ്ങൾ വളരെ വിശേഷമാണെന്നു വൈദികശാസ്ത്രങ്ങൾ ഘോഷിക്കുന്നുണ്ടു്.

എന്റെ ജീവിതകാലത്തുതന്നെ ഓരോതരം ആചാരലോപം വരുന്നതു കാരണം ഇത്തരം വൈദികശിക്ഷകൾ വിധിക്കപ്പെട്ട കേസുകൾ അപൂൎവ്വമായിരുന്നില്ല. സാക്ഷാൽ കരൂർ നീലകണ്ഠൻ നമ്പൂതിരിപ്പാട് 1921-ൽ നിയമലംഘനം ചെയ്തു് ജയിലിൽ

* 'സഹസ്രാവൎത്തി' എന്നതു് 1000 ഗായത്രി ജപിക്കുന്നതിനു നമ്പൂതിരിമാർ പറയുന്ന ഭാഷയാണു്.

പോയി. അവിടെ കുളിക്കുളിച്ചുവാൻ തരമില്ലാത്തതിനാലും അ
ബ്രാഹ്മണർ പാകംചെയ്ത അന്നഭക്ഷണം ഭക്ഷിച്ചതിനാലും നമ്പൂ
തിരിമാർ അദ്ദേഹത്തെ ജാതിശാസ്യം ചെയ്തു. ഒടുവിൽ വൈദി
കന്മാരും മറ്റു നമ്പൂതിരിപ്രമാണികളും ചേർന്ന സ്വജാതിയിൽ ചേ
ർക്കാൻ അദ്ദേഹത്തിനു പ്രായശ്ചിത്തം വിധിക്കുകയും അദ്ദേഹം
അതനുഷ്ഠിക്കുകയുമുണ്ടായി. മൂന്നു ദിവസത്തെ സഹസ്രാവർത്തിയും
കൃച്ഛ്റവുമായിരുന്നു പ്രായശ്ചിത്തമായി വിധിച്ചതു്.

ചെതലനാത്തു് അട്ടു—അച്യുതൻ—നമ്പൂതിരിയുടേതാണു്
മറ്റൊന്നു്. 1921-ൽ ഉണ്ടായ മാപ്പിളലഹളക്കാലത്തു് അദ്ദേഹ
ത്തെയും ഗവൺമെൻ്റു് അറസ്റ്റുചെയ്തു ജയിലിലാക്കി. കേസു
വിട്ടുവെങ്കിലും വിധി കഴിയുന്നതുവരെ ജയിലിൽ കിടക്കേണ്ടിവ
ന്നു. സന്ധ്യാവന്ദനാദി മുടങ്ങുക, അബ്രാഹ്മണർ പാകംചെയ്ത ഭക്ഷ
ണം കഴിക്കുക മുതലായ വൃത്തിദോഷങ്ങളും വന്നതുകൊണ്ടു് സ്വജ
നങ്ങളും അദ്ദേഹത്തെ ജാതിശാസ്യം ചെയ്തു. ഒടുവിൽ അദ്ദേഹ
ത്തിനു വിധിച്ച പ്രായശ്ചിത്തം ഇതാകുന്നു. മുൻപറഞ്ഞപ്രകാരം
സഹസ്രാവർത്തി ചെയ്തുകൊണ്ടു് തിരുനാവായ ബ്രഹ്മസ്വം മഠ
ത്തിൽ ഒരു കൊല്ലം താമസിക്കുകയും ഒടുവിൽ ഒരു ദിവസത്തെ കൃ
ച്ഛ്റമനുഷ്ഠിക്കുകയും വേണമെന്നാണു്. അതദ്ദേഹം അനുഷ്ഠിക്കു
കയും ചെയ്തു. മുൻപറഞ്ഞ പന്ത്രണ്ടു ദിവസംകൊണ്ടവസാനിപ്പി
ക്കുന്ന കൃച്ഛ്റം കാലത്തിൻ്റെ അവസ്ഥപോലെ ആറു ദിവസം
കൊണ്ടും മൂന്നു ദിവസംകൊണ്ടും ഒരു ദിവസംകൊണ്ടും അവസാനി
പ്പിക്കാറുണ്ടു്. ഈ പ്രായശ്ചിത്തം വിധിക്കുകയും കഴിപ്പിക്കുകയും
ചെയ്തതു ചെറുമുക്ക വൈദികൻ അന്തരിച്ച വാസുദേവൻ സോമ
യാജിയായിരുന്നു.

ചേലമറ്റു് വാസുദേവൻനമ്പൂതിരി കക്കാട്ടില്ലത്തു കവർച്ച
നടത്തിയെന്ന കേസിൽ ഒരു മാസത്തോളം ജയിലിൽ കിടക്കേ
ണ്ടിവന്നു. കേസു ജയിക്കുകയാൽ വിട്ടുവെങ്കിലും കവർച്ചക്കേസ്സാക

യാലും ജയിലിൽ കിടക്കേണ്ടിവന്നതിനാലും സ്വജനങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തെ ഇതരതിരസ്കാരവും ചെയ്യുകയാണുണ്ടായത്. പ്രായശ്ചിത്തം ചെയ്യിച്ച് അദ്ദേഹത്തെ സ്വീകരിക്കുവാനും സ്വജനങ്ങൾ സമ്മതിച്ചില്ല. ഒടുവിൽ മറ്റു ഗതിയില്ലാതെ അദ്ദേഹത്തിനു നാടുവിട്ടുപോകേണ്ടിയും വന്നു. ഈ സംഭവം നടന്നതു ഏതാണ്ട് കൊ. വ. 1060-നോടടുത്ത കാലത്താണ്.

കണ്ണഞ്ചാത വാസുദേവൻനമ്പൂതിരിയെ കടക്കാർ വിധി സമ്പാദിച്ച് വാറണ്ടു പിടിച്ച് സിവിൽ ജയിലിൽ താമസിപ്പിച്ചു. വിട്ടുവന്നതിനു ശേഷം ഒരു ദിവസത്തെ കൃഛ്റമനുഷ്ഠിച്ച് പ്രായശ്ചിത്തം ചെയ്തു. ഇതു കൊ. വ. 1093-ലോ 1094-ലോ ആണ്.

ഇതെല്ലാം നമ്പൂതിരിമാരുടെ ദേശഭരണകാലത്ത് വളരെ പ്രാബല്യത്തിലും, സാർവ്വത്രികമായും നടത്തിവന്നിരുന്ന ശിക്ഷകളുടെ സമ്പ്രദായമായിരുന്നു.

അബ്രാഹ്മണർക്കു കൊടുത്തിരുന്ന ശിക്ഷ ഏതാണ്ടൊക്കെ മേൽപറഞ്ഞതുതന്നെയായിരുന്നു. ആ കാലത്തൊക്കെ നാട്ടുകാരുടെ ചില്ലറ ചില മോഷണങ്ങൾ, വാക്കേറ്റങ്ങൾ, അടിപിടികൾ മുതലായ സംഭവങ്ങളല്ലാതെ സംഘടിതമായ യാതൊരു തട്ടിപ്പുകളും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ഇത്തരം തെമ്മാടികളെ തെരഞ്ഞുപിടിക്കുവാൻ അന്നത്തെ നായന്മാർ (ശൂദ്രൻ പള്ളിച്ചൻ അത്തിക്കുറുശ്ശി എന്നിവർ) ധാരാളം മതിയായിരുന്നു. ഇത്തരം ചില്ലറ കുറ്റം ചെയ്യുന്ന ക്രിമിനൽപുള്ളികളല്ലാതെ കൊല്ലും കൊലയും മറ്റും നടത്തുന്ന വലിയ അക്രമികൾ അപൂർവ്വമായിട്ടേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളു. ദേശക്കോട്ടിന്റെ നില അത്തരത്തിലായിരുന്നു. കുറ്റക്കാരെന്നു സംശയിക്കപ്പെടുന്നവരെ പിടിച്ചുകൊണ്ടുവന്നാൽ ദേവനെ സാക്ഷിയാക്കി അമ്പലത്തിന്റെ നടയിൽവെച്ചാണ് വിചാരണചെയ്ത് വിധികല്പിച്ചിരുന്നത്. അങ്ങിനെ ചെയ്താൽ പിന്നെ ആരും അതിനെ ധിക്കരിച്ചിരുന്നില്ല; അതിനു ധൈര്യമുള്ളവർ അന്നൊന്നുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. ക

ററക്കാരാണെന്നു തെളിഞ്ഞാൽ അവക്കു നല്കുന്ന പ്രായശ്ചിത്തം അമ്പലത്തിൽ ജപം, വഴിപാടു്, വ്രതങ്ങൾ മുതലായതു് അനുഷ്ഠിപ്പിയ്ക്കുകയായിരുന്നു. ആ വിധികളെ അനുസരിയ്ക്കാതിരുന്നാൽ അവക്കു സമുദായവിരോധം—ജാതിഭ്രാസ്യം—ആയിരുന്നു അനുഭവം. "ഊററവും മാററവും മുടക്കുക" എന്നു പറയുന്നതും ആ ശിക്ഷയെയാകുന്നു. കാണിപ്പയ്യൂർ ദേശത്തു് എന്റെ ചെറുപ്പത്തിൽ 25_30 നായർവീടുകളും, വെളുത്തേടൻ, വെളക്കത്തല, മണ്ണാൻ, ആശാരി മുതലായവരുമുണ്ടായിരുന്നു. ആ കാലത്തു് അവർ തമ്മിൽ പലപ്പോഴും ചില്ലറ വഴക്കുകളുണ്ടാകാറുണ്ടു്; അധികവും എണ്ണക്കൂട്ടമാണുണ്ടാവുക. അത്തരം കേസുകൾ ഇല്ലത്തു വരികയും കാരണവന്മാർ രണ്ടു കക്ഷികളേയും വരുത്തി വിചാരണചെയ്തു് വിധി പറയുകയും ചെയ്യുന്നതു് ഒന്നിലധികം പ്രാവശ്യം ഞാൻ കണ്ടിട്ടുണ്ടു്. അപ്പോഴെല്ലാം അവർ അതിനെ അനുസരിയ്ക്കയല്ലാതെ അധികമൊന്നും ധിക്കരിച്ചതായി കണ്ടിട്ടില്ല. കേവലം എണ്ണക്കൂട്ടം മുതലായ സാമുദായികകാര്യങ്ങൾ മാത്രമല്ല ചില്ലറ അടിപിടി വഴക്കുകൾ ആദിയായ കേസുകളും മോഷണക്കേസുകളും അവിടം കൊണ്ടവസാനിയ്ക്കയേ ചെയ്തിരുന്നുള്ളു. അല്ലാതെ ആ ദേശക്കാർ തമ്മിൽ സിവിലായോ ക്രിമിനലായോ നിവൃത്തികിട്ടുവാൻ വേണ്ടി ആ കാലത്തൊന്നും കോടതിയിൽ പോകുന്നതു കണ്ടിട്ടില്ല. ഇതെല്ലാം ആ പഴയ കാലത്തെപ്പറ്റിയിരുന്ന ദേശഭരണത്തിന്റെ അവശിഷ്ടമാകുന്നു.

അമ്പലത്തിൽ വിളക്കുവെയ്ക്കാൻ നാഴി വെളിച്ചെണ്ണ കൊടുക്കുക, വഴിപാടായി അമ്പലത്തിൽ പായസം നേദിയ്ക്കുക, അവസ്ഥാനുസരണം 3; 5, 7, 12 ദിവസങ്ങളിൽ രണ്ടു നേരവും കുളിച്ചു അമ്പലത്തിൽ തൊഴുതു് പ്രദക്ഷിണം വെച്ചു് ഭജിയ്ക്കുക ഇങ്ങനെയൊക്കെ പലതരം ശിക്ഷകൾ വിധിയ്ക്കുന്നതും കണ്ടിട്ടുണ്ടു്. മോഷണം, കയ്യേററം, കൊല മുതലായ ക്രിമിനൽക്കേസുകൾ അതി

ലും അപൂൎവ്വമായിട്ട അക്കാലങ്ങളിൽ നടന്നിരുന്നുള്ളു. ഹിന്ദുക്കളെല്ലാം അത്ര സത്യസന്ധന്മാരും ശാന്തന്മാരുമായിരുന്നു. ഇന്നും മദ്ധ്യ-വടക്കൻകേരളത്തിൽ—പ്രത്യേകിച്ച് നാട്ടിൻപുറങ്ങളിലെ മുക്കിലും മൂലയിലും—അന്വേഷിച്ചാൽ ഇത്തരം ശുദ്ധബുദ്ധികളെ ധാരാളം കാണുവാനുണ്ടാകും.

—:o:—

അദ്ധ്യായം 12

കേന്ദ്രഭരണത്തിൽനിന്നു നാട്ടുവാഴിഭരണത്തിലേയ്ക്കു്.

പുറമെനിന്നു ഒരു ക്ഷത്രിയനെ ഇവിടെ കൊണ്ടുവന്നു വാഴിച്ചതോടെ രണ്ടാം കേന്ദ്രഭരണം ഉദയംചെയ്തു. അപ്പോഴും സാമാന്യമായി ജനങ്ങൾക്കൊന്നും യാതൊരു തരത്തിലുള്ള ബുദ്ധിമുട്ടും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ദേശഭരണകാലത്തും, ഗ്രാമഭരണകാലത്തും, തളി—കഴകഭരണകാലത്തും ആദ്യത്തെ കേന്ദ്രഭരണകാലത്തുമെന്നപോലെ അപ്പോഴും ജനങ്ങൾ സമാധാനത്തോടും സംതൃപ്തിയോടുംകൂടി ജീവിച്ചുപോന്നു. എല്ലാവരുടെയും ഉദ്ദേശം അവരവരുടെ 'സ്വധൎമ്മം' അഥവാ 'കുലധൎമ്മം' യഥാവിധി അനുഷ്ഠിക്കണമെന്നു മാത്രമായിരുന്നു. അല്ലാതെ ഇന്നത്തെപ്പോലെ അധികാരമോഹമോ ധനക്കൊതിയോ ഒന്നുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. മറ്റുമല്ല ഭരണത്തിന്റെ ഉദ്ദേശം തന്നെ ജനങ്ങൾക്ക സ്വധൎമ്മം അനുഷ്ഠിക്കുന്നതിനു സഹായിക്കുകയും അതിൽ വന്നുചേരുന്ന പ്രതിബന്ധങ്ങളെ ദൂരീകരിക്കുകയുമായിരുന്നു.

പെരുമാളായി ആദ്യത്തിൽ ഒരു ക്ഷത്രിയകുടുംബത്തെ മാത്രമേ അവരോധിച്ചുള്ളുവെങ്കിലും രണ്ടുമൂന്നു തലമുറ കഴിയുമ്പോഴേയ്ക്കു പെരുമാളുടെ ശൂദ്രസ്ത്രീസന്താനങ്ങളായ സാമന്തന്മാരെയും, മന്ത

ക്കളായ ക്ഷത്രിയന്മാരുടെയും തറവാടുകൾ കേരളത്തിൽ ഉണ്ടായി രിക്കുമല്ലോ. കിഴക്കുനിന്നു പെരുമാളെ കൊണ്ടുവന്ന അവരോധിച്ചതു് ബ്രാഹ്മണരായാൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ള അനുഭവം കൊണ്ടാണെന്നും ഓർക്കണം. തലസ്ഥാനമായ തിരുവഞ്ചിക്കുളം കിടക്കുന്നതു് കേരളത്തിന്റെ ഏതാണ്ടു് മദ്ധ്യഭാഗത്താകുന്നു. അവിടെനിന്നു തെക്കും വടക്കുമുള്ള അതിർത്തിപ്രദേശങ്ങളിലേക്കു 250 നാഴികയോളം ദൂരമുണ്ടു്. ഇന്നത്തെപ്പോലെയുള്ള യാത്രാസൌകര്യങ്ങളോ ഫോൺ വയർലസ്സ് മുതലായ വാർത്താവിതരണസൌകര്യങ്ങളോ ഒന്നും അന്നില്ല. കാൽനടയായിട്ടാണെങ്കിൽ മണിക്കൂറിൽ 4 നാഴികയിലധികം സ്പീഡ് കിട്ടുകയില്ല. 'തിണ്ണപ്പാട്' 'വിളിപ്പാട്' എന്നിതെല്ലാം ദൂരത്തെ കാണിക്കുന്നതും പ്രചാരത്തിലിരുന്നിരുന്നതുമായ ചില പ്രയോഗങ്ങളായിരുന്നുവല്ലോ. അതുപോലെ അധികം ദൂരത്താകുമ്പോൾ "ഇത്ര ദിവസത്തെ വഴി" എന്ന സാധാരണ എല്ലാവർക്കും അറിയാവുന്ന ഒരു പ്രയോഗം നടപ്പിലുണ്ടായിരുന്നു. അതു് സാധാരണയായി 40 നാഴികയാകുന്നു. ആ കണക്കിൽ തിരുവഞ്ചിക്കുളമായ കേന്ദ്രത്തിൽനിന്നു ഒരു വിവരം കന്യാകുമാരിയിലേയ്ക്കോ കാസറഗോഡു പുഴവരെയ്ക്കോ എത്തിക്കുന്നതിനു ചുരുങ്ങിയതു് 7 ദിവസം വേണ്ടിവരുമെന്നു സ്പഷ്ടമാണല്ലോ. മാത്രമല്ല അതിന്റെ മറുപടി തിരിച്ചെത്തുന്നതിനു ഇത്ര ദിവസം പിന്നെയും വേണമെന്നു മറക്കരുതു്.

ഒന്നു രണ്ടു തലമുറ കഴിഞ്ഞപ്പോഴേയ്ക്കും ഇവിടെ മരുമക്കളായ ക്ഷത്രിയരും ക്ഷത്രിയപുത്രന്മാരായ സാമന്തന്മാരും ഉണ്ടായി. ഇവിടത്തെ പരിതസ്ഥിതികളെ മേൽവിവരിച്ചതുപോലെയാണെന്നും. ഈ അവസരത്തിൽ ഇത്തരം വിദൂരപ്രദേശങ്ങളിൽ ഭരണം നടത്തുന്നതിനു വിശ്വസ്തന്മാരായി ചിലരെ നിയമിക്കുന്നതു് നന്നായിരിക്കുമെന്നു അന്നത്തെ പെരുമാക്കൾ തോന്നിയിരിക്കും. അ

ങ്ങിനെ തോന്നിയതിൽ അത്ഭുതമില്ലെന്നു മാത്രമല്ല തോന്നാതിരിക്കാനാണു വിഷമം. അതിനാൽ അന്നുന്നായിരുന്ന ക്ഷത്രിയരിൽനിന്നും സാമന്തന്മാരിൽനിന്നും കൂടുതൽ കഴിവും പ്രാപ്തിയുമുള്ളവരെ തിരഞ്ഞെടുക്കുകയും ആവശ്യാനുസരണം അത്തരം വിസ്തൃതപ്രദേശങ്ങളുടെ ഭരണം ഏല്പിക്കുകയും ചെയ്തു. അവർ ഭരണവിഷയത്തിൽ ക്ലുപ്തങ്ങളായ ചില അധികാരങ്ങൾ കൊടുത്തിരുന്നുവെങ്കിലും പരമാധികാരം കേന്ദ്രത്തിനു ആയിരുന്നുള്ളുവെന്നും അവരുടെ കല്പനയനുസരിക്കാൻ എപ്പോഴും അവർ ബാദ്ധ്യസ്ഥരായിരുന്നുവെന്നും പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. അന്നൊക്കെ—അടുത്ത കാലംവരെ—ഏതു ജോലിയും കുലധർമ്മമെന്ന നിലയ്ക്കു പാരമ്പര്യമായി ചെയ്യുവാൻ സ്ഥിരമായി ഏല്പിച്ചുകൊടുക്കുകയാണല്ലോ ചെയ്തിരുന്നതു്. ഇന്ത്യക്കു സ്വാതന്ത്ര്യം കിട്ടുന്നതുവരെ—സ്വാതന്ത്ര്യം കിട്ടി ഭാഷാസംസ്ഥാനം രൂപീകരിക്കുന്നതുവരെയും—മലബാറിലെയും സൌത്തു്കനറായിലെയും അധികാരിപ്പണി ഓരോ തറവാട്ടേക്കും സ്ഥിരമായിട്ടുള്ളതായിരുന്നതു്. ഇതു് മേല്പറഞ്ഞതിനു ഒന്നാന്തരം തെളിവാണല്ലോ.

ഇങ്ങിനെ യഥാകാലം ആവശ്യാനുസരണമായിരിക്കും ഓരോ പ്രദേശത്തും ഓരോരുത്തരെ ഭരണം ഏല്പിച്ചിരിക്കുക. അല്ലാതെ കേരളത്തെ മുഴുവൻ ആദ്യമെത്തന്നെ പല നാടുകളായി വിഭജിക്കുകയും അവിടെയെല്ലാം വിശ്വസ്തന്മാരായ ചിലരെ—സാമന്തന്മാരെയും ക്ഷത്രിയരെയുമെന്നർത്ഥം—ഭരണമേല്പിക്കുകയുമല്ല ചെയ്തിരിക്കുക. ചേരമാളിനു ആവശ്യമെന്നു തോന്നുമ്പോഴാണു അതാതു് പ്രദേശത്തു് തന്റെ ഏററവും അടുത്ത ബന്ധുവും വിശ്വസ്തനുമായവരെ ഏല്പിച്ചിട്ടുണ്ടാവുക. "കൊല്ലം ഒന്നും രണ്ടും ശതകങ്ങളിൽ രാജ്യം പല നാടുകളായി വിഭജിച്ചു് നാടുവാഴികളെ പലപ്പോഴും നിയമിക്കുകയായിരുന്നു കുലശേഖരന്മാർ ചെയ്തിരുന്നതെന്നു ശാസനങ്ങൾ സൂചിപ്പിക്കുന്നുണ്ടു്*" എന്നു ഇളംകുളം കുഞ്ഞൻപിള്ള

* കേരളചരിത്രത്തിലെ ഇരുളടഞ്ഞ ഏടുകൾ—പേജ് : 146 (രണ്ടാം പതിപ്പ്).

യുടെ പ്രസ്താവം ഇതിനു തെളിവാണു്. ഭാസ്കരരവിവർമ്മയുടെ 14-ാം ഭരണവർഷത്തിൽ ഉണ്ടായ തൃക്കൊടിത്താനം ശാസനത്തിൽ[1] "സ്വസ്തി ശ്രീ. കോപ്പാർക്കരവിവർമ്മർതിരുവടിക്കു...കോവർത്തനമാർത്താണ്ടനൈ അമൈച്ച, നൻറുഴൈനാടുവാഴുന്ന. തിരുക്കൊടിത്താനത്താൽ നാട്ടിനക...കോയിലതികാരികൾ..." എന്നിങ്ങനെ ഗോവർദ്ധനമാർത്താണ്ഡനെ നൻറുഴൈനാടിൻെറ ഭരണം ഏല്പിച്ചിരുന്നതായി പറയുന്നു.

ചുരുക്കിപ്പറയുകയാണെങ്കിൽ ഓരോരോ കുലശേഖരന്മാരുടെ കാലത്തു് കാരണവശാൽ കേരളത്തിലെ പല ഭാഗങ്ങളുടെയും ഭരണം വിശ്വസ്തന്മാരായ ക്ഷത്രിയരേയും സാമന്തന്മാരേയും ഏല്പിക്കുകയാണുണ്ടായതെന്നും, അല്ലാതെ കേരളത്തെ ആദ്യംതന്നെ പല നാടുകളായി വിഭജിച്ചുകൊടുക്കുകയല്ല ചെയ്തിട്ടുള്ളതെന്നും വ്യക്തമാണു്. കേരളത്തിലെ പെരുമാൾഭരണം ഏകദേശം 300 കൊല്ലത്തോളം തുടർച്ചയായി നടന്നിട്ടുണ്ടല്ലോ. അതിനാൽ പല കാരണങ്ങളെക്കൊണ്ടും കേന്ദ്രത്തിൻെറ കീഴിൽ ക്ലിപ്തമായ അധികാരത്തോടുകൂടി ഓരോ പ്രദേശങ്ങളിലും ക്ഷത്രിയരും സാമന്തന്മായി വളരെയധികം ഭരണാധികാരികളെ നിയമിച്ചിട്ടുണ്ടാവും. ആയ്‌രാജവംശം മൂഷികരാജവംശം മുതലായിട്ടുള്ളതെല്ലാം അത്തരത്തിൽപെട്ടതാകുന്നു. അവരാരുംതന്നെ സ്വാതന്ത്ര്യമാളുകയോ അവർ ഭരിച്ചിരുന്ന പ്രദേശങ്ങളൊന്നുംതന്നെ സ്വതന്ത്രനാടുകളോ ആയിരുന്നില്ല.

ഇങ്ങിനെ സമാധാനത്തോടെ ഭരണം നടന്നുവരുമ്പോഴാണു് കൊ. വ. 175-ാമാണ്ടോടുകൂടി കുപ്രസിദ്ധമായ ചേര-ചോളയുദ്ധം ആരംഭിച്ചതു്. അതു് നൂറു കൊല്ലത്തോളം നീണ്ടുനിന്നുവെന്നു കെ. വി. കൃഷ്ണയ്യർ പറയുന്നു.[2] ഇളംകുളം അതിനു പേരിട്ടിരിക്കു

[1] T. A. S. Vol. V—Page: 177.

[2] A History of Kerala—Page: 163.

ന്നുതന്നെ 'നൂററാണ്ടുയുദ്ധം' എന്നാണല്ലൊ.[1] ഇന്ദുകോതവൎമ്മയുടെ കാലത്തു പരാന്തകചോളന്റെ കൊങ്ങുനാടാക്രമണമാണു നൂററാണ്ടുയുദ്ധത്തിനു ബീജാവാപം ചെയ്തതു്. ഇന്ദുകോതവൎമ്മക്കുശേഷം കൊ. വ 137_ൽ ഭാസ്കരരവിവൎമ്മ രാജാവായി. അധികം കഴിയുന്നതിനു മുമ്പായി ചോളരാജാവായ രാജരാജൻ സേനാസന്നാഹങ്ങളോടുകൂടി കേരളത്തിലേക്കു തിരിച്ചു. തെക്കൻതിരുവിതാംകൂർ മുഴുവനും കൈവശപ്പെടുത്തി. കാന്തളൂർശാല ആക്രമിച്ചു കീഴ്പ്പെടുത്തി. ചേരസൈന്യം പരാജയപ്പെട്ടു. തലസ്ഥാനനഗരമായ മഹോദയപുരമായിരുന്നു രാജരാജന്റെ പ്രധാന ആക്രമണലക്ഷ്യം. കൊടുങ്ങല്ലൂരും കൊല്ലവും ആക്രമിച്ചുവെങ്കിലും മഹോദയപുരം പിടിച്ചടക്കാൻ ആ രാജാവിനു കഴിഞ്ഞില്ല. കൊല്ലം 187_ൽ രാജരാജന്റെ മകൻ രാജേന്ദ്രൻ രാജാവായി. അദ്ദേഹം പ്രധാനമായും ശ്രദ്ധ കേന്ദ്രീകരിച്ചതു് തലസ്ഥാനപട്ടണമായ മഹോദയപുരം കീഴടക്കുവാനായിരുന്നു. "ഒരു സൈന്യം തെക്കൻതിരുവിതാംകൂർ വഴിയും മറെറാരു സൈന്യം പാലക്കാട്ടുവഴിയും മഹോദയപുരത്തേക്കു പ്രവഹിച്ചു. ഇക്കാലത്തും നല്ല ഒരു സൈന്യം കുലശേഖരന്മാൎക്കുണ്ടായിരുന്നുവെന്നു ചോളശാസനങ്ങളിൽനിന്നു സ്പഷ്ടമായി ഗ്രഹിക്കാം. പക്ഷെ ചോളസൈന്യം സംഖ്യാബലത്തിൽ അനേകം മടങ്ങു കൂടുതലായിരുന്നു. യുദ്ധത്തിന്റെ ഭയങ്കരത ഊഹിക്കുന്നതേ ഉത്തമം.[2]" കാന്തളൂർശാല മുഴുവൻ നശിപ്പിച്ചു. മഹോദയപുരം ഈ ഘോരയുദ്ധത്തിൽ ഇടിച്ചുനിരത്തപ്പെട്ടു. ഇക്കാലമത്രയും ചോളസൈന്യത്തോടു് ധീരമായി പൊരുതിയിരുന്നതു് ഭാസ്കരരവിവൎമ്മയായിരുന്നു. അദ്ദേഹം ഈ യുദ്ധത്തിൽ—തന്റെ 58_ാം ഭരണവൎഷത്തിൽ—വീരസ്വൎഗ്ഗം പ്രാപിച്ചു. അതോടെ

1. കേരളചരിത്രത്തിലെ ഇരുളടഞ്ഞ ഏടുകൾ—പേജ്: 142 (രണ്ടാം പതിപ്പ്).

2. കേരളചരിത്രത്തിലെ ഇരുളടഞ്ഞ ഏടുകൾ—പേജ്: 136.

ചേരസൈന്യം ഛിന്നഭിന്നമായി. രാജേന്ദ്രചോളന്റെ ആക്രമണത്തോടുകൂടി ചേരസാമ്രാജ്യത്തിന്റെ ശക്തിയും ക്ഷയിച്ചു. ഈ ചേര–ചോളയുദ്ധത്തിൽ അവസാനം കേരളം പാടെ തോല്ക്കുകയാണുണ്ടായതു്. അതിനു രേഖാമൂലമായിട്ടുതന്നെ മതിയായ തെളിവുണ്ടു്. ഈ രാജേന്ദ്രന്റെ തിരുവാലങ്ങാട്ടു ശാസനത്തിൽ ഇങ്ങിനെ പറയുന്നു. [1] "ക്ഷത്രിയന്മാരെയെല്ലാം വധിക്കുന്നതിൽ താല്പര്യക്കാരനായിരുന്ന ശ്രീ പരശുരാമനാൽ നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടതും, വളരെ മനോഹരവും, കുന്നുകളെക്കൊണ്ടും സമുദ്രംകൊണ്ടും കോട്ടകെട്ടിയപോലെ സുരക്ഷിതവുമായ കേരളത്തെ ജയിച്ചിട്ടു്, അവിടെയുള്ള സകല മഹാബ്രാഹ്മണരുടെയും അനുവാദത്തോടുകൂടി അദ്ദേഹം—ആ രാജാവു്—യുദ്ധവിദഗ്ദ്ധന്മാരായ രാജാക്കന്മാർക്കെല്ലാം ആനന്ദദായികരത്തെ ഉണ്ടാക്കി." ഇതുകൊണ്ടു് കേരളം തോല്ക്കുകയുണ്ടായതെന്നു വ്യക്തമാകുന്നുണ്ടല്ലോ. മാത്രമല്ല,

"ശ്രീചോളപാണ്ഡ്യം സ്വായത്തം വിധായ
പാശ്ചാത്യഭൂമേരധിരക്ഷണായ"—എന്നിങ്ങനെ അതേ

ശാസനത്തിൽതന്നെ പുത്രനെ പാശ്ചാത്യഭൂമിയുടെ — കേരളത്തിന്റെ — ഭരണമേല്പിക്കുന്നതായി കാണുന്നുണ്ടു്.

പിന്നീടു് 203-ാമാണ്ടോടുകൂടി രാജേന്ദ്രന്റെ പുത്രൻ രാജാധിരാജൻ വീണ്ടും കേരളം ആക്രമിച്ചു. ഭാസ്കരരവിവർമ്മയുടെ പിൻഗാമിയായ ഭാസ്കരരവി തനയനും വീരകേരളകുലശേഖരനും ആ യുദ്ധത്തിൽ മരിക്കുകയാണുണ്ടായതു്. [2] ഇക്കാലമായപ്പോഴേ

---

1 "സർവ്വക്ഷത്രവധവ്രതപ്രണയിനാ രാമേണ യന്നിർമ്മിതം
രമ്യം ശൈലജനാഭിരാമമതുലം ദുർഗ്ഗം മഹീധ്രാർണ്ണവൈഃ
ജിത്വാ, തത്സകലാനുമത്യകടകശ്രേണീപലബ്ധാസനഃ
സോഽയം സർവ്വധനുർദ്ധരാം ക്ഷിതിഭൃതാമാനന്ദയോഗ്യാകൃതി."
—തിരുവാലങ്ങാട്ടു ശാസനം.

2 "വീരകേരളകുലശേഖരൻ യുദ്ധത്തിൽ വധിക്കപ്പെട്ടതായി ചോളശാസനങ്ങളിൽനിന്നു മനസ്സിലാക്കാം" ഇളംകുളം.

ള്ളം ചേരസൈന്യവും—ചേരസാമ്രാജ്യവും—തന്നെ ഏറെക്കുറെ നാമാവശേഷമായി. കൊ. വ. 265-ൽ അവസാനത്തെ കുലശേഖരനായ രാമവർമ്മകുലശേഖരൻ കേരളരാജാവായി. അപ്പോഴേയ്ക്കും മഹോദയപുരമെല്ലാം നശിച്ചിരുന്നതിനാൽ അദ്ദേഹം നെടിയതളിയിലിരുന്നാണ് രാജ്യം ഭരിച്ചിരുന്നത്.[1] 245-ൽ രാജാവായ കുലോത്തുംഗൻ വലിയ ഒരു സൈന്യവുമായി കേരളത്തെ വീണ്ടും ആക്രമിച്ചു. കേരളത്തിലെ നായർപട്ടാളം അങ്ങേഅറ്റം പൊരുതിനോക്കിയെങ്കിലും കുലോത്തുംഗന്റെ സൈന്യത്തെ തോല്പിക്കാൻ അവർക്ക് കഴിഞ്ഞില്ല.

“അർജ്ജുനൻ ഖാണ്ഡവദാഹം ചെയ്തതുപോലെ കോട്ടാർ എന്ന പ്രദേശത്തുള്ള കോട്ടയെ ക്ഷണപ്രായം ചുട്ടെരിച്ചിട്ട്, ശക്തിമത്തായിരുന്ന ആ കേരളസേനയെ “കുലോത്തുംഗൻ” എന്ന ചോളരാജാവ് ചതച്ചു.[2] എന്ന് ചിദംബരം ശാസനത്തിൽ കാണുന്നത് ഇതിനു തെളിവാണ്. മഹോദയപുരം മാത്രമല്ല അനേകായിരം സൈന്യങ്ങളും യുദ്ധം നടത്താൻ കഴിവുള്ള സൈന്യാധിപന്മാരും മേൽപറഞ്ഞ രാമവർമ്മയൊഴികെ ബാക്കി പെരുമാക്കളുടെ കുടുംബവും അന്നു നശിച്ചുപോയി. ഭാരതയുദ്ധത്തിൽ ദുര്യോധനനെപ്പോലെ രാമവർമ്മമാത്രമായി അവശേഷിക്കുകയാൽ അദ്ദേഹം തോൽവി സമ്മതിച്ച് യുദ്ധം അവസാനിപ്പിക്കുകയാണുണ്ടായത്. അക്കാലത്തൊക്കെ യുദ്ധം ചെയ്യുന്നതിന്റെ ഉദ്ദേശം തന്റെ എതിരാളി കീഴടങ്ങി തന്റെ മേല്ക്കോയ്മയെ സമ്മതിക്കണമെന്നു മാത്രമാ

---

1 പെരുന്നശാസനം.

2 “യേനാ “കോട്ടാറ്”ദുർഗ്ഗം ദഗ്ദ്ധമിവ സ യഥാ
ഖാണ്ഡവം പാണ്ഡുസൂനുഃ,
ചിച്ഛേദ തത്കേരളാനാം ബലമതിബഹുലം
ശ്രീകുലോത്തുംഗ ചോളഃ”—ചിദംബരം ശാസനം.

യിരുന്നു. അല്ലാതെ രാജാവിനെ രാജഭ്രഷ്ടനാക്കി ജയിലിലിടുകയും ശത്രുരാജ്യത്തെ തന്റെ രാജ്യത്തോടു കൂട്ടിച്ചേർക്കുകയും ചെയ്യുന്ന സമ്പ്രദായമുണ്ടായിരുന്നില്ല.

ഇങ്ങിനെ ഒരു നൂറ്റാണ്ടോളം നീണ്ടുനിന്ന യുദ്ധത്തോടുകൂടി കുലശേഖരന്മാരുടെ ഭരണം അവസാനിച്ചു; കേരളത്തിൽ നാടുവാഴികളുടെ ഭരണം ആരംഭിച്ചതു് അന്നുമുതല്ക്കാകുന്നു. ഒടുവിലത്തെ പെരുമാൾ 36 കൊല്ലം—മൂന്നു പന്തീരാണ്ടു്—രാജ്യം ഭരിച്ചുവെന്നും, അദ്ദേഹം ഒടുവിൽ കേരളത്തെ പലർക്കായി—56 രാജാക്കന്മാർക്കാണെന്നു പ്രസിദ്ധി—ഭാഗിച്ചു കൊടുത്തുവെന്നും മുസ്ലിം മതം സ്വീകരിച്ചു് മക്കത്തേക്കു പോയിയെന്നും കേരളോല്പത്തി ഉദ്ഘോഷിക്കുന്നു. എന്നാൽ അതിന്റെ വാസ്തവസ്ഥിതി താഴെപറയും പ്രകാരമായിരിക്കണം.

നൂറു കൊല്ലത്തോളം നീണ്ടുനിന്നുവെന്നു പറയുന്ന ചേരചോളയുദ്ധം അധികഭാഗവും നടത്തിയതു് ഭാസ്കരരവിവർമ്മകുലശേഖരനാകുന്നു. അദ്ദേഹം 58 വർഷം സുദീർഘമായവിധം രാജ്യംഭരിച്ചു് യുദ്ധത്തിൽ വീരചരമം പ്രാപിക്കയാണല്ലൊ ഉണ്ടായതു്. പിന്നീടു് ഭാസ്കരരവിവർമ്മ രണ്ടാമനും വീരകേരളനും പിൻഗാമികളായിരുന്നുവെങ്കിലും അധികം താമസിയാതെ അവരും യുദ്ധത്തിൽ കൊല്ലപ്പെട്ടു. ഒടുവിൽ രാമവർമ്മകുലശേഖരൻ മാത്രമായി അവശേഷിച്ചു്. മുൻപറഞ്ഞ തിരുവാലങ്ങാട്ടു ശാസനവും ചിദംബരം ശാസനവും കുലശേഖരന്മാരുടെ തോൽവിയെ—അഥവാ ചോളന്റെ വിജയത്തെ—യാണല്ലൊ സൂചിപ്പിക്കുന്നതു്. ഒരുപക്ഷെ മുൻ രാമവർമ്മക്കു ക്രമപ്രകാരമുള്ള പിൻവാഴ്ചക്കാർ—മരുമക്കൾ—ആരെല്ലാം അനുജന്മാരൊന്നും വരത്തക്കതായില്ല. എന്തായാലും ആ വംശം മുഴുവൻ യുദ്ധത്തിൽ നശിച്ചതിനാൽ രാമവർമ്മക്കുശേഷം പെരുമാളായി വാഴുന്നതിനു ക്രമപ്രകാരമുള്ള അവകാശികളില്ലാതായി. അതിനാൽ

പിന്നെ ഒരു പെരുമാളെ വാഴിക്കണമെങ്കിൽ ആദ്യത്തെ പെരുമാളെയെന്നപോലെ യാതൊരവകാശവുമില്ലാത്ത ഒരു പുതിയ ക്ഷത്രിയനെ കേരളചക്രവൎത്തിയായി അവരോധിക്കേണ്ടിവരും; അതിന്നു മലയാളിയാകേണ്ടതില്ലെന്നു മാത്രമെ വ്യത്യാസമുള്ളുവല്ലൊ. പിൻതുടൎച്ചാവഴിക്കു സ്ഥാനം കിട്ടുന്നതുപോലെ—പിൻതുടൎച്ചാവകാശിയെ ചക്രവൎത്തിയായി വാഴിക്കുന്നതുപോലെ—അത്ര എളുപ്പമുള്ള കാൎയ്യമല്ല അതു്. അതിന്നു അധികാരസ്ഥന്മാരായ പ്രമാണികളുടെയെല്ലാം സമ്മതവും സഹകരണവും കൂടാതെ കഴികയില്ലല്ലൊ. യുദ്ധം കാരണമുണ്ടായ നാശനഷ്ടങ്ങളും, ജനങ്ങളുടെ നിരാശയും, പുതുതായി (അവകാശിയല്ലാത്ത) ഒരു പെരുമാളെ അവരോധിക്കുവാനുള്ള വിഷമവുമെല്ലാം കൂടിയപ്പോൾ ആ കാൎയ്യം നടന്നില്ലെന്നെ പറയേണ്ടു. പെരുമാളവരോധം നിലച്ചതു് അങ്ങിനെയാകുന്നു.

ഭാസ്കരരവിവൎമ്മ 58 വൎഷം രാജ്യം ഭരിക്കുകയും ചോള—ചേരയുദ്ധത്തിൽ ധീരതയോടെ അടരാടുകയും അവസാനം യുദ്ധത്തിൽ തന്നെ മരിച്ചു് വീരസ്വൎഗ്ഗം പ്രാപിക്കുകയും ചെയ്തതിനാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ യശസ്സ് കേരളം മുഴുവൻ പരന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അടുത്ത അനന്തരഗാമികൾ കുറച്ചുകാലമേ ഉണ്ടായുള്ളു. അവരും യുദ്ധത്തിൽ മരിച്ചു. പിന്നീടു് വന്ന രാമവൎമ്മകുലശേഖരനാകട്ടെ തോൽവി സമ്മതിച്ചു കീഴടങ്ങുകയും ചെയ്തുവല്ലൊ. എന്തായാലും ഭാസ്കരരവിവൎമ്മയുടെ യശസ്സു കാരണം മറ്റുള്ളവരെപ്പററി ജനത്തിൽ ആരും അറിയാതെയായി. ഒരുപക്ഷെ അവരെപ്പററി അന്നൊക്കെ ജനങ്ങൾക്കു പുച്ഛവുമുണ്ടായെന്നു വരാം. കാലാന്തരത്തിൽ ഭാസ്കരരവിവൎമ്മയുടെ പേർ മാത്രം പ്രസിദ്ധമായി നിന്നപ്പോൾ അദ്ദേഹം ഒടുവിലത്തെ പെരുമാളായി. അനേകസംവത്സരം (58 കൊല്ലം) രാജ്യം ഭരിച്ചതിനാൽ മൂന്നു പന്തിരാണ്ടു് വാണതായും പറഞ്ഞുവന്നു. പെരുമാൾഭരണം അവസാനിച്ചതോടെ നാടുവാഴിക

ളെല്ലാം ഒരുവിധം സ്വതന്ത്രന്മാരായിത്തീൎന്നു. തങ്ങളുടെ പേരിൽ കല്പനകളയയ്ക്കുവാനും സംശയം വന്നാൽ ചോദിയ്ക്കുവാനും അവൎക്കെല്ലാം ഒരു മേലധികാരിയില്ലാതായെന്നൎത്ഥം. ഈ ലോകമഹായുദ്ധത്തിന്നിടയ്ക്കു കുറച്ചുകാലം ഫ്രഞ്ചുരാജ്യത്തെ ജൎമ്മനിയോടു ചേൎക്കുകയും, അങ്ങിനെ ഫ്രഞ്ചു് എന്നൊരു ഗവൎമ്മെന്റു് ഇല്ലാതാവുകയുമുണ്ടായല്ലൊ. അപ്പോഴും ഇന്ത്യയിലുള്ള പോണ്ടിച്ചേരി മാഹി മുതലായ പ്രദേശങ്ങളിലെ ഗവൎണ്ണൎമാർ സ്വതന്ത്രന്മാരായിത്തീൎന്നു. പിന്നെ ഫ്രഞ്ചുഗവൎമ്മെണ്ടു് വീണ്ടും സ്ഥാപിതമാവാതിരിയ്ക്കുകയും, ഇന്ത്യഗവൎമ്മെണ്ടു് ഒട്ടും കൈകടത്താതിരിയ്ക്കുകയുമാണുണ്ടായതെങ്കിൽ അവിടങ്ങളിലെ അന്നത്തെ ഗവൎണ്ണൎമാർ സ്വതന്ത്രന്മാരായിത്തീരുകയല്ലെ ചെയ്യുക? ഇന്ത്യയിൽ മാത്രമല്ല, ബൎമ്മ മലയ മുതലായ ചില പ്രദേശങ്ങളിലും യുദ്ധകാലത്തു് അങ്ങിനെ സംഭവിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഇന്ത്യാചരിത്രത്തിൽതന്നെ ഇത്തരം സംഭവങ്ങൾ ധാരാളമായിക്കാണാൻ കഴിയും. പിതാവായ ഷാജഹാനെ ബന്ധനസ്ഥനാക്കി 48 വൎഷം ഭരിച്ച (1659—1707) ഒടുവിലത്തെ മഹാമുഗളനായ ഔറംഗസീബിന്റെ ശേഷം മുഗൾസാമ്രാജ്യം ശിഥിലമായി; ഗവൎണ്ണൎമാർ മുതലായവർ സ്വതന്ത്രരാവുകയും ചെയ്തു. പണ്ഡിറ്റ് നെഹ്റു ഈ സംഭവത്തെ ഇങ്ങിനെ വിവരിച്ചിരിയ്ക്കുന്നു. "ഔറംഗസീബിന്റെ മരണത്തോടെ വിപുലമായ ആ മുഗൾസാമ്രാജ്യം വായുവിൽ ലയിയ്ക്കാൻ തുടങ്ങി. ഗവൎണ്ണൎമാർ തലസ്ഥാനവുമായുള്ള ബന്ധം വിടുത്തി സ്വതന്ത്രന്മാരായി; ബംഗാൾ പിരിഞ്ഞുപോന്നു; അതുപോലെ ഔധും രോഹിൽഖണ്ഡും. ഡെക്കാൻ വസീർ അസഫ്ജാ സ്വന്തമായ ഒരു രാജ്യം സ്ഥാപിച്ചു—ഇന്നത്തെ നമ്മുടെ ഹൈദരാബാദ് സ്റ്റേറ്റ്. അങ്ങിനെ ഔറംഗസീബ് മരിച്ചു് വെറും 17 കൊല്ലം തികയുമ്പോഴേയ്ക്കും സാമ്രാജ്യം മിക്കവാറും നാമാവശേഷമായിക്കഴിഞ്ഞു."* അതുതന്നെയാണു് ഇവിടെയും സംഭ

---

* വിശ്വചരിത്രാവലോകം പേജ് 525, 526.

ഭവിച്ചു്. കേന്ദ്രത്തിന്റെ ശക്തി ക്ഷയിക്കുകയും മേലധികാരിയെന്ന നിലയ്ക്കു പെരുമാൾ ഇല്ലാതാവുകയും ചെയ്തു. അപ്പോഴാണു് നാടുവാഴികളായ ആ സാമന്തന്മാരും ക്ഷത്രിയരും സ്വതന്ത്രരായതു്. ഒടുവിലത്തെ പെരുമാൾ കേരളത്തെ തന്റെ മക്കൾക്കും മരുമക്കൾക്കുമായി ഭാഗിച്ചുകൊടുത്തുവെന്ന കേരളോല്പത്തിക്കഥ ഈ സംഭവത്തെ അടിസ്ഥാനമാക്കിക്കൊണ്ടു് എഴുതിയതാവാനേ വഴിയുള്ളു. ഇങ്ങനെയാണു് ചേരചോളയുദ്ധം, പെരുമാളുവരോധം, എന്നിവയുടെ അവസാനവും നാടുവാഴിഭരണത്തിന്റെ ആരംഭവുമുണ്ടായതു്.

നാടുവാഴികളെല്ലാം സ്വതന്ത്രരായി എന്നു പറഞ്ഞുവല്ലൊ. പക്ഷെ ആ സ്വാതന്ത്ര്യശബ്ദത്തിനു ഇന്നു സാധാരണയായി കല്പിക്കുന്ന അൎത്ഥമുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഇന്നു അങ്ങിനെ പറഞ്ഞാൽ ചോദിക്കാനൊ ഭയപ്പെടാനൊ മേലധികാരിയായി ആരുമില്ലാത്തതിനാൽ താന്തോന്നികളായെന്നൊ ഉസ്വതന്ത്രന്മാരായെന്നൊ ഒക്കെയാണു അൎത്ഥം ഗ്രഹിക്കാറു്. ഈ നാടുവാഴികൾക്കു അന്നുണ്ടായ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനു അങ്ങിനെ ഒരു ചീത്ത അൎത്ഥമൊന്നുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. ക്ലിപ്തമായ ചില അധികാരങ്ങളോടുകൂടിയാണല്ലൊ അവരെയെല്ലാം അവിടങ്ങളിൽ വാഴിച്ചിരുന്നതു്. കേന്ദ്രത്തിൽ നിന്നു വല്ല കല്പനകളും വന്നാൽ അതിനെ അനുസരിക്കണം, തങ്ങൾക്കു എന്തെങ്കിലും സംശയം നേരിട്ടാൽ കേന്ദ്രത്തോടു ചോദിച്ചു് അഭിപ്രായമറിയുകയും വേണം. ഇതായിരുന്നുവല്ലൊ അവരുടെ നില. കേന്ദ്രമില്ലാതായതിനാൽ ആ കാൎയ്യങ്ങളെക്കുറിച്ചു ചിന്തിക്കേണ്ടതില്ലാതായി, എല്ലാം തങ്ങളുടെ ഉത്തമവിശ്വാസപ്രകാരം പ്രവൎത്തിക്കേണ്ടിയും വന്നു; അത്രയെയുള്ളു. അല്ലാതെ അവരാരും തന്നെ സ്വാതന്ത്ര്യം പ്രഖ്യാപിക്കുകയൊ പരമാധികാരികളെന്നഭിമാനിക്കുകയൊ ചെയ്തിരുന്നില്ല. അതേവരെ നടത്തിയിരുന്ന മാതിരി സത്യസന്ധതയോടുകൂടിയും സൌമ്യമായും ഭരിച്ചുപോരികയെ ചെ

ക്കുന്നുള്ളു. ഓരോ പ്രവൃത്തികൾക്കും വേണ്ടിടത്തോളം കുടുംബ
ക്കാരെ കുലധർമ്മമെന്ന നിലയ്ക്കു പാരമ്പര്യമായി ചെയ്യാൻ സ്ഥി
രമായി ഏല്പിച്ചുകൊടുക്കുകയാണല്ലോ ആര്യന്മാർ ഇവിടെ ചെയ്തിരു
ന്നതു്. അതിനു പുറമെ ഈ നാടുവാഴികളെ മാററി നിശ്ചയി
ക്കാൻ കേന്ദ്രമില്ലാതാവുകയും കൂടി ചെയ്തപ്പോൾ അവരെല്ലാം കാല
ക്രമേണ അവിടങ്ങളിലെ സ്ഥിരം ഭരണാധികാരികളായിത്തീരു
കയും ചെയ്തു.

ഒടുവിലത്തെ കേരളരാജാവായിരുന്ന രാമവർമ്മകുലശേഖര
ന്റെ അന്ത്യം എങ്ങിനെയായിരുന്നുവെന്നതിലേക്കു ശരിയായ തെ
ളിവു കിട്ടിയിട്ടില്ല. അദ്ദേഹം ഇസ്ലാം മതം സ്വീകരിച്ചു് മക്കത്തേ
ക്കു പോയതായി മുസ്ലീങ്ങൾ വിശ്വസിക്കുന്നു. കേരളോല്പത്തിയി
ലും ഈ കഥതന്നെ പറയുന്നുണ്ടല്ലോ. അതിനാൽ ആ കഥ ഈ
ഗ്രന്ഥത്തിൽ സ്ഥലംപിടിക്കുവാൻ കാരണം മുസ്ലീങ്ങളിൽനിന്നു
കേട്ടതാവാനെ തരമുള്ളു. അദ്ദേഹം അവസാനത്തിൽ ക്രിസ്ത്യാനി
യായിത്തീർന്നുവെന്നു ചില ക്രിസ്ത്യാനികളും പറയുന്നുണ്ടു്. ഈ രണ്ടു
മതക്കാർക്കും മതപ്രചരണം വലിയൊരു കാര്യമാണല്ലോ. അതി
നാൽ അതിനു ഇതു് നല്ലൊരു മാർഗ്ഗമാണെന്നു കരുതിയിരിക്കണം
അവർ അങ്ങിനെ പറഞ്ഞുപരത്തുവാനും വിശ്വസിക്കുവാനും കാ
രണം. ആകപ്പാടെ നോക്കിയാൽ ഇതിൽനിന്നു മനസ്സിലാക്കേണ്ടു
തു് അദ്ദേഹം മരിക്കുന്നതുവരെ കേരളത്തിൽ താമസിച്ചിട്ടില്ലെ
ന്നും, മരിക്കുന്നതിനുമുമ്പു് നാടുവിട്ടുപോയിരിക്കുമെന്നും, മരണം
വേറെ എവിടെവെച്ചോ ആണെന്നായതെന്നും മാത്രമാകുന്നു. മേല്പ
റഞ്ഞ മതമാററം മുതലായ കഥകളെല്ലാം അതിനെ ആധാരമാക്കി
ക്കൊണ്ടു് കാലാന്തരത്തിൽ സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടതാവാനെ വഴിയുള്ളു.
സാധാരണ ജനങ്ങൾ യുക്തിയേയോ കാര്യകാരണബന്ധങ്ങളെ
യോ സംഭാവ്യതയേയോ കാര്യമായൊന്നും ആലോചിക്കയില്ല, കേ
ട്ടതു വിശ്വസിച്ചുപോകും. ഇത്തരം കഥകൾ സൃഷ്ടിച്ചുവിടുന്ന

വരുടെ സ്വഭാവവും അതിൽനിന്നു വളരെയൊന്നും ഭിന്നമല്ല. ഒന്നാമതു് രണ്ടു മതവും സ്വീകരിച്ചുവെന്നതു അസംഭവമാണെന്നു ആരും സമ്മതിക്കും; അതിനാൽ അതു് പ്രത്യക്ഷത്തിലുള്ള തെററാണു്. അതിനുപുറമെ ഒരു ഹിന്ദു രാജാവു് പ്രത്യേകമായ കാരണമൊന്നും കൂടാതെ അന്യമതം വെറുതെയങ്ങു സ്വീകരിച്ചുവെന്നു പറയുന്നതു് യുക്തിക്കും സംഭാവ്യതക്കും തീരെ നിരക്കാത്തതായിട്ടു വിചാരിപ്പാൻ വഴിയുള്ളു. അതിനാൽ ആ കഥയുടെ അടിസ്ഥാനം താഴെ പറയുന്ന വിധമെ ആയിരിക്കൂ എന്നാണു ഞാൻ ഊഹിക്കുന്നതു്.

നൂററിക്കൊല്ലത്തോളം നീണ്ടുനിന്ന ചേര-ചോളയുദ്ധം കാരണം രാമവൎമ്മയൊഴികെ ബാക്കി പെരുമാളുടെ കുടുംബവും, സൈന്യവും, തലസ്ഥാനമായ മഹോദയപുരവും നശിച്ചുപോവുകയാണല്ലൊ ഉണ്ടായതു്; രാജ്യമെല്ലാം ച്ഛിന്നഭിന്നമായി. അദ്ദേഹത്തിനു പിന്തുടൎച്ചക്കാരില്ലെന്നു മാത്രമല്ല, മരിച്ചാൽ ശേഷക്രിയ ചെയ്യാൻ പോലും ആരും അവശേഷിച്ചില്ല; ശത്രുവിനു കീഴടങ്ങി സന്ധി ചെയ്യേണ്ടതായും വന്നുവല്ലൊ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്ഥിതി ഇത്രയും ശോചനീയമായി പ്പരിണമിച്ചതിനാൽ രാജ്യം വിടുകയും ഉത്തമഗതിക്കുവേണ്ടി തീൎത്ഥാടനവും പുണ്യക്ഷേത്രദൎശനവും പ്രദക്ഷിണവും ചെയ്തുകൊണ്ടു് ആയുശ്ശേഷം നയിക്കുവാൻ തീൎച്ചപ്പെടുത്തുകയുമാണു ചെയ്തിട്ടുണ്ടാവുക. ശരിയായവിധം ശേഷക്രിയ ചെയ്യാതിരുന്നാൽ ഉത്തമ ഗതി വരില്ലെന്നും, എന്നെന്നും പ്രേതമായി അലഞ്ഞുതിരിയേണ്ടിവരുമെന്നുമാണല്ലൊ മതഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഘോഷിക്കുകയും, ഹിന്ദുക്കൾ വിശ്വസിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതു്. അപ്രകാരംതന്നെ കാശിയിൽവെച്ചു മരിക്കുന്നവൎക്കെല്ലാം മോക്ഷം ലഭിക്കുമെന്നും വിശ്വസിച്ചു വരുന്നു.* അതിനാൽ അവിടെ തീൎത്ഥാടനവും

* കാശ്യാം തു മരണാന്മുക്തിഃ—എന്നു പ്രസിദ്ധമാണു്.

പുണ്യക്ഷേത്രസന്ദർശനവും ചെയ്തുകൊണ്ടു ഒടുവിൽ കാശിയിലെത്തുകയും, അവിടെവെച്ചു മുക്തിയടയുകയും ചെയ്തിരിക്കുമെന്നാണു ഊഹിക്കുന്നതു്. പ്രായമായാൽ യുവരാജാവിനെ രാജാവാക്കി വാഴിക്കുകയും, രാജ്യം വിട്ടു് വനത്തിൽപോയി മുനിവൃത്തി സ്വീകരിച്ചു് തപസ്സു ചെയ്തുകൊണ്ടു ദേഹത്യാഗം ചെയ്യുകയും വേണമെന്നാണു ക്ഷത്രിയധർമ്മം വിധിച്ചിരിക്കുന്നതു്.* അതിനെ നോക്കിയാലും അദ്ദേഹം മുൻപറഞ്ഞപ്രകാരം ആയുശ്ശേഷം നയിച്ചുതായി വിശ്വസിച്ചാൽ തെറ്റില്ല. യുക്തിക്കും സംഭാവ്യതയ്ക്കും അതേ യോജിക്കുകയുള്ളു. അതിനാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അന്ത്യം അങ്ങിനെയേ ആയിരിക്കൂ എന്നു തീരുമാനിക്കാവുന്നതാകുന്നു. മതംമാറ്റത്തെയും മറ്റും സംബന്ധിച്ച നടന്നുവരുന്ന കഥകൾ ഈ വസ്തുതയെ ആധാരമാക്കിക്കൊണ്ടു പിന്നീടു കെട്ടിച്ചമച്ചുണ്ടാക്കിയതാവാനെ തരമുള്ളു.

—:o:—

അദ്ധ്യായം 13

കിരിയത്തിൽ നായന്മാർ

നായന്മാരിൽ 'കിരിയത്തു നായർ' എന്നൊരു ജാതിക്കാരെക്കാണുന്നുണ്ടല്ലോ. ഇവരെപ്പറ്റി ഒന്നു ചിന്തിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഇവർ നായർവർഗ്ഗത്തിൽപ്പെടുന്നു എന്ന കാര്യത്തിൽ വാദമില്ല; എന്നാൽ ശൂദ്രനായന്മാരേക്കാൾ ജാതിയിൽ ഉയർന്നതാകുന്നു. ആ കാര്യം ശൂദ്രർക്കുകൂടി സമ്മതവുമാണു്. പക്ഷെ ആ ജാതിശ്രേഷ്ഠത നായന്മാരിൽ മാത്രമേയുള്ളു; നമ്പൂതിരിമാർ വകവെച്ചുകൊടുത്തിട്ടില്ല. ഇവിടെ കിരിയം എന്ന വാക്കിന്റെ അർത്ഥമെന്താണു്? ശൂദ്രനായന്മാരേക്കാൾ ആഭിജാത്യം കൂടാൻ കാരണമെന്താണു്? എ

* വാർദ്ധകേ മുനിവൃത്തീനാം യോഗേനാന്തേ തനുത്യജാം—രഘുവംശം

എന്നുമുതൽക്കാണ ഇവരുണ്ടായതു്? അല്ലെങ്കിൽ ഇവരെ ഉണ്ടാക്കിയതു്? ഈ മൂന്നു ചോദ്യങ്ങൾക്കും സമാധാനം കാണേണ്ടതാവശ്യമാകുന്നു. ഇതു മനസ്സിലാക്കാൻ കുറച്ചു വിസ്തരിച്ചു പറയാതെ പററാ.

അതിന്നാദ്യമായി ഒരു ഉദാഹരണം കാണിച്ചുകൊള്ളുന്നു. തൃപ്പൂണിത്തുറെ 'തമ്പുരാക്കന്മാരും', കൊടുങ്ങല്ലൂർ ചാഴൂർ എന്നിവിടങ്ങളിലെ 'തമ്പാ'ക്കന്മാരും, മററു തിരുമുല്പ്പാടന്മാരും ജാതികൊണ്ടു ക്ഷത്രിയരാണെന്നു, എല്ലാവരും ഒരുകൂട്ടത്തായക്കാരാണെന്നു, ആഭിജാത്യംകൊണ്ടു അവർ തമ്മിൽ ഒരു ഡിഗ്രിപോലും വ്യത്യാസവുമില്ല; ഇതൊക്കെ സംഗതികളിൽ ആൎക്കും (തൃപ്പൂണിത്തുറെ തമ്പുരാക്കന്മാൎക്കുപോലും) സമ്മതമാണു്. പക്ഷെ തൃപ്പൂണിത്തുറയും കൊടുങ്ങല്ലൂരും ചാഴൂരുമുള്ളവരുടെ വസതിക്കു പറയുന്ന ഭാഷ 'കോവിലകം' എന്നാണു്; ബാക്കി തിരുമുല്പ്പാടന്മാരുടേതിന്നാകട്ടെ 'മഠം' എന്നുമാകുന്നു. തൃപ്പൂണിത്തുറക്കാരെ—പുരുഷന്മാരെയും സ്ത്രീകളെയും—'തമ്പുരാക്കന്മാർ' എന്നാണു് നമ്പൂതിരിമാർ പറയുക. കൊടുങ്ങല്ലൂരെയും ചാഴൂരെയും പുരുഷന്മാരെ 'തമ്പാക്കന്മാർ' എന്നും സ്ത്രീകളെ 'തമ്പാട്ടിമാർ' എന്നുമാകുന്നു.* മററു ക്ഷത്രിയരെ തിരുമുല്പാടു് എന്നും, അവരുടെ സ്ത്രീകളെ 'നമ്പ്യഷ്ഠാതിരി' എന്നുമേ പറയാറുള്ളു; എഴുതിവരുന്നതും അപ്രകാരമാണു്. തൃപ്പൂണിത്തുറെ കോവിലകവും തമ്പുരാന്മാരാവാൻ കാരണം അവർ ഭരണാധികാരികളായതാണു്. കൊടുങ്ങല്ലൂരും ചാഴൂരും പണ്ടു് ഭരണാധികാരമുണ്ടായിരുന്നതിനാൽ കോവിലകം എന്നപേർ മാറാതെ നിലനിന്നു; എങ്കിലും കാലപ്പഴക്കത്താൽ 'തമ്പുരാൻ' പോയിട്ടു് 'തമ്പാന്മാരാ'വുകയും ചെയ്തു. മററു ക്ഷത്രിയൎക്കു അന്നും ഇന്നും മാററമില്ലാത്തതിനാൽ ത

* കൊടുങ്ങല്ലൂരെ സ്ത്രീകളെ 'തമ്പായി' എന്നും പറയുന്നുണ്ടു്. 'തമ്പാട്ടി' എന്നായാലും 'തമ്പായി' എന്നായാലും വലിയ വ്യത്യാസമൊന്നുമില്ലല്ലോ.

രവും തിരുമുൽപ്പാടും നമ്പ്യാതിരിയുമായിത്തന്നെ ഇരിയ്ക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. [1]

ഇതുപോലെത്തന്നെ സാമൂതിരിക്കോവിലകത്തുകാരും 'ഏറാടി' എന്ന ജാതിക്കാരും ആഭിജാത്യാദികളിൽ തുല്യ ഡിഗ്രിക്കാരാണ്. പക്ഷെ സാമൂതിരിപ്പാട്ടിലെ വസതിയ്ക്കു കോവിലകമെന്നും, പുരുഷന്മാരെ രാജാക്കന്മാരെന്നും, സ്ത്രീകളെ തമ്പാട്ടിമാരെന്നുമാണ് നമ്പൂതിരിമാർ പറയാറ്; നമ്പൂതിരിമാർ സാമൂതിരിപ്പാടൊരുമിച്ചിരുന്നു ഉണ്ണാറും. ഏറാടിമാരുടെ വസതിയ്ക്കു ഭവനമെന്നു പറയും; നമ്പൂതിരിമാർ ഒന്നിച്ചിരുന്നു ഉണ്ണുകയുമില്ല. കവളപ്പാറക്കൊട്ടാരത്തിൽ വെച്ച് നമ്പൂതിരിമാർ ഉണ്ണാറുണ്ട്. മൂപ്പിൽനായരും കൊല്ലങ്കോട്ട നമ്പിടിയും നമ്പൂതിരിമാരൊരുമിച്ചിരുന്നു ഭക്ഷണം കഴിയ്ക്കാറുണ്ട്. അവരും നായന്മാർ തന്നെയല്ലേ? കവളപ്പാറയ്ക്കു മൂപ്പു സ്ഥാനാധികാരമുണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ടും കൊല്ലങ്കോട്ടു നമ്പിടിയ്ക്കു വെങ്ങനാട്ടു രാജപദവിയുണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ടുമാണ് അങ്ങിനെ നടന്നതു്. ഇത്തരം നടവടികളും പറഞ്ഞുതുടങ്ങിയാൽ അവസാനമില്ല. പ്രകൃതമായ കാര്യം മനസ്സിലാക്കുവാൻ ഇതു് ധാരാളമാകയാൽ ഈ വിഷയം ഇവിടെ അവസാനിപ്പിച്ച് പ്രകൃതത്തിൽ പ്രവേശിക്കട്ടെ.

'കിരിയം' എന്ന വാക്കിന്റെ അർത്ഥം 'ഗ്രാമം' എന്നാകുന്നു [2]. അപ്പോൾ 'കിരിയത്തു നായർ' എന്നതിനു 'ഗ്രാമത്തിൽ നായർ' എന്നർത്ഥമായല്ലോ. ഈ താലൂക്ക് അംശം ആദിയായ വിഭാഗംപോലെ പണ്ടത്തെ രാജാക്കന്മാർ ഭരണം നടത്തിവരുന്നതു് നാടുകളായും ദേശങ്ങളായും വിഭജിച്ചിട്ടാകുന്നു. ഓരോ ദേശങ്ങളുടെ ഭര

---

1 തിരുവല്ല മുതലായ തെക്കൻ പ്രദേശങ്ങളിൽ ഇവരുടെ (തിരുമുല്പാടന്മാരുടെ) വസതികൾക്ക 'കോവിലകങ്ങൾ' എന്നും, പേർമാരെ 'തമ്പാക്കന്മാർ' എന്നും 'തമ്പാട്ടിമാരെ'ന്നും പറയുന്ന നടപ്പുണ്ട്.

2 മലബാർ ഗസറ്റിയർ Vol 2 Page 45.

ണാധിപന്മാരായി നിശ്ചയിച്ചിരുന്നവരെയാണു് 'ദേശവാഴികൾ' എന്നു പറയുന്നതു്. അവസ്ഥാനുസരണം അത്തരം പല ദേശങ്ങളെ കൂട്ടിച്ചേൎത്തു് അവയുടെ മേലധികാരികളായി നിശ്ചയിച്ചവരെ 'നാടുവാഴികൾ' എന്നും പറയുന്നു. ഇവരെല്ലാം കിരിയത്തു—ഗ്രാമത്തിൽ—നായന്മാരാണു്. അതുകൊണ്ടു് എല്ലാവരും സ്ഥാനികളാകുന്നു. തിരുമുല്പാടന്മാരുടെ വസതികളെല്ലാം 'മഠ'മായിരിക്കെ, തൃപ്പൂണിത്തുറയും കൊടുങ്ങല്ലൂരും ചാഴൂരും മററും 'കോവിലകങ്ങ'ളായി. പടിഞ്ഞാറെപ്പാട്ടു നമ്പ്യാരും കൊല്ലങ്കോട്ടു നമ്പിടിയും ശേഷക്കാരാണെങ്കിലും നമ്പ്യാന്മാരുടെ വീടാണു്; കൊല്ലങ്കോട്ടു കോവിലകമായി. സാമൂതിരിപ്പാട്ടിലേയും അങ്ങിനെത്തന്നെ. അതിന്റെ മുഖ്യകാരണം അവൎക്കുണ്ടായിരുന്ന ഭരണാധികാരവും പ്രഭാവവും മാത്രമാണല്ലോ. അതുപോലെ എല്ലാവരും നായന്മാരാണെങ്കിലും ദേശവാഴികൾക്കു ചില പ്രത്യേകത വേണമെന്നു കരുതി അവരുടെ വസതിക്കു ഗൃഹം എന്ന പേർ രാജാക്കന്മാർ കല്പിച്ചു കൊടുത്തതാകുന്നു. അതു ഏതാണ്ടു് കൊ. വ. 400—നോടടുത്ത കാലത്താണെന്നോൎക്കണം. അന്നു ഗൃഹം എന്നതിനു തമിഴ്സമ്പ്രദായത്തിൽ കിരിയം എന്നെ എഴുതാൻ കഴിഞ്ഞിരുന്നുള്ളു. തൃപ്പൂണിത്തുറയും കൊടുങ്ങല്ലൂരും ചാഴൂരും കോവിലകമാണു്. അവരുടെ സ്ഥാനപ്പേരായ തമ്പുരാനും തമ്പാനും പോയാൽ തിരുമുല്പാടായി. പിന്നത്തെ വ്യവഹാരം 'കോവിലകത്തെ തിരുമുല്പാടു്' എന്നാകുമല്ലോ. ഈ ദേശവാഴികളുടെ വീടിന്നു പ്രത്യേകം ഗൃഹം എന്ന സ്ഥാനപ്പേർ കൊടുത്തിട്ടുള്ളു; ജാതിപ്പേരായ നായർ എന്നതിനു മാററം വരുത്തിയില്ല. അവരെല്ലാം നായന്മാരിൽ ഉയൎന്ന ജാതിക്കാരുമാണു്. അങ്ങിനെയിരിക്കെ ആ ഭരണാധികാരമെല്ലാം (ദേശവാഴി എന്നും നാടുവാഴി എന്നുമുള്ള അധികാരം) പോയപ്പോഴും, ഗൃഹം—കിരിയം—എന്നതു് ആ ശ്രേഷ്ഠതയെ—ആഭിജാത്യത്തെ—സൂചിപ്പിക്കുന്ന വാക്കു മാത്രമായിപ്പരിണമിച്ചതാകു

ന്നു. വീട്ടിൽ പേരുകൾ പ്രത്യേകം കൂടാതെ കഴികയില്ല; ഉണ്ടുതാനും. കോവിലകത്തെ തിരുമുല്പാട്' എന്നു പറഞ്ഞാൽ സാധാരണ ക്ഷത്രിയരെക്കാൾ ശ്രേഷ്ഠതയുള്ള തിരുമുല്പാടെന്നേ അർത്ഥമാകയുള്ളൂ. തൃപ്പൂണിത്തുറയോ കൊടുങ്ങല്ലൂരോ മറ്റേതെങ്കിലും കോവിലകത്തെയോ എന്നു പ്രത്യേകം പറയാതെ ആളെ മനസ്സിലാകയില്ലല്ലോ. അതുപോലെ ആളെ തിരിച്ചറിയാൻ വീട്ടുപേർ പ്രത്യേകം പറയേണമതായും, ഗൃഹത്തിൽ—കിരിയത്തിൽ—നായരെന്നു ശ്രേഷ്ഠതയെ മാത്രം സൂചിപ്പിക്കുന്നതായും പരിണമിച്ചതാകുന്നു. കിരിയത്തു നായരെന്ന പേരിന്റെ ആഗമം ഇങ്ങിനെയാകുന്നു.

ഇതിനു ഒരു ഉദാഹരണംകൂടി കാണിക്കാം. തേവര് പല വിധത്തിലുണ്ട്. അമ്പലത്തിലെ തേവര്, ഇല്ലത്തെ തേവര്, നടുമിറ്റത്തെ തേവര് ഇതെല്ലാം തേവരതന്നെയാണ്. എങ്കിലും അവരിൽവെച്ച് അമ്പലത്തിലെ തേവർക്ക് ശ്രേഷ്ഠത കൂടുമല്ലോ. അമ്പലം എന്നുമാത്രം പറഞ്ഞാൽ ആ ശ്രേഷ്ഠതയെ മാത്രമേ കുറിക്കുന്നുള്ളൂ. അമ്പലത്തിലെ തേവരെന്നു പറഞ്ഞാൽ മാത്രം കാര്യം മനസ്സിലാകയില്ല. അതിനു ഏതമ്പലത്തിലെ തേവരെന്നു പ്രത്യേകം പറഞ്ഞേ മനസ്സിലാകൂ. അതുപോലെ കിരിയം (ഗൃഹം) എന്നതുകൊണ്ട് ആ ശ്രേഷ്ഠതയെ മാത്രമേ കാണിക്കുന്നുള്ളൂ. ഏതു വീട്ടിലെയാണെന്നു പ്രത്യേകം പറയുകതന്നെ വേണം. അതിനുപുറമെ ദേശഭേദമനുസരിച്ച് ആണെന്നു തോന്നുന്നു ഇവർക്കുതന്നെ 'വെള്ളായ്മ' എന്നൊരു പര്യായം കൂടി നടപ്പുണ്ട്. വള്ളുവൻ വെള്ളാളൻ എന്നിങ്ങിനെ ചില പേരുകളും കേട്ടിട്ടുണ്ട്. അതിൽനിന്നു രൂപാന്തരപ്പെട്ടുണ്ടായതാണോ ഇതെന്നും നിശ്ചയമില്ല. ഏതായാലും നാട്ടുവാഴികളും ഇതുപോലെ കിരിയത്തിൽ നായന്മാരാകുന്നു. പക്ഷെ അവരിൽ പലർക്കും പ്രത്യേകമായ സ്ഥാനപ്പേരുകളുണ്ട്. നമ്പ്യാര്, കയ്മൾ, വാഴുന്നവർ, കർത്താവ് മുതലായതെല്ലാം അത്തരം നാട്ടുവാഴികളുടെ സ്ഥാനപ്പേരുകളാകുന്നു.

ദേശവാഴികളായ കിരിയത്തു നായന്മാർക്കുപരലും നായന്മാരിൽ പ്രാധാന്യം (ആഭിജാത്യം കൂടി മയ്യി) ഉണ്ടാവാൻ കാരണം അവർക്കുണ്ടായിരുന്ന ഭരണാധികാരമാണു്. അധികാരശക്തിയുള്ളവർ എപ്പോഴും മറ്റുള്ളവരെക്കാൾ മാന്യതയും പദവിയും ജനമധ്യത്തിലുണ്ടാവുന്നതു് സ്വാഭാവികമാകുന്നു. ദേശത്തുള്ള ജാതിക്കൂട്ടങ്ങളും മറ്റു വഴക്കുകളും ഇവരുടെ അടുക്കലാണു് വന്നിരുന്നതെന്നും, മിക്കതും ഇവർ മുഖാന്തിരം തീരാറുണ്ടെന്നും, തീർന്നില്ലെങ്കിലേ അടുത്തുള്ള നമ്പൂതിരിയെ സമീപിച്ചിരുന്നുള്ളുവെന്നും ബുക്കാനൻ തന്റെ യാത്രാവിവരണത്തിൽ വെളിപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. * അക്കാലത്തു കൂടി ഇവർക്കു് ദേശത്തു് പ്രാധാന്യമുണ്ടായിരുന്നതായി ഇതു് വ്യക്തമാക്കുന്നുണ്ടല്ലോ. ദേശത്തുള്ള നായന്മാരിൽ ആഭിജാത്യംകൊണ്ടും സ്ഥാനവലിപ്പംകൊണ്ടും മറ്റും ഒന്നാംസ്ഥാനം ഇവർക്കാണെന്നുള്ളതിനു മറ്റൊരു തെളിവു കാണിക്കാം. ദേശത്തു് താണജാതിക്കാരായ—നായന്മാരിൽ ആഭിജാത്യം കുറഞ്ഞവരായ—പള്ളിച്ചാൻ അത്തിക്കുറുശ്ശി മുതലായവരുടെ വീടുകളിലെ അടിയന്തരങ്ങളിൽ ദേശക്കാർക്കു സദ്യയുണ്ടാക്കുമ്പോൾ വെപ്പുപണിക്കു കിരിയത്തിൽ നായന്മാരെ ഏല്പിക്കുകയാണു് ഇന്നും ചെയ്തുവരുന്ന സമ്പ്രദായം. ഇവർ തൊട്ടു് അനുലോമമായിട്ടു് മറ്റെല്ലാ ജാതിക്കാർക്കും ഭക്ഷിക്കാം; എന്നുവെച്ചാൽ ഇവർ ഏറ്റവും ഉയർന്ന ജാതിക്കാരും മറ്റുള്ളവർ ഇവരേക്കാൾ താണവരുമാകയാൽ ഇവർ തൊട്ടതുകൊണ്ടു് മറ്റാർക്കും വിരോധമില്ലെന്നർത്ഥം. പ്രതിലോമമായിട്ടു പാടില്ലല്ലോ. ഇങ്ങിനെയുള്ള സന്ദർഭങ്ങളിൽ വെപ്പുകാരായിട്ടാണു കിരിയത്തുനായന്മാരെ കണ്ടിട്ടുള്ളതെന്നു ബുക്കാനനും വെളിപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. *

---

* A journey from Madras through Mysore, Canara and Malabar—Vol. II Page 408.

ഇനി മറെറാരു തെളിവു കാണിയ്ക്കാം. സാധാരണയായി നായന്മാർ ഇല്ലങ്ങളിൽ ഊണു കഴിച്ചാൽ അവർതന്നെ 'എല എടുക്കണ'മെന്നു * നിർബ്ബന്ധമായിരുന്നു; പാർക്കുന്ന പെണ്ണുങ്ങളും അതു് എടുക്കയില്ല. എന്നാൽ കിരിയത്തു നായന്മാർ വന്നാൽ എല എടുക്കേണ്ട. അതിനു പകരം കൂടെ ഒരാളെയും കൂടി കൊണ്ടുവരികയാണു് പതിവു്; ആ കൂടെ വന്ന ആളും എല എടുക്കുകയും ചെയ്യും. ഇല്ലങ്ങളിൽ വന്നാലും മററു നായന്മാരെക്കാൾ ഇവർക്കു പ്രാധാന്യമുണ്ടായിരുന്നുവെന്നതിനു ഇതും തെളിവാണല്ലൊ. അധികാരവും പ്രഭാവവും മാത്രമാണു് ഈ കിരിയത്തുനായന്മാർക്കു മേൽപറഞ്ഞപ്രകാരം ആഭിജാത്യവും പ്രാധാന്യവും മററു നായന്മാരെക്കാൾ ജാസ്തിയുണ്ടാവാൻ കാരണം.

കേവലം 'സ്ഥാനിനായന്മാർ' എന്നറിയപ്പെടുന്നവരും ഈ ദേശവാഴികളാണു്. പ്രായേണ എല്ലാദേശത്തും ഓരോ വീടുകൾ വീതമുണ്ടായിരുന്നതിനാൽ ആകെ ഇവരുടെ ജനസംഖ്യ വളരെയുണ്ടു്. ഇവരിൽ പലരും നശിച്ചു നാമാവശേഷമാവുകയും പരമദാരിദ്ര്യത്തിൽ എത്തുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. എങ്കിലും ഉടനെ നിഷ്കൃഷ്ടമായ ഒരന്വേഷണം നടത്തിയാൽ ഇവരെപ്പററി ഏതാണ്ടൊക്കെ ശരിയായ വിവരം സമ്പാദിയ്ക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞേക്കും. ആരാണതിനു പരിശ്രമിയ്ക്കുന്നതെന്നേ ചോദ്യമുള്ളു.

ഇങ്ങനെ നായന്മാരിൽ നാടുവാഴികളും ദേശവാഴികളും മററുമുണ്ടായതു് എന്നുമുതല്ക്കാണെന്നാലോചിയ്ക്കാം. ആദ്യകാലത്തു്—കേന്ദ്രഭരണം സ്ഥാപിയ്ക്കുന്നതുവരെ—കേരളത്തിൽ കിരിയത്തിൽ നായന്മാർ എന്നൊരു വിഭാഗക്കാർ നായന്മാരിലുണ്ടായിരുന്നില്ല. ന

* 'എല എടുക്കുക' എന്നു പറഞ്ഞതിന്റെ അർത്ഥം "എച്ചിലില താൻതന്നെ എടുത്തു് പുറത്തുകൊണ്ടുപോയിക്കളഞ്ഞു കൈകഴുകിയ ശേഷം കുറച്ചു ചാണകമെടുത്തു് വെള്ളംകൂട്ടി ഉണ്ടേടത്തു് തളിച്ചുമെഴുകുക" എന്നാണെന്നു് അറിയുക.

ണ്ടാമത്തെ കേന്ദ്രഭരണത്തിന്നു ശേഷം മാത്രമാണ് അവർ വേർതിരിഞ്ഞു് പ്രത്യേകജാതികളായിത്തീർന്നതു്. നായന്മാരിൽ ഇവരെ മാത്രമേ ഇന്നു യാതൊരു ജാതിത്തൊഴിലുമില്ലാത്തവരായി—എന്നു വെച്ചാൽ ഉണ്ടായിരുന്നതിന്റെ ലക്ഷണംപോലും ഇല്ലാത്തവരായി—കാണുന്നുള്ളുവല്ലൊ. ഈ ജാതിക്കാർ മുമ്പുണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നതിന്നു മറ്റൊരു തെളിവും ഇതുതന്നെയാണ്. ശാസ്ത്രത്തിന്റെ അഭിവൃദ്ധിയാലും, കാലത്തിന്റെ മാറ്റംകൊണ്ടും, വിദേശസാമാനങ്ങളുടെ തള്ളിക്കയറ്റം കാരണമായും പല ജാതിക്കാർക്കും അവരുടെ ജാതിത്തൊഴിൽകൊണ്ടുമാത്രം ജീവിക്കുവാൻ സാദ്ധ്യമല്ലാതായിട്ടുണ്ടെന്നതു ശരിതന്നെ. എന്നിരുന്നാലും അവരെല്ലാം അടുത്ത കാലംവരെ അവരുടെ വംശത്തൊഴിൽകൊണ്ടുതന്നെയാണു ജീവിച്ചിരുന്നതെന്നു നമുക്കറിയാം. ഇന്നു അവർ ജീവിതനിർവ്വഹണത്തിന്നു സ്വന്തം തൊഴിലുപേക്ഷിച്ചു് മറ്റു തൊഴിൽ സ്വീകരിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും അവരുടെയെല്ലാം വംശത്തൊഴിൽ എന്തായിരുന്നുവെന്ന കാര്യം അവർക്കും നമുക്കും അജ്ഞാതമായിട്ടില്ല. ഇവരുടെ കാര്യത്തിലാകട്ടെ ജാതിത്തൊഴിലിന്റെ ലക്ഷണംപോലും കാണുന്നുമില്ല.

എന്നാൽ പിന്നെ ഈ കിരിയത്തു നായന്മാർ എങ്ങിനെയുണ്ടായി? എന്നുണ്ടായി? എന്തിന്നാണുണ്ടായതു്? ഇതെല്ലാം ന്യായമായ ചോദ്യങ്ങളാണ്. അവയ്ക്കുള്ള മറുപടി പറയാം. ആദ്യകാലത്തു് ദേശഭരണം, ഗ്രാമഭരണം, തളിയാതിരിഭരണം, കേന്ദ്രഭരണം എന്നീ ഘട്ടങ്ങൾ കഴിഞ്ഞിട്ടാണു കേരളത്തിൽ പെരുമാൾഭരണമാരംഭിച്ചതെന്നു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലൊ. പിന്നീടു് കുപ്രസിദ്ധമായ—നൂറ്റാണ്ടുയുദ്ധമെന്നുതന്നെ പറയപ്പെടുന്ന—ചേരചോളയുദ്ധംവരെ അങ്ങിനെ നടന്നു. ഒടുവിൽ ആ യുദ്ധത്തിൽ ചേരസൈന്യം അമ്പെ പരാജയപ്പെടുകയും ഒടുവിലത്തെ പെരുമാളായ രാമവർമ്മകുലശേഖരനോടുകൂടി ചേരസാമ്രാജ്യം നശിക്കുകയും കേന്ദ്രഭരണം ഇ

ല്ലുതാവുകയുമാണല്ലൊ ചെയ്തതു്. അങ്ങനെ കേരളം ഛിന്നഭിന്ന മാവുകയും സ്വതന്ത്രരാജാക്കന്മാർ ഉദയം ചെയ്യുകയും ഉണ്ടായി. ഈ ചേരചോളയുദ്ധത്തിനു ശേഷമാണു്—12-ാം നൂറ്റാണ്ടോടുകൂടിയാണ—നായന്മാരിൽനിന്നു ചില വ്യക്തികളുടെ പേർ കേൾക്കാൻ ഇടയായതു്. വെറും മുന്നണിപ്പട്ടാളക്കാർ മാത്രമല്ലാതെ സൈന്യാധിപത്യം (കൈപ്പു്) പ്രാദേശികഭരണം (കയ്യം) മുതലായ അധികാരസ്ഥാനങ്ങൾ വഹിയ്ക്കത്തക്ക നായന്മാരെ കണ്ടുതുടങ്ങിയതോടെ അത്തരക്കാരെ അവിടങ്ങളിൽ നിയമിയ്ക്കാനും ആരംഭിച്ചു. 'നാട്ടുവാഴികൾ' എന്നു പറയപ്പെടുന്നവർ രാജാവിന്റെ കീഴിൽ ഏതാനും ദേശങ്ങളുടെ ഭരണം നടത്തുന്നവരാണു്; അവരുടെയും കീഴിൽ ഓരോ ദേശങ്ങളെ ഭരിച്ചിരുന്നവരെ 'ദേശവാഴികൾ' എന്നു പറയുന്നു. ഈ കിരിയത്തിൽനായർ എന്നു പറയപ്പെടുന്നവർ ഈ ദേശവാഴികളും നാട്ടുവാഴികളുമാണു്.[1] "കിരിയത്തിൽ നായന്മാർ ഒരുകാലത്തു് കേരളത്തിൽ 'കണ്ണും കയ്യുമുള്ളവർ' (ഭരണാധികാരമുള്ളവർ) ആയിരുന്നു. ഇവർക്കു മാത്രമെ കൈയ്യം എന്നുള്ള സ്ഥാനം ഇന്നും കാണുന്നുള്ളു."[2] എന്നു കുഞ്ഞുകുട്ടൻതമ്പുരാന്റെ പ്രസ്താവന മേല്പറഞ്ഞതിനു ഒന്നാന്തരം തെളിവാണു്.

ഈ ദേശവാഴിയുടെ നില ഏതാണ്ടു് ഇന്നത്തെ ഗ്രാമം മുൻസിപ്പിന്റേതു് (അധികാരിയുടേതു്) പോലെയാണെന്നു പറയാം. പ്രായേണ എല്ലാ ദേശത്തും ഈ കിരിയത്തിൽ നായന്മാരുടെ ഒരു വീടെങ്കിലുമുണ്ടായിരിയ്ക്കും. അപ്പോഴും ചില ദേശത്തു് ഇവരില്ലാതെ കാണുന്നുണ്ടെങ്കിൽ കാലാന്തരത്തിൽ അവർ നാടുവിട്ടുപോയതെ ആയിരിയ്ക്കും. അംശം അധികാരികളെപ്പോലെത്തന്നെ ദേശ

1 "പഴയ നാട്ടുവാഴികളും ദേശവാഴികളുമെന്നല്ല ഇപ്പോഴുള്ള അധികം സ്ഥാനികളും ഈ വർഗ്ഗത്തിൽ (കിരിയത്തുനായന്മാരിൽ) പെട്ടവരാകുന്നു." മലബാർ ഗസറ്റിയർ രണ്ടാം വാല്യം പേജ് 46.

2 മലബാർ ഗസറ്റിയർ. അവതാരിക പേജ് 8.

ത്തിന്റെ വലുപ്പമനുസരിച്ചു് രണ്ടോ മൂന്നോ ദേശങ്ങളിലെല്ലാംകൂടി ഒരു ദേശവാഴിയേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളുവെന്നും വരുന്നല്ലോ. മിക്ക ദേശങ്ങളിലും ഇവരെക്കാണുവരുന്നതും, നായന്മാരുടെ ജനസംഖ്യയിൽ ഇവർ എത്രയോ ചെറിയ ശതമാനം മാത്രമായിരിക്കുന്നതും ഈ കാരണത്താലാകുന്നു. ദേശത്തു് കള്ളന്മാരും അടിപിടി മോഷണം മുതലായി സിവിലും ക്രിമിനലുമായ അക്രമങ്ങളുണ്ടാവാതെ സൂക്ഷിക്കുകയും, അക്രമികളെ കണ്ടുപിടിച്ചു പ്രതിവിധി ചെയ്യുകയും, അങ്ങിനെ സമാധാനം പാലിക്കുകയും മററുമായിരുന്നു ഇവരുടെ ചുമതല. നാടുവാഴികളിൽ നിന്നു കിട്ടുന്ന കല്പനകളെ നടപ്പാക്കുകയും വേണമെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ.

ചുരുക്കം പറഞ്ഞാൽ ഇവരുടെ ഇപ്പോഴത്തെ നില ഭരണാധികാരം പോയ രാജാക്കന്മാരുടേതാകുന്നു. ഇവർ ദേശത്തിന്റെ ഭരണാധികാരികളായിരുന്നു. ആ അധികാരം, ബ്രിട്ടിഷധികാരം വന്നതുമുതല്ക്കാവണം, ഇല്ലാതായി. അതോടെ ഇവർ തൊഴിലില്ലാത്തവരുമായിത്തീർന്നു. ഇവരിൽ നാടുവാഴികളെയാണു് ഇന്നു 'സ്ഥാനിനായന്മാർ' എന്നു പറയുന്നതു്. ഇവർ ജന്മികളും കൂടിയാകുന്നു. കൊരട്ടിക്കയ്മൾ, ചങ്ങ്രോത്തു്പണിക്കർ, പാറമ്പിള്ളി മേനോൻ, മൂലിയത്തു് പണിക്കർ, വാകക്കയ്മൾ, ചെറുമനക്കയ്മൾ, മന്നത്തുപണിക്കർ, കഴിക്കോട്ടാം പണിക്കർ, മീനാച്ചിൽ കർത്താവു്, വെള്ളത്തില്ലത്തു് കയ്മൾ, ചേരിക്കയ്മൾ, കാരാണ്മേരി കയ്മൾ മുതലായവർ അത്തരം സ്ഥാനിനായന്മാരിൽ ചിലരാകുന്നു. ഈ തറവാടുകളിൽ 45_50 കൊല്ലം മുമ്പുവരെ നമ്പൂതിരിമാർ മാത്രമേ സംബന്ധം പാടുള്ളുവെന്നു നിർബ്ബന്ധമുണ്ടായിരുന്നു. ഇന്നും ഇത്തരം തറവാടുകളിൽ 45_50 വയസ്സിനു മേൽ പ്രായമുള്ളവരിൽ നമ്പൂതിരിയുടെ മക്കളല്ലാതെ മറെറാരു വ്യക്തിയേയും കാണുകയില്ല. മററു നായന്മാരെല്ലാം സ്ഥാനിനായന്മാരെ പറയുന്ന ഭാഷ 'യജമാനൻ' എന്നാണു്. മറെറാരുവിധം പറഞ്ഞാൽ അങ്ങിനെ 'യ

ജമാനൻ' എന്നു പറയപ്പെടുന്നവരെല്ലാം നാടുവാഴികളും ജന്മികളുമാകുന്നു. ഇവരുടെ സ്ത്രീകളെ 'യജമാനൻ' എന്നും 'കുഞ്ഞമ്മ' എന്നും പറയും; മററു നായന്മാരെല്ലാം ഇവരോടു് അടിയൻ, റാൻ ആദിയായ ആചാരം പറയുകയും വേണം. സാമാന്യമായിപ്പറഞ്ഞാൽ ദേശവാഴികളായ കിരിയത്തു നായന്മാരും ജന്മികളായാണു് കാണുന്നതു്. നായന്മാരിൽ ഇത്തരക്കാർ മാത്രം ജന്മികളായിക്കാണുന്നതിനു തക്കതായ കാരണവുമുണ്ടു്.

എല്ലാത്തരം പ്രവൃത്തികളും കുലധർമ്മമായി ചെയ്യാൻവേണ്ടി പാരമ്പര്യമായി ഓരോ വംശക്കാരെ ചുമതലപ്പെടുത്തുകയാണല്ലോ ചെയ്തിരുന്നതു്. നമ്പൂതിരിമാരെപ്പോലെത്തന്നെ ഈ ദേശ-നാടു-വാഴികളുടെ ജോലിക്കു പ്രാധാന്യക്കുറവു് ഒന്നുമില്ല. ജീവൻ കൊടുക്കാതെ കുലധർമ്മമനുഷ്ഠിക്കാൻ കഴിയുമോ? ഇവരുടെ പ്രവൃത്തി കേവലം കായികമല്ല, മാനസികമാകുന്നു. അതായതു് തങ്ങളുടെ അധികാരാതിർത്തിയിൽപെട്ട പ്രദേശങ്ങളിൽ കളവും കവർച്ചയും അടിപിടിയും മററും കൂടാതെ സമാധാനം പാലിക്കുകയാണല്ലോ ഇവരുടെ കുലധർമ്മം. അതു് ആ നാട്ടിലെ എല്ലാവർക്കും ആവശ്യമുള്ള പൊതുകാര്യമാണു്. അതിൽനിന്നു വ്യക്തികൾക്കാവശ്യമുള്ള ഉല്പന്നങ്ങൾ ഒന്നും ഉണ്ടാവില്ല. ശൂദ്രനാണെങ്കിൽ തന്റെ കുലധർമ്മമായ ദ്വിജശുശ്രൂഷ ചെയ്തുകൊണ്ടേ ഇരിക്കണം; അതു് ചെയ്യാതിരിക്കാൻ അവന്നധികാരമില്ല; ചെയ്യാതിരുന്നാൽ അവൻ ശൂദ്രനല്ല. അതുപോലെ ദേശവാഴികളുടെയും നാടുവാഴികളുടെയും ചുമതലയായ ദേശരക്ഷ ചെയ്തില്ലെങ്കിൽ അവർ ദേശ-നാടു-വാഴികളല്ല. അതുകൊണ്ടു് 'നാടും ദേശവും രക്ഷിക്കുക' എന്ന ജോലി കുലധർമ്മമായി ചെയ്യാൻ ഏല്പിച്ചതോടുകൂടിത്തന്നെ അവർക്കു ഉപജീവനത്തിനുള്ള വഴിയും ഉണ്ടാക്കേണ്ടിവന്നു. അപ്പോൾ അവർക്കാവശ്യമായേടത്തോളം വസ്തുക്കളും കൊടുത്തതാകുന്നു. എന്നുവെച്ചാൽ ഉപജീവനസമ്പാദനത്തിന്നായി ഒരിക്കലും തങ്ങളുടെ ശ്രദ്ധ മ

റൊരു വിഷയത്തിലേക്കും തിരിച്ചുവിടരുതെന്നും, എപ്പോഴും ജന ക്ഷേമകാര്യങ്ങളിൽ മാത്രം ശ്രദ്ധ കേന്ദ്രീകരിച്ചുകൊള്ളണമെന്നും നിശ്ചയിച്ചു്, ജീവിക്കുവാൻ വേണ്ടിടത്തോളമുള്ള ധനവസ്തുക്കളും കൊടുത്തിട്ടുണ്ടെന്നതും. അങ്ങിനെയാണു അവരെല്ലാം ജ്ഞാനികളായതു്.

[ഇവിടെ ഒരു ചോദ്യം മുഴച്ചുനില്ക്കുന്നുണ്ടു്. ക്ഷാത്ര നായന്മാരെല്ലാം പട്ടാളക്കാരായിരുന്നുവല്ലോ. അവൎക്കൊന്നും ധന സമ്പത്തില്ലതാനും. എന്നാൽ പട്ടാളക്കാരുടെ ചിലവുകൾ എങ്ങിനെയാണു നിൎവ്വഹിച്ചിരുന്നതു്? മറ്റോ രാജാക്കന്മാരുടെയും നാടുവാഴികളുടെയും കീഴിൽ ആയിരക്കണക്കിൽ പട്ടാളക്കാരുണ്ടായിരുന്നതായി പ്രസിദ്ധമാണു്. മുന്നൂറവർ, അഞ്ഞൂറവർ, അയ്യായിരത്തിൽപ്പരം കത്തിയു് എന്നിങ്ങനെയുള്ള പേരുകൾ സുപരിചിതങ്ങളാണു്. ലോഗന്റെ റിപ്പോൎട്ടിൽ പല ദിക്കിലും ഇങ്ങനെയുള്ള പട്ടാള സംഘങ്ങളെക്കുറിച്ചു് പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ടു്. 14-ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ കേരളം സന്ദൎശിച്ച ഇബ്നുബത്തൂത്ത രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നതു് ഇങ്ങനെയാകുന്നു. "മലബാറിൽ 12 രാജാക്കന്മാരുണ്ടു്. ആ രാജാക്കന്മാരിൽ 5000 സൈനികരുള്ള പ്രബലന്മാരും 3000 ഭടന്മാർ മാത്രമുള്ള ബലഹീനന്മാരുമുണ്ടു്." * ഇത്രയും പട്ടാളക്കാരെ നിലനിൎത്തിപ്പോരണമെങ്കിൽ അവരുടെ നിത്യച്ചിലവിനുതന്നെ വലിയ ഒരു തുക വേണ്ടിവരും. ഭൂനികുതി കേരളത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്നതുമില്ലല്ലോ. കരവുകളും ഇന്നത്തെപ്പോലെ ഫലം വിളിച്ചിരുന്നില്ല; [illegible] കയറ്റുമതി-ഇറക്കുമതികൾ (Export & Import) ചുങ്കമുണ്ടായിരുന്നു. അറബികൾ മുതലായ വിദേശികൾ വന്നുതുടങ്ങിയതോടെ അതൊരു നല്ല വരുമാനമായിരുന്നതായി കേട്ടിട്ടുണ്ടു്. അതുകൊണ്ടു മാത്രം മതി

* കേരളം അറുനൂറു കൊല്ലം മുമ്പു്—വിവൎത്തനം: വേലായുധൻ പണിക്കശ്ശേരി—പേജ് 28.

യാകുമോ എന്നു സംശയമാണു്. നമുക്കു അന്നുവരെയുള്ള കാലത്തെ സ്ഥിതിയും അറിയണമല്ലോ. ആ കഥ ഉപേക്ഷിപ്പാനുംകൂടി കഴിയാത്തവിധം അജ്ഞാതമായിരിക്കയാകുന്നു. വിശേഷജ്ഞരായി അനന്തരകാലത്തുണ്ടാവുന്ന ചരിത്രകാരന്മാർ ആലോചിച്ചു പറയേണ്ടതാണിതു്. അതിന്നു അവരുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ പെടുത്താൻ വേണ്ടി മാത്രം ഇപ്പോൾ ഇത്രയും പറഞ്ഞതാകുന്നു.]

സ്ഥാനിനായന്മാരിൽതന്നെ അപൂർവ്വം ചില ദിക്കിൽ കിരിയത്തിൽ നായരല്ലാതെ പള്ളിച്ചാനെയും, അന്തിക്കുറുപ്പിനെയും കാണുന്നുണ്ടു്. കൂരിയിൽ പള്ളിയാൽക്കളത്തു്, ചെന്നമംഗലത്തെ പാലിയത്തു് മുതലായ നായന്മാർ സ്ഥാനികളാകുന്നു. അവർ ജന്മികളാണു്; മററു നായന്മാർ അവരെ യജമാനന്മാരെന്നാണു പറയുക. എന്നിരുന്നാലും അവർ പള്ളിച്ചാന്മാരാണു്; കിരിയമല്ല. ഇതുപോലെ അന്വേഷിച്ചാൽ ധാരാളമില്ലെങ്കിൽ അപൂർവ്വമായിട്ടെങ്കിലും ഇനിയും കാണാനുണ്ടാകും. അതിന്റെ കാരണം പറയാം.

രാജാക്കന്മാർക്കും നാടുവാഴി_ദേശവാഴികൾക്കും സൈന്യാധിപന്മാർക്കുമുള്ള ശക്തിയും പ്രതാപം, സാമർത്ഥ്യം മുതലായതും എല്ലാ കാലത്തും ഒരുപോലെയായെന്നു വരില്ല. രാജാക്കന്മാർ ശക്തന്മാരായിരിക്കുന്നേടത്തോളം കാലം ആ വ്യവസ്ഥകളെല്ലാം ശരിയായ് നടക്കും. എന്നാൽ ചിലപ്പോൾ ചില രാജാക്കന്മാർ ശക്തി കുറഞ്ഞവരും സൈന്യാധിപൻ വലിയ ശക്തനുമായെന്നു വരാമല്ലോ. പട്ടാളത്തിലാണെങ്കിൽ ശൂദ്രനെന്നോ ആന്ധ്രനെന്നോ മറേറാ ഉള്ള ആഭിജാത്യഭേദം കാണിപ്പാൻ സാദ്ധ്യമല്ല. അതിനാൽ എല്ലാത്തരം നായന്മാരും പട്ടാളത്തിലുണ്ടാവും. ഭരണാധികാരികളായ ദേശവാഴികൾ നാടുവാഴികൾ മുതലായവർ മാത്രമേ വല്ല നായർ__കിരിയത്തുനായർ__ആവണമെന്നു നിർബ്ബന്ധമുണ്ടായിരുന്നുള്ളു. മന്ത്രി സൈന്യാധിപൻ പട്ടാളസംബന്ധമായ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ ആദിയായവരെയെല്ലാം സൈന്യങ്ങളിൽനിന്നുതന്നെ യഥായോഗ്യം

പ്രക്കോട്ടു ചെയ്യുകയായിരുന്നു സാധാരണ പതിവു്. അങ്ങിനെയ ല്ലാതെ പുറമെനിന്നു നിശ്ചയിക്കുക എന്നതു് തക്കതായ കാരണവും ആവശ്യവുമുണ്ടായാലേ ചെയ്തിരുന്നുള്ളു. അത്രയേ സാധിക്കുകയുമുള്ളു.

അങ്ങിനെ രാജാവു് അശക്തനായിരിക്കുകയും, സൈന്യാധിപൻ അഥവാ മന്ത്രി പ്രബലനായി വരികയും ചെയ്യുന്ന സന്ദർഭം ഇന്ത്യാചരിത്രത്തിൽതന്നെ പലപ്പോഴും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടു്. ഉദാഹരണത്തിനുവേണ്ടി ജവഹർലാൽ നെഹ്രുവിന്റെ ലേഖനങ്ങളിലെ ചില വരികൾ താഴെ പകർത്താം. "പൃഥ്വീരാജനെ തോല്പിച്ച അഫ്ഘാൻകാരനായ ശിഹാബുദ്ദീനെ തുടൎന്നു ദില്ലിയിൽ അടിമരാജാക്കന്മാരെന്നു വിളിക്കപ്പെടുന്ന ഏതാനും സുൽത്താന്മാരുടെ ഒരു പരമ്പരതന്നെ ആരംഭിച്ചു. ഇവരിൽ ഒന്നാമത്തെയാൾ ശിഹാബുദ്ദീന്റെ അടിമയായിരുന്ന കുതബുദ്ദീൻ ആണു്. അയാളെ പിന്തുടൎന്നവരിൽ ചിലരും തുടക്കത്തിൽ അടിമകളായിരുന്നു. (അതുകൊണ്ടുതന്നെ അതിനു അടിമരാജവംശം എന്നു പേർ വന്നു) സാമാന്യംഘോരന്മാരായിരുന്നു ഇവരെല്ലാം.*" "1290-ൽ അടിമരാജാക്കന്മാരുടെ വാഴ്ച അവസാനിച്ചു. താമസിയാതെ അലാവുദ്ദീൻ ഖിൽജി വന്നു. തന്റെ ശ്വശുരൻകൂടിയായ മാതുലനെ കൊലപ്പെടുത്തുക എന്ന സൗകൎയ്യവഴിക്കാണു് അയാൾ സിംഹാസനത്തിലേക്കു കയറിയതു്. തുടൎന്നു അയാൾ തന്റെ വിരോധികളെന്നു സംശയിക്കപ്പെട്ട എല്ലാ മുസ്ലിം കുലീനന്മാരേയും കൊന്നൊടുക്കി. മംഗോളിയരിൽനിന്നുണ്ടായേക്കാവുന്ന ഒരു ഗൂഢാലോചനയെ ഭയന്നു "ആ വർഗ്ഗത്തിൽപെട്ട ഒരുവൻപോലും ഭൂമുഖത്തു് ബാക്കിയാവാതിരിക്കത്തക്കവണ്ണം" തന്റെ രാജ്യത്തുള്ള എല്ലാ മംഗോളിയരേയും കൂട്ടത്തോടെ വധിച്ചുകളയുവാൻ അയാൾ കല്പനകൊടുത്തു. ഇരുപതിനായിരമോ മുപ്പതിനായിരമോ മംഗോളിയർ—ഇവ

* വിശ്വചരിത്രാവലോകം (പരിഭാഷ)—പേജ് 346.

രിൽ മിക്കവരും നിർദ്ദോഷികളായിരുന്നു—ഇങ്ങനെ നിർദ്ദയം വധിക്കപ്പെട്ടു"...... "ഈ ജ്ഞാനശിരോമണി — മുഹമ്മദ്ബിൻ തുഗ്ലക്ക്—ഒരു കൊടുംക്രൂരനും ധൂർത്തനുമായിട്ടാണു പരിണമിച്ചതു്'! സ്വന്തം അച്ഛനെക്കൊന്നു അയാൾ സിംഹാസനം കയറി!" "വൃദ്ധനായ പിതാവിനെ (ഷാജഹാനെ) ബന്ധനത്തിലാക്കിക്കൊണ്ടാണു് അദ്ദേഹം (ഔറംഗസീബ്) 1659-ൽ സിംഹാസനം കയറിയതുതന്നെ.[1]" ആഗ്രയിൽ പണിത താജമഹലിന്റെ മധുരസ്മരണകൾ അയവിറക്കിക്കൊണ്ടു ജയിലിൽ കിടന്നുതന്നെ അദ്ദേഹം മരിക്കുകയാണുണ്ടായതു്. ലോകചരിത്രത്തിലും ഇത്തരം സംഭവങ്ങൾ അപൂർവ്വമല്ല. നെഹ്രുതന്നെ 'ഗ്ലിംപ്സസ് ഓഫ് വേൾഡ് ഹിസ്റ്ററിയിൽ' ഇതിനെ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടു്. "1252-ൽ മങ്കുഖാൻ (മംഗോളിയായുടെ) മഹാഖാനായി. (കാറക്കോറമാണു് മങ്കുഖാന്റെ തലസ്ഥാനം.) അയാൾ കുബ്ളായ്ഖാനെ ചീനായിലെ ഗവർണ്ണറാക്കി......... 1259-ൽ മങ്കുഖാൻ മരിച്ചു. ചീനായിലെ ഗവർണ്ണറായിരുന്ന കുബ്ളായ്ഖാൻ ഇതോടെ മഹാഖാനായി...... തലസ്ഥാനം കാറക്കോറത്തുനിന്നു പീക്കിങ്ങിലേക്കു മാറ്റി.[2]" ഇതുപോലെ എത്രയെങ്കിലും സംഗതികൾ ഉദാഹരണമായി കാണിക്കാൻ കഴിയും. സംഗതി ഗ്രഹിക്കുവാൻ ഇതു മതിയാവുമെന്നു കരുതി ഇവിടെ നിർത്തി പ്രകൃതം തുടരട്ടെ. അങ്ങിനെ രാജാവു് അശക്തനാകുമ്പോൾ പ്രബലന്മാരായവർ ആ സ്ഥാനത്തേക്കു വരാൻ ശ്രമിക്കുക പതിവാണു്. അപ്പോൾ മന്ത്രിയോ സൈന്യാധിപനോ നാടുവാഴിയെ നീക്കി ആ സ്ഥാനത്തു കയറിയിരുന്നു ഭരണം നടത്തുകയായി. രാജാവിനാകട്ടെ തന്റെ ശക്തിക്ഷയം കാരണം അതിനെ അനുസരിക്കാനല്ലാതെ എതിർക്കാൻ കഴിയില്ലതാനും. ആ പുതിയ നാടുവാഴിയാകട്ടെ പട്ടാളത്തിൽനിന്നു കയറി

1 വിശ്വചരിത്രാവലോകം (പരിഭാഷ)—പേജ് 347, 348, 350

2 വിശ്വചരിത്രാവലോകം—പേജ് 360, 363.

വന്നവരാകയാൽ പള്ളിച്ചാനോ അന്തിക്കുറ്റിയോ ആകാൻ വിരോധവുമില്ലല്ലോ. ആ വക അധികാരസ്ഥാനങ്ങളിൽ കിരിയമല്ലാതെ പള്ളിച്ചാൻ ആദിയായ മററു താണതരം നായന്മാരെ കാണുമാറാകുന്നതു് അങ്ങിനെയാകുന്നു.

ഇത്തരം സംഭവങ്ങളുണ്ടാവുന്നതു് ആദ്യകാലത്തൊന്നുമാവില്ല. ആദ്യമൊക്കെ കിരിയത്തിൽനായന്മാരെ മാത്രമെ ആ വക അധികാരസ്ഥാനങ്ങളിൽ നിശ്ചയിച്ചിരിയ്ക്കയുള്ളു. രാജഭരണം ആരംഭിച്ചതിനുശേഷം വളരെക്കാലപ്പഴക്കം ചെന്ന ശേഷമെ ഇത്തരം മററങ്ങളും സംഭവിച്ചിട്ടുണ്ടാവൂ എന്നാണറിയുന്നതു്.

—:o:—

അദ്ധ്യായം 14

തൊഴിൽ തകർച്ച്

ഇങ്ങനെ കലാധർമ്മകർ, കലാവിജ്ഞർ, ഭോഗാർത്ഥികൾ, ഭോഗവ്യവസ്ഥകർ, ഭരണകർത്തകർ, ഗ്രാമവ്യവസ്ഥകർ എന്നിപ്പിരിവുകളെല്ലാം ലോകയാത്രയ്ക്കുവേണ്ടി—ഇഹലോകജീവിതം സുഖകരമാക്കാൻ വേണ്ടി—യാണെങ്കിലും അതെല്ലാം മതച്ചട്ടങ്ങളായും ഈശ്വരാരാധനയായുമാണ കല്പിച്ചതു്. അങ്ങിനെ ആർഭാടമില്ലാതെ ശാന്തമായും, ആർക്കും ആരെയും ഉപേക്ഷിയ്ക്കാനൊ വിട്ടുപിരിയാനൊ സാധിയ്ക്കാത്ത വിധത്തിൽ കലയർത്തക്കാരെയെല്ലാം അന്യോന്യം ബന്ധിച്ചുകൊണ്ടും, സഹായസഹകരണ സൗഹാർദ്ദാദികളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിലും, എപ്പോഴും ഈശ്വരവിചാരത്തോടെയും, സമാധാന—സംതൃപ്തി—സന്തോഷാദികളോടുകൂടിയും കേരളീയരെല്ലാം ഒരു തറവാട്ടുകാരെന്നപോലെ ശാന്തമായി അനേകം ആയിരത്താണ്ടുകളും ജീവിതം നയിച്ചുപോന്നു. ആ യുഗം അവസാനിച്ചതോടെ ചേരമാൻ ഭരണം ക്ഷയിയ്ക്കുകയും, കേരളത്തിലെല്ലാം ഇ

വിരോധികളായിരുന്ന ക്ഷത്രിയരുടെയും സാമന്തന്മാരുടെയും കയ്യിലായിത്തീരുകയുമാണല്ലൊ ചെയ്തതു്. അതോടെ ഏകഭരണം പോയി ബഹുഭരണമാരംഭിച്ചു. അതു് കേരളത്തിന്റെ അധഃപതനത്തിലേയ്ക്കുള്ള—തകൎച്ചയ്ക്കുള്ള—നാന്ദിയായിത്തീരുകയും ചെയ്തു. നാടുവാഴ്ച ആരംഭിച്ചതോടെ രാജ്യാതിൎത്തികളും, ദേശ–ഗ്രാമങ്ങളുടെ അതിൎത്തികളും ഒന്നല്ലാതെ വന്നതിനാൽ ദേശീയജീവിതത്തിന്നു കുറച്ചു് മങ്ങലേറ്റു; എങ്കിലും അത്രയേയുള്ളു. പിന്നീടു് അവർ തമ്മിൽ യുദ്ധം തുടങ്ങിയതോടെ ആ ബലവും കുറച്ചുകൂടി ക്ഷയിച്ചു; എന്നിരുന്നാലും കുലധൎമ്മ–ദേശവ്യവസ്ഥാദികളിൽ അവൎക്കെല്ലാം ഒന്നുപോലെ ഉറച്ച വിശ്വാസമുണ്ടായിരുന്നതിനാൽ കാൎയ്യമായ കേടൊന്നും വരാതെ കഴിഞ്ഞു. പിന്നീടു് കേരളത്തിലെ ദേശീയജീവിതത്തേയും മതത്തേയും (സകലത്തിനേയും) തകരാറാക്കിയതു് രണ്ടു സംഭവങ്ങളാണു്. ഒന്നു ടിപ്പുവിന്റെ ആക്രമണവും, മറ്റൊന്നു യൂറോപ്യന്മാരുടെ കച്ചവടവുമാകുന്നു. ആദ്യത്തേതു് പെട്ടെന്നും, രണ്ടാമത്തേതാകട്ടെ ആരുമറിയാതെ സാവധാനത്തിലുമാണെന്ന വ്യത്യാസമുള്ളു. അവയെപ്പററിയും ചുരുക്കത്തിൽ ഒന്നു വിവരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

ടിപ്പുവിന്റെ പട:—

ഇവിടെ മറെറാരിടത്തും മററൊരു കാലത്തും സംഭവിച്ചിട്ടില്ലാത്തതും അത്യന്തം ബീഭത്സം മാത്രമല്ല ഭയങ്കരംകൂടിയുമായ നാശമാണു കേരളത്തിലെ ദേശവ്യവസ്ഥകൾക്കും ദേശീയജീവിതത്തിനും—മററു സകലത്തിനും—ടിപ്പുവിന്റെ ആക്രമണംകൊണ്ടുണ്ടായതു്. ദേശഗ്രാമക്ഷേത്രങ്ങൾക്ക് അതാതു പ്രദേശങ്ങളിലെ ഭരണാധികാരമുണ്ടായിരുന്നതിനാൽ അയാളുടെ പ്രധാനമായ ഉദ്ദേശം തന്നെ അമ്പലങ്ങളെ തകൎക്കുക, അമ്പലങ്ങളിലും ഹിന്ദുക്കളുടെ തറവാടുകളിലുമുള്ള സ്വൎണ്ണവും പണവും കൊള്ളയിടുക, ഹിന്ദുക്കളെ നിൎബ്ബന്ധിച്ചു മതം മാററുക, അതിന്നു സമ്മതിക്കാത്തവരെ കൊല്ലുക

മുതലായവയായിരുന്നുവല്ലൊ. അയാളോടെതിൎത്തു് ജനങ്ങളെ രക്ഷിപ്പാൻ തിരുവിതാംകൂറിലെ ബാലരാമവൎമ്മ മഹാരാജാവിന്നല്ലാതെ മറ്റൊരു കേരളരാജാക്കന്മാൎക്കും ശക്തിയോ ധൈൎയ്യമൊ ഉണ്ടായില്ല. അതിനാൽ സകലമാന ജനങ്ങളും തങ്ങൾക്കു പ്രിയപ്പെട്ട നാടും വീടും മററു സൎവ്വസ്വവും ഉപേക്ഷിച്ചു്, അപ്പൊഴും പ്രസവിച്ച സ്ത്രീകളും പത്തും തികഞ്ഞിരിക്കുന്ന ഗൎഭിണികളുമടക്കം കുട്ടികളെയുമെല്ലാംകൂടി ജീവനെരക്ഷിച്ചു് തിരുവനന്തപുരത്തേക്കു ഓടുകയാണല്ലൊ ചെയ്തതു്. പിന്നെ ഒന്നും രണ്ടുമല്ല എട്ടും പത്തും കൊല്ലങ്ങൾക്കു ശേഷമാണു പലരും സ്വദേശത്തേക്കു തിരിച്ചുവന്നതു്. അപ്പോഴത്തെ കഥയെന്താണു് ? തരിശുഭൂമി കിളച്ചു് കൃഷിഭൂമിയാക്കേണ്ടതായ പണി മാത്രം വേണ്ടിവന്നില്ലെന്നു ഉള്ളൂ. ആൎയ്യന്മാർ ആദ്യമായി കുടിപാൎക്കാൻ വന്ന അവസരത്തിലെപ്പോലെ ബാക്കി—ഉപ്പുതൊട്ടു കൎപ്പൂരം വരെ—സകലവും സംഭരിച്ചു ദേശങ്ങൾ വാസയോഗ്യങ്ങളാക്കേണ്ടതായിട്ടാണിരുന്നിരുന്നതു്. ദേശവ്യവസ്ഥകളെല്ലാം തകൎന്നു തരിപ്പണമായിരുന്നവ പിന്നെ പ്രാമാണ്യമില്ലല്ലൊ. കലഹത്തിനു മുതിൎന്നിരുന്ന വംശപ്രവൎത്തിക്കാരിൽ പലരും നാടുവിട്ടുപോയിരിക്കുന്നു; പോകാതിരുന്നവരെയെല്ലാം നിൎബ്ബന്ധിച്ചു മതം മാറ്റുകയും, അതിനു സമ്മതിക്കാത്തവരെയെല്ലാം കൊല്ലുകയും ചെയ്തു. ജീവഭയംകൊണ്ടു ഓടിപ്പോയവരിൽ പലരും തിരികെ വരാതെ മറ്റോരോ പ്രദേശങ്ങളിൽ താമസമുറപ്പിച്ചു. ആലുവാപ്പുഴയ്ക്കു വടക്കുള്ളവരെല്ലാം * തിരുവിതാംകൂറിലേക്കു ഓടിയപ്പോഴും അവിടങ്ങളിലെ ദേശവ്യവസ്ഥകളും ദേശീയജീവിതവും തകൎന്നിരിക്കുമല്ലൊ? കേരളത്തിന്റെ എന്താണു് വട

* "തിരുവനന്തപുരത്തെ ശ്രീപത്മനാഭസ്വാമിക്ഷേത്രത്തിലെ പൊന്നിൻകൊടിമരത്തിന്മേൽ തന്റെ കുതിരയെക്കെട്ടിയേ അടങ്ങൂ" എന്ന വീരവാദത്തോടെയാണു ടിപ്പു തെക്കോട്ടു പുറപ്പെട്ടതെങ്കിലും ആലുവാപ്പുഴ വരെ മാത്രമേ എത്താൻ കഴിഞ്ഞുള്ളൂ. അവിടെനിന്നു മടങ്ങേണ്ടിവരികയാണുണ്ടായതു്.

ക്കെപ്രകൃതിയിലുള്ള ജന്തുക്കറം ഒട്ടുക്കാലുമാണ്‌ തെക്കെപ്രകൃതിയാ
യ തിരുവിതാംകൂറിൽ ചെന്നു അഭയം പ്രാപിച്ചിരിക്കുന്നതു്. ആ
ശ്രയാൎത്ഥികറംക്ക പട്ടിണികിടന്നു സംഭവിക്കാതിരുന്നാൽ മതിയെ
ന്നല്ലെ ഇപ്പോറം ആശം ആഗ്രഹമുണ്ടാവു? ബ്രാഹ്മണർ മുതൽ
ആദിവാസികളടക്കമുള്ള കൈവേലക്കാരുടെ വംശപ്രവൃത്തികളെ
ഇനിയാരു പരിപാലിക്കാൻ കഴിയുന്നതു്? അങ്ങിനെ ഇവിടെ
ത്തെ—ആലുവാപ്പുഴയ്ക്കു വടക്കുള്ള—ആളുകറം നാട്ടുവിട്ടോട്ടുകയാ
ലുണ്ടു ദേശവ്യവസ്ഥകളും ദേശീയജീവിതവും തകൎന്നതിന്,
തെക്കൻപ്രദേശങ്ങളിലേക്കു ആശ്രയം ജനങ്ങറം തിങ്ങിക്കൂടിയതു
കൊണ്ടാണെന്നേ ഭേദമുള്ളൂ. രണ്ടു പ്രദേശങ്ങളിലും ഒന്നുപോലെ
ദേശവ്യവസ്ഥകറം തകരുകതന്നെ ഉണ്ടായതു്.

തിരിച്ചുപോകുവാൻ ആഗ്രഹമില്ലാത്തവൎക്ക് തന്റെ രാജ്യ
ത്തു് ഒഴുക്കുള്ള പ്രദേശത്തു സ്ഥിരതാമസമാക്കാമെന്നു താരപൻ രാ
ജാവ് പറഞ്ഞതായും അങ്ങിനെ പലരും നാട്ടിലേക്കു തിരിച്ചുവരാ
തെ അവിടങ്ങളിൽതന്നെ സ്ഥിരതാമസമാക്കിയതായും പ്രസിദ്ധ
മാണ്. വംശപ്രവൃത്തിക്കാരെ മതം മാറ്റുകയും, അതിന്നനുസരി
ക്കാത്തവരെ കൊന്നൊടുക്കുകയും, നാട്ടുവിട്ടോടിപ്പോയവരിൽ പ
ലരും തിരിച്ചുവരാതിരിക്കുകയും മററും ചെയ്കയാൽ അനേകം ദേ
ശങ്ങളിൽ പല വംശപ്രവൃത്തിക്കാരും ഇല്ലാതായി. സ്വദേശത്തു വം
ശപ്രവൃത്തിക്കാരില്ലാതായാൽ ഉപഭോക്താക്കറംക്ക ആവശ്യമുള്ള
ഉൽപ്പന്നങ്ങറം കിട്ടുവാൻ അന്യദേശത്തെ—തൊഴിലാളികളെ—ആ
ശ്രയിക്കേണ്ടിവന്നു. സ്വദേശത്തു ജനസംഖ്യ കുറഞ്ഞതിനാൽ ഉള്ള
വംശപ്രവൃത്തിക്കാൎക്കാണെങ്കിൽ തങ്ങളുടെ ഉൽപ്പന്നങ്ങറം വിററഴി
ക്കാൻ മാൎക്കററു നഷ്ടപ്പെട്ടു് അന്യദേശത്തേക്കു പോകേണ്ടതായും വ
ന്നു. അങ്ങിനെ ഇവിടെ സ്വയംപൂൎണ്ണമായിരുന്ന ദേശവ്യവസ്ഥ
കളും സുഖപൂൎണ്ണമായിരുന്ന ദേശീയജീവിതവും ആകമാനം താറുമാ
റായി; തകൎന്നു തരിപ്പണമായി. അങ്ങിനെ വിഷമം വന്ന മുതൽ

ക്കാൻ സ്വദേശത്തെ വംശപ്രവൃത്തികൾതന്നെ ചെയ്യേണമെന്ന നിയമത്തിന്നയവു വരുവാനും, 'ഏതു ദേശത്തേയായാലും ദോഷമി ല്ല അതാതു തൊഴിലാളികളുണ്ടാക്കിയതായാൽ മതിയെന്ന നിയമം നടപ്പിൽ വരുവാനാരംഭിച്ചു. അപ്രകാരംതന്നെ ഉൽപ്പാദകന്മാ രായ വംശപ്രവൃത്തിക്കാൎക്ക് ഉൽപ്പന്നങ്ങൾ സ്വദേശത്തു മാത്രമേ വില്ക്കാവു എന്ന നിയമത്തിന്നു ശക്തി കുറയുവാനും, ആവശ്യക്കാ രുള്ള പ്രദേശങ്ങളിൽ കൊണ്ടുപോയി വില്പന നടത്താമെന്ന സ മ്പ്രദായം നടപ്പാവാനും ആരംഭിച്ചതും ടിപ്പുവിന്റെ ആക്രമണത്തി ന്നു ശേഷമാകുന്നു.

യൂറോപ്യന്മാരുടെ കച്ചവടവും വ്യവസായവിപ്ലവവും:—

ഏതാണ്ടീക്കാലത്തുതന്നെയാണു—പതിനെട്ടാം നൂററാണ്ടിലാ ണ്—യൂറോപ്പിൽ വ്യവസായവിപ്ലവം ആരംഭിച്ചത്. B. C. ആ ദിശതകങ്ങൾ മുതൽ വിദേശീയർ കേരളവുമായി കച്ചവടം നട ത്തിയിരുന്നുവെന്നു പ്രസിദ്ധമാണ്. എന്നാൽ അവർ നടത്തിയിരു ന്ന വ്യാപാരങ്ങളെല്ലാം—അല്ലെങ്കിൽ ബഹുഭൂരിപക്ഷവും—അസം സ്കൃതസാധനങ്ങളായിരുന്നു. ചെമ്പ്, ഈയം, സ്വൎണ്ണം, വെള്ളി മുതലായവ ഇറക്കുമതിചെയ്യുകയും ആനക്കൊമ്പ്, മയിൽപീലി, കു രുമുളക്, ഏലം മുതലായ വനവിഭവങ്ങൾ കയററുമതി ചെയ്യുക യായിരുന്നു അവരുടെ പണി. തൊഴിലാളികൾ കൈവേല ചെയ്തു ണ്ടാക്കുന്നതും നിത്യോപയോഗമുള്ളതുമായ വിശിഷ്ടസാമാനങ്ങൾ അ ധികമൊന്നും അവർ അക്കാലത്ത് ഇറക്കുമതി ചെയ്തിരുന്നില്ല. അ തതു രാജ്യക്കാൎക്ക് ആവശ്യമുള്ളേടത്തോളമല്ലാതെ അത്തരം സാധ നങ്ങളെ ഉല്പാദിപ്പിയ്ക്കാൻ അതതു രാജ്യക്കാൎക്ക് സാധിച്ചിരുന്നുമി ല്ല. ഈയം ചെമ്പ് മുതലായ ധാതുദ്രവ്യങ്ങളാണെങ്കിൽ ഇവിടെ ഖനനം ചെയ്തിരുന്നില്ലാത്തതിനാൽ ആ ഇറക്കുമതികൾ നമുക്കു ഉപ കാരപ്രദമായും, ഒരു സമ്പത്താണെന്നു വിചാരിയ്ക്കപോലും ചെയ്യാ തെ കിടന്നിരുന്ന വനവിഭവങ്ങൾക്കു കണ്ണാളം കിട്ടുന്നത് നമുക്കു

മുതലെടുപ്പും മാത്രമെ പരിണമിച്ചിരുന്നുള്ളു. മറിച്ച് അതൊന്നും നമ്മുടെ കലാശാലക്കാരെയോ (തൊഴിലാളികളെയോ) നിത്യജീവിതത്തെയോ ബാധിച്ചിരുന്നില്ല.

കേരളത്തിൽ ഒരു മാക്കററാ കമ്പോളക്കുത്തകയോ ഏജൻറുകാരായ കച്ചവടക്കാരോ ഒന്നും കൂടാതെ ആര്യന്മാരുടെ കുടിയേററം രണ്ടാം ഭാഗത്തിലെ പതിനാലാമദ്ധ്യായത്തിൽ പറഞ്ഞപ്രകാരം—ഉൽപ്പാദകന്മാരും ഉപഭോക്താക്കളും തമ്മിൽ—ഉൽപ്പന്നങ്ങൾ നേരിട്ടു വിനിമയം ചെയ്തുകൊണ്ടും, അയൽപക്കക്കാരോടു സൌഹാർദ്ദത്തോടെ അന്യോന്യം സഹകരിച്ചുകൊണ്ടും ശാന്തമായി ജീവിച്ചുപോന്നു. ഓവർ പ്രൊഡക്ഷനോ ഡി പ്രൊഡക്ഷനോ അന്നില്ല. വിലകയററവും വിലക്കുറവുമില്ല. പണ്ടുകാലത്തുതന്നെ കേരളത്തിൽനിന്നു ഇരുമ്പുതരങ്ങൾ മുതലായ കൈത്തൊഴിൽസാധനങ്ങൾ വിദേശങ്ങളിലേക്കു കയററിഅയച്ചിരുന്നതായി ചില ചരിത്രകാരന്മാർ പറയുന്നുണ്ടു്. ഇവിടെ ഒരു കാര്യം—പലപ്പോഴും പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതാണെങ്കിലും ശരി—വീണ്ടും വായനക്കാരുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ പെടുത്തേണ്ടതായി തോന്നുന്നു. അതെന്തെന്നാൽ ഏതു പഴക്കത്തെ ചരിത്രസംഗതികളായാലും വായനക്കാർ ഇന്നത്തെ പ്രതിസന്ധിതിയുമായിട്ടു മാത്രം അവയെ തട്ടിച്ചുനോക്കി വിലയിരുത്തുന്ന സമ്പ്രദായമാകുന്നു. അറിവും പരിചയവുമുള്ളവരിൽക്കൂടി സാധാരണ കണ്ടുവരുന്ന തെററായ സമ്പ്രദായമാണിതു്. ഇന്നു കെററിക്കമ്പനികൾ എന്നു പറയുമ്പോൾ സാധാരണക്കാർ വിചാരിക്കുന്നതു വാഗൺകണക്കിലും കപ്പൽക്കണക്കിലും കച്ചവടം നടക്കുന്നതായിട്ടാണു്. അക്കാലത്താണെങ്കിൽ അങ്ങിനെ ഇക്കപ്പടിയായ ഉൽപ്പാദനങ്ങളോ കേററിക്കമ്പനികളോ ഇല്ല; അതിനുള്ള ഉൽപ്പന്നങ്ങളുമില്ല. വ്യവസായവിപ്ലവത്തിന്റെ ആരംഭമേ ആയിട്ടുള്ളു. കേരളത്തിലെ ദേശവ്യവസ്ഥപ്രകാരം ഒരു ദേശത്തെ ഉൽപ്പന്നങ്ങൾ മറെറാരു ദേശത്തു കൊണ്ടുപോയി വില്ക്കാനും മറ

മില്ലല്ലോ. അതിനാൽ തൊഴിലിലുള്ള സാമൎത്ഥ്യം — കൈവിരുതു — കൊണ്ടു കൂടുതൽ നന്മയുള്ളതും തുകയിൽ ജാസ്തിയായും ഉൽപ്പാദിപ്പിപ്പാൻ കഴിയുന്നവർ അതാതു ദേശത്തെ ആവശ്യം കഴിച്ച് ജാസ്തി ഉല്പാദിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടാവാം. വിദേശികൾക്കു ആവശ്യമുണ്ടെന്നും, വാങ്ങാൻ തയ്യാറുണ്ടെന്നും വന്നപ്പോൾ ആ തൊഴിലാളികൾ അവകൾ വിററിട്ടുണ്ടാവാം. മാത്രമല്ല അങ്ങിനെ വിദേശികൾ ആ ഉൽപ്പാദകന്മാരെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുകയും, അങ്ങിനെ ചില — അല്ലെങ്കിൽ പല — ദേശങ്ങളിൽനിന്നും സംഭരിച്ച ഇണികൾ അവർ വാങ്ങിക്കയററി അയക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടാവാം. അത്രയൊക്കെയല്ലാതെ ഇവിടെനിന്നു അധികമൊന്നും കയററിഅയക്കാൻ സാധിക്കയില്ല. പ്രൊഡക്ഷൻ ആവശ്യം കഴിച്ചു ജാസ്തിയുള്ളതല്ലേ കയററിഅയക്കാൻ അനുവദിക്കയും സാധിക്കയും ചെയ്യൂ? അങ്ങിനെ ഉൽപ്പന്നങ്ങൾ അധികമുണ്ടാവാൻ വയ്യാത്ത വിധത്തിലാണു ഇവിടെ തൊഴിൽവ്യവസ്ഥയും ദേശവ്യവസ്ഥയും ചെയ്തിരുന്നതു്.

പിന്നീട് 16-ാം ശതകത്തോടെ യൂറോപ്യന്മാരുടെ വരവായി. അവിടങ്ങളിൽ കിട്ടാത്ത സാധനങ്ങൾ വാങ്ങുക മാത്രമായിരുന്നു അവരുടെയും ആദ്യത്തെ ഉദ്ദേശം. അതിന്നായി കോഴിക്കോട്ടും കൊച്ചിയിലും രാജാക്കന്മാരുടെ അനുവാദത്തോടുകൂടി മാത്രം പാണ്ടികശാലകൾ സ്ഥാപിച്ചു കച്ചവടം തുടങ്ങി. അക്കാലമായപ്പോഴേക്കു കേരളരാജാക്കന്മാർക്കുണ്ടായിരുന്ന രാജ്യതന്ത്രത്തിന്റെ നിലവാരം തന്നെ മട്ടിവായിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. ഈ വരുന്ന മനുഷ്യർ എവിടുത്തുകാരാണ്? അവർക്കെത്രകണ്ടു ശക്തിയുണ്ടു്? അവരുടെ ഉദ്ദേശമെന്തെല്ലാമാണ്? തങ്ങൾക്കെത്രത്തോളം ശക്തിയുണ്ടു്? ഈ അപരിചിതന്മാരായ വിദേശീയർ ശത്രുക്കളായേക്കുമോ? എന്നാദിയായി രാജ്യതന്ത്രജ്ഞന്മാർ നോക്കേണ്ടതായ കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചൊന്നും അവരാലോചിച്ചില്ല. അവർ ഇവിടെനിന്നു എളുപ്പം, കു

ളകു്, ചുക്കു മുതലായ വനവിഭവങ്ങൾ ആണല്ലോ ധാരാളമായി കൊണ്ടുപോയിരുന്നതു്. ഇവിടെ വലിയ ആവശ്യക്കാരില്ലാതെയും വില കിട്ടാതെയും കിടന്നിരുന്ന ആവക സാധനങ്ങൾ അവർ ധാരാളമായി കയറ്റുമതി ചെയ്കയും, അവയ്ക്കു വില കിട്ടുകയും ചെയ്തതിൽ രാജാക്കന്മാർ സന്തോഷിക്കുകയും, അവരെ അതിന്നായി പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുകയും, കഴിവുള്ള ഒത്താശകൾ ചെയ്തുകൊടുക്കുകയുമുണ്ടായതു്. യൂറോപ്പിൽ (ആ രാജ്യം എവിടെയാണു്? അവിടേക്കെത്ര ദൂരമുണ്ടു്? എന്നൊന്നും ഈ രാജാക്കന്മാരറികയോ അന്വേഷിക്കപോലുമോ ചെയ്യുകയുണ്ടായില്ല.) അവയ്ക്കു എത്രത്തോളം ആവശ്യക്കാരുണ്ടെന്നോ എന്തു വില കിട്ടുമെന്നോ രാജാക്കന്മാർ അന്വേഷിച്ചതുമില്ല. വെറുതെകിടന്നിരുന്ന സാധനങ്ങൾക്കു വില കിട്ടുമെന്നു വന്നപ്പോൾ അതുകൊണ്ടുതന്നെ രാജാക്കന്മാർ തൃപ്തിപ്പെടുകയും ചെയ്തു.

ചത്തുകിടക്കുന്ന പോത്തിന്റെ ചുറ്റും കഴുകന്മാരും കുറുക്കന്മാരും വന്നുകൂടുകയും അന്യോന്യം കടിപിടികൂടുകയും ചെയ്യുന്നതുപോലെ നശിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ഈ രാജാക്കന്മാരുടെ നാലുപുറവും പോർത്തുഗീസുകാർ, ഫ്രഞ്ചുകാർ, ഡച്ചുകാർ, ഇംഗ്ലീഷുകാർ മുതലായ വിദേശിയർ വന്നുകൂടി; ഈ രാജാക്കന്മാരെ സഹായിക്കാൻ വേണ്ടി അവർ തമ്മിൽ മത്സരമാരംഭിച്ചു. പണക്കൊതിയന്മാരായ രാജാക്കന്മാർ കൂടുതൽ പണം കിട്ടുന്നവരെ സ്വീകരിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. കൊച്ചിയും സാമൂതിരിയും തമ്മിൽ പോർത്തുഗീസുകാർക്കും ഡച്ചുകാർക്കും വേണ്ടി നടത്തിയ യുദ്ധങ്ങൾക്കു കണക്കില്ല. അപ്പോൾ രാജ്യാതിർത്തികൾ കൂടെക്കൂടെ മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടുണ്ടാവുന്ന ബുദ്ധിമുട്ടുകളല്ലാതെ ഇവിടെ തൊഴിലാളികൾക്കോ തൊഴിലുകൾക്കോ കാര്യമായ തകർച്ചയൊന്നും സംഭവിച്ചില്ല. അങ്ങിനെയിരിക്കുമ്പോഴാണു്—18-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ അവസാനത്തിലും 19-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആരംഭത്തിലുമായി—യൂറോപ്പി

ലെ യന്ത്രയുഗം—വ്യവസായവിപ്ലവം—Industrial revolution—ആരംഭിച്ചതു്. ജോൺ കെയുടെ (John Kay) 1738-ലെ 'പറക്കുന്ന ഓടം'[1]ത്തിന്റെ (Flying shuttle) കണ്ടുപിടുത്തം, 1764-ൽ ഹാർഗ്രീവ്സിന്റെ (Hargreaves) സ്പിന്നിങ്ങ് ജന്നി (Spinning Jenny)യുടെ[2] കണ്ടുപിടുത്തം മുതലായവ ഇംഗ്ലണ്ടിലെ പരുത്തിവ്യവസായത്തിൽ വലുതായ ഒരു പരിവർത്തനമുണ്ടാക്കി. ആർക്ക്റൈറ്റ് (Arkwright) എന്നയാളും മററും കൂടുതൽ ഉല്പാദിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള യന്ത്രങ്ങൾ കണ്ടെത്തി. അതോടെ പരുത്തിമില്ലുകളും ഫാക്ടറികളും ധാരാളമായി. 1765-ലെ ജെയിംസ് വാട്ടിന്റെ (James Watt) ആവിയന്ത്രത്തിന്റെ (Steam engine) കണ്ടുപിടുത്തം കല്ക്കരിവ്യവസായത്തിലും ഇരുമ്പുവ്യവസായത്തിലും വലുതായ പരിവർത്തനം സൃഷ്ടിച്ചു. "ഇരുമ്പ്, കല്ക്കരി, പരുത്തി ഈ മൂന്നു വ്യവസായങ്ങളും വികസിച്ചു; നാട്ടിൻപുറങ്ങൾ വ്യവസായകേന്ദ്രങ്ങളായി മാറി. ഇംഗ്ലണ്ടിൽ പലേടത്തും ജനങ്ങളുടെ സ്ഥാനാന്തരം ഒരു വിപ്ലവകരം പ്രവർത്തിച്ചു. കുടിൽവ്യവസായങ്ങളെ വൻകിട വ്യവസായങ്ങൾ വിഴുങ്ങി. പുരാതന വേലക്കാരും കൈത്തൊഴിലുകളും കൈവെടിഞ്ഞു് അവർ ഫാക്ടറിയിലെല്ലാം, തൊഴിലില്ലാത്തവരുടെ കൂട്ടത്തിലെല്ലാം നീങ്ങി. കുടിൽവ്യവസായങ്ങളുടെ തകർച്ച പെട്ടെന്നായിരുന്നില്ല. 18-ാം ശതകത്തിന്റെ അന്ത്യമായപ്പോഴേക്കും ഫാക്ടറികൾ സർവ്വസാധാരണമായി.[3]"

---

1 ഈ കണ്ടുപിടിത്തത്തിനു മുമ്പ് നെയ്ത്തുകാരന്റെ കയ്യിലുള്ള 'ഓടം'ത്തിലെ നൂൽ നീളത്തിൽ ഇട്ടിട്ടുള്ള പാവിലൂടെ വിലങ്ങത്തിൽ കൈകൊണ്ടു് സാവധാനത്തിൽ നീക്കുകയായിരുന്നു പതിവു്. 'പറക്കുന്ന ഓടം' ഇതിനെ ത്വരിതപ്പെടുത്തുകയും നെയ്ത്തുകാരന്റെ ഉല്പാദനത്തെ ഇരട്ടിയാക്കുകയും ചെയ്തു.

2 ഒരു തക്ലിയ്ക്കു പകരം അനേകം തക്ലികളെക്കൊണ്ടു് ഒരേ സമയത്തു് നൂലുണ്ടാക്കാൻ സഹായിക്കുന്ന ഒരു ഉപകരണം.

3 വിശ്വചരിത്രാവലോകം—പേജ് 574—നെഹ്റു.

ഇതിന്നു ഇംഗ്ലണ്ടിൽ—യൂറോപ്പിൽ—വലുതായ പരിവൎത്ത
നം ഈ വ്യവസായവിപ്ലവംകൊണ്ടു ഉണ്ടായതോടെ നിത്യോപയോ
ഗമുള്ള വീട്ടുസാധനങ്ങളെല്ലാം യന്ത്രങ്ങളിൽ ഉരുപ്പടിയായി (മാസ്
പ്രൊഡക്ഷനായി) നിൎമ്മിച്ചുതുടങ്ങി. അപ്പോൾ അവയുടെ ചുരു
ങ്ങിയ ഒരു ശതമാനംകൊണ്ടു് അവൎക്കു വേണ്ടിടത്തോളമായതി
നാൽ ബാക്കിയുള്ള കമ്പോളം കണ്ടുപിടിക്കേണ്ടിവന്നു. അതിന്നു
അതെല്ലാം ഇവിടെ ഇറക്കുമതിചെയ്തു് മാൎക്കററിൽ നിറച്ചുതുടങ്ങി.
ഇവിടെയുള്ളവരുടെ കച്ചവടം നടന്നിരുന്നതെല്ലാം സ്വതന്ത്രവ്യാപാ
രം—Free Trade—ആയിട്ടായിരുന്നു. സാധാരണ വായനക്കാ
രിൽ പലൎക്കു, അതിന്റെ താല്പൎയ്യം വ്യക്തമായി മനസ്സിലാക്കാൻ
കഴിയാതെ വന്നേക്കാമെന്നു തോന്നുകയാൽ അതിന്നു ഇവിടെ ചുരു
ക്കത്തിൽ വിവരിക്കുന്നു.

ഇന്നു മിക്ക രാജ്യക്കാരും ചില സാധനങ്ങൾ അവിടെ നിന്നു
കയററി അയയ്ക്കുന്നതിന്നും, അവിടേക്കു ഇറക്കുമതി ചെയ്യുന്നതിന്നും
ചുങ്കം ചുമത്താറുണ്ടു്. മലയാളഭാഷയിൽ 'താരിപ്പ്' എന്നു പറ
യുന്നതു ഇതിനെയാകുന്നു. ഏതേതു സാധനങ്ങൾക്കാണു ചുങ്കം ചു
മത്തേണ്ടതെന്നും, ഓരോന്നിന്നു എത്ര വീതമാണു വേണ്ടതെന്നും മ
ററുമുള്ള കാൎയ്യം ഓരോ രാജ്യക്കാരും അവരവരുടെ ആവശ്യവും ത
രവുമനുസരിച്ചു അപ്പഴപ്പോൾ നിശ്ചയിക്കുകയും ഭേദഗതി ചെയ്യു
കയും പതിവാണു്. അതിന്നു 'താരിപ്പുനയം' എന്നു പറയുന്നു. ആ
നയം നിശ്ചയിക്കുന്നതിന്നു അതാതു രാജ്യങ്ങളിൽ വിശേഷ ബോൎഡും
വിശേഷക്കമ്മററികളും മററുമുണ്ടായിരിക്കുന്നതാണു്.

ഇതു കുറച്ചു കഠിനമായ വിഷയമാകയാൽ സാമാന്യജനങ്ങൾ
ക്കു വിശദമായി മനസ്സിലാക്കുവാൻ കുറച്ചു വിഷമമാണു; അതുകൊ
ണ്ടു ഇവിടെ അതു പ്രയോജനവുമില്ല. അതിനാൽ ഒരു ഉദാഹരണം
കൊണ്ടു ഈ പ്രകൃതത്തിലേയ്ക്കാവശ്യമായേടത്തോളം ഇതിന്നു ഒന്നു

വിഭാഗമാകണം. ഇന്ത്യയും സിലോണും രണ്ടു രാജ്യങ്ങളാണല്ലൊ. ഇവിടെ ആവശ്യത്തിന്നു മാത്രമെ നെല്ലുള്ളുവെന്നും, ജാസ്തിയില്ലെന്നും, പറയ്ക്കു ഒരുറുപ്പിക വിലയാണെന്നും വിചാരിക്കുക. സിലോണിൽ നെല്ലിന്നു ക്ഷാമമാണെന്നും, ഒരു പറ നെല്ലിന്നു ഒരുറുപ്പിക അമ്പതു പൈസ വിലയുണ്ടെന്നു മിരിക്കട്ടെ. ഇവിടെനിന്നു ഒരു പറ നെല്ല് സിലോണിലെത്തിക്കുവാൻ പറയ്ക്കു പത്തു പൈസയേ ചിലവു വരു എന്നും കരുതുക. നെല്ലു കൈവശമുള്ളവർ—ജന്മി കൃഷിക്കാർ—എല്ലാം നെല്ല് ഇവിടെ വിൽക്കാതെ സിലോണിൽ കൊണ്ടുപോയി വിൽക്കാൻ ശ്രമിക്കുയായി. അവിടെ എത്തിച്ചാൽ കടത്തുചിലവു കഴിച്ച് പറയ്ക്കു നാല്പത് പൈസ ലാഭം കിട്ടുന്നതിനാൽ നെല്ലെല്ലാം അങ്ങോട്ടൊഴുകുകയും, ഇവിടത്തുകാൎക്കു നെല്ലില്ലാതെ വിഷമം നേരിടുകയുമായിരിക്കും ഫലമെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലൊ.

ഈ ആപത്തു വരാതിരിക്കാനാണു ചുങ്കം ചുമത്തുന്നതു്. നെല്ലു കയററുമതി ചെയ്യുന്നതിന്നു പറയ്ക്കു നാല്പതു് പൈസ വീതം ചുങ്കം ചുമത്തുന്നു. പിന്നെ കടത്തുചിലവു് പത്തു പൈസയും കൂടി കൂട്ടുമ്പോഴാം അവിടെ എത്തുന്ന ഓരോ പറ നെല്ലിന്നും അസ്സൽ വില ഒരുറുപ്പിക അമ്പതു പൈസ വന്നു. അപ്പോഴും ലാഭമൊന്നും കിട്ടാതെയായി. യാതൊരു ലാഭവുമില്ലാതെ ആരെങ്കിലും കച്ചവടം ചെയ്യുമോ? സന്ദർഭാനുസരിച്ച് അമ്പതു പൈസ വീതം തന്നെ ചുങ്കം ചുമത്തിയെന്നു വരും. അപ്പോഴും അവിടെ ഒന്നര ഉറുപ്പികക്കു നെല്ലു കിട്ടുമെന്നിരിക്കെ, കയററിഅയക്കുന്ന നെല്ലിന്നു ഒരുറുപ്പിക അമ്പതു് പൈസ വില കിട്ടിയ മുതലാക എന്നായല്ലൊ. ഇങ്ങിനെ ഇന്ത്യയുടെ രക്ഷക്കുവേണ്ടിയാണു കയററുമതിക്കു ചുങ്കം ചുമത്തുക പതിവു്.

ഇനി ഇറക്കുമതിക്കു ചുങ്കം ചുമത്തുന്നതിന്റെ ആവശ്യം പറയാം. ഇവിടെ നാളികേരത്തിന്നു 100–ക്കു 30–കയാണു വില

യെന്നു വിചാരിക്കുക. വില അതിലും താണുപോയാൽ തെങ്ങിൻ തോട്ടക്കാൎക്കു പട്ടിണിയാവുമെന്നു തീൎച്ചയുണ്ടല്ലൊ. സിലോണിൽ 100 നാളികേരത്തിന്നു 25-ക വിലയുള്ളവെന്നും അവിടെനിന്നും ഇവിടേക്കുള്ള കടത്തുകൂലി 100 നാളികേരത്തിന്നു ഒരുറുപ്പിക വീതമേ വരു എന്നും കരുതുക. അപ്പോൾ സിലോണിൽനിന്നു നാളികേരം ഇങ്ങോട്ടു പ്രവഹിക്കുകയായി. 100 നാളികേരത്തിന്മേൽ നാലുറുപ്പിക വീതം ലാഭം കിട്ടുക എന്നതു വലിയ കാൎയ്യമാണല്ലൊ. അങ്ങിനെ വന്നാൽ നമ്മുടെ തെങ്ങിൻതോട്ടക്കാൎക്കു നാളികേരം ചിലവാകാതെ പട്ടിണിയായിത്തീരുകയായി. ആ ആപത്തു സംഭവിക്കാതിരിപ്പാൻ ഇറക്കുമതി ചെയ്യുന്ന നാളികേരത്തിന്മേൽ 100-ക്ക 6-ക. വീതം ചുങ്കം ചുമത്തുന്നു. അപ്പോൾ കടത്തുചിലവും ചുങ്കവും കൂടിയാൽ 31-ക്കല്ലാതെ വിററാൽ അവൎക്കു മുതലാക എന്നു വരുന്നതല്ലല്ലൊ. ഇറക്കുമതിയിലും ചുങ്കം ചുമത്തുന്നതു ഇത്തരം സന്ദൎഭങ്ങളിലാകുന്നു. ഇങ്ങിനെ അതാതു രാജ്യത്തുണ്ടാകുന്ന ഉല്പന്നങ്ങളുടെ ഏററക്കുറച്ചിലുകളും ആവശ്യങ്ങളുമനുസരിച്ചു ഒരു തരത്തിലല്ലെങ്കിൽ മറെറാരു തരത്തിൽ ചുങ്കം ചുമത്താത്ത രാജ്യമേ ഈ ലോകത്തിലുണ്ടോ എന്നു സംശയമാകുന്നു. വായനക്കാൎക്കു എളുപ്പത്തിൽ കാൎയ്യം മനസ്സിലാകുവാൻ വേണ്ടി ഉദാഹരണത്തിന്നു ഇവിടെ നെല്ലും നാളികേരവും—കൃഷിചെയ്യുന്നതും — എടുത്തുകാണിച്ചുവെന്നേയുള്ളു. കാൎയ്യമായി ചുങ്കം ചുമത്തി തടയേണ്ടിവരാവുന്നതു വ്യവസായികോല്പന്നങ്ങളെയാണെന്നും പറഞ്ഞുകൊള്ളുന്നു. നമ്മുടെ പ്രകൃതവിഷയം തൊഴിലുല്പന്നങ്ങൾ—വ്യവസായികോല്പന്നങ്ങൾ—ആണെന്നും മറക്കരുതു്. ഇനി ഈ ഫ്രീട്രേഡ്—Free Trade—കൊണ്ടു നമുക്കു വന്ന—ബ്രിട്ടീഷുകാർ മനഃപൂൎവ്വം വരുത്തിയ—ഫലത്തെ ചുരുക്കത്തിൽ പ്രസ്താവിക്കുന്നു.

വ്യവസായവിപ്ലവത്തിന്റെ ഫലമായി ഇംഗ്ലണ്ടിൽ നടക്കുന്ന മാസത്തെ ഉല്പന്നങ്ങൾകൊണ്ടുതന്നെ ഒരു കൊല്ലത്തേക്കു വേണ്ടിട

ത്തോളമുള്ള ഉല്പന്നങ്ങൾ ഉണ്ടായിക്കഴിയുമെന്നു പറഞ്ഞുവല്ലൊ. അതോടെ ബാക്കിയുണ്ടാവുന്ന ഉല്പന്നങ്ങൾക്ക കമ്പോളം കണ്ടുപിടിയ്ക്കാതെ കഴികയില്ലെന്നു നിശ്ചയമായി. കേരളത്തിലെ—ഭാരതത്തിലെതന്നെ—സ്ഥിതിയാണെങ്കിൽ കൈത്തൊഴിൽ കേവലം "കൈത്തൊഴിൽ" മാത്രമായിട്ടാണല്ലൊ ഇരുന്നിരുന്നതു്. എന്തെന്നുവെച്ചാൽ യന്ത്രങ്ങളുടെ സഹായം കൂടാതെ എല്ലാ സാധനങ്ങളും ദേഹം കൊണ്ടു തന്നെ നിൎമ്മിയ്ക്കുകയേ ചെയ്തിരുന്നുള്ളുവല്ലൊ. മത്രമല്ല ഓരോ സാധനങ്ങൾക്കും ഓവർപ്രൊഡക്ഷനോ ഡിപ്രൊഡക്ഷനോ വരാത്ത വിധത്തിൽ ദേശംതോറും ആവശ്യമുള്ളേടത്തോളം തൊഴിലാളികളേയാണു് ഏൎപ്പെടുത്തിയിരുന്നതെന്ന വസ്തുതയും മറക്കരുതു്. ബ്രിട്ടനിൽ മാസ് പ്രൊഡക്ഷനായി നിൎമ്മിയ്ക്കുന്ന ഉല്പന്നങ്ങൾ കപ്പൽകണക്കിൽ കൊണ്ടുവന്നു ഇവിടെ നാടുതോറും പരത്തിയിരുന്നതു് ഇങ്ങിനെയുള്ള സന്ദൎഭത്തിലായിരുന്നു. മില്ലുകളിലുണ്ടാക്കുന്നവയാകയാൽ ഭംഗി ജാസ്തിയും വിലക്കുറവുമുണ്ടു്. പല ആകൃതിയിലും വലുപ്പത്തിലും തയ്യാറാക്കുകയും ചെയ്യും. ഷോപ്പിൽ ചെന്നാൽ ഇഷ്ടമുള്ളതു് തിരഞ്ഞെടുക്കാം; അതിന്നായി കാക്കേണ്ടതുമില്ല. ദേശത്തെ തൊഴിലാളികളോടു്—കലാധൎമ്മക്കാരോടു്—ആണെങ്കിൽ തന്റെ ആവശ്യം—ആകൃതി വലുപ്പം മുതലായതു്—മുൻകൂട്ടി പറഞ്ഞു മനസ്സിലാക്കിക്കൊടുക്കണം. അതു് പണി ചെയ്തുതരാൻ പിന്നെയും കുറച്ചു സമയം വേണമല്ലൊ; എല്ലാം സഹിച്ചാൽ തന്നെ ഭംഗി കുറവും വില ജാസ്തിയുമായിരിയ്ക്കുകയും ചെയ്യും. ഇത്രയും സ്വാധീനത്തിലുള്ളപ്പോൾ ദേശഭക്തിയും മതവിശ്വാസവും ഉള്ളവരായാലും ശരി ഷോപ്പിൽനിന്നു മുൻപറഞ്ഞവ വാങ്ങുകയല്ലാതെ ആരാണു മിനക്കെടാനൊരുമ്പെടുക! ഇവക കാരണങ്ങളാൽ സാമാന്യജനങ്ങളെല്ലാം ദേശത്തെ കലാധൎമ്മക്കാരെ സ്മരിപ്പിയ്ക്കാതെ തങ്ങളുടെ ആവശ്യങ്ങളെല്ലാം കാലക്രമേണ വിദേശസാമാനങ്ങളെക്കൊണ്ടു് നിവ്വഹിച്ചുതുടങ്ങി.

അസംസ്കൃതസാധനങ്ങൾ (അത്രവരെ അത്ര വിലയില്ലാതെ കിടന്നിരുന്നവയും കൂടി) ബ്രിട്ടീഷുകാർ ഇകപ്പടിയായി വാങ്ങുന്നത് വലിയ ലാഭകരവും നല്ല സാധനങ്ങൾ ചുരുങ്ങിയ വിലയ്ക്കു ധാരാളമായി കിട്ടിത്തുടങ്ങിയത് രാജ്യത്തിനു ഗുണകരവുമായിട്ടു അന്നൊക്കെ ഇവിടത്തെ രാജാക്കന്മാർ വിചാരിച്ചുള്ളു; അതിനാൽ അത്തരം ഇറക്കുമതികളെ നിരോധിച്ചില്ലെന്നു മാത്രമല്ല പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുകകൂടി ചെയ്തു. മറെറാരു വിധത്തിൽ—ആരുമറിയാതെ—അത് നമ്മുടെ കലാധനികരായ തൊഴിലാളികളെയും തട്ടാര നെയ്ത്തുകാരെയും ബാധിച്ചുവെന്നു മാത്രമല്ല രാജ്യത്ത് തൊഴിൽക്കുഴപ്പവും പട്ടിണിയും നടമാടാൻ കാരണമാകുമെന്ന പരമാർത്ഥവും അവരറിഞ്ഞില്ല; ഓർത്തതുമില്ല. ഇതിനാൽ അക്കാലത്ത് ഇവിടെയുണ്ടായ ശാസ്ത്രപുരോഗതിയും, കൈത്തൊഴിലിലുണ്ടായിരുന്ന വൈദഗ്ദ്ധ്യവുമനുസരിച്ച് ഇവിടെ ഉല്പാദിപ്പിച്ചിരുന്നതും ജനങ്ങൾക്കാവശ്യമുള്ളതുമായ എല്ലാ സാധനങ്ങളും യന്ത്രങ്ങളിൽ കൂടുതൽ ഭംഗിയിലും ആകർഷണീയതയിലും നിർമ്മിച്ച് ചുരുങ്ങിയ വിലയ്ക്കു കമ്പോളങ്ങളിൽ കൊണ്ടുവന്നു നിറച്ചുതുടങ്ങി. ഈ സന്ദർഭത്തിൽ—അല്ലെങ്കിൽ ഇതിനോടടുത്ത സന്ദർഭങ്ങളിൽ—ചെയ്യേണ്ടിയിരുന്നതെന്തെന്നാൽ വിദേശസാധനങ്ങളുടെ ഇറക്കുമതി തടയുകയായിരുന്നല്ലോ. അതിനു ഇവിടത്തെ ഉല്പന്നങ്ങൾക്കു കൊടുക്കേണ്ടിവരുന്ന വിലയെക്കാൾ കൂടുതൽ വിലയ്ക്കല്ലാതെ ഇവിടെ വില്ക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ലാത്ത വിധത്തിൽ വിദേശസാമാനങ്ങൾക്കു ചുങ്കം ചുമത്തുകയാകുന്നു.

ആ കാലമായപ്പോഴേയ്ക്കു ഇവിടത്തെ നാട്ടുരാജാക്കന്മാരെല്ലാം ബ്രിട്ടന്റെ സാമന്തന്മാർ—അഥവാ അടിമകൾതന്നെ—ആയിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. അവർക്കുണ്ടായിരുന്ന രാജ്യതന്ത്രത്തിന്റെ അധോഗതിയാണെങ്കിൽ അതിന്റെ അടിത്തട്ടിൽ എത്തിയിരുന്നു. അതിനു പുറമെ ബ്രിട്ടന്റെ സേവ പിടിപ്പാനും ഇവരും മോശക്കാരല്ലായിരു

അവൎക്ക മറെറാന്നിനും കഴിവില്ലാതെയുമായിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. ബ്രി
ട്ടന്റെ ആവശ്യമാണെങ്കിൽ അവരുടെ ഉല്പന്നങ്ങൾ വിററഴിക്കുന്ന
ള്ള കമ്പോളം കിട്ടുകയാണുതാനും. ഈ പരിതസ്ഥിതിയിൽ അവ
രുടെ വ്യാപാരത്തിന്നനുകൂലമായ നിയമങ്ങളല്ലാതെ അവർ മററു
ള്ളവൎക്കുമോ? അങ്ങിനെ യാതൊരു ചുങ്കവും ചുമത്താതെ അവരുടെ
ഉല്പന്നങ്ങൾ ഇഷ്ടംപോലെ ഇവിടെ ഇറക്കുമതി ചെയ്തുതുടങ്ങി.

വിദേശച്ചരക്കുകളുടെ ഇറക്കുമതി തടഞ്ഞാൽ മാത്രം പോര
അതേവിധത്തിലുള്ള വ്യവസായവിപ്ലവം ഇവിടെ വരുത്തുകയും,
ആത്തരം ഉല്പന്നങ്ങൾ അതേ വിലയ്ക്കു ഇവിടെ കിട്ടാറാക്കുകയും
ചെയ്യു മതിയാകൂ. പക്ഷെ അന്യോന്യം വിരുദ്ധമായിട്ടാണിരിക്കു
ന്നതു്. ഇവിടെ വ്യവസായങ്ങൾ ഏൎപ്പെടുത്തിയാൽ ബ്രിട്ടന്റെ
സാമാനങ്ങൾക്ക വില്പന കുറയുകയല്ലേ ചെയ്യുക? അവരങ്ങനെ
ന്നതു ചെയ്യുന്നു? "തന്റെ വായയിൽ താൻതന്നെ മണ്ണിടുമോ?" ഇ
ക്കാൎയ്യത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന ബ്രിട്ടന്റെ നയത്തെക്കുറിച്ചു് 'ബ്രിട്ടൻ
ഇന്ത്യ ഭരിച്ചതെങ്ങനെ' എന്ന അദ്ധ്യായത്തിൽ ജവഹർലാൽ നെ
ഹ്റു ഇങ്ങിനെ വിവരിച്ചിരിക്കുന്നു. "തങ്ങളുടെ വ്യവസായങ്ങൾ
ക്കു വേണ്ട അസംസ്കൃതപദാൎത്ഥങ്ങൾ ഉല്പാദിപ്പിക്കുന്ന ഒരു കേവലം
കാൎഷികരാജ്യമായി അവർ ഇന്ത്യയെ രൂപാന്തരപ്പെടുത്തി. ഇന്ത്യ
യിൽ യന്ത്രശാലകളുടെ വളൎച്ചയെ തടയുന്നതിന്നായി യന്ത്രങ്ങൾ
ഇറക്കുമതി ചെയ്യുന്നതുതന്നെ അവർ നിരോധിച്ചു.........18-ാം
നൂററാണ്ടിലും 19-ാം നൂററാണ്ടിന്റെ ആരംഭത്തിലും ഇന്ത്യൻ വ്യ
വസായങ്ങൾ തങ്ങളോടു മത്സരിക്കാൻ പുറപ്പെട്ടപ്പോൾ ഇംഗ്ലണ്ടി
ലെ ഇന്ത്യൻ വ്യാപാരത്തിൽ ഇടപെടാനോ ചുങ്കങ്ങൾകൊണ്ടും
നിരോധനങ്ങൾകൊണ്ടും അതിനെ നശിപ്പിക്കുവാനോ ബ്രിട്ടീഷു
ഗവൺമെണ്ട് തെല്ലും മടിക്കുകയുണ്ടായില്ല.........ഇന്ത്യൻ മില്ലുക
ളിൽനിന്നു പുറത്തു വിടുന്ന ചരക്കുകളിന്മേൽ ഒരു പ്രത്യേക നികുതി
ചുമത്തി.........മിക്ക രാജ്യങ്ങളിലും സ്വന്തം വ്യവസായങ്ങളെ

പരിരക്ഷിക്കുന്നതിന്നോ വരവു വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിന്നോ വിദേശസ്സാമാനങ്ങളുടെ മേൽ നികുതി ചുമത്തുക പതിവാണ്. എന്നാൽ ഇന്ത്യയിലെ ബ്രിട്ടീഷുകാർ വളരെ അസാധാരണവും വിചിത്രവുമായൊരു നടപടിയാണ് എടുത്തതു്. അവർ ഇന്ത്യൻ ചരക്കുകളിന്മേൽ തന്നെ ഡ്യൂട്ടി ചുമത്തി*...” ബ്രിട്ടൻ തന്റെ ഉല്പന്നങ്ങൾക്ക മാർക്കററുണ്ടാക്കാനും, അതേസമയം ഇന്ത്യൻ ഉല്പന്നങ്ങൾ വളരെ തിരിക്കാനും വേണ്ടി ചെയ്തിരുന്ന കല്പനകളും ഇതിൽനിന്നു വ്യക്തമാകുന്നുണ്ടല്ലോ. മാത്രമല്ല ഇവിടത്തെ നെയ്ത്ത് മുതലായ വ്യവസായങ്ങളെ ബ്രിട്ടീഷുകാർ കരുതിക്കൂട്ടി നശിപ്പിച്ച കഥ പ്രസിദ്ധമാണ്.

അപ്പോഴത്തെ നില എന്തായി? നാട്ടു കൈവേലക്കാർക്ക തങ്ങളുടെ കൈവേല മാത്രമല്ലാതെ മറെറാന്നിൽ പ്രവേശിക്കാൻ പാടില്ല. തങ്ങളുടെ ഉല്പന്നങ്ങൾ സ്വദേശത്തു മാത്രമല്ലാതെ അന്യദേശത്തു പോയി വിതരണം ചെയ്യാനും പാടില്ല. ഇറക്കുമതി സാധനങ്ങളാവട്ടെ ഇഷ്ടംപോലെ എവിടെയും കൊണ്ടുവന്നു വില്പന നടത്താൻ വിരോധവുമില്ല! കയറുകൊണ്ടല്ലെന്നേയുള്ളു; വാസ്തവത്തിൽ കൈവേലക്കാരുടെ—തൊഴിലാളികളുടെ—കയ്യും കാലും കെട്ടിയിടുകയായിരുന്നതിന്റെ ഫലം.

യന്ത്രങ്ങളുപയോഗിച്ച് ചെമ്പ്, ഇരുമ്പും മുതലായ ധാതുക്കൾ കുഴിച്ചെടുത്ത് ചുരുങ്ങിയ വിലയ്ക്കു ഇവിടെ കൊണ്ടുവന്ന വിററുതുടങ്ങിയതോടെ ചെമ്പുപാത്രങ്ങളും ഓട്ടുപാത്രങ്ങളും സുലഭമായി കിട്ടിത്തുടങ്ങി. അതിനാൽ ധനവാന്മാരും എടത്തരക്കാരും മാത്രമല്ല, ദരിദ്രന്മാർപോലും ലോഹപ്പാത്രങ്ങൾ ഉപയോഗിച്ചുതുടങ്ങുകയും, മൺപാത്രങ്ങൾ ഉപയോഗിക്കുന്നതു് കുറഞ്ഞുവരികയും ചെയ്തു. അതിന്നു പുറമെ ഒരു പുരുഷായുസ്സല്ല നൂററാണ്ടുകളോളംതന്നെ

* വിശ്വചരിത്രാവലോകം—പേജ് 707, 708.

അവയെ കേടുവരാതെ ഉപയോഗിക്കുകയും ചെയ്യാം. അതോടെ ആന്ധ്രന്മാർ ജോലിയില്ലാതാവുകയും പട്ടിണിയാവുകയും ചെയ്തുവെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. എന്നിരുന്നാൽവെച്ചു കാലമായപ്പോഴേക്കുതന്നെ ഈ പ്രദേശങ്ങളിൽ മൺപാത്രനിർമ്മാണക്കാരായ ആന്ധ്രന്മാരില്ലാതായിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. ഇപ്പോഴും കുംഭാരന്മാർ (ഭാഷയിൽ കുമ്പാരന്മാർ എന്നും കുശവന്മാർ എന്നും) പറയപ്പെടുന്ന ഒരു ജാതിക്കാർ കേരളത്തിൽ പലയിടങ്ങളിലും ഈ മൺപാത്രനിർമ്മാണത്തിൽ ഏർപ്പെട്ടുകൊണ്ട് ജീവിക്കുന്നവരായിട്ടുണ്ട്. ഇവർ മലയാളികളല്ല. പിന്നിൽക്കുടുമയും സ്ത്രീകളുടെ വേഷവും കാരണം അവർ തമിഴന്മാരാണെന്നു അടുത്ത കാലം വരെ ഞാൻ വിചാരിച്ചിരുന്നുള്ളു. എന്നാൽ അന്വേഷിച്ചതിൽ അവർ തെലുങ്കരാണെന്നു മനസ്സിലായി. എന്തിനായിട്ടു എന്തു കാലത്താണ് എന്തിനാണു അവരിവിടെ വന്നതെന്നും മനസ്സിലാക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. ആന്ധ്രന്മാരുടെ കലശത്തിന്റെ തകർച്ചയ്ക്കു ഇവരും കാരണമായിട്ടുണ്ട്. ആന്ധ്രന്മാരുടെ മറ്റൊരു പ്രവൃത്തി ഓടുകളുണ്ടാക്കുകയാണല്ലോ. അവയുണ്ടാക്കുന്ന കൂരയ്ക്ക് മേയണമെങ്കിൽ എട്ടുതാണ്ട് ഒരടിയകലമിട്ട് പട്ടിക തറയ്ക്കണം; നന്നാമതെല്ലാം മേല്ക്കുമേൽ അടുക്കിവെച്ച് മേയുകയും വേണം. അതിനു പട്ടിക വളരെ അധികം വേണമെന്നു മാത്രമല്ല, ഭാരം വളരെ ജാസ്തിയുമാകുന്നു. കമ്പനിയോട് വന്നതോടെ സമ്പ്രദായമാകെ മാറി. പട്ടിക അഞ്ചിലൊന്നു വേണ്ടിവരൂ; മേയാൻ വളരെ എളുപ്പമായി; ഭാരം വളരെ കുറയുകയും ചെയ്തു. പിന്നെ ആരെങ്കിലും ഓടുണ്ടാക്കിയിട്ടോ? ആന്ധ്രന്മാർ ജോലിയില്ലാതാവാനും അവർ മറ്റു ജോലികളിൽ പ്രവേശിക്കുവാനും കാരണമിതൊക്കെയാകുന്നു. ഇത്രയൊക്കെ പരിവർത്തനം വന്നിട്ടുകൂടി വടക്കെ മലബാറിലെ ചില പ്രദേശങ്ങളിൽ ഇതേ തൊഴിൽകൊണ്ടുതന്നെ ജീവിക്കുന്നവർ ഇപ്പോഴുണ്ടെന്നു കാണുന്നതൊന്നാശ്ചര്യകരമായിരിക്കുന്നില്ലേ! അത് കലശ

ൎമ്മമെന്ന നിലയ്ക്കു വംശത്തൊഴിലായി ഏപ്പെടുത്തുകയും നടത്തി
വരികയും ചെയ്തതിൻെറ മെച്ചമാകുന്നു.

ഇവിടത്തെ വസ്ത്രവ്യവസായത്തെ നശിപ്പിക്കുകയും, ചാലി
യന്മാരെ പട്ടിണിയാക്കുകയും ചെയ്തതു് മാഞ്ചസ്റ്ററിൽനി
ന്നു ഇറക്കുമതി ചെയ്തിരുന്ന തുണിത്തരങ്ങളാണെന്നു പ്രസിദ്ധമാണ
ല്ലൊ. മഹാത്മാഗാന്ധിയുടെ നേതൃത്വത്തിൽ സ്വദേശിപ്രസ്ഥാ
നവും, ഖദർപ്രചരണവും, വിദേശവസ്ത്രബഹിഷ്കരണവും മററും ഓൎമ്മയു
ള്ളവർ ഇന്നും അപൂർവ്വമായിരിക്കയില്ല. ഇതിനു പുറമെ പാണ്ടിച്ച
രക്കുകളുടെ ഇറക്കുമതിയും ചാലിയന്മാരുടെ കുലധൎമ്മത്തെ ബാധി
ച്ചു. ഒരു കാലങ്ങളിൽ പാണ്ടിപ്പട്ടന്മാർ കേരളത്തിലെ—പ്രത്യേ
കിച്ചു് തെക്കെ മലബാർ കൊച്ചി തിരുവിതാംകൂർ പ്രദേശങ്ങ
ളിൽ—മിക്ക കേന്ദ്രങ്ങളിലും അവരുടെ തുണിപ്പീടികകൾ ഉണ്ടായി
രുന്നു. അവർ അതിനു പറഞ്ഞിരുന്ന പേരാണ 'പാണ്ടികശാ
ല' എന്നായിരുന്നു. മലയാളികളുടെ അഭിരുചിയും ആഗ്രഹവുമ
റിഞ്ഞു അവരുടെ ഇഷ്ടപ്രകാരം ഒന്നാന്തരം തുണിത്തരങ്ങൾ നെ
യ്യിച്ചു് പാണ്ടിപ്പട്ടന്മാർ ഇവിടങ്ങളിൽ കൊണ്ടുവന്നു വില്ക്കുകയാണ
ചെയ്തിരുന്നതു്. എൻെറ കാലമായപ്പോഴേക്കു 'പാണ്ടിച്ചരക്കു്' എ
ന്നതു് 'ഇംഗ്ലീഷുമേക്ക്' 'ജർമ്മൻമേക്ക്' എന്നും മററും പറയുന്നതു
പോലെ കേരളത്തിൽ — പ്രത്യേകിച്ചു് നമ്പൂതിരിമാരുടെ ഇട
യിൽ—നല്ല വസ്ത്രങ്ങളുടെ പര്യായമായിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. ഇത്ത
രം—സ്വദേശത്തുള്ള—വിദേശച്ചരക്കാണല്ലൊ. ഇങ്ങിനെ പാ
ണ്ടിച്ചരക്കുകളുടെയും മാഞ്ചസ്റ്റർ തുണികളുടെയും ഇറക്കുമതി കാര
ണം നെയ്ത്തു പണിയിൽ ഏർപ്പെട്ടിരുന്ന ചാലിയന്മാരുടെ തൊ
ഴിൽ നശിക്കുകയാണുണ്ടായതു്. പിന്നീടു് മഹാത്മാഗാന്ധിയു
ടെ സ്വദേശിപ്രസ്ഥാനത്തോടുകൂടിയാണ നൂൽനൂല്പും കൈത്തറി
നെയ്ത്തും വീണ്ടും പ്രചാരത്തിൽ വന്നതു്.

ഇതുപോലെ കിഴക്കൻ ജില്ലകളിൽനിന്നു ടിന്നെണ്ണ കേരളത്തിൽ വന്നു നിറഞ്ഞതോടെ ചക്കന്മാരുടെ നില മോശമായി. എനിയ്ക്കോൎമ്മവെച്ച കാലമായപ്പോഴേയ്ക്കു ഈരോടൻ എണ്ണ എന്നു പറയപ്പെട്ടിരുന്ന നല്ലെണ്ണ ധാരാളമായി വന്നുതുടങ്ങിയിരുന്നു. കിഴക്കനെണ്ണ എന്നും ടിന്നെണ്ണ എന്നും പറഞ്ഞിരുന്നതു് ഇതിനെത്തന്നെയാകുന്നു. ചക്കന്മാർ മാത്രമല്ലാതെ ക്രിസ്ത്യാനികളും ചക്കിട്ടു് എണ്ണയാട്ടാൻ തുടങ്ങി. എന്റെ സ്വദേശമായ കാണിപ്പയ്യൂർ നിന്നു 9–10 നാഴിക തെക്കായി മുല്ലശ്ശേരി അംശത്തിൽ ഒരില്ലവും, കുറച്ചു സ്വത്തുക്കളും, ഉപാസ്യമൂൎത്തിയും പരദേവത അടിയാർ മുതലായതുമെല്ലാമുണ്ടു്. കേരളത്തിൽ ഉടനീളം കടൽക്കരയിൽനിന്നു ഒന്നുരണ്ടു നാഴികയോളം ഉള്ളോട്ടു് മണൽപ്രദേശമായ തെങ്ങിൻതോട്ടങ്ങളാണല്ലോ. മേൽപറഞ്ഞതു് അത്തരത്തിൽപെട്ട ഒരു പ്രദേശമാകുന്നു. പാട്ടം പിരിയ്ക്കാനും, പരദേവതയെ തൊഴാനും മററുമായി കൊല്ലത്തിൽ ഒന്നോരണ്ടോ പ്രാവശ്യമെങ്കിലും കാരണവന്മാർ അങ്ങോട്ടു പോകയും, രണ്ടുമൂന്നു ദിവസം താമസിയ്ക്കയും വേണ്ടിവരാറുണ്ടു്. എന്റെ ചെറുപ്പത്തിൽ അവരോടൊരുമിച്ചു് പലതവണ ഞാനും പോയിട്ടുണ്ടു്. മുല്ലശ്ശേരി പ്രദേശം ക്രിസ്ത്യാനികൾ ധാരാളമുള്ള ദേശമാകുന്നു. സാധുക്കളായ ക്രിസ്ത്യാനികളിൽ അധികം വീട്ടുകാരും ജീവിച്ചിരുന്നതു് എണ്ണയാട്ടുവ്യവസായംകൊണ്ടാണു്. മിക്ക വീടുകളിലും ഒരു മരച്ചക്കു കാണാം. അതിൽ കൊപ്രയാട്ടി വെളിച്ചെണ്ണയുണ്ടാക്കി വിററുകൊണ്ടാണു് അവരെല്ലാം ഉപജീവിച്ചിരുന്നതു്. യന്ത്രച്ചക്കുകളുടെ ആവിർഭാവത്തോടെ അവയും തിരോഭവിച്ചു. ഇങ്ങിനെ ക്രിസ്ത്യാനികൾ ഈ തൊഴിലിൽ ഏർപ്പെട്ടതിനാലും, കിഴക്കൻ എണ്ണയുടെ വരവു നിമിത്തമായും ചക്കന്മാൎക്കു തൊഴിലില്ലാതായി എന്നേ പറയേണ്ടൂ.

വെളുത്തേടത്തു്–വെളക്കത്തല നായന്മാൎക്കു് എനിയ്ക്കോൎമ്മവെച്ച കാലത്തുപോലും മുൻപറഞ്ഞ കുലത്തൊഴിലുകാരെപ്പോലെ അ

ത്ര വലിയ പട്ടിണിയോ വിഷമതകളോ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. അതിനുള്ള ഏക കാരണം അലക്കുപണിയും ക്ഷൌരവും മില്ലുകളിൽ ഉരുപ്പടിയായി—മാസ് പ്രൊഡക്ഷനായി—നിൎമ്മിക്കുകയോ ആവശ്യംപോലെ മാൎക്കറ്റുകളിൽ കൊണ്ടുപോയി വില്ക്കുകയോ ചെയ്യത്തക്ക ചരക്കല്ലാത്തതാകുന്നു. ഇന്നത്തെപ്പോലെ അക്കാലത്ത് റോഡുവക്കിലെല്ലാം ബാൎബർഷാപ്പുകളോ, പട്ടണങ്ങളിൽപോലും അലക്കുകമ്പനികളോ കണ്ടുതുടങ്ങുകയും ചെയ്തിരുന്നില്ല. പിന്നീട് കാലക്രമേണയാണ് ഈ രണ്ടുതരം പ്രവൃത്തികളിലും കുത്തകമ്പനികളെ കണ്ടുതുടങ്ങിയത്. ഒരു സമയം അവരിൽ പലരല്ലെങ്കിൽ ചിലരെങ്കിലും മതപരിവൎത്തനം ചെയ്യപ്പെട്ട വെളുത്തേടത്ത്—വെളുക്കത്തല നായന്മാരാണെന്നും വരാതിരിക്കയില്ല. ഏതായാലും 30–40 കൊല്ലത്തിനിപ്പുറം മാത്രമാണ് ഇവൎക്കും തൊഴിലില്ലായ്മകൊണ്ടുള്ള വിഷമം കാര്യമായി വൎദ്ധിച്ചത്.

പഴയത്തെ കുലധൎമ്മക്കാരിൽ തൊഴിലില്ലാത്തതുകൊണ്ടുള്ള ബുദ്ധിമുട്ട് അധികമൊന്നും ബാധിക്കാത്തവർ ആശാരിമാരാകുന്നു. സോമില്ലുകൾ ധാരാളമുണ്ടെങ്കിലും മരം ഉരുപ്പടിയാക്കി വിദേശങ്ങളിലേയ്ക്കയയ്ക്കുകയല്ലാതെ വീടുകൾക്കാവശ്യമുള്ള കഴുക്കോലുകൾ മുതലായതൊന്നും അവർ പണിചെയ്തു കൊടുത്തുതുടങ്ങിയിട്ടില്ല. മേശ, കസേര മുതലായ മരസ്സാമാനങ്ങൾ പരിഷ്കൃതങ്ങളായ യന്ത്രങ്ങളിൽ ഉരുപ്പടിയായി നിൎമ്മിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും അതൊന്നും ആശാരിമാരെ കാര്യമായി ബാധിക്കുന്നില്ല. മേശ, കസേര, അലമാറ മുതലായ ഇത്തരം സാമാനങ്ങൾ അധികവും പണ്ടുകാലത്തുള്ളവയായിരുന്നില്ല; അതെല്ലാം പുതുതായി ആവിൎഭവിച്ച ആവശ്യങ്ങളും സാധനങ്ങളുമാകുന്നു. അതിനാൽ അതൊന്നും ആശാരിമാരുടെ തൊഴിലിനെ കാര്യമായി ബാധിക്കുന്നതല്ല. കെട്ടിടം പണിയാണല്ലോ അവരുടെ തൊഴിൽ. വാസ്തവം പറഞ്ഞാൽ വേണ്ടുവോളത്തു് ആവശ്യംപോലെ ആശാരിമാരെ കിട്ടാത്ത വിഷമമാണ് ഇന്നുള്ള

തന്നെ പറഞ്ഞാൽ തെറ്റില്ല. 10_12 കൊല്ലങ്ങൾക്കു മുമ്പ് ഞാനൊരിയ്ക്കൽ ചേന്ദമംഗലത്തുനിന്നു വടക്കു പടിഞ്ഞാറുള്ള മാലിപ്പുറത്ത് പോയപ്പോൾ അവിടെ ആശാരിപ്പണിക്കാരായ കൃസ്ത്യാനികളെ കാണുകയുണ്ടായി. അതുമാത്രമല്ലാതെ ആശാരിപ്പണിയെടുക്കുന്നവരായി ആശാരിമാരല്ലാതെ എവിടേയും ആരേയും കണ്ടിട്ടില്ല. ഒരു സമയം അവർ നേരത്ത് മതപരിവർത്തനം ചെയ്യപ്പെട്ടവരാവണം. അന്നു ആ ജിജ്ഞാസയുണ്ടായില്ല; അതിനാൽ അന്വേഷിച്ചതുമില്ല.

എന്നാൽ കല്ലണിക്കാരുടെ കാര്യം അങ്ങിനെയല്ല. എന്റെ ചെറുപ്പത്തിൽതന്നെ പുഴിയാശാരി—അഥവാ കല്ലാശാരി—അല്ലാതെ കല്ലണിക്കാരായ കൃസ്ത്യാനികളെ ധാരാളം കണ്ടിരുന്നു. അതിനാൽ പുഴിയാശാരിയുടെ കുലത്തൊഴിലും തകർന്ന മട്ടായി. ചെമ്പും പിച്ചളയും പാത്രങ്ങൾ സുലഭമായി വന്നുതുടങ്ങിയതോടെ മൂശാരിമാരുടെയും കാര്യം പരുങ്ങലിലായി. മെററൽ ഇൻഡസ്ട്രികളിൽ നിന്നും സാധാരണ ആവശ്യമുള്ള എല്ലാത്തരം കൃഷിആയുധങ്ങളും ചെരവ, കത്തി, ചട്ടുകം മുതലായി വീട്ടാവശ്യസാധനങ്ങളും കമ്പോളങ്ങളിൽ വന്നു നിറഞ്ഞുകഴിഞ്ഞു. മൂശാരിമാരുടെയും കൊല്ലന്മാരുടെയും കുലത്തൊഴിലുകൾക്ക് ഹാനി സംഭവിച്ചത് മുൻപറഞ്ഞവയുടെ മാസ്സ് പ്രൊഡക്ഷൻ ഒന്നുകൊണ്ടു മാത്രമാണ്. ബാററ മുതലായ കമ്പനിക്കാർ മില്ലുകളിൽ ഇരുപ്പടിയായി നിർമ്മിച്ചതും ഭംഗിയുള്ളതുമായ പലതരം ചെരിപ്പുകൾ മാർക്കററുകളിൽ നിറഞ്ഞുതുടങ്ങിയതോടെ കൊല്ലന്മാർക്കും ജോലിയില്ലാതായി.

ഇങ്ങിനെ ടിപ്പുവിന്റെ ആക്രമണത്തിനും യൂറോപ്പിലെ വ്യവസായവിപ്ലവത്തിനും പുറമെ തൊഴിൽതകർച്ചയ്ക്കു വേറെയും ചില കാരണങ്ങളുണ്ടായിരുന്നു. അവയിലൊന്നു തൊഴിലാളികൾക്ക കുലധർമ്മത്തിലുള്ള ഉറച്ച വിശ്വാസമായിരുന്നു. പ്രയാസമായാൽ—ദുവ തികഞ്ഞാലെങ്കിലും—പിന്നെ മരിയ്ക്കുകയല്ലാതെ ജീവിച്ചിരിയ്ക്കു

നോ ഇതരത്താനോ നൂതനം ശ്രമിച്ചാറില്ലല്ലോ. അതുപോലെ "കുല
ധൎമ്മംകൊണ്ടു ജീവിക്കുവാൻ സാധ്യമല്ലെങ്കിൽ പട്ടിണി കിടന്നു മ
രിക്കുക" എന്നല്ലാതെ മറെറാരു തൊഴിലിൽ പ്രവേശിക്കുന്ന കാ
ൎയ്യം കുലധൎമ്മക്കാൎക്കൊക്കെ അചിന്ത്യമായിരുന്നു. 'അചിന്ത്യം' എ
ന്നു പറഞ്ഞാൽ 'ചിന്തിക്കുവാൻ വയ്യാത്തതു' എന്നേ അൎത്ഥം കാണൂ. എ
ന്നാൽ വാസ്തവത്തിൽ അതുമാത്രമല്ല 'ചിന്തയുണ്ടാവാത്തതു' എന്നുകൂ
ടി അതിന്നൎത്ഥമുണ്ടു്. 100 തികഞ്ഞാൽ വീണ്ടും കുറെക്കാലത്തേ
ജീവിക്കുവാനുള്ള മന്ത്രത്തെപ്പററി ആലോചനായും ഉണ്ടാവാറില്ല
ല്ലോ. കുലധൎമ്മം അനുഷ്ഠിക്കുന്നതിലും മറെറാരു ധൎമ്മത്തിൽ പ്ര
വേശിക്കാതിരിക്കുന്നതിലും അത്ര ഉറച്ച വിശ്വാസമാണെല്ലാവൎക്കു
മുണ്ടായിരുന്നതു്. ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ മതം ഉപേക്ഷിക്കുകയും മ
റെറാരു മതത്തിൽ ചേരുകയും ചെയ്യുന്നതുപോലെതന്നെയായിരു
ന്നു അതു്. നമ്പൂതിരിമാർ അവരുടെ കുലധൎമ്മമായ സന്ധ്യാവ
ന്ദനാദി വൈദികകാൎയ്യങ്ങളിൽ എത്രത്തോളം ശ്രദ്ധാലുക്കളാ
യിരുന്നുവോ അത്രതന്നെ താല്പൎയ്യം എല്ലാ കുലധൎമ്മക്കാൎക്കും അ
വരുടെ കുലധൎമ്മങ്ങളിലുണ്ടായിരുന്നു; അവരവരുടെ കുലധൎമ്മം അ
നുഷ്ഠിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതെന്നും മററു തൊഴിലുകളിൽ ഏൎപ്പെടു
ന്നതിനും ഉള്ള വിശ്വാസം അവൎക്കു മാത്രമല്ല രാജാക്കന്മാൎക്കുപോലെ
സകലൎക്കും ഉണ്ടായിരുന്നു. ബ്രിട്ടീഷുകാരാവട്ടെ ഇവിടത്തെ കൈ
ത്തൊഴിൽ വൎദ്ധിപ്പിച്ചില്ലെന്നു മാത്രമല്ല, തകൎക്കുവാനും പരിശ്രമി
ച്ചുവെന്നു പ്രസിദ്ധമാണല്ലോ. ഇതെല്ലാം കൂടി ഒത്തുചേൎന്നിട്ടാ
ണു് കേരളത്തിലെ ദേശ–തൊഴിൽ–വ്യവസായങ്ങൾ തകരുകയും കു
ലധൎമ്മക്കാരായ തൊഴിലാളികളെല്ലാം പട്ടിണിക്കാരായി പരിണ
മിക്കുകയും ചെയ്തതു്.

—:o:—

അദ്ധ്യായം 15.

കേരളത്തിലെ ബുദ്ധമതം

കേരളത്തിൽ ഒരുകാലത്ത്—B. C. ആദിശതകങ്ങൾ മുതൽ A. D. എട്ടാം ശതകം വരെ—ബുദ്ധമതം പ്രചരിച്ചിരുന്നതായി പ്പറയുന്നുണ്ട്. ഇവിടെനിന്നു മാത്രമല്ല, ഭാരതത്തിൽനിന്നുതന്നെ അതിനെ നിഷ്കാസനം ചെയ്തു വേദാന്തമതത്തെ സ്ഥാപിച്ചത് സാക്ഷാൽ ശങ്കരാചാൎയ്യരാണെന്നു പ്രസിദ്ധമാണല്ലോ. എന്നാൽ അക്കാലത്ത് കേരളത്തിൽ ബുദ്ധമതം എത്രത്തോളം പ്രചരിച്ചുവെന്നും, അതിന്റെ നില എന്തായിരുന്നുവെന്നും മററും ചരിത്രകാരന്മാർ അത്ര അവഗാഹമായി ചിന്തിച്ചിട്ടില്ലെന്നാണു തോന്നുന്നതു്. അതിനാൽ അതിനുണ്ടായിരുന്ന വ്യാപ്തിയേയും അടിയുറപ്പിനേയും പററി ഒന്നു പരിശോധിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

ബുദ്ധമതത്തെപ്പററി പ്പറയുന്നതിനു മുമ്പായി 'മത'ത്തെപ്പററി ഒന്നു വിവരിക്കേണ്ടതുണ്ട്. 'മതം' എന്ന പദത്തിന്റെ സാമാന്യമായ അൎത്ഥം 'അഭിപ്രായം' എന്നു മാത്രമാണ്. ഇന്നു കാണുന്ന മതങ്ങളെ 'സംഘടിതമതമെന്നും' 'അസംഘടിതമതമെന്നും' രണ്ടായി തരംതിരിക്കാം. സാമാന്യമായി പറഞ്ഞാൽ ക്രിസ്ത്യൻ, ഹിന്ദു, മുസ്ലീം മുതലായതൊക്കെ സംഘടിതമതങ്ങളാകുന്നു. അച്ഛൻ മുത്തച്ഛൻ മുതൽ മേല്പട്ട് അനേകം തലമുറകളായി ഒരേ മതത്തെത്തന്നെ അനുസരിച്ചുവരിക, പ്രാൎത്ഥനാലയങ്ങൾ (അമ്പലങ്ങൾ), പ്രാൎത്ഥനാരീതി, വഴിപാടുകൾ, വിചാരം മുതലായതിനു പ്രത്യേകമായ ചില സമ്പ്രദായങ്ങളും പുരോഹിതന്മാരുമുണ്ടായിരിക്കുക, ഒരുകാലത്തും എന്തു സംഗതിവശാലും—സൎവ്വസ്വവും ജീവനും കൂടി ഉപേക്ഷിക്കേണ്ടിവന്നാലും ശരി—ആ മതത്തെ ഉപേക്ഷിക്കാൻ തയ്യാറില്ലാതിരിക്കുക, തന്റെ പുത്ര-പൌത്ര-പ്രപൌത്രാദി വംശക്കാർ തുടൎച്ചയായി അതേ മതംതന്നെ അനുസരിച്ചിരിക്കണമെന്നാഗ്രഹ

ണരുക, അതേ മതക്കാർ തമ്മിൽ മാത്രമല്ലാതെ കൊള്ളക്കൊടുക്കകൾ നടത്താൻ തയ്യാറില്ലാതിരിക്കുക മുതലായതെല്ലാം സംഘടിത മതങ്ങളുടെ പ്രധാന ലക്ഷണങ്ങളാകുന്നു. ഹിന്ദു, ക്രിസ്ത്യൻ, മുസ്ലീം മുതലായ സംഘടിതമതങ്ങളെ പ്പരിശോധിച്ചാൽ ഈ ലക്ഷണങ്ങളെല്ലാം കാണാം.

വിവേകാനന്ദമിഷ്യൻ, ചിന്മയാനന്ദമിഷ്യൻ, ശ്രീരാമകൃഷ്ണാശ്രമം, രമാദേവി—സായിബാബ അനുയായികൾ, കോൺഗ്രസ്സ്, കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ്, പി. എസ്. പി. മുതലായ സംഘടനകൾ ഇവയെല്ലാം അസംഘടിതമതങ്ങളാണ്. സംഘടിതമതക്കാരന്റെ ഹൃദയത്തിൽനിന്നു ആ മതത്തെ വേരോടെ പറിച്ചുകളഞ്ഞു മറ്റൊരു മതത്തെ പ്രതിഷ്ഠിക്കുക എന്നതു ഉടുപ്പു മാറുന്നതുപോലെ എളുപ്പമുള്ള കാര്യമൊന്നുമല്ല; ഓരോ മതം, ജാതി, ജനവിഭാഗം അഥവാ വർഗ്ഗം എന്നിവയെല്ലാം ബോംബുകൊണ്ടുപോലും തകർക്കാനോ തകർത്താൽ തന്നെ മറ്റൊന്നിലേയ്ക്കു ലയിപ്പിയ്ക്കാനോ കഴിയാത്ത കട്ടപിടിച്ച കോൺക്രീറ്റുപോലെയാണു കിടക്കുന്നതു്. കാറ്റ്, വെള്ളം, സൂര്യനിൽനിന്നുള്ള വെളിച്ചം—വെയിൽ—തുടങ്ങിയവയുടെ ഉപയോഗത്തെപ്പറ്റി (നിത്യപരിചയം കാരണം) ആരും അതു പരിശോധിക്കാറില്ല. സൂര്യനില്ലാതെയായെന്നോ, വായു തീരെ ഇല്ലാതെയായെന്നോ ഒന്നു വിഭാവനം ചെയ്യുക! പിന്നത്തെ കഥയെന്താണ്? ഇതിനുള്ള വെപ്രാളം ആലോചിക്കുമ്പോഴേ അവയ്ക്കുള്ള പ്രാധാന്യത്തെ നമ്മൾ അറിയുകയുള്ളു. അതുപോലെ നിത്യപരിചയം കാരണം സംഘടിതമതങ്ങൾക്കുള്ള യഥാർത്ഥമായ ശക്തിയേയും കെട്ടുറപ്പിനേയും നമ്മൾ ശരിയായ വിധം മനസ്സിലാക്കുന്നുണ്ടോ എന്ന സംശയമാണ്. അത്തരം മതങ്ങളെല്ലാം ഏതാണ്ടു കോൺക്രീറ്റു കട്ടികളെപ്പോലെയാകുന്നു. സാമാന്യമർദ്ദനംകൊണ്ടൊന്നും അതു ഉടയുകയില്ല; വലിയ സമ്മർദ്ദം ചെലുത്തിയാൽ തകരുകയും ചെയ്യും. മറിച്ചു അതിനോ മണ്ണും മണ്ണു മൂന്നപോലെയോ ലോഹങ്ങൾ തമ്മിലെന്നപോലെയോ,

അവ തമ്മിലോ മറ്റൊന്നിനോടുകൂടിയോ ചേൎക്കാൻ സാധിക്കയി
ല്ല. അതായതു് ഒരു മതത്തെ മറ്റൊരു മതമായി കൂട്ടിച്ചേൎക്കാൻ—മ
തപരിവൎത്തനം വരുത്താൻ—വളരെ പ്രയാസമാകുന്നതാം. ഇ
ന്നുള്ള സംഘടിതമതങ്ങളുടെ സ്ഥിതി, ദേഹവും ജീവനുമെന്നപോ
ലെ മതവും മതക്കാരും ഒന്നുതന്നെയായിട്ടാണിരിക്കുന്നതു്. രണ്ടു
ം വേൎപെടുത്താൻ കഴിയാത്ത വിധത്തിൽ അവ തമ്മിൽ ബ
ന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ജനങ്ങളുടെ ജീവിതംതന്നെ മതത്തോടുകൂടി
യാണു്. ഒരു കുടുംബത്തിലെ ആബാലവൃദ്ധം ജനങ്ങളെന്നപോ
ലെത്തന്നെ ഒരു മതക്കാരിലെ കുടിൽ തൊട്ടു കൊട്ടാരം വരെയുള്ള
സകലമാന പേരും ആ മതക്കാരാണല്ലോ.

അങ്ങിനെ വേരുറച്ചുകഴിഞ്ഞാൽ പിന്നെ ആ മതത്തെ അതു
പെട്ടെന്നൊന്നും വിശ്വാസനാശം ചെയ്യുകയോ ഇളക്കി മറ്റൊന്നിലേ
യ്ക്കു പരിവൎത്തനം ചെയ്യുകയോ സാധിക്കയില്ല. മാത്രമല്ല അത്തരം
മതങ്ങളിൽ—സംഘടിതമതങ്ങളിൽ—കയ്യു വെച്ചാൽ പെട്ടെന്നു
ജനങ്ങളെ ക്ഷോഭിക്കുകയേ ചെയ്യൂ. ഇതിന്നെത്രയെങ്കിലും ഉദാഹ
രണങ്ങളും ഉണ്ടു്. പോൎത്തുഗീസുകാൎക്കു ഇന്ത്യയിൽ പരാജയമുണ്ടാ
വാൻ കാരണം അവർ നിൎബ്ബന്ധപൂൎവ്വം മതപരിവൎത്തനം ആരംഭി
ച്ചതാണെന്നു പ്രസിദ്ധമാണു്. ഗോവ മുതൽ തിരുവനന്തപുരം വ
രെയുള്ള അറബിക്കടൽതീരത്തു കാണുന്നവരായ കൊങ്കണി ബ്രാഹ്മ
ണരെല്ലാം അവരുടെ നിൎബ്ബന്ധമതപരിവൎത്തനം കാരണം നാടും
വീടും മററു സൎവ്വസ്വവും ഉപേക്ഷിച്ചുകൊണ്ടു് പ്രിയപ്പെട്ട മതത്തെ
യും ജീവനേയും രക്ഷിക്കാൻവേണ്ടി ഓടിപ്പോന്ന അഭയാൎത്ഥികളാ
ണല്ലോ. ജീവനേയോ മതത്തെയോ ഉപേക്ഷിക്കാതെ നാട്ടിൽകൂടി
നിലനിൎത്താൻ അവിടെ അവർ സമ്മതിച്ചിരുന്നില്ല. ദൽഹി തല
സ്ഥാനമാക്കി 181 കൊല്ലക്കാലം ഭരണം നടത്തിയ മുഗളസാമ്രാ
ജ്യം നശിച്ചുപോവാനും കാരണം അവർ മതത്തിൽ കൈവെച്ചതാകുന്നു.
"ജഹാംഗീറിന്റെ കാലശേഷം ഹിന്ദുക്കളും ക്രിസ്ത്യാനികളും ദ്രോഹ

ത്തിന്നിരയായിത്തുടങ്ങി. പിന്നെയും കുറെക്കഴിഞ്ഞു് ഔറംഗ
സീബിന്റെ — ഒടുവിലത്തെ മഹാമുഗളന്റെ — വാഴ്ചക്കാലത്തു്
(1629_1707) ക്ഷേത്രങ്ങൾ ധ്വംസിച്ചും വെറുക്കപ്പെട്ട ജെ
സിയ എന്ന നികുതി വീണ്ടും ചുമത്തിച്ചും ഹിന്ദുക്കളെ ദ്രോഹി
ക്കുവാൻ മനഃപൂർവ്വമായ ഒരു ശ്രമം നടന്നു. അങ്ങിനെ അക്ബർ
എത്രയോ അദ്ധ്വാനിച്ചുറപ്പിച്ച മുഗളസാമ്രാജ്യത്തിന്റെ തറക്കല്ലു
കൾ ഓരോന്നോരോന്നായി നീക്കപ്പെട്ടു; പൊടുന്നനവെ സാമ്രാ
ജ്യംതന്നെ തകർന്നു നിലംപതിക്കുകയും ചെയ്തു.*" ഇന്നത്തെ ആദാ
യനികുതിപോലെ ജസിയ എന്ന മതനികുതി ധനസ്ഥിതിയുടെ
തോതനുസരിച്ചു് ക്രമത്തിലെ അധികമാക്കുകയും ഒടുവിൽ സൂപ്പർ
ടാക്സ്പോലെ വരവിന്റെ വലിയൊരു അംശം കൊടുക്കേണ്ടിവരി
കയും ചെയ്തിരുന്നു. എന്നിട്ടും ആ നികുതി കൊടുത്തുകൊണ്ടിരിക്കു
കയല്ലാതെ ഹിന്ദുക്കളിൽ ആരുംതന്നെ അതിൽനിന്നു രക്ഷപ്പെടാൻ
വേണ്ടി ഇസ്ലാംമതം സ്വീകരിച്ചതായി കേട്ടിട്ടില്ല. സംഘടിതമത
ത്തിനുള്ള ഉറപ്പു നോക്കുക.

ബ്രിട്ടീഷുകാർക്ക് ഇവിടെ സ്ഥിരപ്രതിഷ്ഠ ലഭിച്ചതു് മതത്തിൽ
അവർ കൈകടത്താതിരുന്നതുകൊണ്ടാകുന്നു. പരേതനായ പണ്ഡി
തജവഹർലാൽ നെഹ്രു "ബ്രിട്ടൻ ഇന്ത്യയെ ഭരിച്ചതെങ്ങിനെ"
എന്ന അദ്ധ്യായത്തിൽ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. "മതത്തിലൊ
മതപരിവർത്തനത്തിലൊ ബ്രിട്ടീഷുകാർക്ക് താല്പര്യമുണ്ടായിരുന്നില്ല.
പണമുണ്ടാക്കാൻവേണ്ടി വന്നവരാണവർ. ജനങ്ങൾ കോപാകുല
രായി തങ്ങളുടെ നേർക്ക് തിരിഞ്ഞേക്കുമോ എന്ന ശങ്ക കാര
ണം മതകാര്യങ്ങളിൽ ഏതെങ്കിലും വിധത്തിലിടപെടാൻ അവർക്ക്
എന്നും ഭയമായിരുന്നു. അതിനാൽ ഇടപെടലിനെപ്പറ്റി ഒരുകന്ന
സംശയംപോലും ഉളവാകാതിരിക്കത്തക്കവണ്ണം, അവർ കുറെക്കൂടി
അപ്പുറം കടന്നു ശരിക്കു രാജ്യത്തിലെ മതങ്ങളെ, അഥവാ അവയു

* വിശ്വചരിത്രാവലോകനം—പേജ് 513.

ടെ ബാഹ്യരൂപങ്ങളെ പരിരക്ഷിപ്പാനും പുറപ്പെട്ടു." 1858-ലെ ഒന്നാമത്തെ സ്വാതന്ത്ര്യസമരത്തിനു ശേഷം വിക്ടോറിയ റാണിയുടെ വിളംബരംതന്നെ "പരിപൂൎണ്ണ മതസ്വാതന്ത്ര്യം അനുവദിയ്ക്കും" എന്നാണല്ലൊ. മുസ്ലീം രാജാക്കന്മാർ ഹിന്ദുക്കളിൽനിന്നു ജസിയ മുതലായ മതനികുതി പിരിച്ചും മററും ഹിന്ദുക്കളെ കഷ്ടപ്പെടുത്തി വന്നിരുന്നതിനാൽ രാജ്ഞിയുടെ വിളംബരം ആ പരിതഃസ്ഥിതിയിൽ ഹിന്ദുക്കൾക്കെല്ലാം വലിയ ആശ്വാസമായിത്തീൎന്നിരിക്കണം എന്നും പ്രസ്താവിയ്ക്കട്ടെ.

കൊ. വ. 1096-ാമാണ്ടിൽ മലബാറിലുണ്ടായ കുപ്രസിദ്ധമായ മാപ്പിളലഹളക്കാലത്തു് എത്ര ഹിന്ദുവെങ്കിലും സ്വന്തം വീട്ടിൽ താമസിയ്ക്കാതെ പ്രിയപ്പെട്ട സകലതും ഇട്ടെറിഞ്ഞു് ജീവനായുംകൊണ്ടു് ഓടിപ്പോരുകയല്ലെ ചെയ്തതു്? അതിനുള്ള ഏകകാരണം നിൎബ്ബന്ധിച്ചുള്ള മതപരിവൎത്തനമായിരുന്നു. ഇസ്ലാം മതം സ്വീകരിച്ചില്ലെങ്കിൽ കൊല്ലുകയായിരുന്നു പണി! ഇന്ത്യയിൽ പാകിസ്ഥാൻ സ്ഥാപിച്ചതു് അടുത്ത കാലത്തല്ലേ? അതിനുശേഷം അവിടെനിന്നു ലക്ഷങ്ങളെന്നല്ല കോടികളെന്നല്ലെ ഹിന്ദുക്കൾ പൊന്നും പണവും വീടും ഭൂമിയുമെല്ലാം ഉപേക്ഷിച്ചുകൊണ്ടു് അഭയാൎത്ഥികളായി ഇന്ത്യയിലേയ്ക്കോടി രക്ഷപ്പെട്ടതു്? അതിനുള്ള കാരണവും ഹിന്ദുമതത്തിനു രക്ഷയില്ലാതായതാണെന്നു ആരാണറിയാത്തതു്? മുസ്ലീങ്ങൾക്ക അവിടെ യാതൊരു ഭീതിയും അസ്വസ്ഥതകളും ഉണ്ടായിരുന്നില്ലല്ലൊ. 'മൈസൂർ കടുവാ' എന്ന കുപ്രസിദ്ധനായ ടിപ്പുവിന്റെ ആക്രമണകാലത്തു് ഹിന്ദുക്കളെല്ലാം മലബാറിൽനിന്നു തിരുവിതാംകൂറിലേയ്ക്കു ഓടിയ കഥ ഇനി പറയേണ്ടതുമില്ല. ഇതിനെല്ലാമുള്ള ഏകകാരണം അവരവർ ജനിച്ചുവളൎന്ന മതത്തെയും വിശ്വസിച്ചുവരുന്ന ആചാരങ്ങളെയും ഉപേക്ഷിക്കാൻ—മതപരിവൎത്തനം ചെയ്യാൻ—ഇച്ഛയില്ലായ്മയും അതിലുള്ള വെറുപ്പും മാത്രമാണെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലൊ. മറിച്ചു് മതം മാ

റാൻ തയ്യാറായിരുന്നുവെങ്കിൽ അവർക്കിക്കാണുന്ന ഈ കഷ്ടപ്പാടുകളൊന്നും അനുഭവിക്കേണ്ടിവരില്ലെന്നു തീർച്ചയല്ലേ?

മേൽപറഞ്ഞതെല്ലാം ഭാരതത്തിലെ കഥയാണല്ലോ. വിദേശങ്ങളിലെയും സ്ഥിതി ഇതുതന്നെയാണ്. ജറുസലേം പട്ടണം പണ്ടു യഹൂദന്മാരുടെ കേന്ദ്രമായിരുന്നു. ക്രിസ്തുവിനെ കുരിശിൽ തറച്ചതിനുശേഷം എ. ഡി. 70-ൽ ടൈററസ് എന്ന റോമൻ ചക്രവർത്തി അതിനെ പിടിച്ചടക്കി. ആ അവസരത്തിൽ ക്രിസ്തുമതം സ്വീകരിക്കായ്കയാൽ തടവുകാരാക്കിപ്പിടിച്ച 1,50,000 യഹൂദരെ അടിമകളാക്കി വിററു; അതിലധികം പേരെ കൊന്നുകളഞ്ഞു; പട്ടണം തകർത്തുകളയുകയും ചെയ്തു. പിന്നെ 'ഹാഡ്രിയൻ' എന്ന റോമൻ ചക്രവർത്തി എ. ഡി. 135-ൽ പട്ടണം ജീർണ്ണോദ്ധാരണം ചെയ്തു പുതുക്കി; യഹൂദർ ആ പട്ടണത്തിൽ വരരുതെന്നും, വന്നാൽ കൊല്ലുന്നതാണെന്നും കല്പിക്കുകയും ചെയ്തു. അതിനാലാണു യഹൂദർക്കു ജീവനെ രക്ഷിപ്പാൻവേണ്ടി നാനാരാജ്യങ്ങളിലേക്കോടി രക്ഷപ്പെടേണ്ടിവന്നത്. അവർക്കു സ്വന്തമായ ഒരു രാജ്യമോ സംഘടനയോ ഇല്ലാതെ ചിന്നിച്ചിതറിക്കൊണ്ടു നാനാരാജ്യങ്ങളിലായി ജീവിക്കേണ്ടിവന്നതും അതിനാലാകുന്നു. അങ്ങനെ ഏതാണ്ടു രണ്ടായിരത്തോളം സംവത്സരം കഴിഞ്ഞിട്ടുകൂടി അവരുടെ മതവിശ്വാസത്തിലോ നടപടികളിലോ യാതൊരു മാററവും വന്നിട്ടില്ല. സംഘടിതമതത്തിനുള്ള ശക്തി നോക്കുക. ഒന്നരലക്ഷം ആളുകൾ അടിമത്വം സ്വീകരിച്ചു, അതിലധികം പേർ മരിച്ചു, ബാക്കിയുള്ളവർ നാടുവിട്ടോടി; എന്നിട്ടും ആ മതം നശിക്കാതെ നിലനിന്നു വരുന്നതു സംഘടിതമതത്തിനുള്ള ശക്തികൊണ്ടല്ലാതെ മറെറന്തു കൊണ്ടാണ്?

തുർക്കിയിൽ 'കെമാൽ പാഷ' എന്നൊരു ശക്തനുണ്ടായിരുന്നു. സംഘടിതമതത്തിൽ കൈ വെച്ചവരിൽ തോല്ക്കാതെ വിജയിച്ച ആരും ചരിത്രത്തിൽ വേറെയില്ല. പുരുഷന്മാർ താടി വടിക്കു

ണം, റാററു ധരിക്കണം, സ്ത്രീകൾ പർദ്ദ ഉപേക്ഷിക്കണം എന്നാദിയായ പല പരിഷ്കാരങ്ങളും നിൎബ്ബന്ധപൂൎവ്വം അദ്ദേഹം നടപ്പാക്കി. മതപുരോഹിതന്മാരുടെ എതിൎപ്പ് ശക്തിപ്പെട്ടില്ല; അതെല്ലാം അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാലം വരെ നിലനിൎത്താനും അദ്ദേഹത്തിനു സാധിച്ചു; അദ്ദേഹത്തിന്റെ മരണശേഷം നിൎബ്ബന്ധമില്ലാതാക്കി; ജനങ്ങളുടെ ഇഷ്ടത്തിനു വിട്ടുകൊടുത്തു.

ഇതിന്നൊരു മറുവശം കൂടിയുണ്ട്. 1918-ൽ തുൎക്കിസൈന്യത്തിലെ ഇൻസ്പെക്ടർജനറലായി നിയമിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. തുൎക്കിയിലെ സൎവ്വാധിപതിയായിരുന്നതു 'ഖാലീഫ്' ആയിരുന്നു. കെമൽപാഷ അവിടെ ഒരു "നാഷനൽ അസംബ്ലി" രൂപീകരിക്കയും; ഖാലീഫിന്റെ സ്ഥാനം ഇല്ലാതാക്കുകയും, അചിരേണ അതിന്റെ പ്രസിഡണ്ടെന്ന നിലയിൽ ഭരണാധികാരിയാവുകയും ചെയ്തു. മററു യൂറോപ്യൻ ശക്തികൾ തുൎക്കിയുടെ ചില ഭാഗങ്ങൾ മുമ്പു കൈവശപ്പെടുത്തിവെച്ചിരുന്നതെല്ലാം സൈന്യശക്തി ഉപയോഗിച്ച് തിരിച്ചെടുത്തു. അതോടുകൂടി അദ്ദേഹം ജനങ്ങൾക്ക ഏററവും പ്രിയങ്കരനായിത്തീരുകയും ചെയ്തു. മതപുരോഹിതന്മാൎക്ക അദ്ദേഹത്തെ എതിൎക്കാനുള്ള ശക്തിയോ ധൈൎയ്യമോ ഇല്ലാതായതു അതുകൊണ്ടാകുന്നു.

ഡമോക്രസിയിൽ ഒരു എതിൎപാൎട്ടി വേണമെന്നതു അതിന്റെ തത്വമാണല്ലോ. ആ അസംബ്ലിയിൽ എതിൎപാൎട്ടിയുണ്ടായിരുന്നില്ല. അതു പോരെന്നു കരുതി അദ്ദേഹംതന്നെ ചിലരെ പ്രേരിപ്പിച്ച് ഒരു എതിൎപാൎട്ടിയുണ്ടാക്കിയെന്നും, എന്നിട്ടുകൂടി അതു ഫലിച്ചില്ലെന്നും മററും അക്കാലത്തു പത്രങ്ങളിൽ റിപ്പോൎട്ടുണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിനു ജനങ്ങളിലുണ്ടായിരുന്ന സ്വാധീനശക്തിയുടെ നില എന്തായിരുന്നുവെന്നു ഇതുകൊണ്ടറിയാമല്ലോ.

കെമൽപാഷയുടെ ഈ വക പരിഷ്കാരങ്ങൾ പ്രസിദ്ധമായപ്പോൾ അഫ്ഗാനിസ്ഥാനിലെ അന്നത്തെ രാജാവായ അമാനുള്ള

അതിൽ ഭ്രമിയ്ക്കുകയും, തന്റെ രാജ്യത്തു ആവുന്ന പരിഷ്കാരങ്ങളും വരുത്താൻ നിശ്ചയിയ്ക്കുകയും ചെയ്തു. പക്ഷേ അതാരംഭിച്ചപ്പോഴേയ്ക്കു ജനങ്ങൾ കലശലായി ക്ഷോഭിയ്ക്കുകയും, രാജാവിന്നും രാജ്ഞിയ്ക്കും രാജ്യം വിട്ടു ജീവനേയുംകൊണ്ടു ഒളിച്ചോടേണ്ടിവരികയുമാണുണ്ടായതു.

ഇനി ഭാരതത്തിലെതന്നെ അന്യോന്യം ബന്ധമൊന്നുമില്ലാത്ത മതങ്ങളെ വിട്ടു ഒരേ മതത്തിലെ അവാന്തരവിഭാഗങ്ങളെ ഒന്നു പരിശോധിയ്ക്കുക. ക്രിസ്ത്യാനികളിൽ കത്തോലിക്കർ, സുറിയാനിക്കാർ, യാക്കോബായക്കാർ, പെന്തിക്കോസ്തു സഭക്കാർ എന്നിങ്ങിനേയും മുസ്ലീങ്ങളിൽ ഷിയാ, സുന്നി ആദിയായവയും ഈ അർത്ഥത്തിൽ പ്രത്യേകം ഓരോ സംഘടിതമതങ്ങളാണു. എന്തെന്നാൽ അവർ തമ്മിലും അന്യോന്യം വിവാഹാദികം നടത്താറില്ല. അങ്ങിനെ വേണമെങ്കിൽ പ്രത്യേകമായി മതം മാറുകതന്നെ വേണം. ഒരാൾ കത്തോലിക്കനായിരുന്നുകൊണ്ടുതന്നെ ഒരു യാക്കോബായ സ്ത്രീയയേയോ, സുന്നിക്കാരനായ ഒരു മുസ്ലീം ഷിയാ വിഭാഗത്തിലെ സ്ത്രീയയേയോ — അന്യോന്യം മതം മാറാതെ — വിവാഹം നടത്തുകയില്ല. മാത്രമല്ല ഓരോ അവാന്തരവിഭാഗക്കാർ — ശാഖക്കാർ തമ്മിൽ — മത്സരങ്ങളുമില്ലെന്നില്ല. ഇനി ഹിന്ദുക്കളെത്തന്നെ പരിശോധിയ്ക്കുക. ശൈവന്മാർ, വീരശൈവന്മാർ, വൈഷ്ണവന്മാർ, ശാക്തേയന്മാർ ആദിയായി എത്രയെത്ര വിഭാഗങ്ങളുണ്ടു? ഇവരെല്ലാംതന്നെ വാസ്തവത്തിൽ ഓരോ സംഘടിതമതക്കാരാകുന്നു. 'ഹിന്ദുക്കൾ' എന്ന പേരിൽ ഇവരെല്ലാരുമുൾപ്പെടുമെങ്കിലും 'മനുഷ്യർ' എന്നു പറഞ്ഞാൽ മൃഗങ്ങളല്ലാത്തവരെല്ലാം ഉൾപ്പെടുന്നതുപോലെ മാത്രമെ അതിന്നർത്ഥമുള്ളു. അവരിലാരേയും തന്നെ അവരുടെ മതത്തിൽനിന്നു മറ്റൊന്നിലേയ്ക്കു — വൈഷ്ണവന്മാരെ ശൈവമതത്തിലേയ്ക്കോ, ശൈവന്മാരെ വൈഷ്ണവമതത്തിലേയ്ക്കോ — പരിവർത്തനം ചെയ്യാൻ സാധിയ്ക്കയില്ല. ബ്രാഹ്മണർ മുതൽ ചണ്ഡാലപര്യന്തം എല്ലാവരും

ഹിന്ദുക്കളാണു്. വാസ്തവം പറഞ്ഞാൽ ഇവരിൽ ഓരോ ജാതിക്കാരും ഓരോ പ്രത്യേക സംഘടിതമതക്കാരാകുന്നു. എന്തെന്നാൽ ക്രിസ്ത്യൻ മുസ്ലീം മുതലായി ഓരോ മതക്കാരും അവരവരുടെ മതത്തിൽ എത്രത്തോളം എങ്ങിനെ ഉറച്ചുനില്ക്കുന്നുവോ അതുപോലെത്തന്നെ മേൽപറഞ്ഞ ഓരോ ജാതിക്കാരും അതാതു ജാതികളിൽനിന്നു അണു മാത്രമെങ്കിലും വ്യതിചലിക്കാൻ തയ്യാറില്ലാതെ പാറപോലെ ഉറച്ചുകൊണ്ടാണു നില്ക്കുന്നതു്. ക്രിസ്ത്യാനികളെ മുഴുവൻ മറെറാന്നിലേക്കു പരിവൎത്തനം ചെയ്യണമെന്നു വിചാരിക്കുക. എന്നാൽ കത്തോലിക്കർ, സുറിയാനിക്കാർ എന്നിങ്ങനെ 4–5 വിഭാഗക്കാരെ ഇവിടെ ഉണ്ടാകു. മുസ്ലീങ്ങളിലും അധികം വിഭിന്നവൎഗ്ഗക്കാർ ഉണ്ടാകയില്ല. ഹിന്ദുക്കളുടെ നില അതല്ല; ബ്രാഹ്മണർ, അമ്പലവാസികൾ, നായന്മാർ, കമ്മാളർ, ചണ്ഡാളർ എന്നിങ്ങനെ അനേകമായിട്ടാണു പറയാറു്. പക്ഷെ അതിന്നൊരടിസ്ഥാനവുമില്ല. ഓരോന്നിലും എത്രയെത്ര ഉപജാതികളുണ്ടെന്നുള്ളതിന്നു കണക്കില്ല. ആ ഭേദങ്ങളെല്ലാം നശിപ്പിച്ചു് ഒന്നാക്കിച്ചേൎക്കണമെന്നു വിചാരിച്ചാൽ മാത്രമേ അവയെല്ലാം പ്രത്യേകം ഓരോ സംഘടിതമതങ്ങളായിട്ടാണു നില്ക്കുന്നതെന്നു മനസ്സിലാകു. വായനക്കാൎക്കു എളുപ്പത്തിൽ മനസ്സിലാക്കുവാനായി നായർസമുദായത്തെ എടുക്കാം.

നായന്മാരിൽ മാത്രം കിരിയം, ശൂദ്രൻ, പള്ളിച്ചാൻ, അത്തിക്കുറുശ്ശി, ആന്ദുരാൻ, ചക്കാൻ, ചാലിയൻ, വെളുത്തേടൻ, വിളക്കിത്തല എന്നിങ്ങനെ ഒമ്പതു വിഭാഗക്കാരുണ്ടു്. ഇവിടെ പറഞ്ഞ ക്രമത്തിൽതന്നെ ആദ്യമാദ്യം പറഞ്ഞതു് ആഭിജാത്യം കൂടിയവരും ഒടുവിലൊടുവിലുള്ളതു് കുറഞ്ഞവരുമാകുന്നു. ഇവരാരുംതന്നെ അനുലോമമായിട്ടല്ലാതെ പ്രതിലോമമായിട്ടു് ഇന്നും വിവാഹം ചെയ്യാറില്ല. ഹിന്ദുമതത്തെ നശിപ്പിച്ചു് തൽസ്ഥാനത്തു് മറെറതെങ്കിലുമൊരു മതത്തെ സ്ഥാപിക്കണമെന്നു വിചാരിച്ചാൽ ഈ ഒമ്പതു ജാതിക്കാരെയും പ്രത്യേകം ഓരോ സംഘടിതമതക്കാരായി ക

ത്തണം. കാരണം ഒരു ഹിന്ദുവിനെ മറെറാരു മതത്തിലേയ്ക്കു പരിവർത്തനം ചെയ്യുന്നതുപോലെത്തന്നെ പ്രയാസമാണ്, ആ ഓരോ ജാതിക്കാരെയും മറെറാരു ജാതിയാക്കി മാററുന്ന കഥയുമിരിയ്ക്കുന്നതെന്നുതന്നെ. ഹിന്ദുക്കളിലെ മററു വിഭാഗക്കാരുടെയും കഥ ഇതിൽനിന്നു ഭിന്നമല്ല.

ഇനി മറെറാരു ഉദാഹരണം കൂടിപ്പറയാം. ഇന്നു കേരളത്തിൽ (ഭാരതത്തിൽ മുഴുവൻ തന്നെ) ഹിന്ദു, ക്രിസ്ത്യൻ, മുസ്ലിം മുതലായ മഹാമതങ്ങൾ തന്നെ അനേകമുണ്ട്. ഇവരെല്ലാം ഇന്നു വിദ്യാഭ്യാസം ചെയ്യുന്നതു് പൊതുവിദ്യാലയങ്ങളിലാണ്. 6_7 വയസ്സു മുതൽ കുട്ടികളെ സ്കൂളിലേയ്ക്കു അയച്ചുതുടങ്ങുന്നു. പിന്നെ 20_25 വയസ്സുവരെ മേൽപറഞ്ഞ നാനാജാതി മതസ്ഥന്മാരും ഒരുമിച്ചിരുന്നാണു പഠിയ്ക്കുന്നതു്. ആ കാലത്തെല്ലാം അവർ അധികസമയവും ജീവിയ്ക്കുന്നതു് നാനാജാതിക്കാരുമായി ഒന്നിച്ചു ഇടപഴകിക്കൊണ്ടാകുന്നു. എന്നിട്ടുകൂടി അവർ പഠിച്ചു കഴിഞ്ഞു പുറത്തുവരുമ്പോൾ ഹിന്ദു ഹിന്ദുവും, ക്രിസ്ത്യാനി ക്രിസ്ത്യാനിയും, മുസ്ലിം മുസ്ലിമും ആയിട്ടല്ലാതെ അവരിലാരിലും യാതൊരു മാററവും വരുന്നില്ല. വാസ്തവത്തിൽ ഇതത്ഭുതമല്ലേ! മുസ്ലിങ്ങൾ, ക്രിസ്ത്യാനികൾ, ബ്രാഹ്മണർ, അബ്രാഹ്മണർ എന്നാദിയായ എല്ലാ വർഗ്ഗത്തിലും നല്ല ബുദ്ധിമാന്മാരെ ധാരാളം കാണാം. നിയമം, വൈദ്യം, എക്കണോമിക്സ്—എഗ്രികൾച്ചർ—സിവിൽ—ഇഞ്ചിനീയറിങ്ങ് ആദിയായ ശാസ്ത്രങ്ങളിൽ പ്രത്യേക പരിശീലനം നേടിയ അതിവിദഗ്ദ്ധന്മാരും അവരിൽ വളരെയുണ്ട്. പക്ഷെ അതുമാത്രമല്ലാതെ—ആ പഠിച്ച വിഷയത്തെക്കുറിച്ചു മാത്രമല്ലാതെ—ആ വക പഠിപ്പുകൊണ്ട് അവരുടെ മതപരങ്ങളായ ആചാരവിശ്വാസങ്ങൾക്ക് യാതൊരു മാററവും വന്നിട്ടുണ്ടാവില്ല.

ഇതെല്ലാം തെളിയിയ്ക്കുന്നതു് സംഘടിതമതങ്ങൾക്കു ആ മതക്കാരിലുള്ള സ്വാധീനശക്തിയെയാകുന്നു. ഇത്രയും പറഞ്ഞതുകൊ

ണു് സംഘടിതമതങ്ങൾക്കുള്ള ഉറപ്പു് എത്രയുണ്ടെന്നു എത്രത്തോളമൊക്കെ വായനക്കാർക്കു ഗ്രഹിപ്പാൻ കഴിഞ്ഞിരിക്കുമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു. ചുരുക്കമെന്തെന്നാൽ അവരവരുടെ മതത്തിനുവേണ്ടി സർവ്വസ്വവും ഉപേക്ഷിക്കാൻ എല്ലാ മതക്കാരും ഒന്നുപോലെ തയ്യാറാണെന്നാകുന്നു. അത്രയും ഉറപ്പുള്ള കട്ടികളാണു് ഓരോ സംഘടിതമതങ്ങളും.

ഇനി 'അസംഘടിതമതം' എന്നാലെന്തെന്നു വിവരിക്കാം. അസംഘടിത'മതം' എന്നതിലെ 'മത'ശബ്ദത്തിനുള്ള അർത്ഥം 'അഭിപ്രായം' എന്നു മാത്രമാണു്. അതായിവിടെ അസംഘടിതമതങ്ങൾ എന്നു പറഞ്ഞതിന്റെ താല്പര്യം അത്തരം ഓരോ അഭിപ്രായക്കാർ ഒന്നുചേർന്നുണ്ടാകുന്ന സംഘങ്ങൾ എന്നാകുന്നു. ആ സംഘടനകളാകട്ടെ കോൺഗ്രസ്സു്, കമ്മ്യൂണിസ്റ്റു്, പി. എസ്സ്. പി, മുതലായവയുമാണു്. ഈ അസംഘടിതമതങ്ങളുടെയും മുൻപറഞ്ഞ സംഘടിതമതങ്ങളുടെയും ബലത്തെസ്സംബന്ധിച്ചു്—അവയുടെ അനുയായികളിലുള്ള സ്വാധീനശക്തിയെസ്സംബന്ധിച്ചു്—ഒന്നു താരതമ്യപ്പെടുത്തിയേ അവയും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസങ്ങളെ മനസ്സിലാകയുള്ളു. ഉദാഹരണത്തിനു കോൺഗ്രസ്സിനെ എടുക്കുക. അര ഉറുപ്പികയോ, ഒരുറുപ്പികയോ—അതിന്റെ നിശ്ചയപ്രകാരമുള്ള—ഫീസടച്ചു് ഒരു മെമ്പർഷിപ്പെടുത്താൽ ആ അസംഘടിതമതത്തിൽ—കോൺഗ്രസ്സിൽ—ചേരാം; എന്നുവെച്ചാൽ അപ്പോൾ മുതൽ ആ മതക്കാരനായെന്നർത്ഥം. അതിനു ജാതി-മതാദിഭേദങ്ങളൊന്നും തടസ്സമല്ല. അതിന്റെ അർത്ഥമെന്തെന്നാൽ അവിടെ അതൊന്നുമില്ലെന്നല്ല, പിന്നെയോ എല്ലാത്തരം ജാതിമതക്കാരും അവിടെ ഉണ്ടെന്നാകുന്നു. ഏതെങ്കിലും സംഘടിതമതങ്ങളിൽ ഇങ്ങിനെ ചേരാൻ കഴിയുമോ? അതിനാരേ സാധിക്കുന്നു? അതിനാൽ സംഘടിതമതക്കാരനാവണമെങ്കിൽ നിശ്ചിതമായ ഫീസടച്ചതുകൊണ്ടൊന്നും കാര്യമാകയില്ല; എല്ലാ വിധത്തിലും അതാതു മതക്കാരനായിത്തീരുകതന്നെ വേണം.

അപ്രകാരം തന്നെ അസംഘടിതമതങ്ങളിൽ നിന്ന വിട്ടുപോരുന്നതിനും പ്രയാസമില്ല; ഇഷ്ടത്തെമാത്രം അടിസ്ഥാനമാക്കി_മററുയതൊരു കാരണവും കാണിയ്ക്കാതെ—അത്തരം സംഘടനകളിൽ നിന്ന ഒഴിഞ്ഞുപോരാൻ വിരോധമില്ല. അങ്ങിനെ എത്രയെത്ര മഹാന്മാരാണ് കോൺഗ്രസ്സ് മുതലായ സംഘടനയിൽനിന്ന വിട്ടുപോയി വെവ്വേറെയിരിയ്ക്കുകയും മറെറാരോ സംഘടനകളിൽ ചേരുകയും ചെയ്തിട്ടുള്ളതെന്നതിന്ന കണക്കില്ല.

രാജാജി (സ്വതന്ത്രപ്പാർട്ടി നേതാവ്) കെ. എം. മുൻഷി, പ്രഫ: രംഗ, കേളപ്പൻ (സർവ്വോദയം) ഇക്കണ്ടവാരിയർ, ജയപ്രകാശ് നാരായണൻ, കെ. എം. ജോർജ് (കേരളാ കോൺഗ്രസ്സ്) ജെ. പി. കൃപലാനി മുതലായി എത്രയെത്ര പേരാണ് കോൺഗ്രസ്സിൽ നിന്ന പിരിഞ്ഞു പോന്നിട്ടുള്ളവർ! പട്ടംതാണുപിള്ള (ആന്ധ്രഗവർണ്ണർ) അശോകമേത്ത (പ്ലാനിങ്ങ്മന്ത്രി) മുതലായ നേതാക്കന്മാർ പി. എസ്. പിയിൽ നിന്നും വിട്ടു കോൺഗ്രസ്സിൽ ചേർന്നത് ഈയ്യിടെ നടന്ന സംഭവങ്ങളല്ലെ!

ഇത്തരം അസംഘടിതമതങ്ങളും പരിതസ്ഥിതിയനുസരിച്ച് ഓരോ കാലത്തുണ്ടാവുകയും തിരോഭവിയ്ക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുള്ള സംഭവങ്ങളും അപൂർവ്വമല്ല. ആനിബസൻറിന്റെ ഹോംറൂൾ, സി. ആർ. ദാസിന്റെ സ്വരാജ്യപാർട്ടി രാജാറാം മോഹൻറായിയുടെ ബ്രഹ്മസമാജം മുതലായതെല്ലാം അവയിൽ ചിലതാണ്. ഇത്തരത്തിൽ പരിതസ്ഥിതിയനുസരിച്ച് ഉത്ഭവിച്ചിട്ടുള്ള വൈദികങ്ങളായ അസംഘടിതമതങ്ങളാണ് വിവേകാനന്ദമിഷ്യൻ, ശ്രീരാമകൃഷ്ണാശ്രമം, ചിന്മയാനന്ദമിഷ്യൻ, രമാദേവി, സായിബാബാ, അയ്യപ്പസേവാസംഘം മുതലായവ. ശ്രീരാമകൃഷ്ണമിഷ്യന്റെ കീഴിൽ കേരളത്തിൽ തന്നെ 10 ആശ്രമങ്ങളും ഉണ്ട്; ഇന്ത്യയിൽ നൂറോളവും വിദേശങ്ങളിൽ 40_ഓളവും ശാഖകളുണ്ട്. ഈ ആശ്രമങ്ങളുടെ കീഴിൽ കുറെ സ്കൂളുകളും ഡിസ്പെൻസറികളും ആസ്പത്രികളും

പ്രവൎത്തിക്കുന്നു. ഇവയെല്ലാം തന്നെ കൽക്കത്തയിലുള്ള ശ്രീരാ
മകൃഷ്ണാശ്രമത്തിന്റെ കീഴിലുള്ള ശാഖകളാകുന്നു. ഇതുപോലെത്ത
ന്നെ ചിന്മയാനന്ദനും, മാതാദേവിയും, സായിബാബയും, അവരുടെ
അനുയായികളുമായി മാററു അസംഘടിതമതങ്ങളും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടെ
ന്നറിയിക്കുന്നു. ഇപ്പോഴും കേരളത്തിൽ പ്രചാരം വൎദ്ധിച്ചുവരുന്ന
അയ്യപ്പസേവാസംഘത്തിന്റെ നിലയും അതുതന്നെയാണ്. ഇന്നു
കേരളത്തിലും പുറത്തുമായി 400-ലധികം അയ്യപ്പസേവാസംഘ
ങ്ങൾ ഉണ്ട്. ശബരിമല തീൎത്ഥാടകന്മാരും വൎദ്ധിച്ചുവരികയാ
ണ്. കൊട്ടിയൂർ ഉത്സവം കൊടുങ്ങല്ലൂർഭരണി മുതലായവയിനു പോ
കുന്ന ഭക്തജനങ്ങളെപ്പോലെ പുതിയ തരം തീൎത്ഥാടകർ മാത്ര
മാണിവർ; മുൻപറഞ്ഞ സംഘടിതമതങ്ങളുടെ യാതൊരു ലക്ഷണ
വും ഇവൎക്കില്ല. ശബരിമലയിലെത്തിയും, തിരിച്ചുവന്നാലും അ
വരെല്ലാം അതാതു ജാതിക്കാരായിട്ടു മാത്രമേ ഇരിക്കുന്നുള്ളു. ഒരു വ്യ
ത്യാസമുള്ളതെന്തെന്നാൽ അവിടെ എല്ലാവരും ഇടകലൎന്നാണു
പ്രാൎത്ഥന നടത്തുന്നതെന്നും, ഇവിടെന്നപോലെ ജാതിതിരിച്ചല്ലെ
ന്നും മാത്രമാകുന്നു.

ഇവയെല്ലാംതന്നെ അസംഘടിതമതങ്ങളാകുന്നു. ഇവയൊ
ന്നും സംഘടിതമതങ്ങളെന്നപോലെ ഉറപ്പുണ്ടാവുകയോ സ്ഥിര
പ്രതിഷ്ഠ ലഭിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നില്ല. അതിനു കാരണം സംഘടിത
മതങ്ങളുടെ പ്രത്യേകതയാകുന്നു. അവകൾ ആരുടെയെങ്കിലും പ്രത്യേ
കപരിശ്രമത്താൽ ഉണ്ടായതല്ല; കാലക്രമേണ ഗതാനുഗതികന്മാ
രായി തന്നെത്താനെ രൂപംകൊണ്ടു വളൎന്നുവന്ന സംഘടിതങ്ങളായ
വയാകുന്നു. മതക്കാരെല്ലാം ജനിക്കുന്നതും ജീവിക്കുന്നതും മരിക്കു
ന്നതും മതത്തിൽതന്നെയാണ്. അങ്ങിനെ അച്ഛൻ മുത്തച്ഛൻ മു
തൽ മേല്പോട്ടു അനേകം നൂറ്റാണ്ടുകളോളം മുമ്പു മുതല്ക്കുതന്നെ പാര
മ്പര്യമായി നടന്നുവരികയും ചെയ്യുന്നു. അതാതു മതക്കാരുമായിട്ടല്ലാ
തെ ഇതരന്മാരുമായി കൊള്ളക്കൊടുക്കകളൊന്നും നടക്കുന്നില്ല. അ

സംഘടിതമതങ്ങളുടെ കഥയാണെങ്കിൽ വാടകക്കെട്ടിടത്തിൽ താമസിക്കുന്നതുപോലെയേ ബന്ധമുള്ളു. ഇഷ്ടമുള്ളേടത്തോളം കാലം താമസിക്കാം, വാടകകൊടുത്താൽ മതി. വേണ്ടെന്നു തോന്നിയാൽ വിട്ടുപോരികയും ചെയ്യാം. അല്ലാതെ ആ വീടുമായി അയാൾക്കു യാതൊരു ബന്ധവുമില്ല. അതുപോലെ ഇഷ്ടമുള്ളേടത്തോളം കാലം അസംഘടിതമതങ്ങളിലെ മതക്കാരനായി (അതിലെ മെമ്പറായി) ഇരിക്കാം; ഇഷ്ടമില്ലാതായാൽ ഒഴിഞ്ഞുപോരികയും ചെയ്യാം. ഈ സ്വാതന്ത്ര്യം അസംഘടിതമതങ്ങളിൽ എല്ലാവർക്കുമുണ്ട്. ഒരേ വീട്ടിലെതന്നെ ചിലർ കോൺഗ്രസ്സനുഭാവികളും, ചിലർ പി. എസ്. പിയിൽ വിശ്വസിക്കുന്നവരും, മറ്റു ചിലർ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് ചായ്‌വുള്ളവരുമായിരിക്കാം. (ആചാര്യ കൃപലാനി പി. എസ്. പിയും സുചേതാകൃപലാനി കോൺഗ്രസ്സുമാണെന്ന വസ്തുത ഇതിനു ഒന്നാന്തരം തെളിവാകുന്നു) എന്നാൽ സംഘടിതമതങ്ങളിലാവട്ടെ ഈ സ്വാതന്ത്ര്യം ആർക്കും ഒരിക്കലും ഇല്ലതാനും. മതവുമായി—സംഘടിതമതവുമായി—താരതമ്യപ്പെടുത്തിയാൽ അതെല്ലാം വെറും ഒരു പുക മാത്രമാണ്.

കോൺഗ്രസ്സ് മുതലായവയിൽ ഇഷ്ടംപോലെ ചേരാം; ഒരു കടലാസിൽ ഒപ്പിട്ട് നാലണ—നിശ്ചിതസംഖ്യ—കൊടുത്താൽ മാത്രം മതി; വിട്ടുപോരാൻ അത്രയും പ്രയാസമില്ല, തക്ക സമയത്ത് ഫീസ് അടയ്ക്കാതിരിക്കയേ വേണ്ടൂ. സംഘടിതമതങ്ങളിൽ ഒന്നിനും ഇത്ര എളുപ്പമല്ല. പിന്നെ അസംഘടിതമതങ്ങളിൽ മെമ്പറായിരിക്കുമ്പോഴും ഹിന്ദു ഹിന്ദുവും, കൃസ്ത്യൻ കൃസ്ത്യനും—എല്ലാ മതക്കാരും ജാതിക്കാരും—അതാതു മതക്കാരും ജാതിക്കാരുമല്ലാതാകുന്നില്ല, ആകണമെന്നുമില്ല. സംഘടിതമതങ്ങളിൽ അതിനു സാധിക്കയില്ല. കൃസ്ത്യനായിജനിച്ചതുകൊണ്ടുതന്നെ കുറച്ചുകാലം—അല്ലെങ്കിൽ അധികകാലം—ഹിന്ദുവായിട്ടും കൃസ്ത്യാനിയായിട്ടും കൂടി ഇരിക്കാൻ സാധിക്കുമോ? കോൺഗ്രസ്സിൽ ചേരുന്നതുപോലെ അതിന്റ

ജന്മനാമതം വിടാതെ—ആ മതക്കാരനായിരുന്നുകൊണ്ടുതന്നെ—മ
ററതെങ്കിലും ഒരു മതക്കാരനുംകൂടിയാവാൻ സാധിക്കുമോ? ജാ
തി_മതഭേദങ്ങളൊന്നും കോൺഗ്രസ്സിൽ ചേരുന്നതിന്നു തടസ്സമ
ല്ലെന്നും, അതിനാൽ അതു എല്ലാവരേയും കൂടിയ സംഘടനയാ
ണെന്നുമാണു വെപ്പു്. പക്ഷെ അതിന്റെ അർത്ഥം അതു ആരുടെ
യും അല്ലെന്നും, വെറും ഒരു പൃക മാത്രമാണെന്നുമാകുന്നു. തീവണ്ടി
യിൽ ടിക്കററു വാങ്ങിയവർക്കെല്ലാം കയറാം, അതിന്നു ജാതി_മ
ത_ഭേദമൊന്നുമില്ല; ടിക്കററിന്റെ വില കഴിഞ്ഞാൽ ഇറങ്ങിപ്പോ
കണം, അല്ലെങ്കിൽ വീണ്ടും ടിക്കററു വാങ്ങണം. ഇതിനൊക്കെ
വല്ലാതെയൊന്നും മതം കോൺഗ്രസ്സ് മുതലായ അസംഘടിതമതങ്ങ
ളിലും ജനങ്ങളാകില്ല. അസംഘടിതമതങ്ങളിൽ ചേരുന്നവരില
ധികം പേരുടേയും ഉദ്ദേശംതന്നെ തങ്ങളുടെ ജാതിക്കും മതത്തിനും
ഗുണം കിട്ടുവാൻ—അല്ലെങ്കിൽ ദോഷം തടുക്കുവാൻ—വേണ്ടിയാ
ണു്; അല്ലാതെ ആ സംഘടനയുടെയോ രാജ്യത്തിന്നു പൊതുവെ എ
ന്തെങ്കിലും മെച്ചമുണ്ടാക്കുകയാണെന്നും പറഞ്ഞുകൂട. ഞാനി
പ്പോൾ ഇത്രയും പറഞ്ഞതു് സംഘടിതമതങ്ങളേയും അസംഘടി
തമതങ്ങളേയും സംബന്ധിച്ചു് ജനഹൃദയങ്ങളിലുള്ള സ്ഥാനത്തി
ന്റെ താരതമ്യം വായനക്കാർക്ക് കുറച്ചെങ്കിലും മനസ്സിലാക്കണമെ
ന്നുദ്ദേശിച്ചാകുന്നു.

ഇനി പ്രകൃതവിഷയമായ ബുദ്ധമതത്തെപ്പററി പറയാം. ഇന്നു്
ഹിന്ദു മുസ്ലീം മുതലായ മതങ്ങൾക്ക അതാതു മതക്കാരിൽ ഉള്ളതുപോ
ലെ അടിയുറച്ച സ്ഥാനമൊന്നും അന്നത്തെ ബുദ്ധമതത്തിന്നു കേര
ളത്തിൽ സിദ്ധിച്ചിരുന്നില്ല. ഇന്നത്തെ കോൺഗ്രസ്സു കമ്മ്യൂണി
സം മുതലായവയോടു് അനുഭാവമുള്ളവരെപ്പോലെ അവിടവിടെ
യായി കുറേപ്പേർ ബുദ്ധന്റെ തത്വങ്ങളെ ആദരിക്കുകയും ബഹു
മാനിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവരായിട്ടുണ്ടായിരുന്നു; അത്രയെ ഉണ്ടായി
രുന്നുള്ളു. അതായതു് ബുദ്ധമതം ഒരു കാലത്തും ഇവിടെ—ഇന്ത്യ

യിൽ — സംഘടിതമതമായിരുന്നില്ല; അസംഘടിതമതത്തിന്റെ സ്ഥാനമെ അതിനു ലഭിച്ചിരുന്നുള്ളു. ഭാരതത്തിൽ അശോകചക്രവൎത്തിയുടെ കാലത്തു് പ്രത്യേകിച്ചും ബുദ്ധമതം കൂടുതൽ പ്രചരിച്ചിരുന്നുവല്ലൊ. അതെല്ലാം ഇത്തരം സംഘടിതമതമായിട്ടാണ വൎത്തിച്ചിരുന്നതെങ്കിൽ ഒരു ശങ്കരാചാൎയ്യരല്ല നൂറു ശങ്കരാചാൎയ്യന്മാർ ഒന്നുകൂടിയാൽ തന്നെയുമോ അതിനെ ഇളക്കാൻ സാധിക്കുമൊ? അതിനെ വിചാരശീലന്മാൎക്ക പറയാൻ കഴിയുമൊ? അതിനാൽ ഇവിടെ ബുദ്ധമതത്തിനു സിദ്ധിച്ചിരുന്ന പ്രചാരം അസംഘടിതമതം പോലെയെ ആയിരുന്നുള്ളു. ശങ്കരാചാൎയ്യൎക്ക അതിനെ നശിപ്പിച്ചു്—ക്ഷണത്തിൽ നിഷ്പ്രസരം ചെയ്തു്—അദ്വൈതം സ്ഥാപിപ്പാൻ കഴിഞ്ഞതും ആ കാരണത്താലാകുന്നു.

B. C. 6-ാംശതകത്തിലാണു് ബുദ്ധന്റെ ജനനമെങ്കിലും അശോകന്റെ കാലത്താണു് (B. C. 3-ാംനൂറ്റാണ്ടു്) ബുദ്ധമതം പ്രചരിച്ചതു്. ഭാരതത്തിൽ മാത്രമല്ല സിലോൺ ചൈനാ മുതലായ വിദേശങ്ങളിലെല്ലാം ബുദ്ധമതതത്വങ്ങൾ പ്രചരിച്ചു. എന്നാൽ ഇന്ത്യയിൽ—കേരളത്തിലും—അതു് ഒരു സംഘടിതമതമായിത്തീൎന്നില്ല. ഹിന്ദുക്കളിൽ തന്നെ വിദ്യാഭ്യാസവും അറിവും സിദ്ധിച്ച ബുദ്ധിമാന്മാരിൽ പലരും ഈ തത്വങ്ങളെ ആദരിച്ചുവന്നു. ഗാന്ധിജിയുടെ നേതൃത്വത്തിൽ ഇന്ത്യയിലെ സ്വാതന്ത്ര്യപ്രക്ഷോഭമാരംഭിച്ചപ്പോഴുള്ള ഇവിടത്തെ കോൺഗ്രസ്സുകാരെന്നു വെച്ചാൽ ഇംഗ്ലീഷുവിദ്യാഭ്യാസവും ലോകപരിചയവും സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള അല്പം ചിലർ മാത്രമായിരുന്നു. അപ്പോഴും ചില പണക്കാരും ഇല്ലാതിരുന്നില്ല. അത്രമാത്രമല്ലാതെ സാമാന്യജനങ്ങൾക്കൊന്നും കോൺഗ്രസ്സിനെപ്പററി യാതൊരറിവും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല; കോൺഗ്രസ്സ് എന്നു കേട്ടിട്ടുവർ തന്നെ കുറച്ചുപേരെ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളു. അന്നത്തെ ഇംഗ്ലീഷുവിദ്യാഭ്യാസവും ലോകപരിചയവും സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ളവരുടെ കഥ നോക്കുന്നതായാൽ ഇന്നത്തെക്കാളം എത്രയോ ചുരുങ്ങിയ ശ

തമാത്രമെ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളുവെന്നും അറിയണം. ബുദ്ധമതത്തിന്റെ പ്രചാരവും അതു പോലെത്തന്നെയായിരുന്നു. മററു സാമാന്യജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ—കേരളത്തിൽ പ്രത്യേകിച്ച്—അതിന്നു അത്രയൊന്നും പ്രചാരം സിദ്ധിച്ചിരുന്നില്ല. വിദ്യാഭ്യാസവും അറിവും സിദ്ധിച്ച ബുദ്ധിമാന്മാരിലായിരുന്നു ബുദ്ധമതത്തിന്നു പ്രചാരമുണ്ടായിരുന്നത്. അക്കാലത്തൊക്കെ അങ്ങിനെയുള്ള വിദ്വാന്മാരാകട്ടെ നമ്പൂതിരിമാർ മാത്രമായിരുന്നുതാനും. ഇതിന്നു ഒരു ഉദാഹരണം കാണിയ്ക്കാം. ബ്രാഹ്മണരുടെയെല്ലാം ആചാരാദികൾക്കു അടിസ്ഥാനങ്ങളായ പ്രമാണങ്ങൾ സ്മൃതികളാണല്ലൊ. ആദ്യത്തെ സ്മൃതി മനുസ്മൃതിയാകുന്നുവെന്നാണ് പ്രസിദ്ധി. പിന്നീട് അതതു പ്രദേശത്തേയ്ക്കും കാലത്തേയ്ക്കും അനുസരിച്ച് നിൎമ്മിച്ചതായി ഒട്ടാകെ 18 സ്മൃതികളുണ്ടെന്നു പറയപ്പെടുന്നു. എല്ലാ സ്മൃതികളേയും ഞാൻ നോക്കിയിട്ടില്ല. എങ്കിലും മാംസഭോജനം തീരെ നിഷേധിച്ചിട്ടുള്ള സ്മൃതികൾ കുറവാണ്. മനുസ്മൃതി ഞാൻ വായിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതിൽ മാംസഭോജനം നിഷേധിച്ചിട്ടില്ലെന്നു മാത്രമല്ല പിതൃകൎമ്മങ്ങൾക്കു—ശ്രാദ്ധക്രിയകൾക്കു—ഇന്നിന്ന മാംസംകൊണ്ടാണ് ബലിയിടേണ്ടതെന്നും, ഇന്നിന്ന മാംസങ്ങളേക്കാൾ കൂടുതൽ ഫലമുണ്ടെന്നും മററും വിധിച്ചിട്ടുള്ളതായി എനിയ്ക്കറിയാം. കാശ്മീരി ബ്രാഹ്മണരെല്ലാവരും, വടക്കെ ഇന്ത്യയിലെ പല ബ്രാഹ്മണരും മാംസം ഭക്ഷിയ്ക്കുന്നവരാണല്ലൊ. കേരളത്തിലാണെങ്കിൽ—തെക്കെ ഇന്ത്യയിലെ മിക്കപ്രദേശങ്ങളിലേയും—ബ്രാഹ്മണർ മാത്രമെ മാംസം തീരെ വൎജ്ജിച്ചവരായിക്കാണുന്നുള്ളു. മുൻപറഞ്ഞപ്രകാരം ബുദ്ധമതം അവരിൽ മാത്രമെ പ്രചരിച്ചിരുന്നുള്ളുവെന്നതിലേയ്ക്കു ഇതൊരു നല്ല തെളിവായിക്കരുതാം. [ഇന്നു കേരളത്തിലെ അമ്പലവാസികളും, അപ്പുറവും ചില നാട്ടുവാഴി—ദേശവാഴികളുമായ സ്ഥാനാപതിമാരായ തറവാട്ടുകാരും തനി സസ്യഭോജികളായിട്ടുണ്ടെന്ന കാൎയ്യം ഞാൻ മറക്കുന്നില്ല. അതിന്നുള്ള കാരണം വേറെയാണ്.

അത് കുടിയേറ്റം നാലാംഭാഗത്തിൽ വിശദമായി പ്രസ്താവിക്കുന്നതിനാൽ ഇവിടെ ആവർത്തിക്കാതെ വിട്ടുകളയുകയേ ചെയ്യുന്നുള്ളൂ.]

ഇങ്ങനെ ബുദ്ധമതതത്വങ്ങളെ സ്വീകരിച്ചിരുന്നതുകൊണ്ടു അവരാരും ഹിന്ദുവല്ലാതെയായിത്തീരുകയോ മറ്റോ ചെയ്തിരുന്നില്ല. പിതൃപുത്രന്മാരും ജ്യേഷ്ഠാനുജന്മാരും മറ്റും രണ്ടുമതക്കാരായിരിക്കാൻ അസ്വതന്ത്രരായിരുന്നില്ല; അതുകൊണ്ടാർക്കും ദ്വേഷമോ തൊട്ടുകൂടായ്മയോ കൂടിക്കഴിയാൻ വിരോധമോ ഉണ്ടായിരുന്നതുമില്ലെന്നർത്ഥം. നമ്പൂതിരിമാരിൽ തന്നെ വേദത്തെ അടിസ്ഥാനമാക്കി ഋഗ്വേദി, യജുർവ്വേദി, സാമവേദി എന്നിങ്ങനെ 3 ശാഖക്കാരുണ്ട്. വൈദികകർമ്മങ്ങളുടെ മൂലഗ്രന്ഥങ്ങൾക്കു പൊതുവെ പറയുന്ന പേര് "സൂത്രങ്ങൾ" എന്നാണ്. ആ സൂത്രങ്ങളാകട്ടെ ആശ്വലായനൻ, ബൗധായനൻ, വാധൂലകൻ, കൗഷീതകൻ എന്നിങ്ങനെ നാലാകുന്നു. ഈ സൂത്രങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ നമ്പൂതിരിമാരെ (ബ്രാഹ്മണരെയൊക്കെത്തന്നെ) നാലുതരമായും തിരിച്ചു പറയാം. എന്നിങ്ങനെയാലും അവർക്കുതമ്മിൽ യാതൊരു വിരോധവുമില്ല. അവരെല്ലാം അന്യോന്യം കൂടിക്കഴിയുകയും, കൊള്ളക്കൊടുക്കലുകളും നടത്താറുണ്ട്. അവരവരുടെ വേദമാണ് പഠിക്കുകയെന്നും, അവരവരുടെ സൂത്രപ്രകാരമാണ് ജാതകർമ്മാദിസംസ്കാരങ്ങൾ ചെയ്യുകയെന്നും മാത്രമേയുള്ളൂ. അതുപോലെ ബുദ്ധമതക്കാർക്കും വൈദിക-ഹിന്ദു-മതക്കാർക്കും അന്യോന്യം വിരോധമുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഇന്ത്യാചരിത്രത്തിൽ തന്നെ ഇതിനു തെളിവുകൾ ധാരാളമുണ്ട്.

ഗുപ്തരാജാക്കന്മാരിൽ വെച്ച് ഏറ്റവും പ്രസിദ്ധനായിരുന്ന വിക്രമാദിത്യൻ അഥവാ ചന്ദ്രഗുപ്തൻ രണ്ടാമൻ. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭരണകാലത്താണ് (380–415 A. D.) ബുദ്ധസന്യാസിയായ ഫാഹിയൻ (399 A. D.) എന്ന ചീനസഞ്ചാരി ഇന്ത്യയിൽ വന്നത്. ഗുപ്തരാജാക്കന്മാർ തികഞ്ഞ വൈഷ്ണവന്മാരായിരുന്നു. എന്നിട്ടു കൂടി അദ്ദേഹം ഫാഹിയനെ യഥോചിതം സല്ക്കരിക്കുകയും, ഫാഹി

യൻ 9 വൎഷങ്ങളോളം അദ്ദേഹത്തിന്റെ രാജ്യത്തു് താമസിയ്ക്കുകയുമുണ്ടായി. ഈ കാലമായപ്പോഴേയ്ക്കും ബുദ്ധമതം അതിന്റെ ജന്മഭൂമിയിൽനിന്നു സാവധാനമായി അപ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു തുടങ്ങിയിരുന്നു. ഹിന്ദു സംസ്കാരത്തിന്റെ സുവൎണ്ണയുഗമായിരുന്നു ഗുപ്തരാജാക്കന്മാരുടെ ഭരണകാലം. ഹിന്ദുമതത്തിന്നെതിരായി തുടങ്ങിയ ബുദ്ധമതം ഇക്കാലത്തു് ഹിന്ദുമതത്തോടുതന്നെ മിശ്രമാവാം ലയിക്കുകയാണുണ്ടായതു്. ഫാഹിയാൻ തന്റെ യാത്രാവിവരണത്തിൽ ഇങ്ങിനെ രേഖപ്പെടുത്തിയിരിയ്ക്കുന്നു. "ബുദ്ധമതത്തിന്റെ ജന്മഭൂമിയായിരുന്ന മഗധ ഇന്നു ബ്രാഹ്മണരുടെ (ഹിന്ദുക്കളുടെ) അധിവാസകേന്ദ്രമായിത്തീൎന്നിരിയ്ക്കുന്നു." എന്നും ഹിന്ദുമതത്തിൽ വിശ്വസിച്ചിരുന്ന വിക്രമാദിത്യൻ വൈദികമതപ്രകാരം അശ്വമേധയാഗം ചെയ്തുവെങ്കിലും സാമാന്യജനങ്ങൾ ജന്തുഹിംസയെ വെറുത്തിരുന്നു മാംസാഹാരത്തെയും അവർ ഇഷ്ടപ്പെട്ടിരുന്നില്ല. ബുദ്ധന്റെ അഹിംസാതത്വത്തിൽ ജനങ്ങൾ ആകൃഷ്ടരായിരുന്നുവെന്നതിന്നു ഇതൊന്നുതെളിവാണു്. ഫാഹിയാൻ ഇതിനെപ്പററി ഇങ്ങനെ എഴുതിയിട്ടുണ്ടു്. "രാജ്യത്തിലെ ഒരാളും ഒരൊററ പ്രാണിയേയും ഹിംസിച്ചിരുന്നില്ല, കൊന്നു ഭക്ഷിച്ചിരുന്നുമില്ല. മദ്യം മുതലായ സാധനങ്ങളും ഉപയോഗിയ്ക്കുന്നില്ല. ചണ്ഡാലർ മാത്രമാണു് ഈവകകൃത്യങ്ങളിൽ വ്യാപൃതരായിരുന്നതു്." ഇതിൽനിന്നും മനസ്സിലാകുന്നതു് ബുദ്ധമതം ഒരു സംഘടിതമതമായിരുന്നില്ലെന്നാണു്. നെഹ്രു ഗുപ്തരാജാക്കന്മാരെപ്പററി പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുള്ളതു് ഈ അവസരത്തിൽ ഇവിടെ ചേൎക്കാം. "ഗുപ്തപരമ്പരയിലെ ഒടുവിലത്തെ രാജാവായിരുന്നു ബാലാദിത്യൻ. അദ്ദേഹം ക്രി. പി. 580-ൽ മരിച്ചു. ഒരു തികഞ്ഞ ഹിന്ദുരാജവംശത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ട ഈ ഭരണകൎത്താവുതന്നെയും ബുദ്ധമതത്താൽ ആകൃഷ്ടനായിരുന്നുവെന്നും, ഒരു ബുദ്ധസന്യാസിയായിരുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഗുരുവെന്നുമുള്ളതു് സ്മരണീയമായ ഒരു വസ്തുതയാണു്. കൃസ്ത്വബ്ദാരംഭത്തിൽ ഒരു നവോത്ഥാനം സിദ്ധിച്ചതു് ഈ

ഗുപ്തന്മാരുടെ കാലത്താണെന്നു പറയപ്പെടുന്നു. എന്നിട്ടുപോലും ബുദ്ധമതത്തോടു യാതൊരു മാത്സൎയ്യവും ഉണ്ടായതായികാണുന്നില്ല*."

ഹൎഷവൎദ്ധനന്റെ—അഥവാ ഹൎഷന്റെ—കാലത്തും (604–647 A. D) ബുദ്ധമതം എല്ലാറ്റിലുംപോലെ അസംഘടിതമതമായിട്ടായിരുന്നിരുന്നുള്ളു. ഹൎഷൻ ഒരു ശൈവമതാരാധകനായിരുന്നു. എന്നിരുന്നാലും അദ്ദേഹത്തിനു ബുദ്ധമതത്തോട് സഹാനുഭൂതിയുണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹം ബുദ്ധമതത്തിനും ബുദ്ധസന്യാസിമാൎക്കും പ്രത്യേകസ്ഥാനമാനങ്ങൾ നല്കി. ഹ്യൂയൻസാങ്ങ് (Hiuen-Tsang) എന്ന ബൌദ്ധചീനസഞ്ചാരി ഇന്ത്യയിൽ വന്നതു് ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ കാലത്താണു്. 14 കൊല്ലത്തെ ഭാരതപൎയ്യടനത്തിനിടയിൽ നീണ്ട 8 വൎഷങ്ങൾ അദ്ദേഹം ഹൎഷന്റെ രാജ്യത്തിൽ താമസിച്ചു. ഹൎഷൻ അദ്ദേഹത്തെ രാജോചിതമായ വിധത്തിൽ സല്ക്കരിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സൽക്കാരാൎത്ഥം ഒരു മതസമ്മേളനം വിളിച്ചുകൂട്ടി. ഒരു ബുദ്ധവിഹാരമായ നളന്ദസൎവ്വകലാശാലയുടെ നിലനില്പിനുവേണ്ടി അദ്ദേഹം തന്റെ രാജ്യത്തുനിന്നും 200 ഗ്രാമങ്ങൾ വിട്ടുകൊടുത്തു. 3000–ത്തിലധികം വിദ്യാൎത്ഥികൾ—അധികവും ബുദ്ധസന്യാസിമാരായിരുന്നു—താമസിച്ചു പഠിക്കുന്നതിനുള്ള ഒരു കലാശാലയായിരുന്നു നളന്ദ. ഇതു് ഒരു ബുദ്ധസൎവ്വകലാശാലയായിരുന്നുവെങ്കിലും, അവിടെ വേദം, തൎക്കം, വ്യാകരണം, ജ്യോതിഷം മുതലായ ഹിന്ദുശാസ്ത്രങ്ങളും പഠിപ്പിച്ചിരുന്നു. ബ്രാഹ്മണരുടെയും—ഹിന്ദുക്കളുടെയും—ബുദ്ധന്മാരുടെയും ക്ഷേത്രങ്ങൾക്കും വിദ്യാഭ്യാസസ്ഥാപനങ്ങൾക്കും ഹൎഷൻ ധാരാളം പണം ചിലവഴിച്ചിരുന്നതായി ചരിത്രം തെളിയിക്കുന്നുണ്ടു്. ഹൎഷൻ ബുദ്ധമതതത്വങ്ങളെ ഇങ്ങിനെ സ്വീകരിക്കുകയും ബുദ്ധസന്യാസിക

* വിശ്വചരിത്രാവലോകം—പേജ് 175.

ളെ ഇത്രയൊക്കെ ആദരിക്കുകയും സഹായിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു വെങ്കിലും അദ്ദേഹം ശിവഭക്തനായിട്ടു മാത്രമേ ജീവിച്ചിരുന്നുള്ളു.

കേരളത്തിലെ സ്ഥിതിയും ഇതിൽനിന്നു ഭിന്നമായിരുന്നില്ല. ഭാരതത്തിലെന്നപോലെതന്നെ ഇവിടെയും ഹിന്ദുക്കൾ ബുദ്ധമത തത്വങ്ങളെ ആദരിക്കുകയും സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. അങ്ങനെ ചെയ്തിരുന്നുള്ളു. ബുദ്ധമതം സ്വീകരിക്കുന്നതിനും അതുപേക്ഷിക്കുന്നതിനും ജനങ്ങൾക്കു ഒരു വിഷമവുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. അതിനു ഒരു തെളിവു ഇവിടെ കാണിക്കാം. കേരളത്തിലെ ക്ഷേത്രങ്ങളിൽ കൂടിയാട്ടമായി ചാക്യന്മാർ അഭിനയിച്ചുവന്നിരുന്ന 'ഭഗവദജ്ജുകം' പ്രഹസനത്തിന്റെ ആട്ടപ്രകാരത്തിൽകൂടി ഒരു കണ്ണോടിച്ചാൽ അക്കാലത്ത് കേരളത്തിൽ നടപ്പുണ്ടായിരുന്ന ബുദ്ധമതത്തിന്റെ ഒരു സാമാന്യസ്വരൂപം ലഭിക്കുന്നതാണ്. ഒരു നേരവും ഭക്ഷണത്തിനു വകയില്ലാത്ത ശാണ്ഡില്യൻ എന്ന ഒരു ബ്രാഹ്മണൻ ബുദ്ധസന്യാസിമഠങ്ങളിൽ സുഖമായി ഭക്ഷണം കഴിക്കാമെന്നു കേട്ടുകേൾവിയനുസരിച്ചു ബുദ്ധമതം സ്വീകരിക്കുകയും, മഠങ്ങളിൽ—പള്ളി എന്നു ഭാഷ—ബുദ്ധസന്യാസിമാർ കാലത്ത് നേരത്തു മാത്രം ഭക്ഷണം കഴിച്ചു ബാക്കി നേരം ഉപവാസമനുഷ്ഠിക്കുന്നതു കണ്ട് ബൗദ്ധജീവിതം വിട്ടെറിഞ്ഞു വീണ്ടും ബ്രാഹ്മണമതത്തിലേയ്ക്കു പിൻതിരിയുകയും ചെയ്യുന്നതാണ് അതിലെ ഇതിവൃത്തം. * ഈ ഭഗവദജ്ജുകത്തിന്റെ മൂലം സംസ്കൃതമാകുന്നു. ഇതിനു മലയാളത്തിൽ ചാക്യന്മാർ ചൊല്ലിയാടുന്നതിനു ക്രമദീ

* ഭോഃ പ്രഥമവയഃ കവ്യകഭോജനസമയേ നിരക്ഷരപ്രക്ഷിപ്തമിഷോ കസ്തൂപ്രസക്തയശോപവീത ബ്രാഹ്മണ്യമാത്രപാത്രീകൃതേ കുലേ പ്രസൂതഃ. തതോ ചീവരീയം, അസ്മാകം ഗേഹേ അശനാനാശനോ ബുഭുക്ഷിതഃ പ്രീതശനാലോകേന ശാക്യശ്രമണകഃ പ്രവ്രജിതോസ്മി. തതസ്തത്രാപ്യേകത്രാണാമേകകാലഭോജനതയാ ബുഭുക്ഷിതസ്യ മേ വിസൃജ്യ ചീവരം ഛത്രം പാത്രം പ്രതേഗ്യ ഛത്രമാത്രം ഗൃഹീത്വാ നിർഗ്ഗതോസ്മി. തതസ്ത്വയിയം, അസ്യ ഉപാധ്യായസ്യ ഭാണ്ഡഭാരഗ്രഹഃ സംവൃത്തഃ.

പിക (ആട്ടപ്രകാരം) എന്ന പേരിൽ ഒരു വിവരണവും ഉണ്ടു്. ഈ ഭഗവദജ്ജുകത്തിന്റെ കർത്താവു ഒരു ബോധായനൻ—ബോധായനഗോത്രക്കാരൻ— ആണെന്നു മാത്രമേ അതിൽനിന്നു മനസ്സിലായിട്ടുള്ളു. കാഞ്ചീപുരം തലസ്ഥാനമായ പല്ലവരാജ്യം വാണിരുന്ന മഹേന്ദ്രവർമ്മൻ ഒന്നാമന്റെ മാമണ്ടൂർ ശാസനത്തിൽ (A. D. —610) ഭഗവദജ്ജുകത്തേയും സ്വയം നിർമ്മിച്ച മത്തവിലാസം പ്രഹസനത്തേയും സ്മരിച്ചിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു് ഈ ഭഗവദജ്ജുകം മൂലം ക്രി. പി. 610-നു മുമ്പ് നിർമ്മിതമായതാണെന്നു കെ. ശങ്കു അയ്യർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു.[1] ഇതിന്റെ ക്രമദീപികയുടെ (ആട്ടപ്രകാരത്തിന്റെ) ഭാഷ നോക്കിയാൽ ഏതാണ്ടു് A. D. 12-ഓ 13-ഓ നൂറ്റാണ്ടിലെ മലയാളമായിരിക്കുമെന്നു ഭാഷാവൈജ്ഞാനികർ ഊഹിക്കുന്നു. അതിനാൽ മലയാളത്തിലുള്ള ക്രമദീപികയിൽ കാണുന്നതായ ബുദ്ധമതവിവരണം A. D. 12-ാം ശതകത്തിലോ അതിനു മുമ്പോ ഉള്ളതായിരിക്കണമെന്നു വിചാരിക്കുന്നതിൽ തെറ്റില്ല.[2] മലയാളത്തിൽ എഴുതിയിട്ടുള്ള ഈ ആട്ടപ്രകാരത്തിൽ മൂലത്തിലില്ലാത്ത അനേകം കാര്യങ്ങളെ—ബുദ്ധമതത്തിലെച്ചില പൊരുന്നുള്ള ചട്ടങ്ങളെക്കുറിച്ചും മറ്റുമാണു്—വിവരിച്ചിട്ടുള്ളതു്.[3] എന്തായാലും ഭഗവദജ്ജുകത്തിലെ ശാണ്ഡില്യൻ ബ്രാഹ്മണമതത്തിൽനിന്നു ബുദ്ധമതത്തിലേക്കു പരിവർത്തനം ചെയ്യുമ്പോൾ ആ മതം (അഭിപ്രായം) തൃപ്തികരമല്ലെന്നു കണ്ടു് അതിനെ ഉപേക്ഷിച്ചയാളാകുന്നു. ഈ പ്രഹസനം എഴുതിയ ആദ്യകാലത്തും പിന്നീടു് ക്രമദീപിക എഴുതി ഉണ്ടാക്കിയ കാലത്തുപോലും ബുദ്ധമതത്തിലേക്കു 'മാറ്റം

---

1 കേരളവും ബുദ്ധമതവും—പേജ് 43.

2 "ഭഗവദജ്ജുകം ആട്ടപ്രകാരം ചിത്രീകരിക്കുന്ന ബുദ്ധമതം ക്രിസ്താബ്ദം 9-ഓ 10-ഓ നൂറ്റാണ്ടുകളിൽ നിലവിലിരുന്നതാണെന്നു വിചാരിക്കാവുന്നതാണു്" എന്നു ശങ്കു അയ്യർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നുണ്ടു്.

3 ഈ ഭാഗം മറ്റൊരിടത്തു് പ്രതിപാദിക്കുന്നതാണു്.

ചെയ്യുവാനും അതിൽനിന്നു പിരിഞ്ഞുപോരുവാനും സ്വാതന്ത്ൎയ്യമു
ണ്ടായിരുന്നു എന്നാണല്ലൊ ഇതു് തെളിയിക്കുന്നതു്. അങ്ങിനെ
ഒരു സ്വാതന്ത്ൎയ്യം സംഘടിതമതത്തിൽ കിട്ടുകയില്ല. കേരളത്തിൽ
ബുദ്ധമതത്തിനുണ്ടായിരുന്ന പ്രാധാന്യവും അത്രമാത്രമായിരുന്നുവെ
ന്നു് [illegible] വ്യക്തമാകുന്നു. അതുകൊണ്ടു് ബുദ്ധമതം ഇ
വിടെയും ഒരു അസംഘടിതമതമായിട്ടേ നിലനിന്നിരുന്നുള്ളു. പ
ണ്ഡിതന്മാരും മററുമായ ജനങ്ങൾ അതിലെ ആശയങ്ങളെ സ്വീ
കരിച്ചിരുന്നുവെന്നു മാത്രം.

എന്നാൽ പിന്നെ അതിന്നിവിടെ സിദ്ധിച്ചുവെന്നു പറയുന്ന
പ്രചാരം ഏതു നിലയിലായിരുന്നു? ശങ്കരാചാൎയ്യർ അതിനെ ഇ
വിടെനിന്നു നിഷ്കാസനം ചെയ്തു് അദ്വൈതം സ്ഥാപിക്കുവാൻ സാ
ധിച്ചുവെന്നതിനെപ്പററി അധികമാരും അത്ര ചിന്തിച്ചു
കാണുന്നില്ല. ശ്രീരാമകൃഷ്ണമിഷ്യൻ വകയായി അവിടവി
ടെ അനേകം ആശ്രമങ്ങൾ സ്ഥാപിച്ചു് മതപ്രചരണവും മററും
നടത്തിവരുന്നുണ്ടല്ലൊ. അതിനു പുറമെ ഇപ്പോൾ ചിന്മയാനന്ദ
മിഷ്യൻ എന്ന പേരിൽ ആശ്രമങ്ങൾ പുതുതായി പ്രചരിച്ചു ഇ
രുന്നിട്ടുണ്ടു്. ഇതുപോലെ അക്കാലത്തു് അനേകമിടങ്ങളി
ലും ബുദ്ധമതാശ്രമങ്ങൾ — ബുദ്ധസന്യാസിമഠങ്ങൾ — സ്ഥാപി
ച്ചിരുന്നു. [1] ഇന്ന രാമകൃഷ്ണാശ്രമങ്ങളിലെപ്പോലുള്ള ചിട്ടപോലെ

1. കരുനാഗപ്പള്ളി താലൂക്കിൽ മരുതൂർകുളങ്ങരയിൽനിന്നും, മാവേ
ലിക്കര താലൂക്കിൽ മാവേലിക്കരയിൽനിന്നും, ഭരണിക്കാവിൽനിന്നും, കു
ന്നത്തൂർ താലൂക്കിലെ [illegible]നിന്നും, അമ്പലപ്പുഴ താലൂക്കിലെ [illegible]
[illegible]യിൽനിന്നും കണ്ടുകിട്ടിയിട്ടുള്ള ബുദ്ധവിഗ്രഹങ്ങൾ ഇതിനു തെളിവാ
ണു്. (ഇവയുടെയെല്ലാം വിവരണങ്ങളും ചിത്രങ്ങളും T. A. S. രണ്ടാംവാ
ല്യം ഒന്നാംഭാഗത്തിൽ കൊടുത്തിട്ടുള്ളതിനാൽ ഇവിടെ വിസ്തരിക്കുന്നില്ല.)
ശ്രീമൂലവാസംപള്ളി കേരളത്തിലെ പ്രസിദ്ധമായ ബുദ്ധവിഹാരമായിരുന്നു
വല്ലൊ. കോട്ടയത്തുനിന്നും 6 നാഴിക തെക്കു പടിഞ്ഞാറു വേമ്പനാട്ടു
കായലിന്റെ കിഴക്കേക്കരയിൽ ഉള്ള നിലമ്പേരൂരിൽ 'പള്ളിപ്പുരയ്ക്കൽ'

എന്നു പറയട്ടെ, അക്കാലത്തു ബുദ്ധതത്വങ്ങളാൽ ആകൃഷ്ടരാ യിട്ടുള്ളവരും വിദ്വാന്മാരും ത്യാഗികളുമായവരെ സ്വീകരിച്ചു ആ ശ്രമങ്ങളിലെല്ലാം സന്യസിപ്പിച്ചിരുന്നു. ആ സന്യാസത്തിനു അവരുടേതായ ചില ചടങ്ങുകളുമുണ്ടായിരുന്നു. 2 അശോക

എന്ന ഭഗവതിക്ഷേത്രത്തിലെ ഉപദേവന്മാരിൽ ഒന്നു വിഷ്ണുവായി പൂജിച്ചു വരുന്ന ഒരു ബുദ്ധവിഗ്രഹമാകുന്നു. കോട്ടയത്തിനടുത്തുതന്നെ കിളിരൂരിൽ ഉള്ള വിഷ്ണുക്ഷേത്രത്തിലെ പ്രതിഷ്ഠയും പഞ്ചലോഹനിർമ്മിതമായ ഒരു ബുദ്ധ വിഗ്രഹമാണ്. അവിടെത്തന്നെ ശ്രീകോവിലിന്റെ പിന്നിലെ ഭിത്തി യോടുചേർത്തു പുണ്ഡരീകങ്ങൾകൊണ്ടലങ്കരിച്ചതും പഞ്ചലോഹവിഗ്രഹത്തോടു സാദൃശ്യം വഹിക്കുന്നതുമായ മറ്റൊരു ബുദ്ധവിഗ്രഹവും കൂടിയുണ്ടെന്നു ശങ്കു അയ്യർ പറയുന്നു. (കേരളവും ബുദ്ധമതവും പേജ് 51)

2 ഭഗവദജ്ജുകത്തിലെ ശ്രമണികയിൽനിന്നും എടുത്ത ഭാഗമ ണു താഴെ കൊടുത്തിട്ടുള്ളതു. ഇതിൽനിന്നും അക്കാലത്തു ബുദ്ധമത ത്തിൽ ചേരാനുള്ള നിബന്ധനകളേയും ചേർന്നാൽ അവിടെ അനുഷ്ഠിക്കേ ണ്ടതായ നടപടികളേയും ഒട്ടൊക്കെ ഗ്രഹിക്കുവാൻ കഴിയും. "എന്റെ ജനനമെല്ലാം പെണ്ണമാരിന്റെ കയ്യിലേ ഇതികർത്തവ്യതാമൂഢനായെ ല്ലോ നടക്ക. അപ്പൊഴെ തിരവെ പായിച്ച ഇതെ കർഗിന്റെ എന്തു ഫലമതെ? അങ്ങിനെ പെണ്ണമാരിന്റെ ഞാൻ കണ്ടവരൊടു കേഴ്ക്കുമായിരു ന്നേൻ. എവിടെപ്പുലരി ഉണ്ടെല്ലു. എന്റപ്പാ പള്ളിമാരെതിരെ ഉണ്ടെന്റാനെതൊൻ. അതു കേട്ടവരൊ പുലരി ഉദയനോരി പ്പോയ വഴിയും കേട്ടുകൊണ്ട് പള്ളിയിച്ചെന്റ പള്ളി പുരച്ചുണ്ടേൻ. അവിടെയും പിന്നെ പള്ളിമാരെ ച്ചെന്റ കണ്ടപ്പൊ, മകനേ! നീ എന്തു പൊന്തു എന്റവർ. പള്ളിമാരെതിരെ ഉണ്ടെന്റ കേട്ടിട്ടു എകി ലെനിക്കുമതാമൊ എന്റ നിനച്ചവന്നേൻ എന്റേൻ ഞാനും. അഹൊ, എ ങ്കിൽ നീ പള്ളിയാകെ. അതിനു മുമ്പിൽ ഉപാസകശരണത്രയമായ ബു ദ്ധം ശരണം ഗച്ഛാമി, ധർമ്മം ശരണം ഗച്ഛാമി, സംഘം ശരണം ഗച്ഛാമി എന്റനുഷ്ഠിതമാകിന്റ ത്രിശരണഗമനം ചെയ്യുകവേണ്ടും എന്റാർ പ ള്ളിയർ. അതെല്ലാം ചെയ്യുന്നേൻ. ത്രിശരണഗമനം ചെയ്യുമ്പോൾ കൂടെ വെച്ചിട്ടു മേലും കീഴും തെളർ കളക. വെളുത്ത പുടവ ഉടുത്തിട്ടുപാസക നായു. പഞ്ചശിക്ഷാപദം പഠിച്ചു. പിന്റെ ശ്രാമണേരവൃതം ഭിക്ഷിപ്പേൻ

ന്റെ കാലത്ത് അത്തരം മഠങ്ങളും സന്യാസികളും വളരെ വ
ർദ്ധിക്കുകയും, ബുദ്ധമതപ്രചരണാർത്ഥം അത്തരം സന്യാസിമാരെ
വിദേശങ്ങളിലെല്ലാമയയ്ക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. "ബുദ്ധമതത്തിന്നിവി
ടെ വളരെ പ്രചാരമുണ്ടായിരുന്നു"വെന്നു പറയുന്നതിന്റെ അർത്ഥം
ഇത്തരം മഠങ്ങളും ബുദ്ധസന്യാസിമാരും ധാരാളമുണ്ടായിരുന്നുവെ
ന്നും, ബുദ്ധിമാന്മാരും വിദ്വാന്മാരുമായ ജനങ്ങൾക്ക് ആ തത്വങ്ങ
ളോട് അനുഭാവമുണ്ടായിരുന്നുവെന്നും മാത്രമാണ്.

പൂണൂലും കാപ്പുകളും കഴിച്ചു കുടുമയും മുറിച്ചു കയ്യിൽ പിടിച്ചു "ഉത്സൃഷ്ട
ലോകം ഗച്ഛ" എന്നു ചൊല്ലി മേൽനോക്കി ഇട്ടു. പിന്നെ രക്തപടം
ധരിച്ചിട്ട് നാലാമതാം പെൺതിരണ്ടപോലെ മറയിൽ കുടികിരിപ്പു. പി
ന്നെ ഉപാദ്ധ്യായരെ ഇരുത്തി ശ്രാമണേരവ്രതം ഭിക്ഷിച്ചു. അന്റ.

പ്രാണാതിപാതാൽ പരവിത്തഹാരാ—
ദബ്രഹ്മചര്യാദനൃതാൽ സുരായാഃ
നൃത്താദി മാലാദി മഹച്ച ശയ്യാ—
വികാലഭുക്തേ രജതാദിവിത്താൽ എന്നു ചൊല്ലിയവ

ലൂം പത്തുശിക്ഷാപദവും പഠിച്ചു. ശ്രാമണേരവ്രതത്തിന്നു പിന്നെ പല
മറിയവർ ചില പള്ളിമാരും കൂടി നാലിരുന്നു പുനരുപസമ്പത്തിയെ ചെയ്യു.
നേരെ നോക്കാൽ നല്ല പള്ളിയതായ്. പിന്നെ മൂന്നു ചീവരങ്ങളെയും ധരി
ക്കവേണം പള്ളിയർ. അതിൽ പിന്നെ ഉത്തരാസംഗം കൊണ്ടു പൊതിഞ്ഞ്
കായബന്ധം കൊണ്ടു കെട്ടി സംഘാടി പുമലിലിട്ടു ഭിക്ഷാപിടകം, അഭി
ധർമ്മപിടകം, അന്യോന്യസൂത്രപിടകം, എന്റെ പിടകത്രയത്തിൽ ചൊല്ലി
ന്റെ കോടിശിക്ഷാപദം ധരിച്ചു. എന്നാൽ പള്ളിയതാം.

നിത്യമായുള്ള ആചാരവുമിങ്ങനെ. പള്ളിമാരെത്തിരവു ഉറയുമറ
യിൽ നിന്ന് പുറപ്പെട്ട്, ദേഹനിവൃത്തികൾ ചെയ്ത്, ദന്തധാവന
നം ചെയ്തു, ജപശാലയിലകംപുക്ക്, ഉപാസകന്മാർ കൊണ്ടുവന്ന നീർ
കൊണ്ട് മുഖം കഴുകി ശൗചം ചെയ്തു, ലഘിമ കരണ്ടകങ്ങൾ അർഘ്യസ്ഥാ
ധാരികളെക്കൊണ്ട് ഉപചരിച്ചു, മേൽകൊള്ളയിൽ പടർന്ന്, ജ
പാനിർല്ലേപനം ചെയ്തു, ദേവപ്രദക്ഷിണം ചെയ്ത്, പുഷ്പാക്ഷതങ്ങളിട്ട്
ജപമന്ത്രപൂർണ്ണമാക്കിച്ച്, അവിടെ നിന്ന് പോയി ശയ്യാലയ
നം പ്രാപിച്ച്, അനേകശതസഹസ്രപ്രദക്ഷിണം ചെയ്തു, ബുദ്ധവന

അശോകന്റെ കാലശേഷം ഇന്ത്യയിൽ ബുദ്ധമതത്തിന്നു വലുതായ ഒരു മാററം സംഭവിച്ചു. ബുദ്ധമതം 'മഹായാന'മെന്നും 'ഹീനയാന'മെന്നും രണ്ടു ശാഖകളായിത്തീൎന്നു. ബുദ്ധൻ വിഗ്രഹാരാധനയെ നിഷേധിച്ചു്, ധ്യാനം മാത്രം മതിയെന്നു ഉപദേശിക്കയുമാണല്ലോ ചെയ്തതു്. അങ്ങിനെ യാതൊരവലംബവും കൂടാതെ പരബ്രഹ്മത്തെ ധ്യാനിപ്പാൻ വ്യാസ-ശുകാദികളെപ്പോലെയുള്ളവൎക്കു സാധിക്കും; അതിന്നുതന്നെ വളരെക്കാലത്തെ നിരന്തരമായ

അതിലകംപുക്കു് പുരോഭാഗേ വൃന്ദാരകവന്ദ്യമാനനായിരിക്കിന്റ ജിനമുനീന്ദ്രന്റെ പാദാരവിന്ദങ്ങളെ വന്ദിച്ചു, ഗന്ധകുടികയിൽ ചെന്റു് ധൃതമായി മണ്ഡലം തേച്ചു് അവിടെ വാമദേവതാപീഠം വെച്ചു് അതിന്മേൽ ജയന്ത്രാസനം വെച്ചു് പ്രജ്ഞാപാരമിതാപഞ്ചശതികാ തഥാഗത ഗുഹ്യം എന്റു തുടങ്ങിയുള്ള ബൌദ്ധസിദ്ധാന്തങ്ങളെ പാടിച്ചു പുസ്തകജാലഗന്ധാദികളെക്കൊണ്ടു പുസ്തകങ്ങളെ ആരാധിച്ചു് വസുധാരം കനകലിപ്പിക്കുന്നാരീനാദി ഹല്ലാംഗളി എന്റു തുടങ്ങിയുള്ള മാലാമന്ത്രങ്ങളെ അഭ്യസിച്ചു് നെററിത്തടത്തിൽ വൃത്തമായ പുണ്ഡ്രമിട്ടു അഞ്ജനചൂൎണ്ണാദികളെ ലേപിച്ചു കണ്ണാടികണ്ടു നിയമഗൃഹത്തിൽ നിന്റു പുറപ്പെട്ടു് ചിതാപ്പു ചെയ്വൂ. പിന്നെ പള്ളുശാലയിലകംപുക്കു പൊഴുതു ചെയ്വൂ. കീഴില വിപരീതമായ് വെച്ചുകൊള്ളൂ. കൊടു ഇലയിൽ പിൻപാതമൊറുകൊണ്ടു അവിടെ ആരിക്കിബലി അനുഷ്ഠിപ്പൂ. പിന്നെ ശൌചാധിയായ് പൊഴുതു ചെയ്തു ഉച്ചിഷ്ടബലി അനുഷ്ഠിപ്പൂ. പിന്നെ മുഖശുദ്ധിയെപ്പറ്റി പൊന്നിലിപ്പടം ഗ്രഹിച്ചു് പാട്ടോപവിഷ്ടനായി താംബൂലചൎവ്വണം ചെയ്തു് കഥാലാപങ്ങളെക്കൊണ്ടു് ദിവസശേഷം കഴിച്ചു് പിന്നെ മുഖശുദ്ധിയും ശൌചാദികളും ചെയ്തു് സായന്തനസമയത്തിൽ ഗാനഗാഥ പാടിച്ചു് ഉറയുമറയിലകംപുക്കു് മാലാമന്ത്രങ്ങളെ ജപിപ്പൂ. രാത്രിയെന്നിയാൽ വാൽത്തകൊലുമില്ല. പിന്നെ ഉറക്കമും ചെയ്വൂ. ഇങ്ങനെ നിത്യമായുള്ള ആചാരം പള്ളിക്കർ്.

എന്റിട്ടു് നാനാളിങ്ങനെ ഇരിക്കിന്റ പള്ളി പുതച്ചൻ ''തഥതോപനീയമിത്യാദി പ്രവ്രജിതേന്ദ്രി.'' പിന്നെ ഭഗവതു് ഉദ്ദീപ്താനുകമ്പപ്പെട്ടിരിന്ന ഞാൻ ഞങ്ങളുടെ ഇല്ലത്ത ശതമില്ലിന്നതു് ബുദ്ധക്ഷേത്രനായ് പുരി ഉജ്ജയിനിയിലെ അപേക്ഷകൊണ്ടു് പോയ് പള്ളിയിരിക്കിന്റ പള്ളി പുതച്ചൻ.''

അഭ്യാസം കൂടാതെ സാധിയ്ക്കുയുമില്ല. * ഭൂമിശാസ്ത്രം പഠിപ്പിയ്ക്കു
ന്നതു വിദ്യാൎത്ഥികൾക്ക ഭൂപടം—മേപ്പ്—കാണിച്ചുകൊണ്ടാണ
ല്ലോ. വാസ്തവത്തിൽ അതു ഭൂമിയല്ല, ഭൂമിയുടെ ചിത്രം—പ്രതികൃ
തി—യാകുന്നു. അതുകൂടാതെ ഭൂമിശാസ്ത്രം പഠിപ്പിയ്ക്കുവാൻ വളരെ
പ്രയാസമാണ്, അല്ലെങ്കിൽ അതുണ്ടായാൽ പഠിപ്പിയ്ക്കാൻ വളരെ
എളുപ്പമാണെന്നും പറയാം. ഏകദേശം അതുതന്നെയാണ വിഗ്ര
ഹാരാധനയുടെയും നില. ബ്രഹ്മധ്യാനത്തിന്ന—ബ്രഹ്മത്തെ സാ
ക്ഷാൽക്കരിയ്ക്കുന്നതിന്ന—ഭക്തിയും ഏകാഗ്രതയുമാണാവശ്യം. അ
തു സാധിയ്ക്കുവാൻ—അതിന്റെ പരിശീലനം ആരംഭിയ്ക്കാൻ ത
ന്നെ—അവലംബമൊന്നുമില്ലാതെ സാമാന്യജനങ്ങൾക്ക സാധിയ്ക്കു
യില്ല. വിഗ്രഹാരാധനയുടെ ആന്തരമായ താല്പൎയ്യം അതിനുള്ള പ
രിശീലനമാകുന്നു. സന്യാസികളായി മഠങ്ങളിൽ വന്നവരെല്ലാം
അതുവരെ വിഗ്രഹാരാധന ചെയ്തിരുന്നവരാണ്. വിഗ്രഹമില്ലെ
ന്നു വന്നപ്പോൾ ധ്യാനത്തിന്നും ഭക്തിയ്ക്കും ഒരെത്തുംപിടിയുമില്ലാ
തായി. അവിടെ വന്നവരെല്ലാം അതാതുകാലത്തു സന്യസിച്ചി
ട്ടുള്ളവരല്ലാതെ പുത്രപൌത്രാദിക്രമേണ ഒരു വംശമോ പാരമ്പൎയ്യമു
ള്ളവരോ ഒട്ടില്ലതാനും. യാതൊരവലംബവും—വിഗ്രഹമെന്ന
ൎത്ഥം—കൂടാതെ 'ശൂന്യ'മെന്നും പറഞ്ഞു കണ്ണടച്ചിരിയ്ക്കുന്നതിന്ന
ൎത്ഥമില്ലെന്നും, അതിന്നൊരവലംബം കൂടിയേ കഴിയൂ എന്നും കാ
ലാന്തരത്തിൽ അവരിൽ പലൎക്കും തോന്നി. അവൎക്കാണെങ്കിൽ എ
ല്ലാററിന്നും ആധാരം ബുദ്ധനാണല്ലോ. അതിനാൽ അവരിൽ ഭൂ
രിപക്ഷംപേരും ബുദ്ധന്റെതന്നെ പ്രതിമയെവെച്ച് ആരാധിച്ചു
തുടങ്ങുകയാണുണ്ടായത്. ആ സമ്പ്രദായം മഠങ്ങളിലെല്ലാം
ക്ഷണത്തിൽ പ്രചരിച്ചു. ഉത്തരത്തിലുള്ള ബുദ്ധമതത്തെ മഹാ
യാനമെന്നും ആദ്യകാലത്തെതിനെ ഹീനയാനമെന്നും വിളിച്ചുവന്നു.

* ക്ലേശോധികതരസ്തേഷാം അവ്യക്താസക്തചേതസാം.
അവ്യക്താ ഹി ഗതിർദ്ദുഃഖം ദേഹവത്ഭിരവാപ്യതേ—ഗീത.

ഈ മഹായാനബുദ്ധമതമാണ് തിബററു്, ചീന, സയാം, കൊചിന, ജപ്പാൻ എന്നിവിടങ്ങളിലെല്ലാം വ്യാപിച്ചതു്.

അപ്പോഴും എന്തായി? ബുദ്ധനെ ഒരു ഈശ്വരനായിക്കരുതി; വിഗ്രഹംവെച്ചു ഹിന്ദുക്കളെപ്പോലെത്തന്നെ പൂജിപ്പാൻ തുടങ്ങി; ക്ഷേത്രങ്ങൾ—പള്ളികൾ—പണികഴിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. അതോടുകൂടി ഹിന്ദുമതവും ബുദ്ധമതവും തമ്മിലുള്ള അകല്ച്ച വളരെ കുറഞ്ഞു. അങ്ങിനെ ഒരു വിഗ്രഹാരാധനയും ധ്യാനവുമുള്ള മഹായാനബുദ്ധമതമാണ് ഇന്ത്യയിൽ നിലനിന്നതു്. അദ്വൈതമതക്കാരെപ്പോലെത്തന്നെ ബുദ്ധമതക്കാൎക്കും ധ്യാനിപ്പാനുള്ള വസ്തു—പ്രപഞ്ചസ്വരൂപം—പരബ്രഹ്മം (നിർവ്വാണം) തന്നെയാണു്. ഇപ്പോഴും വിഗ്രഹാരാധനയുണ്ടായി. ആ വിഗ്രഹം ബുദ്ധന്റേതാണെന്നു മാത്രമെ വ്യത്യാസമുള്ളു. അദ്വൈതമതപ്രകാരവും സന്യാസികൾക്ക കൎമ്മങ്ങളില്ല; ബ്രഹ്മചാരി-ഗൃഹസ്ഥ-വാനപ്രസ്ഥന്മാൎക്ക കൎമ്മങ്ങൾ വിധിച്ചിട്ടുള്ളു. അവൎക്കതന്നെ സന്ധ്യാവന്ദനാദി കൎമ്മങ്ങൾ വിധിച്ചിട്ടുള്ളതു് സന്യാസയോഗ്യത സിദ്ധിപ്പാനുള്ള പരിശീലനമായിട്ടാണെതാനും. പരബ്രഹ്മത്തെ സാക്ഷാത്കരിച്ചാലല്ലാതെ മോക്ഷം സിദ്ധിക്കയില്ലെന്നു ആ സന്യാസിമാൎക്ക—ബുദ്ധന്നു—സമ്മതവുമാണു്. അതിനാൽ ബുദ്ധപ്രതിമെക്കു പകരം ദേവപ്രതിമയെ സ്വീകരിപ്പിക്കുക മാത്രമേ ശങ്കരാചാൎയ്യൎക്ക ചെയ്യേണ്ടതായിട്ടുണ്ടായിരുന്നുള്ളു; അതിന്നു പ്രയാസവുമുണ്ടായില്ല. ചാതുൎവ്വണ്യം ഇല്ലാതിരുന്നതു ഈ ബുദ്ധസന്യാസിമാൎക്ക മാത്രമായിരുന്നു; ബാക്കിയുള്ള ഹിന്ദുക്കളിൽ നിലവിലുണ്ടായിരുന്ന ചാതുൎവ്വൎണ്ണ്യവ്യവസ്ഥയ്ക്കു അക്കാലത്തും ഉടവു തട്ടിയിരുന്നില്ല. അങ്ങിനെയാണു ശങ്കരാചാൎയ്യർ ആ ബുദ്ധസന്യാസികളെയെല്ലാം ഹിന്ദുസന്യാസികളായി മാററാൻ നിഷ്പ്രയാസം സാധിച്ചതു്. അങ്ങിനെ സന്യാസിമഠങ്ങളിലെല്ലാം ചെന്നു സന്യാസിമാരെയെല്ലാം ഹിന്ദുക്കളാക്കി മാററി; അതോടുകൂടി ബുദ്ധമതം ഭാരതത്തിൽ നാമാവശേഷമാവുക

യും ചെയ്തു. ഭാരതത്തിൽ ഒരു കാലത്തു ബുദ്ധമതം വളരെ പ്രചരിച്ചിരുന്നുവെന്നും, ശങ്കരാചാൎയ്യരാണു അതിനെ ഇവിടെനിന്നു നിഷ്കാസനം ചെയ്തതെന്നുമുള്ള ചരിത്രത്തിന്റെ സാരം ഇതാകുന്നു. അല്ലാതെ ഇവിടെ അതു ഒരു സംഘടിതമായി ഉറച്ചിട്ടില്ല, ഉറച്ചെങ്കിൽ ശങ്കരാചാൎയ്യൎക്കു് അത്ര വേഗത്തിലൊന്നും അതിനെ നിഷ്കാസനം ചെയ്വാൻ സാധിയ്ക്കുകയും ചെയ്യുമായിരുന്നില്ല.

—:o:—

അദ്ധ്യായം 16.

നാഗാരാധന കേരളത്തിൽ

നാഗന്മാരെപ്പററി ഇതുവരെ എഴുതിയ ചരിത്രകാരന്മാരെല്ലാം ഒരു തെററു പററിയിരിയ്ക്കുന്നു. അവരെല്ലാം അങ്ങിനെ എഴുതിയിരിയ്ക്കുന്നതു് 'നാഗന്മാർ' എന്നതിന്റെ അൎത്ഥം നാഗാരാധകന്മാരെന്നു വിശ്വസിച്ചുകൊണ്ടാകുന്നു. എന്നാൽ ഈ പ്രകൃതത്തിൽ നാഗന്മാർ എന്നതിന്റെ അൎത്ഥം സൎപ്പങ്ങളെന്നോ ആനകളെന്നോ അല്ല; 'സമതലവാസികൾ' എന്നാകുന്നു. 'അഗഃ' എന്ന വാക്കിന്നു സംസ്കൃതത്തിൽ 'പൎവ്വതം' എന്നാണൎത്ഥം. അപ്പോൾ 'ആഗഃ' എന്നതിന്നു "പൎവ്വതസംബന്ധി—പൎവ്വതവാസി" എന്നൎത്ഥം പറയാം. 'ന'കാരത്തിന്നു 'അല്ല' എന്നുമാണൎത്ഥം. 'ന ആഗഃ' എന്നായപ്പോൾ 'പൎവ്വതവാസിയല്ലാത്തവൻ' എന്നൎത്ഥം കിട്ടി. അതിന്റെ സാരമാകട്ടെ 'സമതലവാസി' എന്നാകുന്നു.

മദ്ധ്യേഷ്യയിൽനിന്നു ആൎയ്യന്മാർ കൈബർ ചുരങ്ങൾ വഴി സിന്ധിലെത്തിയപ്പോൾ അവിടെ ആദിവാസികളുണ്ടായിരുന്നുവല്ലൊ. ഇവരെക്കണ്ടപ്പോൾ അവരിൽ ചില വൎഗ്ഗക്കാർ ഭയപ്പെട്ടു് കാട്ടിലേയ്ക്കു—മലകളിലേയ്ക്കു—ഓടിയൊളിച്ചു. എതിൎത്ത ആദിവാസികളെയെല്ലാം ആൎയ്യന്മാർ ആട്ടിയോടിച്ചു് മലകയററി വിട്ടു. പേടിച്ചോടുകയോ എതിൎക്കുകയോ ചെയ്യാതെ ശാന്തശീലന്മാ

രായവരെ ആൎയ്യന്മാർ ആവശ്യാനുസരണം രാക്ഷസരാക്കിയെടുത്തു. ഒരു പക്ഷേ എതിൎപ്പിൽ തോല്പിച്ചു കീഴടക്കിയതാവാനും വിരോധമില്ല. അതെങ്ങിനെയായാലും അനാൎയ്യന്മാരെല്ലാം തന്നെ ഒന്നാകെ നാടു വിട്ടു കാടുകയറിയിട്ടുണ്ടാവില്ല; അതു് സ്വാഭാവികമായ ഗതിയ്ക്കു യോജിച്ചതല്ല. അങ്ങിനെയാണ് സമതലത്തിൽതന്നെ താമസിച്ചു് ആൎയ്യന്മാരുമായി ഇണങ്ങിച്ചേൎന്ന ആദിവാസികൾക്കു നാഗന്മാർ എന്ന പേരുണ്ടായതു്. ആൎയ്യന്മാരുടെ ഭാഷ സംസ്കൃതമാണല്ലോ. അങ്ങിനെ ആ ആൎയ്യന്മാർ അവരെപ്പറഞ്ഞിരുന്ന ഭാഷയാണു് 'നാഗന്മാർ' എന്നതു്. അതിന്റെ അൎത്ഥമാകട്ടെ പൎവ്വതവാസികളല്ലാത്തവർ—അതായതു് നാട്ടിൻപുറത്തു് വസിയ്ക്കുന്നവർ—എന്നാണു താനും. അല്ലാതെ ഇവിടെ നാഗശബ്ദത്തിനു നാഗങ്ങളും—പാമ്പുകളും—ആയി യാതൊരു ബന്ധവുമില്ല.

പുതുതായി പരിചയപ്പെടുന്ന സ്ഥലങ്ങൾക്കും ജനങ്ങൾക്കും ഇങ്ങിനെ ചില പുതിയ പേരുകൾ ഉണ്ടാകുന്നതു് അപൂൎവ്വമല്ല. യൂറോപ്യന്മാൎക്കു 'വെള്ളക്കാർ' എന്നും യൂറോപ്പിനു 'ബിലാത്തി' എന്നും പേരുണ്ടായതു് അവരിൽനിന്നല്ല; അതു് അവൎക്കു കൊടുത്തതു് അവരുടെ പുതിയ പരിചയക്കാരായ നമ്മളാണല്ലോ. പോൎത്തുഗീസുകാൎക്കു 'പറങ്കികൾ' എന്നും ഡച്ചുകാൎക്കു 'ലന്തക്കാർ' എന്നുമുള്ള പുതിയ പേരുകൾ കൊടുത്തതും നമ്മളാണു്; അവരല്ലല്ലോ. വയനാടു മുതലായ വടക്കേമലബാർ പ്രദേശങ്ങളിൽ തിരുവിതാംകൂറുകാരായ അനേകം ക്രിസ്ത്യാനികൾ കുടിപാൎത്തു തുടങ്ങിയിട്ടുണ്ടു്. ആ നാട്ടുകാർ അവരെ പ്പറഞ്ഞുവരുന്ന ഭാഷ ചേട്ടന്മാർ എന്നാണു്. അവിടങ്ങളിൽ അവർ അറിയപ്പെടുന്നതെല്ലാം ആ പേരിലാകുന്നു. സിന്ധിൽ പുതുതായി വന്നവർ ആൎയ്യന്മാരാകയാൽ ആ സംസ്കൃതപ്പേർ—നാഗന്മാർ എന്ന നാമം—അവൎക്കു കൊടുത്തതും അവരാണു്. ഇതിന്നൊരളവെങ്കിലും തെളിവു കാണിയ്ക്കുവാൻ കഴിയും. 'ഹിന്ദു' എന്ന പദം സംസ്കൃതമല്ല; പേൎഷ്യക്കാർ സൃഷ്ടിച്ചതാകുന്നു.

മലയാളത്തിലെ 'പ' എന്ന അക്ഷരം പലപ്പോഴും കൎണ്ണാടകത്തിൽ 'ഹ' എന്നായി മാറും. 'പാലു'" എന്നതിനു കൎണ്ണാടകത്തിലാകട്ടെ 'ഹാലു' എന്നാകുന്നു. അതുപോലെ പേൎസ്യൻ ഭാഷയിലാകട്ടെ 'സ'കാരം 'ഹ'കാരമായി മാറുകയാണു ചെയ്യുന്നതു്. * 'സിന്ധു' എന്ന നദിക്കു 'ഹിന്ദു' എന്നും, ആ നദിയുടെ പരിസരങ്ങളിൽ താമസിക്കുന്ന ആൎയ്യന്മാരെ 'ഹിന്ദു'ക്കൾ എന്നും ആദ്യകാലത്തു് പേൎസ്യക്കാർ പറഞ്ഞുവന്നു. അങ്ങിനെയാണു് ഭാരതീയൎക്കു ഹിന്ദുക്കൾ എന്ന പേർ വന്നതു്. പിന്നീടു് സിന്ധുവിൽനിന്നു ഗ്രീക്കുകാർ നമ്മുടെ രാജ്യത്തെ 'ഇൻഡോസ്'" എന്നു വിളിച്ചുവന്നു."* അതു് ഇംഗ്ലീഷിലായപ്പോൾ 'ഇന്ത്യ'യായി പ്പരിണമിക്കുകയും ചെയ്തു. അതുപോലെ കാട്ടുകയറാതെ ആൎയ്യന്മാരുമായി ഇണങ്ങിച്ചേൎന്ന ആദിവാസികളായ അനാൎയ്യന്മാരെക്കുറിച്ചു് അവർ പറഞ്ഞുവന്ന പേരാണു് നാഗന്മാരെന്നതു്. അല്ലാതെ ആ പേരിന്നോ അവൎക്കോ നാഗങ്ങളുമായി യാതൊരു ബന്ധവുമില്ല; ഉണ്ടെന്ന ധാരണ തെറ്റുമാകുന്നു.

ആ പേരിൽ നാഗശബ്ദമുണ്ടെന്നല്ലാതെ അതിന്റെ അൎത്ഥം നാഗങ്ങളെന്നോ നാഗാരാധകന്മാരെന്നോ ആണെന്നതിലേയ്ക്കു തെളിവെന്താണു്? ഈ ചോദ്യം ആരെങ്കിലും ചോദിക്കുകയോ മറുപടി പറയുകയോ ചെയ്തതായി കാണുന്നില്ല. പേരുകൊണ്ടു മാത്രം അവർ നാഗാരാധകന്മാരാണെന്നു തീരുമാനിച്ചിരിക്കുകയാകുന്നു. അതിനു പുറമെ ദ്രാവിഡന്മാർ നാഗാരാധകന്മാരാണെന്നു എങ്ങിനെയാണു നിശ്ചയിച്ചതു്? അതിനും മതിയായ തെളിവു കാണുന്നില്ല. ഞാൻ പറയുന്നതു നാഗാരാധന ആദ്യകാലത്തെ സിന്ധിലെ ആൎയ്യന്മാൎക്കുണ്ടായിരുന്നുവെന്നും, ദ്രാവിഡൎക്കില്ലായിരുന്നുവെന്നുമാകുന്നു. ആൎയ്യന്മാൎക്കുണ്ടായിരുന്നതിനെപ്പറ്റി പിന്നീടു പറയാം. ആദ്യം അനാൎയ്യന്മാരുടെ കഥയെടുക്കുക.

* വിശ്വചരിത്രാവലോകം—നെഹ്റു. പേജ് 197.

ഇവിടെക്കാണുന്നതായ ആദിവാസികൾ പറയർ, പുലയർ, മുക്കുവന്മാർ, കോഴിക്കോട്ടു മുതൽ ഏതാണ്ടു കൊച്ചിവരെ കടൽക്കരയിലുള്ള മണൽ—തെങ്ങിൻ—പ്രദേശങ്ങളിൽ താമസിച്ചുവരുന്ന വേട്ടുവന്മാർ മുതലായവരാകുന്നു. കേവലം പരിഷ്കൃതവർഗ്ഗമായ നായാടികൾ വേറെയുമുണ്ട്. ഇവരാരും നാഗാരാധകന്മാരല്ല. നാഗാരാധനയ്ക്കു ഇവരിൽ ഒട്ടുംതന്നെ പ്രചാരവുമില്ല. വയനാട്ടു മുതലായ മലകളിൽ കുറെ ആദിവാസികൾ താമസിച്ചുവരുന്നുണ്ട്. മലയർ, കുറുമർ, കുറിച്യർ, പണിയർ എന്നിങ്ങിനെയെല്ലാം പറയപ്പെടുന്നവർ അവരിലെ ചില വർഗ്ഗക്കാരാകുന്നു. നാഗാരാധകന്മാരെ അവരിലും കാണുന്നില്ല. അവർക്കുള്ള ആരാധനാമൂർത്തികളുടെ ഒരു പട്ടിക കിട്ടിയിട്ടുണ്ട്. അതു താഴെ ചേർക്കുന്നു. ആ കൂട്ടത്തിലും നാഗങ്ങളെ കാണുന്നില്ല.

	ആദിവാസികൾ	ആരാധനാമൂർത്തികൾ
1.	അടിയർ	കരിങ്കാളി, മലക്കാരി, കുളിയൻ, കുളി, തിരുമൊല്ലിപ്പെരുമാൾ (വിഷ്ണു).
2.	കുറുമർ	മലച്ചെല്ലുവൻ (ശിവാംശം), മസ്തിദൈവം.
3.	മുള്ളുക്കുറുമർ	ഇളങ്കുറവൻ (ശിവാംശം) അഥവാ ദൈവം, മേൽച്ചെല്ലുവൻ, പൂവാടിദൈവം, ചോറ്റാറിൻറമ്മ (ദേവി), മുത്തക്കന്മാർ (ലവകുശന്മാർ).
4.	കുറിച്യർ	മലക്കാരി, പുതംപൂതം (ശിവാംശം), ഭഗവതി, ചാമുണ്ഡി, കരിങ്കാളി, ഒറ്റക്കാളി, തീചാമുണ്ഡി, പുലിചാമുണ്ഡി, നീർചാമുണ്ഡി, കുട്ടിച്ചാത്തൻ, കുളിയൻ (ഗുളികൻ).

5. പണിയർ ... ... കുളി, മലകാളി, മുത്തപ്പൻ, കുട്ടിച്ചാത്തൻ, കാട്ടുഭഗവതി.
6. കാട്ടുനായ്ക്കന്മാർ ... മാരിയമ്മ, മസ്തിദൈവം, ഹെത്തിപ്പൻ അഥവാ മുത്തപ്പൻ.
7. കണിക്കർ ... ചാവുകൾ (പ്രേതങ്ങൾ), ചാത്ത, കണിക്കുട്ടി, മുത്തി(യമ്മ), ഉടയമുത്തൻ.
8. മലവേടർ ... ... ചാവുകൾ.
9. നാട്ടുമലയർ ... മല്ലൻ, വീരമല്ലൻ, മലകാളി.
10. കൊല്ലംകോട്ട മലയർ കരമല മൂപ്പൻ, മല്ലനാറ, ആണ്ടൻ, മുനിയപ്പൻ, കാളി, ഭഗവതി, മാരിയമ്മ.
11. ഉള്ളാടർ ... ... കപ്പിരി, തീക്കുട്ടി, ചാത്തൻ.
12. നായാടികൾ ... മല്ലൻ, മലവാഴി, പാറക്കുട്ടി, മുത്തപ്പൻ.
13. വേട്ടുവർ ... ... ചാത്തൻ, കരിങ്കുട്ടി, പാറക്കുട്ടി, കണ്ഠാകർണ്ണൻ.
14. വയനാടൻപുള്ളുവർ* അയ്യപ്പൻ, വേലായുധൻ, മുനി, ചാത്തൻ, മുക്കൻ, കണ്ഠാകർണ്ണൻ, കരിങ്കുട്ടി, തീക്കുട്ടി, പാറക്കുട്ടി, കല്ലാടിമുത്തൻ, കാപ്പിരി.
15. കാടർ ... ... മലവാഴി, മലങ്കറത്തി.

---

* കേരളത്തിൽ കാണുന്ന 'പുള്ളുവർ' നാഗാരാധകന്മാരാണെന്ന വസ്തുത മറന്നിട്ടില്ല. അവിടെ ഒരു തരമുള്ള അവരെല്ലാം ആദിവാസികളിൽ പെട്ടവരാണെന്നുള്ള ധാരണയിലാകുന്നു. പൂണുലും സന്ധ്യാവന്ദനവുമില്ലാത്ത അമ്പലവാസികൾ മുതൽ പുള്ളുവരടക്കം ഇന്നു കേരളത്തിൽ കാണുന്നവരെ എല്ലാം വർഗ്ഗങ്ങളും ആൎയ്യന്മാർ സിന്ധിൽനിന്നു ഇവിടെ കുടിയേറിപ്പാർത്തപ്പോൾ ആവശ്യാനുസരണം കൂടെക്കൊണ്ടുവന്നു കുടിയിരുത്തിയ നാഗന്മാരാകുന്നു. ഇതിനെപ്പറ്റി ആൎയ്യന്മാരുടെ കുടിയേറ്റം രണ്ടാം ഭാഗത്തിലെ അഞ്ചാമദ്ധ്യായത്തിൽ വിസ്തരിച്ചു പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതിനാൽ ഇവിടെ വിട്ടുകളയുന്നതാണ്.

16. മുക്കുവർ ... ... ചാമുണ്ഡി, ഭദ്രൻ, ശ്രീകുരുമ്പ, മുത്തൻ.

മേൽപറഞ്ഞ വർഗ്ഗക്കാരിലെ ഉപാസനാമൂർത്തികളിലൊന്നും നാഗത്തെക്കാണുന്നില്ല. ഈ പട്ടികകൊണ്ടു അവരുടെ മൂർത്തികൾ മുഴുവനുമായി എന്നു നല്ല നിശ്ചയമില്ല. എങ്കിലും ഇത്രയും മൂർത്തികളിൽ നാഗത്തെ കാണാത്തതുകൊണ്ടു നാഗങ്ങൾ അവരുടെ ഉപാസനാമൂർത്തികളിലൊന്നല്ലെന്നു വിചാരിക്കണം; നാഗന്മാർ എന്ന പേരുകൊണ്ടാണല്ലൊ അവർ നാഗോപാസകന്മാരാണെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നതു്. ആ നിലയിൽ നാഗം അവരുടെ മൂർത്തികളിൽ പ്രധാനിതന്നെയാവണം. ഇത്രയും മൂർത്തികളിൽ നാഗത്തെക്കാണാത്തതുകൊണ്ടു അതു പ്രാധാന്യമതിന്നില്ലെന്നു തീർച്ചയുമാകുന്നു.

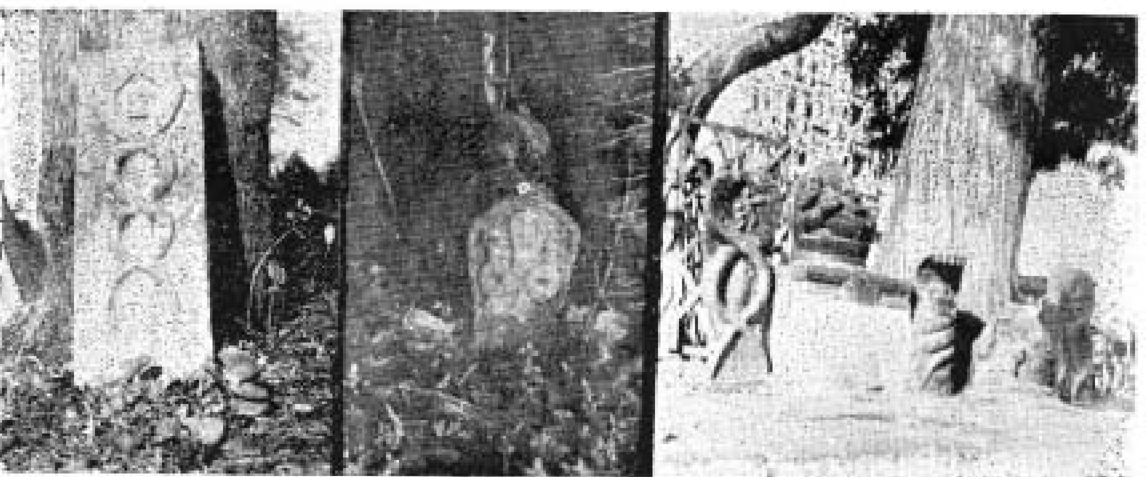
ഇനി മറ്റൊന്നു്. ആര്യന്മാർക്കു് നാഗോപാസനയില്ലെന്നു എങ്ങിനെയാണു തീരുമാനിച്ചതു്? അതു ദ്രാവിഡന്മാരുടെ തന്നതാണെന്ന വിശ്വാസംപോലെത്തന്നെ ഇതിന്നും തെളിവു കാണിച്ചിട്ടില്ല; പ്രത്യുത വിധിക്കുകയേ ചെയ്തിട്ടുള്ളു. ഞാൻ പറയുന്നതു മറിച്ചാണു്; ആര്യന്മാർക്കു നാഗാരാധനയുണ്ടായിരുന്നുവെന്നും, കേരളത്തിൽ കാണുന്നതായ സർപ്പക്കാവുകൾ അതിന്നു തെളിവാണെന്നുമാകുന്നു. ആര്യന്മാരുടെ ദേവന്മാരിൽ പലതിന്നും നാഗം പ്രധാനമാണു്. സാക്ഷാൽ മഹാവിഷ്ണുവിന്റെ മെത്ത അനന്തനാണല്ലൊ. ശിവനാണെങ്കിൽ ദേഹത്തെ അലങ്കരിക്കുന്ന ആഭരണങ്ങൾ സർപ്പങ്ങളാകുന്നു. 'ശാന്തിദുർഗ്ഗ' എന്നു പറയപ്പെടുന്ന ഭഗവതിയുടെ ധ്യാനം അനന്തശായിനിയായിട്ടാകുന്നു. സുബ്രഹ്മണ്യസ്വാമിയുടെ കഥയിലും സർപ്പങ്ങൾക്കു പ്രാധാന്യമുണ്ടു്. അതുമല്ല മറ്റു മൂർത്തികളുടെ പല ധ്യാനങ്ങളും 'നാഗയജ്ഞോപവീതികൾ' ആയിട്ടാകുന്നു; എന്നുവെച്ചാൽ പൂണൂലായി കഴുത്തിലിട്ടിരിക്കുന്നതു സർപ്പങ്ങളെയാണെന്നർത്ഥം. കേവലം യജ്ഞോപവീതം മാത്രമല്ല ഉത്തരീയത്തിന്റെ—രണ്ടാംമുണ്ടിന്റെ—സ്ഥാനത്തു് നാഗങ്ങളെക്കൊണ്ടു

ദേഹം അലങ്കരിച്ച ഗണപതിയുണ്ട്. കാളി ചാമുണ്ഡി ആദിയായ ഉഗ്രമൂർത്തികളിൽ മാത്രമല്ല സ്ത്രീരൂപത്തിലുള്ള ഉമ മുതലായ സൌമ്യമൂർത്തികളിലും 'നാഗയജ്ഞോപവീതിനി'കൾ അപൂർവ്വമല്ല. ഭൂമിയെത്താങ്ങിനില്ക്കുന്നതു ആയിരം പടമുള്ള അനന്തനാണ്. പിന്നെ വാസുകി, തക്ഷകൻ, കാളിയൻ മുതലായ ഭയങ്കര സർപ്പങ്ങളെപ്പറ്റി പുരാണങ്ങളിൽ എത്ര കഥകളുണ്ട്.

ശിവവാഹനമായ കാളയെയും വിഷ്ണുവാഹനമായ ഗരുഡനെയും ആരാധിക്കുന്നുണ്ട്. ശിവന്റെ പരിചാരകന്മാരും പരിവാരങ്ങളുമായ നന്ദികേശ്വരൻ മുതലായ ഭൂതങ്ങളെയും പൂജിക്കുന്നുണ്ടല്ലോ. അങ്ങിനെ പരിശോധിക്കുമ്പോൾ സർപ്പങ്ങളെയും അവർ ആരാധിച്ചിരുന്നില്ലെന്നു എങ്ങിനെ തീരുമാനിക്കുന്നു? അതിനാൽ ഞാൻ പറയുന്നതു നാഗാരാധന ആര്യന്മാർക്കായിരുന്നുവെന്നു മാത്രമല്ല അവരുടേതായിരുന്നുവെന്നു കൂടിയാണ്. കേരളത്തിൽ സർപ്പക്കാവുകളില്ലാത്ത ഇല്ലപ്പറമ്പുകളെ കാണുകയില്ലെന്നുതന്നെ പറയാം. ഒന്നിലധികമുള്ളവയും അപൂർവ്വമല്ല. ആര്യന്മാർക്ക് നാഗാരാധനയുണ്ടായിരുന്നുവെന്നതിലേക്കു ഒന്നാന്തരം തെളിവാണിതു്.

നാഗാരാധന കേരളത്തിൽ മാത്രമല്ല ഉള്ളതു്; പുറംരാജ്യങ്ങളിലും ധാരാളം നടപ്പുണ്ട്. ഈ ചരിത്രത്തിലേക്കു വിവരം ശേഖരിക്കുവാനായി ഞാൻ ഗോകർണ്ണം വരെയും, മൈസൂർ, ബാംഗ്ലൂർ, കോയമ്പത്തൂർ മുതലായ പ്രദേശങ്ങളിലേക്കും ഒരു അന്വേഷണയാത്ര പോവുകയുണ്ടായി. ഗോകർണ്ണം വരെയുള്ള പ്രദേശങ്ങളിലെല്ലാം നാഗാരാധനയുണ്ട്. അവിടങ്ങളിലുള്ള മിക്ക ആൽവൃക്ഷങ്ങളുടെ ചുവട്ടിലും ഓരോ നാഗപ്രതിമയെ കാണാം. പക്ഷെ അവ കേരളത്തിലെ മാതിരി ചിത്രക്കല്ലുകളല്ല; കരിങ്കല്ലിൽ കൊത്തിയുണ്ടാക്കിയ നാഗപ്രതിമയാണെന്നേ ഭേദമുള്ളു. മൈസൂർ, ബാംഗ്ലൂർ, കോയമ്പത്തൂർ മുതലായ പ്രദേശങ്ങളിലെയും നാഗപ്രതിമകൾ ഇതുപോലെത്തന്നെയാകുന്നു. 4-ാം നമ്പ്ര് ചിത്രം നോക്കുക. അതിൽ A.

ചിത്രം നമ്പ്ര് 4. നാഗപ്രതിമകൾ.

A. ഉദനൂർ

B. നാമഗ്രാമം

C ചെറൂർ

(വിവരണം 256-ാംപേജിൽ)

* 60 A

ചിത്രം നമ്പ്ര് ൫. പാമ്പിൻകാവുകൾ.

A. വിട്ടുളത്തെ പാമ്പിൻകാവ്. B. സിഡലിംഗരത്തെ പാമ്പിൻകാവ്.

(വിവരണം 260-ാംപേജിൽ)

ഹുൺസൂർ എന്ന ദിക്കിൽനിന്നും, B. ഉഡുപ്പിയിൽനിന്നു 30_35 നാഴിക വടക്ക സാലഗ്രാമം എന്ന ദിക്കിൽനിന്നും, C. കൊയമ്പത്തൂരിന്നടുത്തുള്ള പേരൂരനിന്നും മാതൃകയ്ക്കായി എടുത്ത നാഗപ്രതിമകളുടെ ചിത്രങ്ങളാണ്. എല്ലാംതന്നെ അരയാൽവൃക്ഷച്ചുവട്ടിൽ പ്രതിഷ്ഠിച്ചിട്ടുള്ളവയാകുന്നു. ഇത്തരം നാഗപ്രതിമകൾ മൈസൂർനിന്നു ബെങ്കളൂർക്കു പോകുന്ന വഴിയിൽ ധാരാളം കാണാം. ബെങ്കളൂരിൽ തന്നെ 'കെമ്പെ ഗൗഡർ സർക്കിൾ' എന്ന ജംക്ഷനിൽ അനവധി നാഗപ്രതിമകൾ ഉണ്ട്. അതിനു പുറമെ ജാലഹള്ളി, യശവന്തപുർ മുതലായ സ്ഥലങ്ങളിലും ഇത്തരത്തിലുള്ള ധാരാളം നാഗപ്രതിഷ്ഠകൾ കാണാം. മൈസൂരിൽനിന്നും ബാങ്കളൂർക്കു പോകുന്ന വഴിയിലെ സിദ്ധലിംഗേശ്വരം, കെങ്കരി മുതലായ പ്രദേശങ്ങൾ ഇവയുടെ കേന്ദ്രങ്ങളാണ്.

ഗോകർണ്ണം വരെയുള്ള തീരപ്രദേശത്ത് (സൗത്ത് & നോർത്ത് കനറയിൽ) അപൂർവ്വമായിട്ടെങ്കിലും കേരളത്തിലെന്നപോലെയുള്ള ചിത്രകൂടക്കല്ലുകൾ ഉണ്ടെന്ന് അന്വേഷണത്തിൽനിന്നറിയാൻ കഴിഞ്ഞു. സാലഗ്രാമം പട്ടണത്തിൽനിന്ന് 6 നാഴിക പടിഞ്ഞാറായി സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന ബാളെകുദ്രമഠത്തിൽ (ഒരു സന്യാസിമഠമാണിത്) അത്തരം ഒരു ചിത്രകൂടക്കല്ല് എനിക്കു നേരിട്ടു കാണാൻ സാധിച്ചു. കുന്ദാപുരത്തുനിന്നും 12 നാഴിക കിഴക്കായി ശങ്കരനാരായണം ഗ്രാമത്തിൽ ഇതുപോലെയുള്ള മറ്റൊരു ചിത്രകൂടക്കല്ല് ഉണ്ടെന്നു അവിടെ ചെന്നന്വേഷിച്ചപ്പോൾ മനസ്സിലായി. ആ പ്രദേശത്ത് ഇത്തരം ചിത്രകൂടങ്ങൾ 5_6 എണ്ണമുണ്ടെന്നാണ് ആ പ്രദേശക്കാർ പറയുന്നത്.

അതിനു പുറമെ പുറ്റുകളെ അവർക്ക് വലിയ ഭയവും ഭക്തിയുമാണ്. അവയെ എവിടെക്കണ്ടാലും നശിപ്പിക്കുകയില്ല. എല്ലാം നാഗപ്രതിമയെപ്പോലെ ആദരിക്കുകയും ആരാധിക്കുകയും ചെയ്യു

ന്നു. അബ്രാഹ്മണരെല്ലാം പുററുകളിന്മേൽ പാൽ വീഴ്ത്തും. വഴി
പാടായി പാമ്പിനു പാൽ കൊടുക്കണമെന്നാണതിന്റെ സങ്കല്പം.
മൈസൂരുനിന്നു ബെങ്കളൂർക്കു പോകുന്ന റോഡിൽ 5_6 നാഴിക പോ
യാൽ സിദ്ധലിംഗേശ്വരം എന്ന പ്രദേശത്തു് റോഡരികിൽ കരി
ങ്കല്ലുകൊണ്ടു വെണ്ണയായ ഒരു നാഗാലയം—നാഗക്ഷേത്രം—ഉ
ണ്ടു. അതിന്നകത്തു നാഗപ്രതിമയല്ല, വലിയ പുററാകുന്നു. അവി
ടെയും പരിസരപ്രദേശങ്ങളിലും ധാരാളം വലിയ പുററുകൾ കാ
ണാനുണ്ടു. നാഗപഞ്ചമി ദിവസം ഇവിടെ ഭക്തജനങ്ങൾ വളരെ
തിങ്ങിക്കൂടാറുണ്ടു. ഘാട്ടു കയറിയുള്ള—ഇപ്പുറം കേരള
ത്തിലുള്ള—മഞ്ചേശ്വരത്തും, പുത്തൂരിന്നു 34 നാഴിക കിഴക്കാ
യി മലകളിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന സുബ്രഹ്മണ്യത്തും ഇതുപോലെ
പുററിനു ആലയം പണിതു് പൂജിച്ചുവരുന്നുണ്ടു. സുബ്രഹ്മണ്യത്തെ
ക്ഷേത്രങ്ങൾ ഞാൻ നേരിട്ടു കണ്ടു മനസ്സിലാക്കുകയുണ്ടായി. അവി
ടെ അടുത്തടുത്തായി രണ്ടു ക്ഷേത്രങ്ങൾ കാണാം. രണ്ടിലും വലി
യ പുററാണു ഉള്ളതു്. കിഴക്കുവശത്തുള്ളതിനെ 'മൂലസ്ഥാന'മെന്നു
പറയുന്നു. അതു് ഒരു ചെറിയ ക്ഷേത്രമാണു്. സാക്ഷാൽ സുബ്ര
ഹ്മണ്യക്ഷേത്രം വലിയതാകുന്നു. രണ്ടു നില ഉയൎത്തിയതും ചെ
മ്പടിച്ചതുമായ ശ്രീകോവിൽ വലിയ നാലമ്പലം മുതലായതെല്ലാം
ഇതിന്നുണ്ടു്. ക്ഷേത്രം വക സ്വത്തുക്കൾ ധാരാളമുണ്ടു്. ഭക്തജന
ങ്ങൾക്കു താമസിക്കുന്നതിന്നായി അനവധി സത്രങ്ങൾ—ധൎമ്മ
ന്യായി—കെട്ടിയിരിക്കുന്നു. ധാരാളം ജനങ്ങൾ പുറമെനിന്നു
വന്നുകൊണ്ടിരിക്കയും ചെയ്യുന്നു.

ഇവിടങ്ങളിലെല്ലാംതന്നെ പൊതുവെപ്പറഞ്ഞാൽ നാഗ
ങ്ങളെ പൂജിക്കുന്നതും മററും ബ്രാഹ്മണർതന്നെയാണു്. ഗോകൎണ്ണം
വരെയുള്ള പ്രദേശങ്ങളിൽ ഇവിടത്തെപ്പോലെത്തന്നെയാണു്; നാ
ഗങ്ങളെയെല്ലാം പുറമെ പ്രതിഷ്ഠിച്ചിരിക്കും. അതിന്നു കൊല്ലത്തി
ലൊരിക്കൽ ബ്രാഹ്മണർ പൂജ കഴിക്കുകയും ചെയ്യും. അല്ലാതെ

അബ്രാഹ്മണർ അവയ്ക്കു പൂജാദികൾ കഴിക്കുകയോ, അടുത്തു ചെല്ലുക പോലുമോ ചെയ്യാറില്ല. സുബ്രഹ്മണ്യം ക്ഷേത്രത്തിൽ നിത്യവും പൂജയുണ്ട്. അവിടെ ശ്രീകോവിലിന്നകത്തു ബ്രാഹ്മണർക്ക് മാത്രമേ കടക്കാവൂ. മാത്രമല്ല ഗുരുവായൂർ മുതലായ പ്രദേശങ്ങളിലെപ്പോലെ പ്രത്യേകമായി അവരോധിച്ചിട്ടുള്ള ബ്രാഹ്മണരല്ലാതെ എല്ലാ ബ്രാഹ്മണർക്കും അവിടെ കടന്നുചെല്ലുവാൻ പാടില്ല; അത് പുറപ്പെടാശാന്തിയായിട്ടാണത്രെ; ഗുരുവായൂരെന്നപോലെ അകത്തു കണ്ടതു പുറത്തു പറയരുതെന്നും മറ്റും സത്യം ചെയ്യിച്ചിട്ടാണ് ശാന്തിക്കാരനെ അവരോധിക്കുന്നതു.

മൈസൂർ പ്രദേശങ്ങളിലെയും, കോയമ്പത്തൂർ മുതലായ സ്ഥലങ്ങളിലെയും സ്ഥിതി ഇതുതന്നെയാണ്. അവിടങ്ങളിലെല്ലാം കൊല്ലത്തിലൊരിക്കൽ — നാഗപഞ്ചമി ദിവസം — പൂജയുണ്ട്. ബ്രാഹ്മണർ മാത്രമേ അവിടങ്ങളിൽ പൂജ നടത്താറുള്ളു. ഈ പ്രദേശത്തെ നാഗക്ഷേത്രങ്ങളിലും — ആൽച്ചുവട്ടിൽ കാണുന്ന നാഗപ്രതിമകളെപ്പോലും — അബ്രാഹ്മണർ കടക്കുക — തൊടുകയും — പതിവില്ല. നാഗങ്ങളെ പ്രതിഷ്ഠിക്കുന്നതും പൂജാദികർമ്മങ്ങൾ നടത്തുന്നതും ബ്രാഹ്മണർ മാത്രമാകുന്നു. മൈസൂരിലെ ചാമുണ്ഡിക്ഷേത്രത്തിലെയും, പാലസ്സിന്നു സമീപമുള്ള ആഞ്ജനേയക്ഷേത്രത്തിലെയും ശാന്തിക്കാരോടന്വേഷിച്ചതിൽ നാഗപ്രതിമകളെ അബ്രാഹ്മണർ തൊടാറില്ലെന്നും, അബ്രാഹ്മണരുടെ വകയായാൽക്കൂടി നാഗങ്ങളെ പ്രതിഷ്ഠിക്കുക പൂജിക്കുക മുതലായ കർമ്മങ്ങളെല്ലാം ബ്രാഹ്മണരെക്കൊണ്ടു ചെയ്യിക്കയേ പതിവുള്ളുവെന്നും പറയുകയുണ്ടായി. ബംഗ്ലൂരിലും പരിസരപ്രദേശങ്ങളിലും ഈ സമ്പ്രദായത്തിന്നു കുറച്ചു വ്യത്യാസം കാണുന്നു. അവിടങ്ങളിൽ നാഗങ്ങളെ പ്രതിഷ്ഠിക്കുന്നതിന്നു മാത്രമേ ബ്രാഹ്മണർ വേണമെന്നു നിർബ്ബന്ധമുള്ളു. പിന്നെ പൂജാദികളെല്ലാം ചെയ്യുന്നതു് അബ്രാഹ്മണർ തന്നെയാണു. ബ്രാഹ്മണരും കഴിക്കാറില്ലെന്നില്ല് അത്രയേ ഉള്ളു.

ഈ പ്രകരണത്തിൽ പാമ്പിൻകാവുകളെക്കുറിച്ചും ചിലതു പറയാനുണ്ടു്. കേരളത്തിലെന്നപോലെ മേൽപറഞ്ഞ എല്ലാ ദിക്കുകളിലും നാഗപ്രതിഷ്ഠയുള്ള പ്രദേശങ്ങളിൽ മരങ്ങൾ വെട്ടാതെ കാടായി നിൎത്തിക്കാണുന്നുണ്ടു്. എന്നാൽ ഇവിടത്തെപ്പോലെ നന്നത്ത കാവുകളല്ലാതെ നാഗപ്രതിഷ്ഠയുള്ള പുരയുള്ളതായും കാണുന്നു. 5-ാം നമ്പ്ര് ചിത്രത്തിൽ കാണിച്ചിരിക്കുന്നതു് അത്തരം കാവുകളുടെ മാതൃകയാകുന്നു. A.-യിൽ കാണുന്നതു് സൌത്ത് കനറായിൽ വിട്ട്ള ടൌണിൽനിന്നു വിട്ട്ളാ പാലസ്സിനു തെക്കുഭാഗത്ത പറമ്പിലുള്ള പാമ്പിൻകാവിൻേറതാകുന്നു. ആ പുരയുടെ ചുററും കരിങ്കൽകൊണ്ടുണ്ടാക്കിയ നാഗപ്രതിമകൾ വെച്ചിട്ടുള്ളതു് കാണാം. അകത്തും നാഗപ്രതിഷ്ഠയുണ്ടു്. ചുററും വലിയ കാടാണു താനും. സിംഹളദേശത്തു് വെൺമാടംപോലെ കരിങ്കൽകൊണ്ടു ഉണ്ടാക്കിയ നാഗക്ഷേത്രമാണു് B.-യിൽ കാണുന്നതു്. ഉള്ളിൽ ഒരു നാഗത്തെ കുടിയിരുത്തിയിട്ടുണ്ടു്. അവിടെയും ചുററുപാടും വലിയ മരങ്ങൾ വളൎന്നു നില്ക്കുന്നുണ്ടു്. ഇത്തരം കാവുകൾ മേൽപറഞ്ഞ ദിക്കുകളിൽ ധാരാളം കാണാനുണ്ടാവും.

ഇതിനു പുറമെ ഭാരതത്തിൽ ആസ്സാമിലും, ബങ്കാളിലും, കാശ്മീരിലും നാഗാരാധനാസമ്പ്രദായം നടപ്പിലുണ്ടെന്നു ഡോ. എ. അയ്യപ്പൻ പറയുന്നു. ഭാരതത്തിൽ മാത്രമല്ല പ്രാചീന ഈജിപ്ത്, സുമേറിയ മുതലായ പ്രദേശങ്ങളിലും ആഫ്രിക്കയിലും, അമേരിക്കയിലെ റെഡ് ഇന്ത്യൻ വൎഗ്ഗക്കാരുടെ ഇടയിലും നാഗാരാധനയുണ്ടെന്നും അദ്ദേഹം സൂചിപ്പിക്കുന്നു.

ഇന്ത്യയിൽ വൈദികസംസ്കാരത്തിനു മുമ്പുതന്നെ സൎപ്പാരാധന ഉണ്ടായിരുന്നു. മദ്ധ്യേഷ്യയിലുണ്ടായിരുന്ന ആൎയ്യന്മാൎക്കു നാഗാരാധന അത്ര കാൎയ്യമായിരുന്നില്ല. ആഫ്രിക്ക, ഈജിപ്ത്, ബാബിലോണിയ മുതലായ പ്രദേശങ്ങളിലെന്നപോലെ മദ്ധ്യേഷ്യയിൽനിന്നും സിന്ധിലേക്കു വരുന്ന പ്രദേശങ്ങളിൽ പലയിടത്തും

നാഗാരാധനയുള്ള സെമററിക്കവൎഗ്ഗക്കാർ ഉണ്ടായിരുന്നിട്ടുണ്ടു. ആൎയ്യന്മാർ അവിടെനിന്നു സിന്ധുവിലേക്കുള്ള പ്രയാണത്തിന്നിടയ്ക്കു ഈ സെമററിക്ക വൎഗ്ഗത്തിൽനിന്നു നാഗാരാധനയെ സ്വീകരിച്ചിട്ടുണ്ടാവും. ഏതായാലും സിന്ധുവിൽ വന്നു സ്ഥിരതാമസമാക്കിയ ആൎയ്യന്മാൎക്ക നാഗാരാധനയുണ്ടായിരുന്നു. അവരുടെ ദേവന്മാരിൽ പലതിന്നും നാഗൻ പ്രധാനമാവാൻ കാരണം അതുതന്നെ. ഇന്നും കാശ്മീരിലും ബംഗാളിലും നാഗാരാധന കാണുന്നതു് അതിന്നു തെളിവാണു്. സിന്ധുവിൽനിന്നു കേരളത്തിലേക്കു കുടിപാൎത്തവരാണല്ലൊ നമ്പൂതിരിമാരുടെ പൂൎവ്വികന്മാർ. അവർ ഇവിടെ വന്നു സ്ഥിരതാമസമാക്കിയ സമയത്തും ആ ആൎയ്യന്മാർ നാഗാരാധന തുടൎന്നുപോന്നു. ആ ആരാധനാസമ്പ്രദായം അവരിൽ അത്രക്കു അടിയുറച്ചുകഴിഞ്ഞിരുന്നു. കേരളത്തിൽ നമ്പൂതിരിമാരുടെ ഇല്ലപ്പറമ്പുകളിൽ കാണുന്ന സൎപ്പക്കാവുകളുടെ ആവിൎഭാവത്തിന്നു കാരണം ഇതിനാലാകുന്നു. നമ്പൂതിരിമാരുടെ പൂൎവ്വന്മാർ ആൎയ്യദ്രാവിഡസങ്കരസന്താനങ്ങളാണെന്നായിരുന്നതെന്നും നാഗാരാധന അങ്ങിനെയാണു അവൎക്കുണ്ടായതെന്നും ഡാ. അയ്യപ്പൻ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നുണ്ടെങ്കിലും അതു ശരിയല്ലെന്നാണെനിക്കു തോന്നുന്നതു്. ദ്രാവിഡസംസ്കാരമാണു നാഗാരാധനയെങ്കിൽ മദ്രാസ്, തഞ്ചാവൂർ, മധുര മുതലായ കിഴക്കൻ ജില്ലകളിലും മററുമുള്ള ദ്രാവിഡരുടെ ഇടയിൽ നാഗാരാധന കാണേണ്ടിയിരുന്നു. ബാബിലോണിയ, സുമേറിയ, ഈജിപ്തു് മുതലായ പ്രദേശങ്ങളിലെ സെമററിക്കവൎഗ്ഗക്കാൎക്ക—അഥവാ പ്രോട്ടോമെഡിറ്ററേനിയൻ വൎഗ്ഗക്കാൎക്ക—ഈ ആരാധനാസമ്പ്രദായം കാണുന്നതുകൊണ്ടു് ആൎയ്യന്മാർ സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ളതു് സെമററിക്കവൎഗ്ഗക്കാരിൽനിന്നാണെന്നും അതുകൊണ്ടു് ആൎയ്യദ്രാവിഡസംസൎഗ്ഗസംസ്കാരമല്ല അതെന്നും, ആൎയ്യസെമററിക്സംസൎഗ്ഗസംസ്കാരമോ മററൊ ആയിരിക്കണമെന്നുമാണു് ഞാൻ ഊഹിക്കുന്നതു്. ഏതായാലും കേരളത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം നാഗാരാധന ആൎയ്യന്മാരുടേതാണെന്നും ദ്രാവിഡരുടേയോ ആദിവാസികളുടേയോ അല്ലെന്നും തീൎത്തുപറയാവുന്നതാണു്.

(സമാപ്തം)

—:0:—

അനുബന്ധം : I.

തളി-വിവരണം

തളികളുടെ ഉത്ഭവത്തെപ്പററി വിവരിച്ചുകഴിഞ്ഞു. ആദ്യത്തിൽ ഏൎപ്പെടുത്തിയ തളികൾ 18 മാത്രമാണെന്നു വിശ്വസിയ്ക്കുന്നു. എന്തെന്നാൽ പിന്നീടു് കാലാന്തരത്തിൽ ഓരോ കാരണവശാൽ ചില തളികൾ ഉണ്ടാക്കിയിട്ടുള്ളതായറിയാം. നീലേശ്വരത്തുള്ള തളിക്ഷേത്രം ഇതിന്ന് ഒന്നാന്തരം തെളിവാകുന്നു. അവിടെച്ചെന്നന്വേഷിച്ചതിൽ നീലേശ്വരം രാജസ്വരൂപം സാമൂതിരിയുടെ ഒരു ശാഖയാണെന്നും, അവൎക്ക് നിത്യം ദൎശിയ്ക്കുന്നതിന്നു കോഴിക്കോട്ടെ തളിക്ഷേത്രത്തിന്നു പകരം അതുപോലെത്തന്നെ ഒരു തളിക്ഷേത്രം അവിടെ പണിചെയ്തുവെന്നും, അതാണു് ഈ നീലേശ്വരം തളിക്ഷേത്രമെന്നും അറിയാൻ കഴിഞ്ഞു. "നീലേശ്വരം തളി കോഴിക്കോട്ടിൽനിന്നു സാമൂതിരിവംശവുമായി ബന്ധം ചേൎപ്പെടുത്തിപ്പോയ അള്ളടസ്വരൂപം കോഴിക്കോട്ടിന്നു പകരം സ്ഥാപിച്ചതാണെ"ന്നു ശ്രീ. പി. സി. എം. രാജാ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു.* അങ്കമാലിയിൽനിന്നു നാലു നാഴിക തെക്കുപടിഞ്ഞാറായി തിരുവന്തളിയെന്ന പേരിൽ ഒരു ശിവക്ഷേത്രമുണ്ടു്. തളിയെന്നു പേരുണ്ടെങ്കിലും 18 തളികളിൽ പെട്ടതല്ല അതെന്നു തീൎച്ചയാണു്. ശങ്കരാചാൎയ്യരുടെ അമ്മയ്ക്കു മാസംതോറും തൃശ്ശൂർ വടക്കുന്നാഥനെ തൊഴണമെന്ന നിൎബ്ബന്ധമുണ്ടായിരുന്നുവെന്നും അതിന്നു പ്രയാസമായപ്പോൾ അതിന്നു പകരമായി പ്രതിഷ്ഠിയ്ക്കപ്പെട്ട ശിവക്ഷേത്രമാണിതെന്നും ആ പ്രദേശക്കാർ വിശ്വസിച്ചുവരുന്നു. തൃശ്ശൂരിലെന്നപോലെ ശ്രീമൂലസ്ഥാനം മുതലായതെല്ലാം അ

---

* 1964, December 13, Mathrubhmi Weekly—Page 5.

വിടെയുണ്ടല്ലൊ. ഈ ക്ഷേത്രത്തിന്റെ പേർ 'തിരുവെള്ളിമന്റുളി' എന്നാണെന്നും, അത് ലോപിച്ചാണ തിരുവണ്ണളിയായിത്തീൎന്നതെന്നും അവിടുത്തുകാർ പറയുന്നു. ഇങ്ങിനെ ഓരോ കാലഘട്ടത്തിലായി പല ഭക്തന്മാരും അവരുടെ ഉപാസനാമൂൎത്തികളായ ചില അമ്പലങ്ങളിലെ ദേവന്മാരെ സൌകൎയ്യത്തിനുവേണ്ടി പ്രതിഷ്ഠിച്ചിട്ടുള്ളതായ ചരിത്രസത്യങ്ങളും പലതുണ്ട്. അക്കൂട്ടത്തിൽ ഇന്ന അധികമായിക്കാണുന്ന തളികളും മേൽപറഞ്ഞ നിലയനുസാരം തളിയെന്നപോലെ ചില ഭക്തന്മാർ തളിയെന്ന പേരിൽ പ്രത്യേകം നിൎമ്മിച്ചതാവുമെന്നാണ ഞാനൂഹിക്കുന്നത്. എന്നാൽ ഇവയിൽ സാക്ഷാൽ 18 തളികളേയും ഉപതളികളേയും വേൎതിരിച്ചറിവാൻ യാതൊരു വഴിയുമില്ലെന്നും പറയട്ടെ. എല്ലാ തളികളുടെയും സ്ഥാനവും, അവിടെയ്ക്കുള്ള വഴികളും, ഇപ്പോഴത്തെ നിലയും അറിവാനേടത്തോളം വിശദമായി കാണിക്കുന്ന ഒരു പട്ടിക താഴെ ചേൎക്കുന്നുണ്ട്.

ഇനി ഒരു കാൎയ്യംകൂടി തെളിപ്പെടുത്താനുണ്ട്. തളികളെല്ലാം തന്നെ ശിവക്ഷേത്രങ്ങളാണെന്ന് കാരണവന്മാരും മററു പ്രായംചെന്ന പഴമക്കാരും ചെറുപ്പത്തിലേ പറഞ്ഞുകേട്ടിട്ടുണ്ട്. ഞാനതിനെ വിശ്വസിച്ചുവും ചെയ്തിരുന്നു. ഉള്ളൂരും അങ്ങിനെ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ എന്റെ അന്വേഷണത്തിൽനിന്നറിയുകയും താഴെ ചേൎക്കുകയും ചെയ്തത് ശരിയാണെങ്കിൽ അഴിഞ്ഞതൽ തളിയും (6) കരുവമ്പലം തളിയും (7) വിഷ്ണുക്ഷേത്രങ്ങളും രാമന്തളി (1) ശങ്കരനാരായണക്ഷേത്രവുമാകുന്നു. ഈ മൂന്നെണ്ണമൊഴികെ മററെല്ലാററിലും മൂൎത്തി ശിവനാണെന്നതാനും. അധികവും ശിവനായതിനാൽ തളികളെല്ലാം ശിവനാണെന്നു ഒരു ധാരണ വന്നതാവണം. ഈ കാൎയ്യത്തിൽ എന്റെ അനുഭവത്തെ അടിസ്ഥാനമാക്കിക്കൊണ്ടു മറെറാരു വശംകൂടി പ്പറയാനുണ്ട്. ചെറുന്നൂരുള്ള മന്നാർദേശത്തെ കൊട്ടിയിൽ തളിയെപ്പററി (20)

അന്വേഷിച്ചപ്പോഴും അവിടെ പ്രതിഷ്ഠാമൂർത്തി വിഷ്ണുവാണെന്നാണു് എല്ലാവരും പറഞ്ഞതു്. തന്ത്രിയും കൂടി അങ്ങിനെ പറഞ്ഞതില്ലെ എന്നു സംശയമുണ്ടു്. ഏതായാലും അമ്പലം കാണുകതന്നെ വേണമെന്നു വെച്ചു് ഞാൻ അന്വേഷിച്ചു്, അങ്ങോട്ടു പോയി; അപ്പോഴേ കാര്യം മനസ്സിലായുള്ളൂ. മതിൽ, ഗോപുരം, നാലമ്പലം മുതലായ സകല അവയവങ്ങളോടും കൂടിയ ഒരു വലിയ അമ്പലം അവിടെയുണ്ടു്; അതിലെ മൂർത്തി വിഷ്ണുവുമാകുന്നു. അതിന്റെ മതിൽക്കകത്തുതന്നെ വടക്കുവശത്തു് അതിഗംഭീരമായ ഒരു ഒറ്റനില ശ്രീകോവിലുണ്ടു്. അവിടെ പ്രതിഷ്ഠിച്ചിരിക്കുന്നതു ശിവനായാകുന്നു. അതിനു നാലമ്പലമൊന്നും ഇപ്പോഴില്ല. അതെല്ലാം നശിച്ചിരിക്കുന്നു. ശ്രീകോവിൽ ചെമ്പുപലക അടിച്ചതാണു്. അതിനാൽ അതു മാത്രം കേടുവരാതെ നില്ക്കുകയാണു് ഇപ്പോഴും. അതൊരു ഉപദേവനെപ്പോലെ ഗംഭീരമായ വിഷ്ണുക്ഷേത്രത്തിന്റെ ഒരു മൂലയിലിരിക്കുകയാണു്. മന്നാർ കൊരട്ടിയിൽ തളി എന്നു പറയുന്നതു ഈ ശിവക്ഷേത്രമായിരിക്കുമെന്നും, കാലാന്തരത്തിൽ അതു ജീർണ്ണിച്ചുപോയെന്നും, വിഷ്ണുക്ഷേത്രം പിന്നീടു് അവിടെ—എവിടെനിന്നോ—കൊണ്ടുവന്നതായിരിക്കുമെന്നും, തദവസരത്തിൽ ആ ശിവക്ഷേത്രത്തെയും മതിൽക്കകത്താക്കിക്കൊണ്ടു വിഷ്ണുക്ഷേത്രത്തിന്റെ മതിൽ കെട്ടിയതായിരിക്കുമെന്നുമാണു ഞാനൂഹിക്കുന്നതു്. ഈ ക്ഷേത്രത്തിലെ മൂർത്തി വിഷ്ണുവാണെന്നാണു പറയുന്നതെങ്കിലും കൊരട്ടിയിൽ തളി അതല്ലെന്നും, ആ ശിവക്ഷേത്രമാണെന്നുമുള്ള കാര്യത്തിൽ സംശയമില്ല. കൊരട്ടിയിൽ തളിയിലെ പ്രതിഷ്ഠ ശിവനാണെന്ന വസ്തുത അവിടെപ്പോയി അന്വേഷിച്ചിരുന്നില്ലെങ്കിൽ വിഷ്ണുവാണെന്നുതന്നെ തീരുമാനിക്കുമായിരുന്നു.

എന്നാൽ കുരവമ്പലം തളിയും അഴിഞ്ഞൽത്തളിയും ഇന്നു വിഷ്ണുക്ഷേത്രങ്ങളാണു്. അവിടങ്ങളിൽ പോയി നേരിട്ടു ഒരന്വേഷണം നടത്തി. 'കുരവമ്പലം' എന്ന പേരിൽതന്നെ കുരവമ്പല

ത്ത് രണ്ടു നില ഉയൎന്നിട്ടു വട്ടശ്രീകോവിലുള്ള ഒരു ശിവക്ഷേത്ര മുണ്ട്. അത് നില്ക്കുന്ന സ്ഥാനവും, ഒട്ടൊക്കെ ജീൎണ്ണിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും ബാക്കി കാണുന്ന ഭാഗങ്ങളും കണ്ടാൽ ഇതുതന്നെ തളിയാണെന്നു തോന്നും. പക്ഷെ അതിന്റെ ഊരാളന്മാരിൽ ഒരാളായ പുളിക്കീഴ് നമ്പൂതിരിയെത്തന്നെ നേരിട്ടു കണ്ടന്വേഷിച്ചുണ്ടായി. തളി എന്ന ക്ഷേത്രം അതല്ലെന്നും അവിടെനിന്നു 4 ഫർലോങ്ങു കിഴക്കു മാറി വട്ടശ്രീകോവിലായ ഒരു വിഷ്ണുക്ഷേത്രമുണ്ടെന്നും അത് മേൽപറഞ്ഞ കരുവമ്പലത്തിന്റെ കിഴക്കാണെന്നും, അതാണ് തളിയെന്നുമാണ് അദ്ദേഹം പറഞ്ഞതു്.

അപ്രകാരംതന്നെ അഴിഞ്ഞതൽപ്രദേശത്തും ഒരന്വേഷണം നടത്തി. അവിടെയും പ്രതിഷ്ഠ വിഷ്ണുവാകുന്നു. അവിടെനിന്നു സുമാർ 5 ഫർലോങ്ങു കിഴക്കു_വടക്കു മാറി അരിപ്പൂൽ_അരിയിൽ_എന്ന പേരിൽ മറ്റൊരു വലിയ ശിവക്ഷേത്രമുണ്ട്. ഈ രണ്ടു ക്ഷേത്രങ്ങളുടെയും ഊരാളന്മാർ ഒന്നുതന്നെ_തെനായഞ്ചേരി എളയതു്_ആണ്.

പയ്യന്നൂരിന്നടുത്തുള്ള സാക്ഷാൽ രാമന്തളിയിൽ മൂൎത്തി ശങ്കരനാരായണനാകുന്നു. എന്നാൽ ആ ക്ഷേത്രത്തിന്നു തെക്കു വടക്കുഭാഗത്തായി മറ്റൊരു ചെറിയ ശിവക്ഷേത്രം കാണുന്നുണ്ട്. തളികളെപ്പറ്റി അന്വേഷണത്തിൽനിന്നു അറിയാൻ കഴിഞ്ഞ വിവരങ്ങൾ ഇതൊക്കെയാകുന്നു. തളികളെല്ലാം ശിവക്ഷേത്രങ്ങളാണെന്നുള്ളതിലേയ്ക്കു അപവാദങ്ങളായി കാണുന്നതു് ഈ മൂന്നമ്പലങ്ങൾ മാത്രമാണ്. അവിടങ്ങളിൽ തന്നെ മുൻപറഞ്ഞ പ്രകാരം ശിവപ്രതിഷ്ഠകളെ കാണുന്നുമുണ്ട്. ഇതിലധികമായി ഒന്നും പറയാൻ തരമില്ല. തളികളെല്ലാം ശിവക്ഷേത്രങ്ങളാണെന്നും 18 മാത്രമാണെന്നായിരുന്നുവെന്നുമുള്ള വിശ്വാസവും പ്രസിദ്ധിയും അസ്ഥാനത്തിലാവണമെന്നില്ല. തളി എന്ന പേരിൽ 18_നു പുറമെ അധികപ്പറ്റായി കാണുന്ന ക്ഷേത്രങ്ങൾ മുൻപറഞ്ഞ നിലവാരം തളി

യെപ്പോലെ വന്നതാവാൻ വിരോധമില്ലല്ലൊ. അങ്ങിനെ ഉണ്ടായ
കൂട്ടത്തിൽ ചില വിഷ്ണുക്ഷേത്രങ്ങളും ആവിൎഭവിച്ചുവെന്നും വരാവു
ന്നതാണ്. ഇങ്ങിനെയൊക്കെ ഊഹിയ്ക്കാമെന്നല്ലാതെ പരമാൎത്ഥം
എങ്ങിനെയാണെന്നു തീൎത്തുപറയുവാൻ പ്രയാസമായിട്ടാണിരിയ്ക്കു
ന്നതു്. വായനക്കാരിൽ കൂടുതൽ വിവരമുള്ളവരുണ്ടെങ്കിൽ അറിവു
തരണമെന്നപേക്ഷിച്ചുകൊണ്ടു് ഈ വിഷയം ഇവിടെ അവസാനി
പ്പിയ്ക്കുന്നു.

തളികളുടെ സ്ഥാനം

1. രാമന്തളി:—പയ്യന്നൂർ റെയിൽവേ സ്റ്റേഷനിൽനിന്നു 4 നാഴിക
തെക്കായി ഈ ക്ഷേത്രം സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു. കേരളത്തിന്റെ
വടക്കെ അററത്തു കിടക്കുന്ന തളിക്ഷേത്രമാണിതു്. മൂൎത്തി
കിഴക്കോട്ടു നടയായ ശങ്കരനാരായണനാകുന്നു.
2. തളിപ്പറമ്പ്:—ഈ ക്ഷേത്രം പാപ്പിനിശ്ശേരി റെയിൽവെ സ്റ്റേഷ
നിൽനിന്നു 10 നാഴികയോളം കിഴക്കുവടക്കായി സ്ഥിതി
ചെയ്യുന്നു. പാപ്പിനിശ്ശേരിയിൽനിന്നു തളിപ്പറമ്പിലേയ്ക്കു ന
ല്ല റോഡുണ്ടു്. തളിപ്പറമ്പു ജംക്ഷനിൽനിന്നു ഒരു നാഴികയോ
ളം വടക്കോട്ടു നടന്നാൽ ഈ ക്ഷേത്രമായി. മൂൎത്തി കിഴക്കോ
ട്ടു ദൎശനമായ ശിവനാകുന്നു. രണ്ടു നില ഉയൎന്ന ചതുര
ശ്രീകോവിലിന്നും നാലമ്പലങ്ങൾക്കും കേടുപാടൊന്നുമില്ല.
കിഴക്കുഭാഗത്ത് വലിയ ഒരു ഗോപുരം ഉണ്ടായിരുന്നതായി
അതിന്റെ തകൎന്നുകിടക്കുന്ന തറ നോക്കിയാലറിയാവുന്നതാ
ണു്. ഈ ക്ഷേത്രം ബോൎഡിന്റെ കീഴിലാകുന്നു. ഇതു് ഒരു
ഗ്രാമക്ഷേത്രംകൂടിയാണെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലൊ.
3. പറശ്ശിനിക്കടവു തളി:—തളിപ്പറമ്പത്തുനിന്നു പാപ്പിനിശ്ശേരി
യ്ക്കുള്ള റോഡിൽക്കൂടി 5 നാഴികയോളം തെക്കോട്ടു പോ
ന്നാൽ മങ്ങാട്ടുപറമ്പു എന്നൊരു സ്ഥലമുണ്ടു്. അവിടെനി
ന്നും പറശ്ശിനിക്കടവിലേയ്ക്കുള്ള പാതയിലൂടെ ഒരു അര മൈൽ

ചെന്നാൽ റോഡിന്റെ തെക്കുവശത്ത് 4 ഫർലോങ്ങു മാറി ആറ്റുരംശത്തിൽ ഈ തളിക്ഷേത്രം കിടക്കുന്നു. തളിയിലേക്കു വാഹനം പോകയില്ല. ഇടവഴിയിൽക്കൂടി 4 ഫർലോങ്ങു തെക്കോട്ടു നടന്നാൽ ആദ്യം ഒരു വലിയ ചിറ കാണാം. ആ ചിറയുടെ ഇരുവശങ്ങളിലുമായി ഓരോ തളിക്ഷേത്രങ്ങൾ ഉണ്ട്. പടിഞ്ഞാറെ ഭാഗത്തുള്ളതിനെ മേൽതളി എന്നും കിഴക്കുവശത്തുള്ളതിനെ കീഴ്ത്തളി എന്നും പറയുന്നു. മേൽത്തളിയുടെ നട കിഴക്കോട്ടും കീഴ്ത്തളിയിലേത് പടിഞ്ഞാട്ടുമാകുന്നു, രണ്ടു ക്ഷേത്രങ്ങളും ഓരോ കുന്നിൻപുറത്താണു സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതു്. ചിറയിൽനിന്നും 10–50 പടികൾ കയറി വേണം അവയുടെ നടയ്ക്കലെത്തുവാൻ. പടിഞ്ഞാറുവശത്തുള്ള മേൽത്തളി മുഴുവൻ നശിച്ചിരിക്കുന്നു. നാലമ്പലത്തിന്റെ ജീർണ്ണിച്ച അവശിഷ്ടങ്ങൾ, ഇടിഞ്ഞുപൊളിഞ്ഞു കിടക്കുന്ന ശ്രീകോവിലിന്റെ കരിങ്കൽത്തറ, വലിയ ബലിക്കല്ലിന്റെ അവശിഷ്ടങ്ങൾ, വലിയ മുഖമണ്ഡപത്തറ മുതലായതെല്ലാം ഇപ്പോഴും കാണുന്നു. മതില്ക്കകത്തും ശ്രീകോവിലിനകത്തും മരങ്ങൾ വളർന്നു വലുതായിട്ടുണ്ട്. കേടൊന്നും കൂടാത്ത സോപാനവും വലിപ്പമുള്ള ശിവലിംഗവും പീഠവും അവിടെക്കാണാം. ഈ ക്ഷേത്രം കോതല്ലൂർ ജയന്തൻ നമ്പൂതിരിപ്പാടിന്റേതാണെന്നും റിപ്പുവിന്റെ കാലത്ത് നശിച്ചതാണെന്നും അറിയാൻ കഴിഞ്ഞു. അതേ ചിറയുടെ കിഴക്കുവശത്താണു് കീഴ്ത്തളിയുടെ സ്ഥാനം; അതും ജീർണ്ണിച്ചിരിക്കുന്നു. രണ്ടു നില ഉയർന്ന ശ്രീകോവിലെ പ്രതിഷ്ഠ ശിവനാകുന്നു. ശ്രീകോവിലിന്റെ ചിറ്റിൽതന്നെ വടക്കുഭാഗത്ത് കിഴക്കോട്ടു നടയായി ഒരു ഗണപതിപ്രതിഷ്ഠയുമുണ്ട്. മണ്ഡപം, വാതിൽമാടം, തടപ്പള്ളി എന്നിവയൊഴികെ ബാക്കി ഭാഗങ്ങളുടെ തറ മാത്രം അവശേഷിച്ചിരിക്കുന്നു. നാല

മ്പലത്തിനു പുറത്ത് മേൽപ്പുരയെല്ലാം പോയതും ബിംബങ്ങളും തകൎന്ന നിലയിൽ കിടക്കുന്നതുമായ ഒരു ഗോശാലകൃഷ്ണന്റെ ശ്രീകോവിലും, തെക്കുഭാഗത്ത് വിഷ്ണുവിന്റേതെന്നു പറയപ്പെടുന്ന ഇടിഞ്ഞുപൊളിഞ്ഞ ഭിത്തി മാത്രം അവശേഷിച്ചിരിക്കുന്ന ഒരു ശ്രീകോവിലും കണ്ടു. വിഷ്ണുവിന്റെ ശ്രീകോവിലിന്നകത്തും മരങ്ങൾ വളൎന്നിട്ടുണ്ട്. ബിംബത്തിന്റെ ഒരു കാലും അവിടെ കിടക്കുന്നു. ഈ ക്ഷേത്രം തിരുവിന്നടുത്തുള്ള തൃക്കരിക്കോട്ടുമഠത്തിന്റെ അധീനത്തിലാണെന്നു അന്വേഷണത്തിൽനിന്നറിവായി.

4. വിയ്യൂരംശം തളി:— കൊയിലാണ്ടിയിൽനിന്നു നേഷനൽ ഹൈവേയിൽക്കൂടി 2-2½ നാഴിക വടക്കോട്ടു പോയാൽ റോഡിനു പടിഞ്ഞാറുവശം വലിയ ഒരു ചിറയുണ്ട്. ആ ചിറയുടെ തെക്കുപടിഞ്ഞാറെ മൂലയിൽ സമീപത്തായി ഈ തളിക്ഷേത്രം നിലകൊള്ളുന്നു. ശ്രീകോവിലിനു യാതൊരു കേടുപാടുമില്ല. രണ്ടു നില പൊക്കിയ ചതുരൻ ശ്രീകോവിലിൽ കിഴക്കോട്ടു നടയായിട്ടുള്ള ശിവനാണു പ്രതിഷ്ഠ. മണ്ഡപം നാലമ്പലം മുതലായവയുടെ തറകൾ ഇപ്പോഴും കാണുന്നുണ്ട്. പരശുരാമപ്രതിഷ്ഠയാണെന്നാണ് അവിടത്തെ ജനങ്ങളുടെ വിശ്വാസം. ഈ ക്ഷേത്രം മനാട്ടിൽ വാസുദേവൻ നായരുടെ കൈവശമാണിപ്പോൾ. പൂജാദിക്രിയകൾ നാമമാത്രമായിട്ടെങ്കിലും ഇപ്പോഴും നടന്നുവരുന്നു. കൊല്ലം ദേശത്ത് വിയ്യൂർ അംശത്തിലാണ് ഈ ക്ഷേത്രം സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതെന്നും പറയപ്പെടുന്നു.

5. ചാലപ്പുറം തളിക്ഷേത്രം:—കോഴിക്കോട്ട് ബസ്സ്സ്റ്റാണ്ടിൽനിന്നും 2 ഫർലാങ്ങ് തെക്കുകിഴക്കായി ചാലപ്പുറം എന്ന പ്രദേശത്താണ് സുപ്രസിദ്ധമായ ഈ തളിയമ്പലം സ്ഥിതിചെയ്യുന്നത്.

6. അഴിഞ്ഞതിൽ തളി:— ഫറൂക്ക ആർട്ട്സ് കോളേജിൽനിന്നും ഒരു നാഴിക വടക്കോട്ടു പോയാൽ അഴിഞ്ഞതിൽദേശത്തെ പ്രാപിക്കുന്നു. അവിടെനിന്നു 3_4 ഫർലോങ്ങു കിഴക്കുവശത്തായിട്ടാണ് അഴിഞ്ഞതിൽതളിയുടെ സ്ഥാനം. ക്ഷേത്രമെല്ലാം തകർന്നിരിക്കുന്നു. അടുത്ത കാലത്തായി ശ്രീകോവിൽ മാത്രം റിപ്പയർ ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. നാലമ്പലവും മണ്ഡപവുമെല്ലാം നശിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നു മാത്രമല്ല ആ പ്രദേശങ്ങൾ പലതും കൃഷിസ്ഥലമായി മാറിയിട്ടുമുണ്ട്. കിഴക്കോട്ടു ദർശനമായ വിഷ്ണുവാണു പ്രതിഷ്ഠ. ഇതിനു സമീപമായിത്തന്നെ ഈ ക്ഷേത്രത്തിന്റെ ഉടമയായ തെറായണ്ടോരി എളയതിന്റെ സ്ഥാനം വക ഇല്ലവും കാണാം.

7. കരുവമ്പലം തളി:— പുലാമന്തോളുനിന്നു കൊളത്തൂർക്കുള്ള റോഡിൽ 4 നാഴിക പടിഞ്ഞാറുവടക്ക മാറി കരുവമ്പലം എന്ന ഒരു പ്രദേശമുണ്ട്. അവിടെനിന്നു 2 ഫർലോങ്ങു കിഴക്കുമാറിയാണ് ഈ തളിക്ഷേത്രത്തിന്റെ കിടപ്പ്. ഇതിന്റെ ഉടമസ്ഥൻ പുളിക്കീഴ് നമ്പൂതിരിയാകുന്നു.

8. ആലിപ്പറമ്പു തളി:— ചെർപ്പുളശ്ശേരി അയ്യപ്പൻകാവിൽനിന്നു 3 നാഴിക വടക്കുകിഴക്കായി ഈ തളിയമ്പലം സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു. ഒട്ടേറെ ജീർണ്ണിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും അമ്പലത്തിന്റേതായ എല്ലാ അവയവങ്ങളും കാണാനുണ്ട്. ഈ ശിവക്ഷേത്രം സാമൂതിരിയുടെ കീഴേടമാണെന്നും പ്രസ്താവിച്ചുകൊള്ളട്ടെ.

9. കാഞ്ഞിരമുക്ക തളി:— പൊന്നാനി താലൂക്കിൽ ബിയ്യം കെട്ടിൽനിന്നും രണ്ടു ഫർലോങ്ങു തെക്കുവശത്തായി കാഞ്ഞിരമുക്ക എന്നൊരു ദേശവും അംശവുമുണ്ട്. അവിടെ തളിക്ഷേത്രത്തിന്റെ വകയായ അമ്പലപ്പറമ്പു ഇപ്പോഴും കാണുന്നു. അതിപ്പോൾ ഉമ്മത്തുൽ ഇസ്ലാം സഭ പ്രസിഡണ്ടിന്റെ കൈവശമാകുന്നു. ആ പറമ്പിന്റെ ഏതാണ്ടു മദ്ധ്യഭാഗത്തായി

കാടും പൊന്തയും നിറഞ്ഞതായ ഒരു ഇടിഞ്ഞുപൊളിഞ്ഞ തറയും, തറയ്ക്കു ചുറ്റും നാലമ്പലത്തിന്റെ ഛായയിൽ കരിമണ്ണു കുന്നുകൂടിയ പ്രദേശവും കാണാം. അവിടെച്ചെന്നു പരിശോധിച്ചപ്പോൾ അതു് ഒരു കാലത്തു് ക്ഷേത്രമായിരുന്നുവെന്നു പറയത്തക്കതായ അവശിഷ്ടങ്ങൾ കണ്ടുകിട്ടി. ശ്രീകോവിലിന്റെ തറ കരിങ്കല്ലിൽ പണിതതായിരിക്കുന്നു; തറയുടെ വേദികയുടെ ഒരു ഭാഗം കണ്ടുകിട്ടി; അതുപോലെതന്നെ വ്യാളീമുഖമായ ഓവിന്റെ പകുതി മുറിഞ്ഞ ഒരു കല്ലും അവിടെ കിടപ്പുണ്ടു്. കൂടാതെ കിഴക്കുവടക്കേ മൂലയിലായി—കിണറിന്റെ സ്ഥാനത്തു്—ഒരു കിണറും കാടുപിടിച്ചു കിടക്കുന്നതെങ്കിലും കണ്ടെത്താൻ കഴിഞ്ഞു. ഇതെല്ലാം ഒരു അമ്പലം നിന്നു നശിച്ചതിന്റെ അവശിഷ്ടമാണെന്നു വ്യക്തമാണല്ലോ. എങ്ങിനെയോ ആ ദേവസ്വം നശിച്ചുപോയി; മുസ്ലീങ്ങളുടെ അധീനത്തിലായി. ഇന്നും ഗവണ്മെന്റു റിക്കാർട്ടുപ്രകാരം അതു് തളിപ്പറമ്പു ദേവസ്വം വകയാണു്.

10. കൈതമുക്കു തളി:—കൊടിക്കുന്നത്തു ഭഗവതിക്ഷേത്രത്തിനടുത്താണു് ഈ തളിയുടെ സ്ഥാനം. പള്ളിപ്പുറം റെയിൽവേ സ്റ്റേഷനിൽനിന്നു 3–4 ഫർലോങ്ങു വടക്കുകിഴക്കു മാറി നടന്നാൽ ഈ ഭഗവതിക്ഷേത്രത്തിലെത്തുന്നു. ടി ക്ഷേത്രത്തിന്റെ കിഴക്കേ നടയിൽനിന്നു വെള്ളിയാങ്കല്ലു കടവിലേയ്ക്കു ഒരു റോഡുണ്ടു്. അതിൽക്കൂടി ഒരു നാലു ഫർലോങ്ങു തെക്കോട്ടു പോയാൽ കൊടിക്കുന്നത്തു ഹൈസ്കൂളിനു ഏതാണ്ടു മുൻവശത്തായി റോഡിന്റെ കിഴക്കുവശത്തു് കാണുന്ന ചെറിയ ക്ഷേത്രമാണു് ഈ കൈതമുക്കു തളി. പ്രഥമദൃഷ്ടിയിൽ അതു് ഒരു ക്ഷേത്രമാണോ എന്നു ആരും സംശയിച്ചുപോകും. പഴയ ശ്രീകോവിലും മണ്ഡപവും (എന്നുവേണ

എല്ലാ ഭാഗങ്ങളും) പൊയിരിക്കുന്നു. പിന്നീട് ചെറുതായ ഒരു മുറിയുണ്ടാക്കി അതിൽ ശിവനെ പ്രതിഷ്ഠിച്ചിരിക്കുയാണിപ്പോഴം. മണ്ഡപത്തറയും, മുഖമണ്ഡപത്തറയും ക്ഷയിച്ചു കിടപ്പുണ്ട്. അമ്പലത്തിൽ കിണറിന്റെ സ്ഥാനത്ത് ചെറിയ ഒരു കിണറും ഉണ്ട്. ഈ ക്ഷേത്രവും സാമൂതിരിയുടെ വകയാണ്. കൊടിക്കുന്നത്തെ ശാന്തിക്കാരൻ നാമമാത്രമായ ഒരു പൂജയും നടത്തിവരുന്നു.

11. മതുള്ളൂർ തളി:—പട്ടാമ്പി_പെരിന്തൽമണ്ണ റോഡിലൂടെ രണ്ടര നാഴികയോളം ചെന്നാൽ ഒരു പാടമെത്തുന്നു. ആ വയലിന്റെ ഏതാണ്ടു പടിഞ്ഞാറെക്കരയിലായി മതുള്ളൂർ ദേശത്ത് (റോഡുവക്കിൽനിന്നും 2-3 ഫർലോങ്ങു ദൂരമുണ്ട് അവിടേക്കു) നശിച്ചുകിടക്കുന്ന ഒരു ശിവക്ഷേത്രം കാണാം. റോഡിൽനിന്നു നോക്കിയാൽതന്നെ കാണാൻ കഴിയുന്ന ആ ക്ഷേത്രമാണ് മതുള്ളൂർതളി എന്ന പേരിലറിയപ്പെടുന്ന തളിക്ഷേത്രം. കിഴക്കോട്ടു നടയായ വലിയ വട്ടശ്രീകോവിലായിരുന്നുവെന്നു അതിന്റെ ഇടിഞ്ഞു വീണുകിടക്കുന്ന മേൽക്കൂര കണ്ടാലറിയാം. നാലമ്പലം, മണ്ഡപം മുതലായതെല്ലാം നശിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു മാത്രമല്ല അവിടെയെല്ലാം മരങ്ങളും വളരാൻ തുടങ്ങിയിട്ടുമുണ്ട്. വൈലേരി എന്ന ഇല്ലം വകയാണ് ഈ ക്ഷേത്രം.

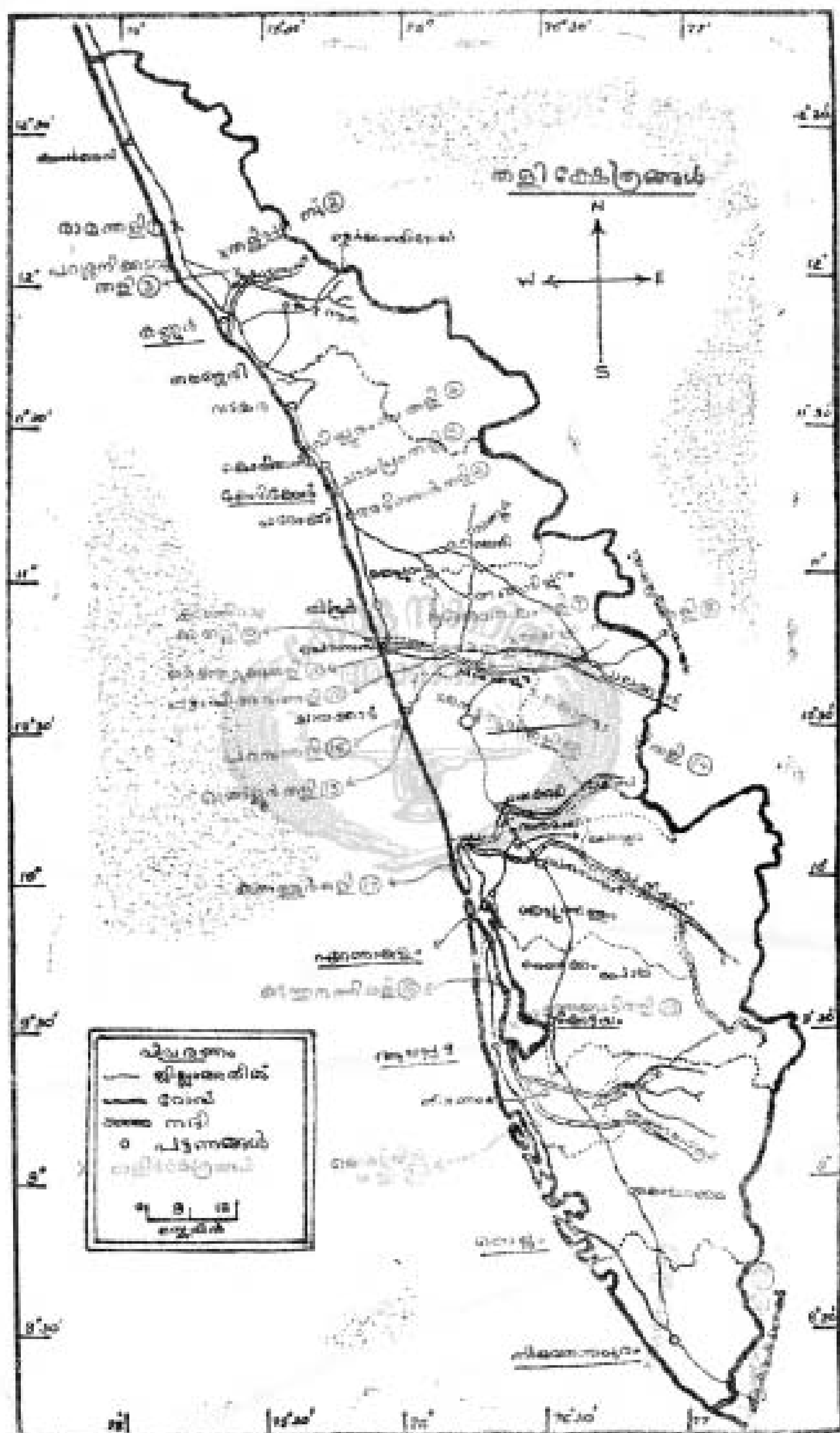
12. അരത്തളി:—അരത്തളി എന്നും കൽത്തളി എന്നും പറയുന്ന ഈ തളിക്ഷേത്രം പട്ടാമ്പി റെയിൽവെ സ്റ്റേഷനിൽനിന്നു ഒരു നാഴികയോളം കിഴക്കോട്ടു മാറി ഷൊറണ്ണൂർ റോഡുവക്കത്തായി സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു. രണ്ടു നില ഉയർത്തിയ ചതുരശ്രീകോവിലിൽ കിഴക്കോട്ടു ദർശനമായി ശിവനെ പ്രതിഷ്ഠിച്ചിരിക്കുന്നു. അതിന്റെ ഒന്നാം നില ഭിത്തി മുഴുവനും കരിങ്കല്ലുകൊണ്ടുതന്നെ പണിചെയ്തിട്ടുണ്ട്. (അതത്രെ കൽത്തളി എന്ന പേ

തിനു കാരണമായതു്) നാലമ്പലമെല്ലാം നശിച്ചിട്ടുണ്ടു്. സാമൂതിരിയുടെ വകയാണു് ഈ തളിക്ഷേത്രം.

13. **മാങ്ങല്ലൂർ തളി:**—മാങ്ങല്ലൂർ ഗണപതിദേവസ്വത്തിന്റെ വകയായ ഈ തളിയമ്പലത്തിന്റെ കിടപ്പു് ഷൊറണ്ണൂരിൽനിന്നു കോഴിക്കോട്ടേക്കുള്ള പാതയിൽക്കൂടി 5 നാഴിക പോയാൽ റോഡിന്റെ ഇടത്തു—തെക്ക—വശത്തു് ആകുന്നു. മൂർത്തി കിഴക്കോട്ടു നടയായ ശിവനാകുന്നു.

14. **കൊണ്ടാഴി തളി:**—ചേലക്കരനിന്നു മായന്നൂർക്കുള്ള റോഡിൽക്കൂടി 5 നാഴിക പോയാൽ കൊണ്ടാഴി ദേശത്തു് റോഡിന്റെ വലത്തുവശത്തു കാണുന്നതാണു് ഈ തളിക്ഷേത്രം. ഇപ്പോഴം ഗർഭഗൃഹം മാത്രം കരിങ്കല്ലുകൊണ്ടു് പണിചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. വലിയ ശ്രീകോവിലിന്റെ കരിങ്കൽത്തറ ഇപ്പോഴും കാണുന്നു. നാലമ്പലം മതിൽ മുതലായതെല്ലാം അമ്പേ നശിച്ചിരിക്കുന്നു. പണ്ടു് അതു് വലിയ ഒരു ക്ഷേത്രമായിരുന്നുവെന്നു് ആ അവശിഷ്ടങ്ങൾ വിളിച്ചുപറയുന്നു. അതിന്റെ കിഴക്കുവശത്തു് ചീരക്കുഴിപ്പുഴയും പടിഞ്ഞാറു_വടക്ക മാറി വലിയ ഒരു കുളവും സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു. പുഴയുടെ തീരത്തു് ഉയൎന്ന കുന്നിൻപുറത്താണു ഇതിന്റെ കിടപ്പു്. ഇപ്പോഴം ഈ ക്ഷേത്രം കൊച്ചിൻ ദേവസ്വം ബോർഡിന്റെ കീഴിലാകുന്നു. മൂർത്തി കിഴക്കോട്ടു ദർശനമായ ശിവനാകുന്നു.

15. **നെടുമ്പുറം തളി:**—ചരിത്രപ്രസിദ്ധമായ നെടുമ്പുറം തളിയുടെ ഇന്നത്തെ സ്ഥിതി ശോചനീയമാണു്. കുന്നംകുളം ഷൊർണ്ണൂർ റോഡിൽ ഒരു 20 നാഴിക പോയാൽ വടക്കാഞ്ചേരി കുന്നംകുളം റോഡിലേയ്ക്കു ഒരു ഷോർട്ടുകട്ടു കാണാം. അതിൽക്കൂടി ഒരു 4 നാഴിക പോയാൽ വലത്തോട്ടു—പടിഞ്ഞാട്ടു—ഒരു വഴി പോകുന്നതു് തളിയിലേയ്ക്കാണു്. ഇസ്റ്റഷനിന്നു തളിയിലേയ്ക്കു ധാരാളം ബസ്സുകൾ പോകുന്നുണ്ടു്. രണ്ടു

കളിക്കേന്ദ്രങ്ങൾ
വിവരണം
ജില്ലാതിർത്തി
റോഡ്
നദി
പട്ടണങ്ങൾ
കളിക്കേന്ദ്രങ്ങൾ
മൈലുകൾ

നില ഉയൎത്തിയ വലിയ ചതുരശ്രീകോവിലാണു്. മണ്ഡപം നാലമ്പലം മുതലായതെല്ലാം ഇടിഞ്ഞുവീഴാറായ മട്ടിൽ കിടക്കുന്നു. 58 വൎഷം രാജ്യം ഭരിച്ച ഭാസ്കരരവിവൎമ്മയുടെ ഒന്നിലധികം ശാസനങ്ങൾ ഈ ക്ഷേത്രത്തിന്റെ വാതിൽമാടത്തിൽ കരിങ്കല്ലിൽ കൊത്തിയിട്ടുണ്ടു്. ഇപ്പോൾ ഈ ക്ഷേത്രം കൂടല്ലൂർ നമ്പൂതിരിപ്പാടിന്റെ അധീനത്തിലാകുന്നു.

16. **പറമ്പന്തളി:**—ചാവക്കാട്ടു_ഏനാമാവു റോഡിൽ 7_8 നാഴിക ചെന്നാൽ മുല്ലശ്ശേരി എന്ന പ്രദേശമായി. അവിടെനിന്നു നാലു ഫർലാങ്ങു കിഴക്കു മാറി മുല്ലശ്ശേരി ഹൈസ്കൂളിനു സമീപത്താണു് ഈ തളിക്ഷേത്രം സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതു്. പടിഞ്ഞാട്ടു നടയായി മൂന്നു നില ഉയൎത്തിയ ചതുരശ്രീകോവിലിലെ പ്രധാന മൂൎത്തി ശിവനാണു്. അതിനു തെക്കു വടക്കഭാഗത്തു് പടിഞ്ഞാട്ടു നടയായിത്തന്നെ ഒരു സുബ്രഹ്മണ്യപ്രതിഷ്ഠയുമുണ്ടു്. നാലമ്പലവും മറ്റും നശിച്ചിരിക്കുന്നു. ആഴ്‌വാഞ്ചേരിത്തമ്പ്രാക്കളുടെ അധീനതയിലുള്ളതാണു് ഈ ക്ഷേത്രം.

17. **കന്നൂർ തളി:**—ചേറമംഗലം റോഡിൽ 'ഒന്നിമുക്ക്' എന്ന ദിക്കിൽനിന്നു തെക്കോട്ടു തിരിച്ചു് തൃക്കാവു ക്ഷേത്രം വഴി കിഴക്കോട്ടു് ഒരു ഫർലാങ്ങു നടന്നാൽ കന്നൂർ തളി ക്ഷേത്രത്തിലെത്താം. ഈ ക്ഷേത്രം പാലിയത്തച്ഛന്റെ വകയാകുന്നു. അവിടെ ഇതിനു പറയുന്ന ഭാഷ 'കന്നൂള്ളി' അമ്പലം എന്നത്രെ. ശ്രീകോവിൽ ചതുരമാണു്; മൂൎത്തി കിഴക്കോട്ടു ദർശനമായ ശിവനാകുന്നു. നാലമ്പലം മിക്കവാറും നശിച്ച മട്ടായിരിക്കുന്നു. തെക്കെ ചിറ്റിൽ സപ്തമാതൃക്കളെ വിഗ്രഹങ്ങളായിട്ടുതന്നെ പ്രതിഷ്ഠിച്ചിരിക്കുന്നു. തെക്കുപടിഞ്ഞാറെ മൂലയിലും ശ്രീകോവിലിന്റെ വടക്കെ ചിറ്റിലും ഓരോ ശാസ്താവിന്റെ പ്രതിഷ്ഠകളും, വടക്കുഭാഗത്തു്

മറെറാരു ശിവപ്രതിഷ്ഠയും കാണുന്നു. നാലമ്പലത്തിന്റെ പല ഭാഗങ്ങളിലും മരങ്ങൾ വളൎന്നു വലുതായിരിക്കുന്നു. വാതിൽ മാടവും, ബലിക്കൽപുരയും ഇപ്പോഴും നില്പുണ്ടു്. മതില്ക്കുള്ളുതന്നെ നിരവധി പ്രതിഷ്ഠകളും വേറെയും കാണുന്നു. കിഴക്കുവടക്കേഭാഗത്തു് പടിഞ്ഞാട്ടു നടയായി ശ്രീകൃഷ്ണൻ, അതിനു നേരെ തെക്കേഭാഗത്തു് ബ്രഹ്മാവു്, അതിനും കുറച്ചു തെക്കുപടിഞ്ഞാറു മാറി പടിഞ്ഞാട്ടു നടയായി ഒരു ശിവൻ, ശ്രീകോവിലിന്റെ നേരെ ഏതാണ്ടു മുന്നിലായി ഒരു ശിവൻ, കുറച്ചുകൂടി തെക്കു മാറി മറെറാരു ശിവൻ, തെക്കുകിഴക്കെ മൂലയിൽ ഒരു ഭഗവതി, ഭഗവതിയുടെ മുമ്പിൽ സ്വല്പം തെക്കോട്ടു മാറി പടിഞ്ഞാട്ടു ദർശനമായി ഒരു ശിവൻ, തെക്കുപടിഞ്ഞാറെ മൂലയിൽ കിഴക്കോട്ടു നടയായി യക്ഷി—ഇത്രയും പ്രതിഷ്ഠകളാണുള്ളതു്.

18. കടുത്തുരുത്തിത്തളി:—വൈക്കത്തുനിന്നു ഏററുമാനൂർക്കു പോകുന്ന വഴിയിൽ ഏതാണ്ടു് 10 നാഴികയോളം ചെന്നാൽ റോഡിന്റെ ഇടത്തു—കിഴക്കു—വശത്തു കാണുന്നതാണു് സുപ്രസിദ്ധമായ കടുത്തുരുത്തി തളി. തിരുവിതാംകൂർ ദേവസ്വം ബോർഡിന്റെ അധീനത്തിലുള്ള ഈ ശിവക്ഷേത്രത്തിനു യാതൊരു കേടുപാടുമില്ലെന്നു മാത്രമല്ല എല്ലാ അവയവങ്ങളോടും കൂടി നല്ല നിലയിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നുമുണ്ടു്. ഈ ക്ഷേത്രത്തിന്റെ മതില്ക്കകത്തുതന്നെ വടക്കുഭാഗത്തായി വൈക്കത്തപ്പനേയും തെക്കുഭാഗത്തായി ഏററുമാനൂർ ശിവനെയും പ്രതിഷ്ഠിച്ചിരിക്കുന്നു.

19. താഴത്തങ്ങാടിത്തളി:—കോട്ടയം പട്ടണത്തിൽനിന്നു രണ്ടു നാഴിക വടക്കുപടിഞ്ഞാറായിട്ടാണു് ഈ തളിയുടെ കിടപ്പു്. ഇതിനു അവിടത്തുകാർ പറയുന്ന ഭാഷ തളിക്കോട്ട ശിവക്ഷേത്രമെന്നത്രേ. അമ്പലത്തിനു യാതൊരു കേടുപാടുമില്ല.

മതില്ക്കകത്തു വടക്കുഭാഗത്തായി നാഗയക്ഷിയുടെ ഒരു പ്രതിഷ്ഠയുണ്ട്. തെക്കുകിഴക്കുഭാഗത്ത് മതില്ക്കകത്തായി സപ്തമാതൃക്കളുടെ രൂപങ്ങളും (അംഗവൈകല്യം വന്നവയാണ് പലതും) നിരത്തിവെച്ചിട്ടുണ്ട്. ഈ ക്ഷേത്രവും ദേവസ്വം ബോർഡിന്റെ അധീനത്തിലാകുന്നു.

20. കൊരട്ടിയിൽ തളി:—ചെങ്ങന്നൂരുനിന്നു മാവേലിക്കര റോഡിലൂടെ വന്നാൽ—മാവേലിക്കര_കായംകുളം റോഡിൽ—മാന്നാർ എന്നൊരു സ്ഥലമുണ്ട്. അവിടെയാണ് ഈ തളിക്ഷേത്രത്തിന്റെ സ്ഥാനം. ചെങ്ങന്നൂരുനിന്നു നാലു നാഴിക വടക്കുപടിഞ്ഞാറായിട്ടാണ് ഇതിന്റെ കിടപ്പ്.

21. കരമനത്തളി:—ഈ തളിക്ഷേത്രം തിരുവനന്തപുരത്തുനിന്നു നാലു നാഴിക തെക്കുകിഴക്കുള്ള കരമന ഗ്രാമത്തിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു. പ്രതിഷ്ഠ ശിവൻതന്നെ. അമ്പലവും നാലമ്പലവും നില്ക്കുന്നുണ്ട്; കേടുപാടൊന്നുമില്ല; എല്ലാം വെൺമാടമാകുന്നു. അതിനാൽ പരിപൂർണ്ണമായും തമിഴ്ച്ഛായ വന്നിട്ടുണ്ട്.

22. തിരുവട്ടാർ തളി:—തിരുവനന്തപുരം കന്യാകുമാരി റോഡിൽ മാർത്താണ്ഡം എന്ന ഒരു പ്രദേശമുണ്ട്. അവിടെനിന്നും കിഴക്കുവശത്തുള്ള റോഡിൽക്കൂടി ഒരു 7_8 നാഴികയോളം പോയാൽ തിരുവട്ടാർ തളിക്ഷേത്രത്തിൽ ചെന്നെത്താം. അവിടെത്തന്നെ രണ്ടു ശിവക്ഷേത്രങ്ങൾ—തികച്ചും തമിഴ്ച്ഛായയിൽ—കാണാം. അതിൽ ഏതാണു തളിയെന്നു തിട്ടപ്പെടുത്താൻ പ്രയാസമായിരിക്കുന്നു. ഈ അമ്പലങ്ങൾ ഇപ്പോൾ കന്യാകുമാരി ജില്ലയിൽ പെടുന്നു.

മേൽപറഞ്ഞ എല്ലാ തളിക്ഷേത്രങ്ങളുടെയും സ്ഥാനങ്ങൾ അടയാളപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള ഒരു ഭൂപടവും (5_ാം നമ്പ്ര്) ഇതിൽ ചേർത്തിട്ടുണ്ട്.

—:o:—

അനുബന്ധം : II.

തിരുവഞ്ചിക്കുളം ക്ഷേത്രം

1) സാധാരണ മലയാളത്തിലുള്ള അമ്പലങ്ങളിലെല്ലാം നാലമ്പലത്തിനുള്ളിൽ ഒരു ശ്രീകോവിൽ മാത്രമേ ഉണ്ടായിരിക്കൂ. ഉപദേവന്മാരായിട്ടു് ഗണപതി, ശാസ്താവു്, ഭദ്രകാളി മുതലായ ദേവന്മാരുടെ പ്രതിഷ്ഠകളുമുണ്ടാവാം. എന്നാൽ അതെല്ലാം പുറമ്പലത്തിൽ — നാലമ്പലത്തിൽ — ആവശ്യാനുസരണം ചില മുറികൾ — ശ്രീകോവിലുകൾ — ഉണ്ടാക്കി അവിടങ്ങളിലാണു പ്രതിഷ്ഠിച്ചുകാണുക. ഒരു പുറമ്പലത്തിനുള്ളിൽ — തിരുമിററത്തു — തന്നെ പ്രത്യേകം ശ്രീകോവിലുകളിൽ ഉപദേവന്മാരെ പ്രതിഷ്ഠിച്ചതായി അധികം കാണുകയില്ല. ഒരു പുറമ്പലത്തിനകത്തുതന്നെ പ്രധാന ദേവന്മാരുടേതായ ഒന്നിലധികം ശ്രീകോവിലുകളുള്ളതായി അപൂൎവ്വമായിട്ടുണ്ടാവും. തൃശ്ശൂർ വടക്കുന്നാഥക്ഷേത്രം, കരിക്കാട്ടു് പെരുവനം എന്നീ ക്ഷേത്രങ്ങൾ എന്നിങ്ങിനെ ചിലതാണവ. പക്ഷെ അവിടങ്ങളിലെല്ലാം ആദ്യത്തിൽ ഒന്നേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളുവെന്നും, ഒന്നിലധികം കാണുന്നതെല്ലാം പിന്നീടു് മററു ചില സ്ഥലങ്ങളിൽനിന്നു കൊണ്ടുവന്നതാണെന്നും കാണാം.

എന്നാൽ തിരുവഞ്ചിക്കുളം ക്ഷേത്രത്തിലെ നില അതല്ല. അവിടത്തെ പ്രധാന പ്രതിഷ്ഠയായ ശിവന്റെ ശ്രീകോവിലിനു പുറമെ നാലമ്പലത്തിനകത്തുതന്നെ പ്രത്യേകം 9 ശ്രീകോവിലുകളിലായി ഭൃംഗിരിടി, സന്ധ്യവേലശ്ശൂർ ശിവൻ, പള്ളിയറ ശിവൻ, ശക്തിപഞ്ചാക്ഷരി, നടരാജൻ പാൎവ്വതി — ശിവൻ പാൎവ്വതി — ചണ്ഡികേശ്വരൻ, ഉണ്ണിത്തേവരു്, സപ്തമാതൃക്കൾ, ഗണപതി എന്നീ മൂൎത്തികളെ പ്രതിഷ്ഠിച്ചിട്ടുണ്ടു്. മുൻപറഞ്ഞ വടക്കുന്നാഥക്ഷേത്രത്തിലെ മൂന്നു ശ്രീകോവിലുകളും വൻകിടയിൽ പെട്ടതും പ്രാധാന്യമുള്ളവയുമാകുന്നു; മൂന്നു പ്രതിഷ്ഠകളും ഉപദേവന്മാരല്ലെന്നും മാ

ക്കുന്നതാണ്. എന്നാൽ തിരുവഞ്ചിക്കുളത്തെ ആ വക ശ്രീകോവിലുകളാണെങ്കിൽ കേവലം ഉപദേവന്മാരെ പ്രതിഷ്ഠിപ്പാനുള്ള ചെറിയ ശ്രീകോവിലുകൾ മാത്രമാകുന്നു. അതിനു പുറമെ നാലമ്പലത്തിൽ തെക്കെപ്പുറത്തിൽ പ്രത്യേകം ഒരു മുറിയുണ്ടാക്കി അതിൽ സുന്ദരമൂർത്തിനായനാർ ചേരമാൻപെരുമാൾ എന്നിവരെയും പ്രതിഷ്ഠിച്ചിരിക്കുന്നു. ഒരേ ചുററമ്പലത്തിന്നകത്ത് (തിരുമിററത്ത്) ഇത്ര വളരെ പ്രതിഷ്ഠകൾ കാണുന്നത് കേരളസമ്പ്രദായമല്ല; തനി തമിഴ്സമ്പ്രദായമാകുന്നു. അതിനു പുറമെ നാലമ്പലത്തിന്നു പുറത്ത് മതില്ക്കകത്തായി ശാസ്താവ്, പശുപതി, ശിവൻ, സുബ്രഹ്മണ്യൻ, ഉച്ഛിഷ്ടഗണപതി, കൊണ്ടല്ലൂർ ശിവൻ, ദക്ഷിണാമൂർത്തി, എന്നിങ്ങനെ 7 പ്രതിഷ്ഠകൾ ഏഴു ശ്രീകോവിലുകളിലായി വെവ്വേറെയുണ്ട്. ഇതും കേരളീയമല്ല. 7-ാം നമ്പ്ര് ചിത്രത്തിൽ ഇവയുടെ സ്ഥാനവും മററും കൊടുത്തിട്ടുള്ളത് നോക്കുക.

2) ഇനി അവിടെ പ്രതിഷ്ഠിച്ചിരിക്കുന്ന മൂർത്തികളുടെ പേരുകൾ നു പരിശോധിക്കുക. ഉണ്ണിത്തേവര്, ശക്തിപഞ്ചാക്ഷരി, ഭൃംഗിരിടി, സന്ധ്യവേലക്കൂർ ശിവൻ, പള്ളിയറ ശിവൻ, നടരാജൻ, ചണ്ഡികേശ്വരൻ, പശുപതി, കൊണ്ടല്ലൂർ ശിവൻ മുതലായ പേരുകൾ അധികമൊന്നും മലയാളത്തിൽ പ്രചാരമുള്ളതല്ല. ഇതെല്ലാം തമിഴ്നാട്ടിലെ പ്രതിഷ്ഠകളിൽ പെട്ടതാകുന്നു. തിരുവഞ്ചിക്കുളത്തു ആകെയുള്ള 21 പ്രതിഷ്ഠകളിൽ 12 പ്രതിഷ്ഠകളും ശിവൻതന്നെയാകുന്നു. മലയാളത്തിൽ ഇത്രയും ശിവപ്രതിഷ്ഠ ഒരേ അമ്പലത്തിലുള്ളതായി മററെങ്ങും കാണുകയില്ല. തമിഴ്നാടുകളിലാണെങ്കിൽ നാലമ്പലത്തിലും മററും വരിവരിയായി ശിവലിംഗങ്ങൾ പ്രതിഷ്ഠിച്ചിരിക്കുന്നതായിക്കാണാം. അതിനാൽ അതും മലയാളസമ്പ്രദായമല്ല, തമിഴ്സമ്പ്രദായമാകുന്നു.

3) തിരുവഞ്ചിക്കുളത്തെ വിഗ്രഹങ്ങളുടെ ആകൃതി നോക്കിയാലും തമിഴ്ഛായ കാണാനുണ്ട്. 8-ാം നമ്പ്ര് ചിത്രത്തിൽ ക

ണിച്ചിട്ടുള്ള ചേരമാൻപെരുമാളുടെയും സുന്ദരമൂർത്തിനായനാരുടെയും വിഗ്രഹങ്ങൾ തമിഴ്‌സമ്പ്രദായത്തിൽ ഉണ്ടാക്കിയിട്ടുള്ളവയാകുന്നു. 9-ാം നമ്പ്ര് ചിത്രത്തിലെ A-യിൽ കാണിച്ചിട്ടുള്ള നടരാജവിഗ്രഹവും (പ്രദോഷനൃത്തം സഭാപതി എന്നത്രെ അതിന്നവിടെ പേർ) പേരുകൊണ്ടും ആകൃതികൊണ്ടും തനി തമിഴനാകുന്നു. ഈ ധ്യാനത്തിലുള്ള—ശിവതാണ്ഡവം എന്നു പറയുന്ന നൃത്തത്തിലുള്ള—വിഗ്രഹം തിരുവഞ്ചിക്കുളത്തൊഴികെ കേരളത്തിൽ മറെറാരിടത്തും കണ്ടിട്ടില്ല; കാണുമെന്നും തോന്നുന്നില്ല. തമിഴ്‌നാട്ടിലാണെങ്കിൽ പ്രായേണ എല്ലായിടത്തും കാണുകയും ചെയ്യും. ഇതിനു തമിഴന്മാർ പറയുന്ന ഭാഷയാണ് 'നടരാജൻ' എന്നതു്. അതിന്റെ പീഠത്തിൽ 'തിരുവഞ്ചിക്കുളം സഭാപതി' എന്നു തമിഴിൽ കൊത്തിയിട്ടുമുണ്ടു്. എങ്ങനെയായാലും ആ വിഗ്രഹം തമിഴനാണെന്ന കാര്യത്തിൽ വാദമില്ല.

അതേ ശ്രീകോവിലിൽതന്നെ പടിഞ്ഞാട്ടു ദർശനമായി പ്രതിഷ്ഠിച്ചിട്ടുള്ള ശ്രീപാർവ്വതിയുടെ ലോഹവിഗ്രഹമാണ് 9 B-യിൽ കാണിച്ചിട്ടുള്ളതു്. അതിനു തെക്കു് തെക്കുവശത്തായി പാർവ്വതിയുടെയും ശിവന്റെയും ഓരോ പ്രതിഷ്ഠകൾ വേറെയും കാണുന്നുണ്ടു്. അവയിൽ യഥാക്രമം 'തിരുവഞ്ചിക്കുളം ശിവകാമിഅമ്മൻ' എന്നും 'തിരുവഞ്ചിക്കുളം ചന്ദ്രശേഖരൻ', 'തിരുവഞ്ചിക്കുളം ചന്ദ്രശേഖരഅമ്മൻ' എന്നും തമിഴിൽ എഴുതിയിട്ടുണ്ടു്. ദേവിമാരെപ്പറ്റി പറയുമ്പോൾ 'അമ്മ' എന്നല്ലാതെ രാമൻ കൃഷ്ണൻ എന്നിമാതിരി 'അമ്മൻ' എന്നു പുല്ലിംഗമായി പറയുന്ന സമ്പ്രദായം മലയാളഭാഷയിൽ ഇല്ല. അങ്ങിനെ പറയുന്നതു കേട്ടാൽ നമുക്കു പരിഹാസം തോന്നും. തമിഴനായതുകൊണ്ടാണ് അങ്ങിനെ എഴുതിക്കാണുന്നതു്. പള്ളിക്കറുപ്പിനു പാർവ്വതിവിഗ്രഹമുള്ള സ്ഥിതിയ്ക്കു വീണ്ടും മററു പാർവ്വതിവിഗ്രഹങ്ങൾ അതേ അമ്പലത്തിൽ പ്രതിഷ്ഠിച്ചിരിയ്ക്കുന്നതു തന്നെ കേരളസമ്പ്രദായമല്ല; തമിഴ്‌സമ്പ്രദായമാണ്. അതിനും പുറമെ

(9 B-യിലെ) A രണ്ടു കാലുകളും സമനിലയിൽ വെയ്ക്കാതെ അരക്കെട്ടു് അല്പം വലത്തോട്ടു് ചെരിച്ചുകൊണ്ടുള്ള നില്പു്, B എടത്തേക്കയ്യു് ദേഹത്തിൽനിന്നകറ്റി മേലോട്ടു വളപ്പിച്ചു് തൂക്കിയിട്ടിട്ടുള്ള നില, C വിഗ്രഹത്തിൽനിന്നു വളരെ അകന്നുകൊണ്ടുള്ള പ്രഭാമണ്ഡലത്തിന്റെ രൂപം, D പ്രഭാമണ്ഡലത്തിന്റെ ജ്വാലകളുടെ രൂപം, E അവയ്ക്കു തമ്മിൽ അടുപ്പമില്ലാതെ അകന്നുകൊണ്ടുള്ള സമ്പ്രദായം ഇതെല്ലാം തനി തമിഴ് ഫാഷനാകുന്നു; കേരളീയമല്ല. ഈ സംഗതികളെല്ലാം മററു വിഗ്രഹങ്ങളുമായി ഒത്തുനോക്കിയാൽ ക്ഷണത്തിൽ സൂക്ഷ്മംതന്നെ മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയും. കേരളസമ്പ്രദായം രണ്ടു കാലുകളും ഒരേ നിലയിൽ (10-ാം നമ്പ്ര് ചിത്രം നോക്കുക) നില്ക്കുന്നതായിട്ടാകുന്നു.

ശിലാവിഗ്രഹങ്ങൾക്കും ഈ വ്യത്യാസം കാണാവുന്നതാണു്. 11-ാം നമ്പ്ര് ചിത്രം കൊടുങ്ങല്ലൂരിൽ തൃക്കുലശേഖരപുരം ക്ഷേത്രത്തിന്റെ പ്രധാന ശ്രീകോവിലിനു പുറമെ മതില്ക്കകത്തായി നാലു മൂലകളിലും പ്രതിഷ്ഠിച്ചിട്ടുള്ള ഉപദേവന്മാരിൽ ഒന്നായ വാസുദേവന്റെ വിഗ്രഹത്തിന്റേതാകുന്നു. അതും തനി തമിഴ്സമ്പ്രദായമാണു്. കേരളസമ്പ്രദായത്തിലുള്ള 12-ാം നമ്പ്ര് ചിത്രവുമായി ഒത്തുനോക്കിയാൽ അതിന്റെ പ്രത്യേകത സൂക്ഷ്മം മനസ്സിലാകും. ശംഖും ചക്രവും പിടിച്ചിരിക്കുന്ന മുകളിലെ രണ്ടു കയ്യുകളും കഴിഞ്ഞാൽ അവിടെ അവസാനിക്കുന്നു. ആ കൈകളും ശിരസ്സിലെ മുടിയും തമ്മിൽ ബന്ധിച്ചിട്ടില്ല, മുടി മാത്രമായി ശിരസ്സിൽ ഉയർന്നുനില്ക്കുന്നേയുള്ളു. 12-ാം നമ്പ്ര് ചിത്രത്തിലാണെങ്കിൽ ആയുധങ്ങളെയും മുടിയെയും വേർപെടുത്താതെ കൂട്ടി ബന്ധിച്ചുകൊണ്ടു് വൃത്താകൃതിയിൽ ഒരു പ്രഭാമണ്ഡലത്തിന്റെ ഛായ വരുത്തിയിരിക്കുന്നുവല്ലോ. കേരളസമ്പ്രദായത്തിലെല്ലാം ഇങ്ങിനെയേ കാണൂ. ഒന്നുകൂടി വ്യത്യാസമുണ്ടു്. രണ്ടു വിഗ്രഹങ്ങളുടെയും ശിരോലങ്കാരം—ശിരസ്സിലെ മുടി—നോക്കുക. തമിഴിലെ

തിന്റെ ഉയരം ഒരു മാനമായിത്തോന്നത്തക്കവണ്ണം വളരെ ജാസ്തിയാ ണ്; കേരളത്തിലേതിന്നു വലുപ്പമില്ല. അവയുടെ ആകൃതിയ്ക്കും വ്യത്യാസമുണ്ട്. അതും തമിഴും കേരളവുമായ സമ്പ്രദായഭേദമാ കുന്നു.

4) മതിലും ഗോപുരവും:- കേരളത്തിലെ വലിയ ക്ഷേത്രങ്ങ ളായാലും ഒരു മതിലേ ഉണ്ടാകു. എന്നാൽ തമിഴ്സമ്പ്രദായത്തിൽ വലിയ ക്ഷേത്രങ്ങൾക്കെല്ലാം ഒന്നിനു പുറമെ ഒന്നായി ഏഴു മതി ലുകൾ പണിയുന്നുണ്ട്; അവയ്ക്കെല്ലാം ഗോപുരങ്ങളും നിർമ്മിക്കും. ശ്രീരംഗം, കാഞ്ചീവരം മുതലായ മഹാക്ഷേത്രങ്ങളുടെ നില അ ങ്ങിനെയാകുന്നു. ഏഴു മതിലില്ലെങ്കിൽ അവസ്ഥാനുസരണം അ വയിൽ മൂന്നാമത്തേയോ അഞ്ചാമത്തേയോ സ്ഥാനത്തു ഒരു മതിൽ മാത്രമായുമുണ്ടാകും. തിരുവഞ്ചിക്കുളത്ത് പടിഞ്ഞാറെ മതിൽപ്പു റത്തുനിന്നു 120 കോൽ (283 അടി) പടിഞ്ഞാട്ടു ചെന്നേടത്ത് ഒരു ഗോപുരത്തറ നില്ക്കുന്നുണ്ട്. 13-ാം നമ്പ്ര് ചിത്രം അതിന്റേതാ കുന്നു. അതിന്നു തെക്കുവടക്കു ദീർഘം 9 കോൽ 2 വിരലും (21'—4") കിഴക്കുപടിഞ്ഞാറ് 6 കോൽ 9 വിരൽ (15'—2") വിസ്താരവുമുണ്ട്. അതിന്റെ നടയ്ക്കുതന്നെ 3 കോൽ (7 അടി) വിസ്താരം കാണുന്നു. ആ ന കടക്കത്തക്ക വലിയ കരിങ്കൽക്കട്ടിള മാത്രമായി പ്രേതംപോലെ അവിടെ നിന്നിരുന്നതു കണ്ടിട്ടുള്ളവർ ഇന്നുമുണ്ടല്ലൊ. അതു വീ ണ് അപായം വരുന്നതിന്നോ എന്നു കരുതി ദേവസ്വക്കാർ നീക്കം ചെയ്തതാണെന്നും അന്വേഷണത്തിൽനിന്നറിയാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ഒരു സമയം അതു 5-ാമത്തേയോ 7-ാമത്തേയോ മതിലാവുന്നതും മ തി. അതുപ്രകാരം അമ്പലത്തിന്നു ചുററും മതിലും ഗോപുരങ്ങളു മുണ്ടായിരുന്നിരിക്കണം. അതെല്ലാം പണ്ടുണ്ടായ വെള്ളപ്പൊക്കക്കാ ലത്തു നശിച്ചുപോയതാവാനേ വഴിയുള്ളു. ഇപ്പോൾ അതു നടക്കു മൊഴികെ മതിൽപ്പുറത്തു അമ്പലത്തിന്നു ചുററും വീടുകളായിട്ടുണ്ട്. അവിടങ്ങളിൽ കിണർ കുളം മുതലായതിന്നു കിളച്ചാൽ പല സ്ഥ

ചിത്രം നമ്പ്ര് 8.   സുന്ദരമൂർത്തിനായനാരും ചേരമാൻ പെരുമാളും

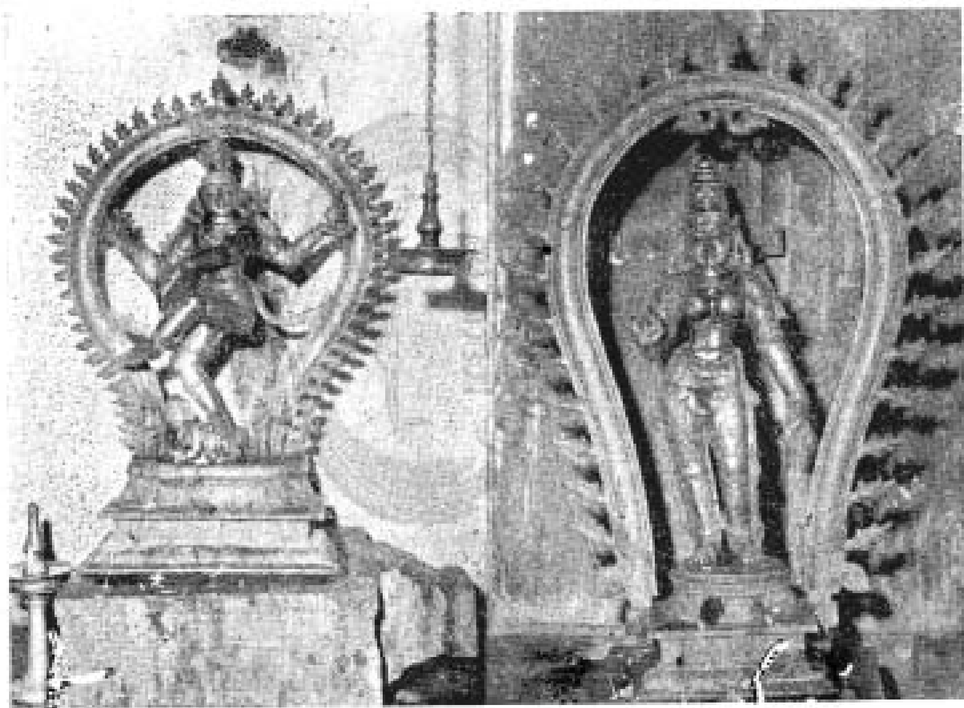

(വിവരണം 277-ാംപേജിൽ)

280-A ചിത്രം നമ്പ്ര് 9.

A. നടരാജവിഗ്രഹം.

B. ശിവകാമേശ്വരൻ.

(വിവരണം 273-ാംപേജിൽ)

ചിത്രം നമ്പ്ര് 10. എഴുന്നള്ളത്തുതേവര്.

(വിവരണം 279-ാംപേജിൽ)

ചിത്രം നമ്പ്ര് **11.** [illegible] ശിലാ വിഗ്രഹം

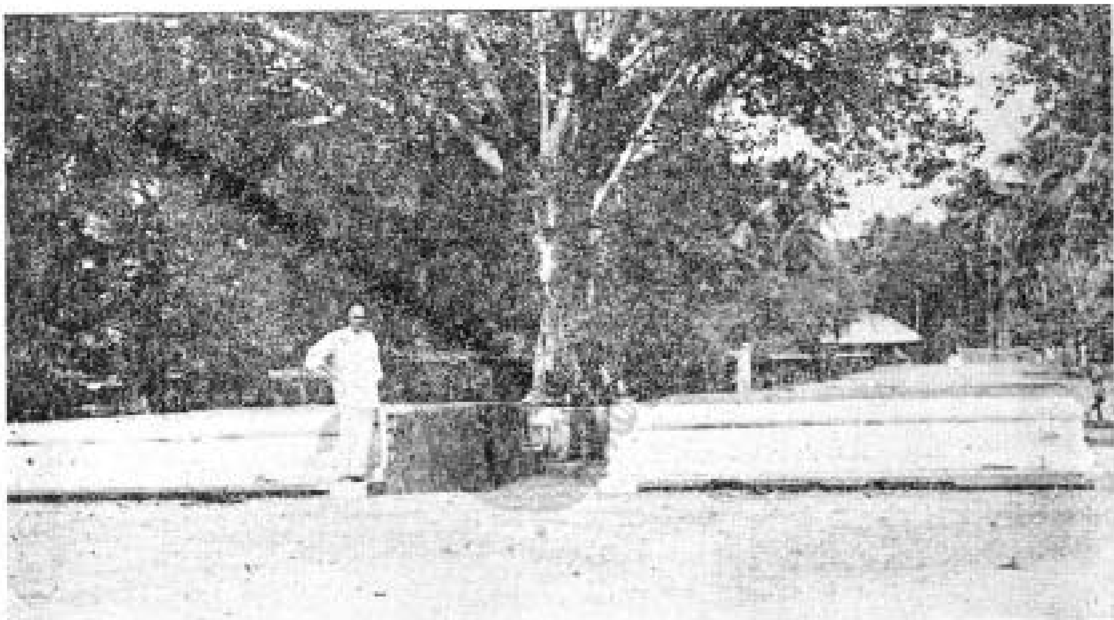
(വിവരണം 279-ാം പേജിൽ)

ചിത്രം നമ്പ്ര് 12. മലയാളസമ്പ്രദായത്തിലുള്ള ശിലാവിഗ്രഹം

(വിവരണം 279-ാംപേജിൽ)

ചിത്രം നമ്പ്ര് 13 ഗോപുരത്തറ (തിരുവഞ്ചിക്കുളം)

(വിവരണം 280_ാം പേജിൽ)

ഖങ്ങളിലും വെട്ടുകല്ലുകൾകൊണ്ടുള്ള പടവുകൾ കാണുന്നതെന്തിനെന്ന അന്വേഷകനോട് ശ്രീ കസ്തൂരി ഗംഗാധരമേനോൻ പറയുകയുണ്ടായി. കൊടുങ്ങല്ലൂർ—തിരുവഞ്ചിക്കുളം നില്ക്കുന്ന പ്രദേശമൊക്കെ—മണൽത്തിട്ടുകൊണ്ടുള്ള ഒരു ദ്വീപാണെന്നും, കൊച്ചി, കരപ്പുറം, ആലപ്പി മുതലായ പ്രദേശങ്ങളെപ്പോലെ വെട്ടുപാറ തീരെയില്ലാത്ത കടൽക്കരപ്രദേശമാണെന്നും ഓർക്കണം. അതിനാൽ ആ കല്ലുകളെല്ലാം മതിലുകളെ അവശേഷിപ്പിച്ചതെ ആയിരിക്കൂ എന്നു തീർച്ചയാണ്. ഇതും പെരുമാളുവരോധം കഴിഞ്ഞതിനു ശേഷം അദ്ദേഹത്തിനുവേണ്ടി അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഇഷ്ടവും പരിചയവുമനുസരിച്ച് പണിയിപ്പതാവാനേ വഴിയുള്ളു.

ഇനി അവിടത്തെ നടവടികളെ പ്പരിശോധിക്കുക. എന്നാൽ അവയിൽ പലതും തമിഴ്‌നാട്ടിലെ സമ്പ്രദായങ്ങളാണെന്നു കാണാം. അതല്ല രസം! നമ്മുടെ ശുദ്ധ മലയാളസമ്പ്രദായങ്ങൾക്കും അവയ്ക്കും തമ്മിൽ യാതൊരു ബന്ധവുമില്ലെന്നും, ഇതെല്ലാം തമിഴരായ പെരുമാക്കളുടെ ഇഷ്ടത്തിനു വേണ്ടി മാത്രം ഏർപ്പെടുത്തിയ ആർഭാടങ്ങളാണെന്നും വ്യക്തമാണ്. അതിനുള്ള തെളിവുകൾ അപൂർവ്വമല്ല.

5) പള്ളിയറ:— 'പള്ളിയറ' എന്നാണെപ്പറയുന്നത്. 7-ാം നമ്പ്ര് പ്ലാനിൽ 5-ാം നമ്പ്രായി കാണിച്ചിട്ടുള്ളത് അതിന്റെ സ്ഥാനമാകുന്നു. അവിടെ നല്ലതായ ഒരു കട്ടിൽ, കിടക്ക, തലയണ, മുതലായ് കിടപ്പുസാമാനങ്ങളെല്ലാമുണ്ട്. അത്താഴപ്പൂജയും ശീവേലിയും കഴിഞ്ഞാൽ ശിവന്റെയും പാർവ്വതിയുടെയും തിടമ്പുകൾ (14-ാം നമ്പ്ര് ശിവന്റെയും 15-ാം നമ്പ്ര് പാർവ്വതിയുടെയും തിടമ്പുകളെ ചിത്രങ്ങളാകുന്നു) പല്ലക്കിലെടുത്ത് ശീവേലിയെഴുന്നള്ളിക്കുമ്പോഴത്തെ വാദ്യഘോഷങ്ങളോടുകൂടി പള്ളിയറയിലേക്കു എഴുന്നള്ളിക്കുന്നു. തിടമ്പുകൾ അവിടെ ഇറക്കിവെച്ചാൽ "പള്ളി

യറ പൂജ" എന്നൊരു പൂജയുണ്ടു്. അതിനുള്ള പ്രധാന നിവേദ്യ
മാകട്ടെ വെററിലയും അടയ്ക്കയുമാകുന്നു. ആ പൂജ മാത്രം പരദേശ
സമ്പ്രദായത്തിലാണെന്നും പ്രത്യേകം അറിയേണ്ടതാണു്., അതിനു
ശേഷം ഒരു 'ആർത്തി'—ആരതി—യുണ്ടു്. അതും കഴിഞ്ഞാൽ
രണ്ടു തടമ്പുകളും കട്ടിലിന്മേൽ കിടത്തിവെച്ചു് പള്ളിയറവാതിലട
ച്ചു് എല്ലാവരും പോരുന്നു. പിന്നെ രാത്രിയിൽ പള്ളിയറയുടെ
സമീപത്തിലേക്കു ആരും പോകരുതെന്നാണു നിശ്ചയം; പോകാറുമി
ല്ല. അതിന്റെ സാരമിതാണു്. അത്താഴം കഴിഞ്ഞു് കിടപ്പുമുറി
യിൽ ചെന്നു മൂന്നും കൂട്ടി ദേവിദേവന്മാർ കട്ടിലിന്മേൽ കയറിക്കി
ടന്നു ദാമ്പത്യം അനുഷ്ഠിച്ചു എന്നാണല്ലോ. പിറേറന്നു കാലത്തു
മേശാന്തി പൂജാശംഖെടുത്തുകൂടി വന്നു പള്ളിയറവാതില്ക്കൽ കൈ
കൊണ്ടു മുട്ടിയ ശേഷം തുറക്കുകയും, മാരാർ ശംഖു വിളിക്കുകയും,
അങ്ങോട്ടെഴുന്നെള്ളിച്ച മാതിരിയിൽതന്നെ പല്ലക്കിൽ കയററി വാ
ദ്യഘോഷസമേതം തടമ്പുകൾ തിരികെ എഴുന്നള്ളിക്കയും ചെയ്യുന്നു.
അഭിഷേകം മുതലുള്ള ദിനകൃത്യങ്ങൾ അതിനു ശേഷമേ ആരംഭി
ക്കുന്നുള്ളൂ. ഈ സമ്പ്രദായം തനി തമിഴനാണു്; മലയാളത്തിൽ
വേറെയെങ്ങുമില്ല. തിരുവനന്തപുരത്തെ ശ്രീപത്മനാഭസ്വാമി
ക്ഷേത്രത്തിന്റെ ആകൃതി പകുതി തമിഴ്സമ്പ്രദായമാണു്. ശുചീന്ദ്ര
വും കന്യാകുമാരിയും തനി തമിഴ്നാട്ടിലെ ആകൃതിയുമാണല്ലോ.
അവിടങ്ങളിൽപോലും ഈ നടപടിയില്ല. പത്മനാഭപുരം ശ്രീ
നീലകണ്ഠസ്വാമിക്ഷേത്രത്തിൽ മാത്രമെ ഇതുണ്ടായിരുന്നതായും ഇ
പ്പോഴുള്ളതായും അറിവുള്ളൂ.

ഇവിടെ മറെറാരു സംഗതികൂടി വായനക്കാരെ ഓൎമ്മപ്പെടു
ത്തേണ്ടതുണ്ടു്. പള്ളിയറയിലെഴുന്നെള്ളിക്കുന്ന ഈ രണ്ടു തട
മ്പുകളും പ്രത്യേകം വിഗ്രഹങ്ങളാണു്. അവയെ വെറുതെ ശ്രീ
കോവിലിനുള്ളിൽ വെയ്ക്കുകയേ ചെയ്യുന്നുള്ളൂ. അവയ്ക്കു അഭിഷേ
കം പൂജ മുതലായ യാതൊരു കൎമ്മങ്ങളും ചെയ്യാറില്ല. "പള്ളിയറ

യിലെഴുന്നള്ളിക്കുക" എന്ന ചടങ്ങിന്നു മാത്രമെ ഉപയോഗിക്കു
ന്നുള്ളു. വേറെ താന്ത്രികക്രിയകളൊന്നും അവിടില്ല. സാധാരണ
തടമ്പുകളെല്ലാം ദേവന്റെ പിറത്തിരുനൽതന്നെയാണ വെയ്ക്കാറെ
ന്നും അറിയണം. നിത്യവുള്ള ശീവേലി ഉത്സവം മുതലായ താന്ത്രി
കകർമ്മങ്ങൾക്കെല്ലാം ഉപയോഗിക്കുന്നതുള്ള തടമ്പ് അതാണ്.
(10-ാം നമ്പ്ര് ചിത്രം അതിന്റേതാകുന്നു.) നിത്യം അഭിഷേകം
മുതലായതെല്ലാം അതിന്നുണ്ടതാനും.

എല്ലാ അമ്പലങ്ങളിലെയും ഉത്സവകാലത്ത് പള്ളിവേട്ട കഴി
ഞ്ഞാൽ രാത്രി പള്ളിക്കുറുപ്പ് എന്ന താന്ത്രികമായ ഒരാചാര
മുണ്ടല്ലൊ. അത് മണ്ഡപത്തിലാണ പതിവ്. അതിന്ന വേ
ണ്ടതായ സജ്ജീകരണങ്ങൾ താന്ത്രികവിധിപ്രകാരം അവിടെ
മുൻകൂട്ടി ചെയ്യുമിരിക്കും. തിരുവഞ്ചിക്കുളത്ത് ആ പള്ളിക്കുറു
പ്പിന്നുപയോഗിക്കുന്നതും ശീവേലിക്കെഴുന്നള്ളിക്കുന്ന തടമ്പാകു
ന്നു. നിത്യം പള്ളിക്കുറുപ്പിന്ന പള്ളിയറയിലേക്കു എഴുന്നള്ളി
ക്കുന്ന തടമ്പല്ല. പള്ളിയറയിലെക്കു പള്ളിക്കുറുപ്പിന്നെഴുന്നള്ളി
ക്കൽ അന്നില്ലതാനും. അന്ന ശിവന്റെയും പാർവ്വതിയുടെയും
ആ രണ്ടു തടമ്പുകളും വെറുതെ ഇരിക്കയെ ഉള്ളു. ഇതിന്റെ
താല്പര്യമെന്തെന്നാൽ താന്ത്രികവിധിപ്രകാരം മലയാളസമ്പ്രദായ
ത്തിലുള്ള കർമ്മങ്ങളെല്ലാം യാതൊരു മാററവും കൂടാതെ നടത്തു
ന്നുവെന്നും, പെരുമാക്കളുടെ പ്രീതിക്കു വേണ്ടി മാത്രം കിഴക്കൻസ
മ്പ്രദായത്തിലുള്ള പള്ളിക്കുറുപ്പ് മുതലായ ആചാരങ്ങളെ നട
പ്പാക്കിയതാണെന്നും സ്പഷ്ടമാണല്ലൊ. മാത്രമല്ല മലയാളസമ്പ്രദാ
യത്തിലുള്ള താന്ത്രികകർമ്മങ്ങളുമായി ബന്ധപ്പെടരുതെന്നു കരുതി
അവയ്ക്കുള്ള തടമ്പുകളെയും പ്രത്യേകം ഉണ്ടാക്കിയിരിക്കുകയാണ്.
വെറും കാഴ്ചക്കു മാത്രമല്ലാതെ അവയിൽ താന്ത്രികകർമ്മങ്ങളൊന്നും
ചെയ്യാത്തതുകൊണ്ട് അതു് ആദ്യം കൊണ്ടുവന്ന പെരുമാളിന്റെ
താല്പര്യത്തിന്നു വേണ്ടി മാത്രം നടപ്പാക്കിയതാണെന്നു തീർച്ചയല്ലൊ!

6) ആർത്തി—ആരതി:- ഇതു° ഒരുതരം ദീപാരാധനയാണു°. ഒരു പലകമേൽ 27—36—54—108 എന്നിങ്ങനെ അവസ്ഥപോലെ ചെറിയ കുളങ്ങൾ (കുഴികൾ) ഉണ്ടാക്കുക. (പലകയ്ക്കു പകരം ദീപാരാധനത്തട്ടുപോലെയുള്ളതും കണ്ടിട്ടുണ്ടു°.) എണ്ണയിൽ നനച്ച തിരികൾ അതിലെല്ലാം കത്തിനിർത്തി അതെല്ലാം കത്തിച്ചതിനു ശേഷം ആ പലകയെടുത്തു° ദേവനെ ഉഴിയുക. 'ആർത്തി' എന്നു പറയുന്നതു° ഇതിനെയാകുന്നു. അത്താഴപ്പൂജ കഴിഞ്ഞാൽ ഈ 'ആരതി' ഉഴിയണം. തമിഴ്—കന്നടപ്രദേശങ്ങളിൽ ഇതു° സാധാരണയാണു°. അതു° ദിവസമെണ്ണമനുസരിച്ചു° 3, 7, 12—അങ്ങിനെ പലവിധത്തിൽ—ഉഴിയുന്ന പതിവുണ്ടു°. കേരളത്തിൽ തിരുവഞ്ചിക്കുളത്തൊഴികെ മറെറങ്ങും ഈ ആചാരമില്ല.

7) നൃത്തം:- ഉത്സവകാലത്തു° പുറത്തെഴുന്നള്ളിക്കുന്ന സമ്പ്രദായം വായനക്കാരിൽ പലർക്കും പരിചയമുണ്ടാവും; എഴുന്നള്ളത്തുപോലെയെന്നു പറയട്ടെ തിരുവഞ്ചിക്കുളത്തു° ഉത്സവത്തിനെഴുന്നള്ളിച്ചിരിക്കുന്ന സമയത്തു° ശാന്തിക്കാരൻ ആനപ്പുറത്തുനിന്നു താഴെ ഇറങ്ങി, ദേവന്റെ തിടമ്പു തലയിൽ വെച്ചു° ഒരുതരം നൃത്തം വെയ്ക്കുന്നു. വലത്തുകയ്യിൽ ഒരു പാത്രവും പിടിച്ചുകൊണ്ടാണു നൃത്തം ചവിട്ടുക. ഈയവസരത്തിൽ കാണികളിൽനിന്നു ആ പാത്രത്തിൽ ധാരാളം നാണ്യങ്ങൾ വീഴും. അന്നു അങ്ങിനെ വലിയൊരു തുക ദേവസ്വത്തിലേയ്ക്കു പിരിവുണ്ടാകും. ആ നർത്തകൻ ഈയവസരത്തിൽ പ്രത്യേക രീതിയിൽ ഉടുപ്പണിയാറുമുണ്ടു°. ഇങ്ങിനെ നൃത്തം വെയ്ക്കുന്ന നടപടി കേരളത്തിൽ തിരുവഞ്ചിക്കുളത്തല്ലാതെ തൃച്ചംബരത്തു മാത്രമെ ഉള്ളതായി അറിവുള്ളൂ; അവിടെ അതെത്ര നല്ല കാഴ്ചയാണു°.

8) ധൂപിക്കൽ:- ക്രിസ്ത്യാനികൾ ശവം കൊണ്ടുപോകുമ്പോൾ ഒരു പാത്രത്തിൽ സുഗന്ധദ്രവ്യം പുകച്ചുകൊണ്ടു° ഒരാൾ മുമ്പിൽ നടക്കാറുണ്ടല്ലൊ. തിരുവഞ്ചിക്കുളത്തെ തേവരെ ശീവേലി മുത

ലയത്തിനു പുറത്തെഴുന്നള്ളിക്കുമ്പോഠം അതുപോലെ സാമ്പ്രാ ണി മുതലായ സുഗന്ധദ്രവ്യങ്ങഠം പുകച്ചുകൊണ്ടു് — ധൂപിച്ചുകൊ ണ്ടു് — ഒരാഠം മുമ്പിൽ നടക്കുക പതിവുണ്ടു്. അതു് പുകയ്ക്കുവാനു ള്ള പാത്രത്തിന്റെ സമ്പ്രദായം വേറെയാണു്. ക്രസ്ത്യാനികഠം ആ പുകപ്പാത്രം ഒരു 'ഉറി'യിൽ വെച്ചപോലെ തൂക്കിപ്പിടിച്ചുകൊണ്ടാ ണു് മുമ്പിൽ നടക്കുക പതിവു്. തിരുവഞ്ചിക്കളത്തെ സമ്പ്രദായം അങ്ങിനെയല്ല; ഏതാണ്ടു് വെള്ളുപോലെ — അതു വണ്ണത്തിലും നീളത്തിലും — ഒരു വടിയുണ്ടു്. പിച്ചളക്കുഴംപോലെ ഓടുകൊണ്ടു വാർത്തുണ്ടാക്കിയ ഒരു കിണ്ണം അതിന്റെ ഒരു തലയ്ക്കൽ ഉറപ്പിച്ചി രിക്കും. അതിൽ തീക്കനലും ധൂപദ്രവ്യങ്ങളുമിട്ടു് ധൂപിക്കുകയും ഒരാഠം അതിന്റെ മറുതല കയ്യിൽവെച്ചു് ഉയർത്തിപ്പിടിക്കുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടാണു മുമ്പിൽ നടക്കുന്നതു്. ഈ സമ്പ്രദായവും കേര ളീയമല്ല; തമിഴ്നാട്ടുകളിലെ ആചാരമാകുന്നു.

9) ദാസിയാട്ടം:— കേരളത്തിൽ ദാസിയാട്ടം എന്ന ഏർപ്പാ ടു ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. തെക്കൻതിരുവിതാംകൂർ പ്രദേശങ്ങളിലെ കന്യാകുമാരി, ശുചീന്ദ്രം, തിരുവട്ടാർ മുതലായ അപൂർവ്വം ചില ക്ഷേത്രങ്ങളിൽ മാത്രമേ ഈ സമ്പ്രദായം നടപ്പിലുണ്ടായിരുന്നുള്ളു. അതിനു കാരണം ആ പ്രദേശങ്ങഠം കുറെക്കാലം — നൂറ്റാണ്ടുക ളോളം — ചോളപാണ്ഡ്യരാജാക്കന്മാരുടെ ഭരണത്തിൻകീഴിൽ ആ യിരുന്നതുകൊണ്ടാകുന്നു. ആ വക ക്ഷേത്രങ്ങഠം തനി തമിഴ്സ മ്പ്രദായത്തിലുള്ളവയാണെന്ന വസ്തുതയും ഓർക്കേണ്ടതാണു്. അ വിടങ്ങളിലെ ദേവദാസികളെ സംബന്ധിച്ചുള്ള വ്യവസ്ഥകളും കിഴക്കൻപ്രദേശങ്ങളിലേതിൽനിന്നു ഭിന്നമായിരുന്നില്ല. അ തിനാൽ കിഴക്കരുടെ സമ്പർക്കം ഉണ്ടുകൊണ്ടു മാത്രം ആ ക്ഷേത്ര ങ്ങളിലും ദാസിയാട്ടം എന്ന സമ്പ്രദായം ഉണ്ടായി എന്നു പറയാം. അങ്ങിനെയല്ലാതെ കേരളത്തിലെ യാതൊരു ക്ഷേ ത്രത്തിലും പണ്ടു ദാസിയാട്ടം ഉണ്ടായിരുന്നതായി കാണുകയി

ണ്ടു. എന്നാൽ തിരുവനന്തപുരത്തു മാത്രം ദേവദാസിയാട്ടം കാണുന്നു
ണ്ട്. അതിന്നായി നാലഞ്ചു വീട്ടുകാരെ കഴകക്കാരുടെ കൂട്ടത്തിൽ
അനുഭവവും കൊടുത്തു് താമസിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. കൊല്ലവർഷം
1105_ൽ ദേവദാസിയാട്ടം ഗവർമ്മെണ്ട് നിയമംമൂലം നിരോധിച്ചുവ
ല്ലോ. അതിനു ശേഷം അവർ നിത്യശീവേലി, ഉത്സവം മുതലാ
യതിനു പുറത്തെഴുന്നള്ളിക്കുമ്പോഴം വിളക്കു പിടിക്കുന്ന ജോലി
യാണു കൊടുത്തിരിക്കുന്നതു്. അവർക്കെല്ലാം ദേവസ്വത്തിൽനി
ന്നു അനുഭവം കൊടുത്തുവന്നിരുന്നതിനാൽ ആട്ടത്തിനു പകരം അ
വരെ ഈ ജോലിക്കു നിയമിച്ചിരിക്കയാകുന്നു. 'വിളക്കു പിടിക്കു
ക' എന്ന ഈ ജോലി മററു കഴകപ്രവൃത്തികളെപ്പോലെത്തന്നെ
സ്ത്രീകളും പുരുഷന്മാരും നിർവ്വഹിച്ചുവരാറുണ്ടു്. ഇവർക്കും ഇപ്പോഴം
കൊടുത്തിരിക്കുന്ന ജോലി വിളക്കു പിടിച്ചു് അകമ്പടി സേവിക്കു
യാകയാൽ അതു് പുരുഷന്മാരും നിർവ്വഹിച്ചുവരുന്നു.

കേരളക്ഷേത്രങ്ങളിൽ എല്ലാം ദേവദാസികൾ ഉണ്ടായിരുന്നു
വെന്നും, 'പട്ടത്താനം'പോലെത്തന്നെ ഗണികകൾക്കു ലഭിച്ചിരുന്ന
ഏററവും മാന്യമായ ഒരു ഉദ്യോഗമായിരുന്നു 'തേവിടിച്ചിസ്ഥാനം'
മെന്നും, രസികന്മാരായ നമ്പൂതിരിമാരുടെ ക്ഷേത്രമെന്നും, ഗുരിക്കളു
ന്മാരായി അഭ്യസിച്ച പാട്ടുകളുടെ ഉപദേശം മുതലായവ തേവിടി
ച്ചിപ്പദം ശോഭിപ്പിച്ചുവെന്നും മററും ഇളംകുളം കുഞ്ഞൻപിള്ള പ്ര
സ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു. "കൊല്ലം നാലു മുതൽ എട്ടു വരെ ശതകങ്ങൾ
നമ്പൂതിരിമാരുടെ പുഷ്പകാലമാണ്"... കേരളസ്ത്രീകൾക്കു പാതി
വ്രത്യം ആവശ്യമില്ലെന്നും നമ്പൂതിരിമാർ സൌകര്യത്തിനുവേണ്ടി
നിയമമുണ്ടാക്കി... ഈ നിയമം സ്വതന്ത്രകളായി ജീവിച്ചിരുന്ന
ദേവദാസികളുടെയും നമ്പൂതിരിമാരുടെ കളത്രങ്ങളുടെയും സംബ
ന്ധിച്ചിടത്തോളം ഏറെക്കുറെ ഫലിച്ചു" എന്നിങ്ങനെയും പിള്ള
ജല്പിച്ചിരിക്കുന്നു. * ഇതിനു ഈ അവസരത്തിൽ ഒരു മറുപടി പ

* "കേരള ചരിത്രത്തിലെ ഇരുളടഞ്ഞ ഏടുകൾ" എന്ന പുസ്തകത്തി
ലെ 'തേവിടിച്ചിസ്ഥാനം' എന്ന ലേഖനം.

റയുന്നതു് അനൌചിത്യമാകയില്ലെന്നു കരുതി ഇവിടെ വിവരിച്ചു യാണു്. കേവലം കേരളത്തിന്നു പുറത്തുള്ള ക്ഷേത്രങ്ങളിലെയും ശുചീന്ദ്രം, കന്യാകുമാരി, തിരുവട്ടാർ എന്നീ തെക്കൻതിരുവിതാം കൂറിലെ തെക്കേ അററത്തു കിടക്കുന്ന ക്ഷേത്രങ്ങളിലെയും കാണുന്ന നടപടികളെ മാത്രം അടിസ്ഥാനമാക്കി കേരളത്തിൽ എല്ലാ ക്ഷേ ത്രങ്ങളിലെയും നടപടികൾ അപ്രകാരമാണെന്നു പറയുന്നതിന്റെ അനൌചിത്യം അനുക്തസിദ്ധമാണല്ലോ.

കേരളത്തിൽ — തിരുവഞ്ചിക്കുളം ക്ഷേത്രമൊഴികെ — ഒരി ടത്തും ഒരുകാലത്തും ദേവദാസികൾ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. തന്ത്രി, മേൽ ശാന്തി, കീഴ്ശാന്തി, വാരിയർ, മാരാർ മുതലായ ക്ഷേത്രപ്രവൃത്തി കൾക്കെല്ലാം ഓരോ ക്ഷേത്രങ്ങളിലെല്ലാം പ്രത്യേകം ആൾക്കാരെ അവരോധിച്ചിട്ടുണ്ടു്. കേവലം കഴകക്കാരെ മാത്രമല്ല ഉത്സവത്തി ന്നു മുളയിടുവാനുള്ള മുളപ്പാലിക നാവകത്തിന്നു വേണ്ടതായ മൺ പാനി മുതലായതുണ്ടാക്കുന്നതിന്നു കുശവന്മാരെയും, ഹോമത്തി ന്നാവശ്യമായ തിപ്പട്ടകം കൊടിൽ ഉത്തരണിക്കലെ ആദിയായ വയുണ്ടാക്കാൻ കരുവാന്മാരെയും, എണ്ണ കൊണ്ടുവരുന്നതിന്നു ച ക്കാലത്തു നായന്മാരെയും, വസ്ത്രമലക്ക പാലിയന്മാരെയും, ഉത്സ വത്തിന്നു കൊടിമരം ചെത്തുക വാഹനമുണ്ടാക്കുക യാത്രക്കു ഉ ക്കോലിയുണ്ടാക്കുക മുതലായതിന്നു ആശാരിമാരെയും അവകാശിക ളായി അനുഭവം കൊടുത്തു് ക്ഷേത്രത്തിലേക്കു പ്രത്യേകം ഏർപ്പാടു ചെയ്തിരുന്നുവല്ലോ. * അതുപോലെ ക്ഷേത്രങ്ങളിലെ നിത്യനിദാ നം നടത്തുന്നതിന്നായി നിയമിച്ചിരുന്നവരിൽ സ്ത്രീകൾ വഹിച്ചി രുന്ന സ്ഥാനമാണു 'തേവിടിച്ചി'സ്ഥാനവും 'കുത്തച്ചി'സ്ഥാന വും. ഇദ്ദേഹം പറയുന്നതുപോലെ തേവിടിച്ചിയും കുത്തച്ചിയും ഒന്നല്ല; രണ്ടും രണ്ടുതന്നെയാകുന്നു. തേവിടിച്ചികൾ എന്നാൽ

* ഇതിനെപ്പററി 'ആര്യന്മാരുടെ കുടിയേററം' എന്ന ഭാഗത്തിൽ വിവരിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

'തേവരടിച്ചികൾ — അമ്പലത്തിലെ അടിച്ചുതളിക്കാർ — കഴകക്കാർ'—എന്നർത്ഥമാകുന്നു. ഇവർതന്നെ 'തളിച്ചേരിപ്പെണ്ടുകൾ' എന്ന പേരുള്ളതുകൊണ്ടു് ഇവരുടെ പ്രവൃത്തി അടിച്ചുതളിയാണെന്ന വ്യക്തമാകുന്നുണ്ടു്. ക്ഷേത്രം അടിച്ചു വൃത്തിയാക്കുക, ചാണകമിട്ടു മെഴുകുക, ക്ഷേത്രങ്ങളിലേയ്ക്കു വേണ്ടതായ അരി (ചെല്ലരി) ഉണ്ടാക്കുക മുതലായ ജോലികൾ ഇവർക്കുള്ളതാകുന്നു. മററുള്ള കലവർക്കാരെപ്പോലെ ഈ പ്രവൃത്തികൾക്ക ഇവർക്ക സ്ഥിരമായി അനുഭവങ്ങൾ കൊടുത്തുവന്നിരുന്നു; ഇന്നും പലർക്കും കൊടുത്തുവരുന്നുണ്ടു്. "തേവരടിച്ചികൾ നാൽവർക്കും പതിനാറാഴിച്ചെല്ലരി" ദിവസവും കൊടുക്കേണമെന്നു തിരുവല്ല ക്ഷേത്രത്തിൽ ഏർപ്പാടു ചെയ്തിരുന്നതും, "തിരുവമൃതിനു നെൽക്കുത്തുവിതും കൈവിളക്ക പിടിപ്പതും ചെയ്‌വിതിൻറ തേവിടിച്ചികൾക്ക തിരുനാഴിച്ചോറു" എന്നിങ്ങനെ കിളിമാനൂർ ശാസനത്തിൽ പറയുന്നതും മേൽപറഞ്ഞതിനു ഉദാഹരണങ്ങളാണു്.

എന്നാൽ 'കൂത്തച്ചികൾ' 'കൂത്തസ്ത്രീകൾ' 'നങ്ങച്ചികൾ' എന്നീ പേരുകളാൽ അറിയപ്പെടുന്നവരാകട്ടെ കേരളക്ഷേത്രങ്ങളിലെ കൂത്തമ്പലങ്ങളിൽവെച്ചു് കൂത്താടുന്ന (വേഷംകെട്ടി അഭിനയിക്കുന്ന) നങ്ങ്യാന്മാരാകുന്നു; അല്ലാതെ അവർ തേവിടിച്ചികളല്ല. ചാക്യാന്മാരുടെയും നങ്ങ്യാന്മാരുടെയും നമ്പ്യാന്മാരുടെയും മേൽനോട്ടത്തിലാണു് ക്ഷേത്രങ്ങളിൽ കൂത്തു് നടത്തിയിരുന്നതു്. കൂടിയാട്ടത്തിൽ സ്ത്രീവേഷം കെട്ടുന്നതിൻറ ചുമതല ഈ നങ്ങ്യാന്മാർക്കാകുന്നു. ഇവർക്ക തേവരടിച്ചികളെക്കാൾ കൂടുതൽ മാന്യതയും പദവിയും ഉണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ ഇവർക്ക ക്ഷേത്രത്തിലെ അടിച്ചുതളി മുതലായ പ്രവൃത്തികൾ ഉണ്ടായിരുന്നതായി അറിവില്ല; കേട്ടിട്ടുപോലുമില്ല. കൂത്തമ്പലത്തിൽവെച്ചു മാത്രമേ അവർ കൂത്തു് കൂടിയാട്ടം മുതലായ കലാപ്രകടനങ്ങൾ നടത്തുക പതിവുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. മറിച്ചു അവിടെവെച്ചു് മററർക്കും അത്തരം കലാപ്രകടന

ചിത്രം നമ്പ്ര് **14.** പള്ളിക്കൊപ്പ് തേവര് (ശിവൻ)

(വിവരണം 281-ാം പേജിൽ)

ചിത്രം നമ്പ്ര് 15, പള്ളിയറപ്പുതേവി (പാർവ്വതി)

ഈ തേവിയിന്റെ മുടി പൊട്ടിപ്പുറപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

(വിവരണം, 281_ാം പേജിൽ)

ണമോ നടത്താൻ അധികാരമോ അവകാശമോ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. "കേരളത്തിലെ ദേവദാസികൾ ക്ഷേത്രങ്ങളിൽ മാത്രമേ നൃത്തമാടാറുണ്ടായിരുന്നുള്ളു. ലക്ഷം രൂപ കൊടുത്താലും ഒരു വീട്ടിൽ പോയി നൃത്തമാടാൻ അവർ ഒരുമ്പെടുകയില്ല" എന്ന പിള്ളയുടെ വാദം അവർ നങ്ങ്യാന്മാരായിരുന്നു എന്നതു് ഒന്നുകൂടി ഉറപ്പിക്കുന്നതു്. "നങ്ങൈച്ചെല്ലുമതി കാഞ്ചിനാവതാളിങ്കൽ നായികമാ തത്തു ജാതാ" എന്ന ഉണ്ണിയച്ചീചരിതത്തിലും, "നങ്ങയൂരേത്തി കാഞ്ചിനാടിനായികാ" എന്ന ഉണ്ണിച്ചിരുതേവീചരിതത്തിലും വർണ്ണിച്ചിട്ടുള്ള നായികമാർ രണ്ടും സ്ത്രീകളായ നങ്ങ്യാന്മാരെയാണെന്നുള്ളതു് വിസ്പഷ്ടമാണു്. ശുകപുരം ഗ്രാമത്തിലെ 'പെരായിലം' എന്ന സ്ഥലത്തുള്ള വല്ലള്ളി നങ്ങയുടെ മകളാണു് ഉണ്ണിച്ചിരുതേവി. "കണ്ടിയൂർ മഹാദേവർ കോവിലിൽ രാത്രിതോറും കലാകൗശലകളായ നർത്തകികൾ ചെയ്യുന്ന നൃത്തം കണ്ടു് അപ്സരസ്സുന്ദരികളായ ദേവന്മാർ നിശ്ചലരായി സംസ്കാരബലം കൊണ്ടു് ആട്ടരങ്ങിന്റെ ഭിത്തികളിൽ സ്ഥിരമായി പകലും ചിത്രരൂപത്തിൽ നില്ക്കുകയാണോ എന്നു തോന്നിപ്പോകുന്നുവത്രേ" ശിവവിലാസത്തിൽ ദാമോദരച്ചാക്യാർ വർണ്ണിച്ചിട്ടുള്ളതും ചേറുകര നങ്ങ്യാന്മാരെയല്ലാതെ മറ്റാരുമല്ല. ലക്ഷ്മീദാസന്റെ ശുകസന്ദേശത്തിലെ നായികതന്നെ രംഗലക്ഷ്മി എന്ന പേരായ ഒരു നങ്ങ്യാരാകുന്നു. ലീലാതിലകത്തിൽ കാണുന്ന ഉണ്ണിനങ്ങ, നാരിണിനങ്ങ, കേളികൽ നങ്ങ, നങ്ങ മുതലായവരും നർത്തകീമൗലികളായ നങ്ങ്യാന്മാരാണെന്നു നിസ്സംശയം പറയാം. ചതുക്കുറത്താൻ പ്രാചീന മണിപ്രവാളകാവ്യങ്ങളിലും, ശുകസന്ദേശം, ശിവവിലാസം മുതലായവയിലും കാണുന്ന നർത്തകികൾ ഇളങ്ങളും ഉദ്ദേശിക്കുന്നപോലെയുള്ള ദേവദാസികളല്ല. അവർ ചാക്യാർ–നമ്പ്യാർ വർഗ്ഗത്തിൽപ്പെട്ടവരാകുന്നു. ഇവിടെ മറ്റൊന്നുകൂടി പറയുവാനുണ്ടു്. ചന്ദ്രോത്സവത്തിൽ കാണുന്ന മാരചേമ

ന്തിക, മാനവിക്രമാക, പുഷ്പാവലി, ചാറക്കാട്ട് ഇട്ടി, തയ്യിൽ ഇട്ടി മുതലായ വേശ്യകളെല്ലാം—എന്നതിനധികം ചന്ദ്രോത്സവത്തിലെ നായികയായ മേദിനീവെണ്ണിലാവുതന്നെയും — ദേവദാസിവൎഗ്ഗത്തിൽപ്പെട്ടവരാണെന്നു ഇവരുകളും പറയുന്നു. എന്നാൽ മേൽപ്പറഞ്ഞവരെല്ലാംതന്നെ അങ്ങിനെയുള്ള ദേവദാസികളല്ലെന്നും മറിച്ച് എല്ലാം നായർസ്ത്രീകളാണെന്നും ആ കാവ്യത്തിൽനിന്നുതന്നെ നിസ്സംശയം തെളിയുന്നുണ്ട്. * മാത്രമല്ല അക്കാലം നായന്മാരുടെ പുഷ്കലകാലമായിരുന്നുവെന്നും, സാംസ്കാരികമായ അധഃപതനത്തിനു കാരണം “മൂരികൾ ഭടന്മാരായി അധഃപതിച്ച നായന്മാരുടെ വാഴികളുടെ ഉപദേശ”മായിരുന്നുവെന്നും ചന്ദ്രോത്സവത്തിൽ ഇതഞ്ഞുകൂടിയിലെന്നപോലെ വ്യക്തമാകുന്നതാണ്. ഇവിടെ പ്രകൃതം കേരളത്തിലെ ദേവദാസികളാണെല്ലോ. ഇതിനെപ്പറ്റിയുള്ള ശ്രീ എം. ആർ. ബാലകൃഷ്ണവാര്യരുടെ അഭിപ്രായത്തോടെ ഈ വിഷയം ഇവിടെ ഉപസംഹരിക്കാം. “ചന്ദ്രോത്സവം, ചൃണത്തിലെ കൃതികൾ ഇതൊട്ടുവയുടെ കാലമായപ്പോഴേക്കു പൊതുവെ സാമൂഹികമായി വന്നുചേൎന്ന ദോഷങ്ങളെ അവ പ്രതിബിംബിക്കുന്നു എന്നതിനെക്കുറിച്ച് സംശയിക്കേണ്ടതില്ല. എന്നാൽ അവയെന്നും തേവരടിച്ചികളെ വൎണ്ണിക്കുന്നതല്ലാത്തതിനാൽ അവരുടെ സാംസ്കാരികസ്ഥിതിയെക്കുറിച്ച് പ്രത്യേകമായൊന്നും അവയിൽനിന്നു ഗ്രഹിക്കാനില്ല. ശുകസന്ദേശം ശിവവിലാസം എന്നീ സംസ്കൃതകാവ്യങ്ങളും ഉണ്ണിയച്ചീചരിതം മുതലായ മണിപ്രവാളകാവ്യങ്ങളും കേരളക്ഷേത്രങ്ങളിലെ നർത്തകികളായിരുന്ന നങ്ങ്യാന്മാരെ പുരസ്കരിച്ച് രചിച്ചിട്ടുള്ളവയാണ്... കേരളക്ഷേത്രങ്ങളിൽ നാട്യഗീതോപചാരങ്ങൾ ചെയ്തിരുന്നത് തെക്കൻ തിരുവിതാംകൂറിലെ ചുരുക്കം ക്ഷേത്രങ്ങളിലൊഴിച്ച് തേവരടിച്ചി

* ചന്ദ്രോത്സവം—വ്യാഖ്യാനം എന്ന ആമുഖിയിൽ എഴുതിയത് നീലകണ്ഠൻ ഇളയതിരിപ്പാടിന്റെ പുസ്തകം നോക്കുക.

കളായിരുന്നില്ല. ഈ വസ്തുതകളെല്ലാം മറന്ന 'കേരളമാഹാത്മ്യ'മായ മണിപ്രവാളകാവ്യസമുദായത്തിൽ അണിനിരക്കുന്ന നായികമാരെ എല്ലാം തേവിടിച്ചികളായി ചുട്ടി കുത്തിച്ച് പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നതിന്റെ അനൗചിത്യം സ്പഷ്ടമാണല്ലോ." *

ഏതായാലും കേരളത്തിൽ ദേവദാസികളേ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ഇവിടത്തെ ക്ഷേത്രങ്ങളിലെല്ലാം ഇങ്ങിനെ ഒരു വർഗ്ഗക്കാരുണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിൽ കഴകക്കാരെപ്പോലെ അത്ര ധാരാളമില്ലെങ്കിൽ ആണ്ണൂരാൻ ചാക്കാൻ മുതലായവരെപ്പോലെ അപൂർവ്വമായിട്ടെങ്കിലും ഇന്ന അവരെ കാണേണ്ടിയിരുന്നു. എന്നാൽ അങ്ങിനെ ഉണ്ടായിരുന്നതായിട്ടുപോലും ഇപ്പോഴും പ്രത്യക്ഷത്തിൽ തെളിവില്ല. തിരുവഞ്ചിക്കുളത്ത് മാത്രമാണ് അതുണ്ടായിരുന്നത്.

തമിഴ്‌നാട്ടിൽനിന്ന ഒരു ക്ഷത്രിയനെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുവന്നിട്ട് കേരളത്തിലെ പെരുമാളായി അവരോധിച്ച് തിരുവഞ്ചിക്കുളം ആസ്ഥാനമാക്കി വാഴിച്ചുവെന്നുള്ള ചരിത്രത്തിന ഇതും ഒന്നാന്തരം തെളിവാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഇഷ്ടത്തിനുവേണ്ടി അദ്ദേഹത്തിന്ന പരിചയമുള്ള സമ്പ്രദായങ്ങളെ ഇവിടെ ഏർപ്പെടുത്തി; അക്കൂട്ടത്തിൽ ദേവിയാട്ടവും അവിടെ നടപ്പാക്കിയതാകുന്നു.

—:o:—

അനുബന്ധം : III.

നായന്മാരുടെ സ്ഥാനപ്പേരുകൾ

നായന്മാരുടെ സ്ഥാനപ്പേരുകൾ എന്റെ ഓർമ്മയിൽനിന്നും അന്വേഷണത്തിൽനിന്നും കിട്ടിയേടത്തോളം ഒരു പട്ടികയായി താഴെ ചേർക്കുന്നു. ഇതുകൊണ്ടു പൂർണ്ണമായെന്ന തോന്നുന്നില്ല. അ

* പ്രബന്ധമഞ്ജരി, നാലാം ഭാഗം – പേജ്: 80.

ളു് ഒരു പ്രധാന കാൎയ്യമല്ലാത്തതിനാൽ കൂടുതലായി അന്വേഷിയ്ക്കാ ത്തതാണു്. അവയിൽ പലതും രാജാക്കന്മാരുടെ കീഴിൽ ഓരോ ഉദ്യോഗങ്ങൾ വഹിച്ചതിന്റെ ഔദ്യോഗികനാമങ്ങളാണെന്നതിനു സംശയമില്ല. അവയാകട്ടെ നാട്ടുവാഴികൾ, ദേശവാഴികൾ, സൈന്യാധിപന്മാർ, ആയുധാഭ്യാസഗുരുക്കന്മാർ മുതലായവരുടേതാണെന്ന കാൎയ്യവും തീൎച്ചയാണു്. അത്രമാത്രമല്ലാതെ ഏതെല്ലാ പേരുകൾ ഏതെല്ലാ ഉദ്യോഗങ്ങളുടേതാണെന്നു സൂക്ഷ്മമായിപ്പറയാൻ പ്രയാസമായിരിയ്ക്കുന്നു. കുറെച്ചൊക്കെ അന്വേഷിച്ചുനോക്കി, പക്ഷെ കാൎയ്യമായ ഫലമൊന്നുമുണ്ടായില്ലെന്നു പറയട്ടെ. എന്റെ അറിവിലും ആലോചനയിലും അന്വേഷണത്തിലും നിന്നു ശരിയാണെന്നു തോന്നുന്നവയുടെയെല്ലാം അൎത്ഥവും അതാതിടത്തിൽ കൊടുത്തിട്ടുണ്ടു്. ഈ സ്ഥാനപ്പേരുകളെല്ലാംതന്നെ പാരമ്പൎയ്യമായി വളരെക്കാലം അതാതുദ്യോഗം വഹിച്ചുവന്നതിനാൽ ആളുകൾ അവരുടെ തറവാട്ടുപേരായിത്തീരുകയും, ബ്രിട്ടീഷുഭരണം സ്ഥാപിച്ചതോടെ ആ അധികാരങ്ങൾ നശിയ്ക്കുകയും, ഒടുവിൽ ആ സ്ഥാനപ്പേരുകൾ മാത്രം ബാക്കിയാവുകയും ചെയ്തതാകുന്നു. ഇതിന്നെത്രയെങ്കിലും ഉദാഹരണങ്ങളുണ്ടു്. രാജ്യം പോയാലും ആ വംശക്കാരെ രാജാവെന്നു പറയുക പതിവാണു്. വിദ്വാന്മാൎക്കു പണ്ടു് 'ഭട്ടകൾ' എന്ന ബിരുദം കൊടുത്തിരുന്നു. പാരമ്പൎയ്യമായി വളരെക്കാലം ഭട്ടസ്ഥാനം ലഭിച്ച വിദ്വാന്മാരുണ്ടാവുകയാൽ കാലാന്തരത്തിൽ ആ തറവാട്ടുകാരെ ഭട്ടകൾ എന്ന പേരിൽ അറിയാനും പറയാനും തുടങ്ങി. 'പട്ടേരിപ്പാട്' എന്നറിയപ്പെടുന്ന നമ്പൂതിരിമാർ അത്തരം തറവാട്ടുകാരാകുന്നു. കാലാന്തരത്തിൽ അതു തറവാട്ടുപേരായിത്തീൎന്നു. പിന്നെ വിദ്വാന്മാർ (ഭട്ടകൾ) അല്ലെങ്കിലും അവിടെ ജനിച്ചവരെല്ലാം പട്ടേരിമാർ (ഭട്ടകൾ) ആയിത്തീൎന്നിരിയ്ക്കയാണു്. വായനക്കാൎക്കു മനസ്സിലാക്കാൻ വേണ്ടി ഈ ഉദാഹരണം ഇവിടെ വിസ്തരിച്ചതാകുന്നു. ഇനി വിഷയംതന്നെ തുടരട്ടെ.

ഇവിടെ മററൊരു കാൎയ്യംകൂടി പറവാനുണ്ടു്. ഈ പട്ടിക
യിലെ എല്ലാ പേരുകളും ഔദ്യോഗികനാമങ്ങളാണെന്നു തോന്നുന്നി
ല്ല; മറിച്ചു പലതും അല്ലെന്നു തോന്നുന്നുമുണ്ടു്. മൂത്തേടം എ
ളേടം മുതലായ സ്ഥാനപ്പേരുകൾ അത്തരത്തിൽപെട്ടവയായിരി
ക്കണം. മൊത്തത്തിൽ അങ്ങിനെ പറയാമെന്നല്ലാതെ അവയെ
വേർതിരിക്കുന്നതു പ്രയാസമായിരിക്കുകയാണു്. ഇന്നു ഇന്ത്യാഗവ
ൎമ്മെന്റു് കൊടുക്കുന്ന 'പത്മഭൂഷൺ' മുതലായവയെപ്പോലെയല്ലാതെ
ഇത്തരം സ്ഥാനപ്പേരുകൾക്കു വലിയ താല്പൎയ്യാൎത്ഥമൊന്നുമുണ്ടാവാൻ
വഴിയില്ല. സർ, റാവുബഹദൂർ, റാവുസാഹെബ്, ദിവാൻബഹദൂർ
മുതലായ പല സ്ഥാനപ്പേരുകളും ജനങ്ങളെ സ്വാധീനിക്കാൻ
വേണ്ടി ബ്രിട്ടീഷ് ഗവൎമ്മെന്റു് ഇവിടെ വിതരണം ചെയ്തിരുന്നുവ
ല്ലോ. അതുപോലെ ചില പ്രത്യേക ഉദ്ദേശത്തോടുകൂടി നായന്മാ
ൎക്കു — മററുള്ളവൎക്കും ഉണ്ടാകാമെന്നു തോന്നുന്നു — സ്ഥാനപ്പേരുകൾ
രാജാക്കന്മാർ കൊടുത്തിട്ടുണ്ടാവണം. സാക്ഷാൽ മാൎത്താണ്ഡവൎമ്മ
മഹാരാജാവു് മററു രാജാക്കന്മാരെയെല്ലാം ജയിച്ചു് തിരുവിതാംകൂർ
രാജ്യം വിപുലപ്പെടുത്തിയതോടെ ഭണ്ഡാരത്തിൽ പണം കമ്മിയാ
യി. അപ്പോൾ രാമയ്യൻ ദളവ ഒരു സൂത്രം പ്രയോഗിച്ച കഥ പ്രസി
ദ്ധമാണു്. അതെന്തെന്നാൽ പല നായർപ്രമാണികൾക്കും ഓരോ
സ്ഥാനപ്പേരുകൾ കൊടുത്തു് — അങ്ങിനെയല്ല 'വിററു' എന്നാണു
പറയേണ്ടതു് — അവരിൽനിന്നു വളരെ പണം ഖജനാവിൽ സമ്പാ
ദിച്ചുവെന്നാകുന്നു. അതെല്ലാം ഉദ്യോഗംകൊണ്ടോ പ്രാമാണ്യം കാ
രണമായോ ഉണ്ടായതൊന്നുമല്ല; ബ്രിട്ടീഷ് ഗവൎമ്മെന്റു് ജനങ്ങളെ
സ്വാധീനമാക്കാൻ വേണ്ടി ചെയ്തിരുന്ന പ്രയോഗംതന്നെയാണു്
അതു്. പക്ഷേ രാമയ്യന്റെ ഉന്നം പണമായിരുന്നുവെന്ന വ്യത്യാസ
മുള്ളൂ. ഇത്തരം സ്ഥാനപ്പേരുകളുണ്ടെങ്കിൽ ദളവയുടെ കയ്യിൽ എ
ഴുത്താണിയെടുത്തൊന്നു കുത്തുകയേ വേണ്ടു്. അതെഴുതി കൊടുക്കാൻ യാ
തൊരു പ്രയാസവും നഷ്ടവുമില്ലാത്ത കാൎയ്യമാണു്; യാതൊരു സിദ്ധ

ന്ധവും കൂടാതെ ജനങ്ങൾ സന്തോഷത്തോടെ പണം കൊടുത്തു വാങ്ങുകയും ചെയ്യും. അതാണ് രാമയ്യൻ ചെയ്ത പ്രയോഗം. ഏതെങ്കിലും ഔദ്യോഗിക നാമങ്ങളല്ലാതെ—അഥവാ അൎത്ഥം മനസ്സിലാവാതെ—കാണുന്ന സ്ഥാനപ്പേരുകളിൽ പലതും അത്തരത്തിൽ പെട്ടതാവുമെന്നാണ് ഊഹിക്കുന്നത്.

അപ്പൻ:—കാരണവൻ അഥവാ മൂപ്പിന്ന്; പ്രധാനി എന്ന താല്പൎയ്യം. മങ്ങാട്ടച്ചൻ സാമൂതിരിപ്പാട്ടിലേയും, പാലിയത്തച്ചൻ പെരുമ്പടപ്പിലെ—കൊച്ചിയിലെ—യും മന്ത്രിമാരായിരുന്നുവെന്ന പ്രസിദ്ധമാണല്ലോ.

ആശാൻ:—ഒന്നാം പടവിട്ടു ഉഴിഞ്ഞ് മെയ്സാധകമുണ്ടാക്കുക, വാളും കുന്തം മുതലായ ആയുധങ്ങളെ പ്രയോഗിപ്പിക്കുക, യുദ്ധപരിശീലനം ചെയ്യിക്കുക ആദിയായവയെ പഠിപ്പിക്കുന്ന ഗുരുനാഥൻ. കഥകളിക്കു കച്ചകെട്ടി അഭ്യസിപ്പിക്കുന്ന ആളെയും ഇതുതൻ പഠിപ്പിക്കുന്ന ഗുരുനാഥനേയും ‘ആശാൻ’ എന്ന പറയാറുണ്ട്. ‘കഥകളിയാശാൻ’ പ്രസിദ്ധമാണല്ലോ. അക്ഷരാഭ്യാസം മുതലായുള്ള മററു വിദ്യകളെ പഠിപ്പിക്കുന്നവരെയും ആശാന്മാർ എന്ന പറയാറുണ്ട്.

ഉണ്ണി:—നമ്പൂതിരിമാരുടെ ഷോഡശസംസ്കാരങ്ങളിലൊന്നായ ‘സമാവൎത്തനം’ എന്ന കൎമ്മം കഴിയുന്നതുവരെ ആൺകുട്ടികളെ ഉണ്ണികൾ എന്നാണ് പറയുക പതിവ്. ആ ഉണ്ണികളും ഈ സ്ഥാനപ്പേരായ ഉണ്ണികളും തമ്മിൽ ബന്ധമുണ്ടെന്ന് തോന്നുന്നില്ല. ഈ സ്ഥാനപ്പേർ നായന്മാരിൽ മാത്രമല്ല അമ്പലവാസികളിലും കാണുന്നുണ്ട്. തറ്റൂർ വാരിയന്മാർ ‘ഉണ്ണി’ എന്ന സ്ഥാനപ്പേരുള്ളവരാകുന്നു. ഇവർ സാമൂതിരിപ്പാട്ടിലെ കുറെ സൈന്യങ്ങളുടെ ആധിപത്യം വഹിച്ചിരുന്നവരാണ്. അതിനാൽ അത്തരം ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാൎക്ക് കൊടുത്തിരുന്ന ഒരു പേരാണെന്നു വിശ്വസിക്കണം. കൊളത്തൂർ

വാരിയർമാരും ഏതാണ്ടൊക്കെ ഇവരെപ്പോലെതന്നെയുള്ളവരാണ്; ഉണ്ണികളുമാകുന്നു.

ഉണ്ണിത്താൻ:—ഓരോ ദേശങ്ങളിലെ—കരകളിലെ—ജനങ്ങളിൽ വല്ല വഴക്കുകളുമുണ്ടാകുമ്പോൾ പറഞ്ഞുതീർക്കാനുള്ള അധികാരസ്ഥൻ (മൂപ്പ്) (Logans Manual page 136)

എളേടം:—മൂത്തേടമെന്ന പദം നോക്കുക.

എഴുത്തച്ഛ(ച്ച)ൻ:—അതാതുകാലത്ത് ഉണ്ടാകുന്ന ബാലകന്മാരെ എഴുത്തിനു ചുമതലപ്പെട്ടവരും. എഴുത്തുപഠിപ്പിക്കുന്ന ആളും ആണെന്ന ചിലർ പറയുന്നു. എന്നാൽ അത് ശരിയല്ലെന്നാണ ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നത്. മിക്ക ദേശങ്ങളിലും പണ്ട് കുട്ടികളെ എഴുത്തും മറ്റും പഠിപ്പിക്കുന്ന നായന്മാർ—അല്ലെങ്കിൽ അമ്പലവാസികൾ—ഉണ്ടായിരുന്നു. അവരെപ്പറ്റി വന്ന ഭാഷ 'എഴുത്തച്ഛന്മാർ' എന്നാണ്; അവിടവിടെയായിട്ടുള്ളവരും സ്ഥാപിച്ചതുമറിയാതെ 'നാട്ടെഴുത്തച്ഛന്മാർ' എന്നുകൂടി പറഞ്ഞുവരുമായിരുന്നു. എഴുത്തച്ഛൻ എന്നതിന എഴുത്ത പഠിപ്പിക്കുന്ന ആളാണെന്ന ധാരണ അതിൽനിന്നു വന്നതായിരിക്കണം വഴി. ആ നാട്ടെഴുത്തച്ഛന്മാരാകട്ടെ പാരമ്പര്യമായി പഠിപ്പിച്ചുവന്ന കുടുംബക്കാരൊന്നുമായിരുന്നില്ല. അതാതു കാലത്ത് സൌകര്യമുള്ള ആശാന്മാർ—അമ്പലവാസികളും—സൌകര്യമുള്ള സ്ഥലത്തുവെച്ച് കുട്ടികളെ പഠിപ്പിച്ചിരുന്നവരാണെന്നുള്ളൂ. ഈ എഴുത്തച്ഛന്മാർതന്നെ ആശാന്മാർ എന്നായും നാമപ്പെട്ടിരുന്നു.

എജമാൻ:—യജമാനൻ—മേലാളൻ, അധിപതി.

ഒയ്യൂരം:—ഒയ്യൂരം എന്നത് ഒരുതരം നാടുവാഴി പ്രഭുക്കന്മാരുടെ സ്ഥാനപ്പേരാകുന്നു. അംശം ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരെപ്പോലെ ചില

ദേശങ്ങളുടെ സമാധാനപാലനാദി ചുമതല വഹിക്കുന്നവരാ ളെ ദേശവാഴികൾ എന്നും, ഏതാണ്ടു് താസിൽദാരെപ്പോലെ ഏതാനും ദേശവാഴികളുടെ മേലധികാരം വഹിച്ചുവന്ന വരെ നാടുവാഴികളെന്നും പറയുന്നു. കൈ—മെൻ എന്നി പദങ്ങളിൽ നിന്നാണു് 'കൈമ്മൾ' എന്ന പേർ വന്നതെന്നും അതിന്നു പ്രധാനി—Chief—എന്നാണർത്ഥമെന്നും ലോഗൻ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. 'ആയിരത്തിൽ കയ്യുണ്ടു്; മൂന്നും കയ്യും' എന്നിങ്ങനെയുള്ള പ്രയോഗത്തിലെ 'കയ്യു്' എന്ന തിന്റെ അർത്ഥം സ്വാധീനശക്തി എന്നാണല്ലോ താല്പര്യം. അതിനെ 'സ്വാധീനശക്തിയുള്ളവൻ'—പ്രധാനി—എന്ന അർത്ഥത്തിലായിരിക്കും കൈമ്മൾ എന്ന പദം പ്രയോഗിച്ചിരി ക്കു്. മലബാറിലെ പടനായകന്മാർ (The fighting masters of Malabar) എന്നു നാഗമയ്യയും (Travancore State Manual) അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു.

കർത്താവു്:—ഇതിന്റെ അർത്ഥം സൈന്യത്തലവൻ (Commander-in-Chief) എന്നാകുന്നു. ചേരാനല്ലൂർ കർത്താക്കന്മാർ പെരുമ്പടപ്പുസ്വരൂപത്തിലെ സർവ്വസൈന്യാധിപന്മാരായി രുന്നുവെന്നു പ്രസിദ്ധമാണല്ലോ.

കാരണോർ:—ദേശവാഴിത്തറവാടുകളിൽ അതാതു കാലത്തു് ഭരണം നടത്തിയിരുന്ന കാരണവർ.

കിടാവു്:—ആശ്രിതൻ; രാജാക്കന്മാരുടെയും മറ്റും കല്പനപ്രകാരം പ്രവർത്തിക്കുന്ന ആളും (?).

കുറുപ്പു്:—യുദ്ധം-കായികാഭ്യാസം-ചെയ്യിക്കുകയും, സൈന്യാധിപത്യം വഹിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ആൾ; കരമ്പള്ളിക്കുറു പ്പന്മാർ സാമൂതിരിപ്പാട്ടിലെ സർവ്വസൈന്യാധിപന്മാരായി രുന്നു. കളരിയിൽ അഭ്യസിപ്പിക്കുന്നതും കുറുപ്പന്മാരാണു്.

"മനക്കിൽ കുറുപ്പിന്റെ നോട്ടത്തു് അല്ലെങ്കിൽ കളരിക്കു പുറത്തു്" എന്ന പഴഞ്ചൊല്ലു് പ്രസിദ്ധമാണല്ലൊ. Instructor (പഠിപ്പിക്കുന്നവൻ) എന്നും കോവിലകങ്ങളിലെ വാലിയക്കാരത്തികളുടെ മേൽനോട്ടം വഹിക്കുന്നവൻ എന്നും നാഗമയ്യ പറയുന്നു. തിരുവനന്തപുരത്തു് മുറജപകാലത്തു് സ്ഥലങ്ങളെ വൃത്തിയാക്കുന്നതിനുവേണ്ടി അനവധി സ്ത്രീകളെ ഏർപ്പെടുത്തുക പതിവായിരുന്നു. ജോലിയുടെയും വൃത്തിയാക്കേണ്ട സ്ഥലങ്ങളുടെയും വലുപ്പം—പ്രാധാന്യം—അനുസരിച്ചു് അവരെ 10-ഉം 15-ഉം സ്ത്രീകളെ ചേർത്തു് ഓരോ ഗ്രൂപ്പുകളായി തിരിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. അവരെയും അവരുടെ പ്രവൃത്തികളെയും മേൽനോട്ടം ചെയ്തു് വേണ്ടവിധം നിർവ്വഹിപ്പിക്കുന്നതിനു അവരുടെ തലവനായി ഓരോ പുരുഷനെയും നിശ്ചയിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ആ പുരുഷനെപ്പറയുന്ന ഭാഷ "അച്ചിക്കുറുപ്പു്" എന്നാണു്. 'കുറുപ്പാൾ' എന്നു പറയുന്നതും ഇവരെത്തന്നെയാകുന്നു.

കുരുക്കൾ:—ഗുരുക്കൾ—രാജാക്കന്മാരെയും മറ്റും വിദ്യ, ആയുധാഭ്യാസം മുതലായതു പഠിപ്പിക്കുന്ന ഗുരുനാഥൻ.

ചെമ്പകരാമൻ:—പിള്ള എന്നതിനേക്കാൾ ഉയർന്ന സ്ഥാനം; മാർത്താണ്ഡവർമ്മ മഹാരാജാവാണു ഈ സ്ഥാനം നല്കിയതു്. നൈറ്റു് (Knight) ലോർഡു് (Lord) മുതലായ ബിരുദം പോലെയാണിതെന്നു നാഗമയ്യയുടെ മാന്വലിൽ പറയുന്നു.

തമ്പി:—തിരുവിതാംകൂർ രാജാക്കന്മാരുടെ നായർസ്ത്രീസന്താനങ്ങളിൽ പുരുഷന്മാർക്കു കൊടുക്കുന്ന സ്ഥാനപ്പേരാണിതെന്നും, പണ്ടു് പല്ലക്കു ഉപയോഗിപ്പാൻ നായന്മാരിൽ ഇവർക്കു മാത്രമേ അധികാരമുണ്ടായിരുന്നുള്ളുവെന്നും, രാജാക്കന്മാർ ഭാര്യ (Consort) ആയി സ്വീകരിക്കുന്നതു് ഈ സമുദായക്കാരിൽ—നായന്മാരിൽ—നിന്നാണെന്നും നാഗമയ്യ സ്റ്റെയ്റ്റു് മാന്വലിൽ

എഴുതിയിരിക്കുന്നു. ഇവരുടെ സഹോദരിമാരെ 'തങ്കച്ചി' എന്നു പറയുന്നു. പണ്ടു രാജാക്കന്മാരുടെ സന്താനങ്ങൾക്കു മാത്രമെ ഈ സ്ഥാനപ്പേരുകൾ ഉപയോഗിച്ചിരുന്നുള്ളു; അവരുടെ പിൻവാഴ്ചക്കാരോ വീട്ടുകാരോ ഉപയോഗിച്ചിരുന്നില്ല. എന്നാൽ ഇപ്പോൾ പാരമ്പര്യമായിത്തന്നെ ആ പേർ ചിലർ ഉപയോഗിച്ചുവരുന്നതായിട്ടാണറിവു്.

തരകൻ:—പൂരം വേല മുതലായതു് നടക്കുന്ന സന്ദൎഭങ്ങളിൽ കച്ചവടത്തിനും മറ്റുമായി വരുന്നവരിൽ നിന്നു അതാതു് ദേവസ്വക്കാർ തരകു്—ഒരുതരം ചുങ്കം—പിരിക്കുന്ന പതിവുണ്ടല്ലൊ. അതുപോലെ പണ്ടത്തെ രാജാക്കന്മാൎക്ക് വ്യാപാരികളിൽ നിന്നും മറ്റും ചില തരകുകൾ പിരിക്കുന്നുണ്ടു്. അതു് പിരിക്കുവാൻ ചുമതലപ്പെട്ടയാൾ.

നമ്പ്യതു്:—വിശ്വസ്തൻ. 'നമ്പുക' എന്ന പദത്തിൽനിന്നാണു് ഈ പദം വന്നതെന്നു ചിലർ പറയുന്നു. 'നമ്പുക' എന്നതിന്നു തമിഴിൽ വിശ്വസിക്കുക എന്നൎത്ഥമാകുന്നു. നമ്പിടി, നമ്പ്യതിരി, നമ്പൂതിരി, നമ്പി ആദിയായവ എല്ലാം 'വിശ്വസ്തൻ' എന്ന അൎത്ഥത്തിൽ ആ പദത്തിനു രൂപമാറ്റം വന്ന പ്രയോഗങ്ങളാണെന്നു പറയപ്പെടുന്നു.

പടനായർ:—യോദ്ധാവു്; യുദ്ധം ചെയ്യുന്ന നായർ (Fighting Nayar) എന്നു ലോഗൻ അൎത്ഥം പറയുന്നു.

പണിക്കർ:—യോദ്ധാവു്, പട്ടാളക്കാരൻ. 'പണി' എന്ന പദത്തിൽനിന്നാണു് പണിക്കരുടെ ഉത്ഭവമെന്നും, കളരി, കായികാഭ്യാസപരിശീലനാലയങ്ങൾ, മിലിറ്ററിസ്കൂൾ മുതലായവയിലെ ഗുരുനാഥന്മാർ എന്നു ഈ പദത്തിന്നൎത്ഥമുണ്ടെന്നും ലോഗൻ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്. പാലനാട്ടിൽ ഉടുത്തുകെട്ടി വാളും പരിശയുമെടുത്തു് എട്ടുപേർ ചേൎന്നു് വിളക്കിന്നു ചുറ്റും വട്ടമിട്ടുകൊണ്ടു് ഒരുതരം ആയുധപ്രകടനമുണ്ടു്.

ങ്ങളു് ചെയ്യുന്നവരെ പറയുന്ന ഭാഷ 'പിള്ളർപ്പണിക്കന്മാർ' എന്നാകുന്നു. അതിന്റെ ശുദ്ധമാകട്ടെ 'ആയോധനവിദ്യാശിക്ഷകം' എന്നാണു്.

പഴേല:— പഴയസ്ഥാനി; പാരമ്പര്യമായി സ്ഥാനം വഹിച്ചുവരുന്ന ആൾ (?)

പിള്ള: — കണക്കെഴുത്തുകാരൻ, കണക്കപിള്ള എന്നും മറ്റുമുള്ള ഭാഷ ഇന്നും പ്രസിദ്ധമാണല്ലോ.

പെരുമ്പറനായർ:— പറ എന്നതു് ഏതാണ്ടു് ചെണ്ടയുടെ ആകൃതിയിൽ പണ്ടു നടപ്പുണ്ടായിരുന്ന ഒരു വാദ്യമാണു്. ഇന്നത്തെ ചെണ്ട ആ പറയുടെ പരിഷ്കൃതരീതിയാകുന്നു. അതുപോലെ പണ്ടുകാലത്തുണ്ടായിരുന്ന വലിയ പറയാണ് 'പെരുമ്പറ' എന്നു പറയപ്പെടുന്നതു്. പണ്ടു രാജാക്കന്മാരുടെ ഘോഷയാത്രകളിലും, യുദ്ധം മുട്ടുമ്പോഴും വാദ്യം മുഴക്കാറുണ്ടു്. പെരുമ്പറ എന്നതു് അതിനൊക്കെ ഉപയോഗിച്ചിരുന്ന വാദ്യങ്ങളിലൊന്നാകുന്നു. മരണം ആവശ്യത്തിനും മുഴക്കുന്ന—കൊട്ടുന്ന—താളം ആളിയായ സമ്പ്രദായത്തിൽ വ്യത്യാസമുണ്ടെന്നും ധരിയ്ക്കണം. പറയുന്ന ഭാഷതന്നെ 'പെരുമ്പറ കൊട്ടുക' എന്നല്ല പെരുമ്പറ 'അടിയ്ക്കുക' എന്നാണു്. തൃപ്പൂണിത്തുറ അത്തച്ചമയത്തിനുണ്ടായിരുന്ന ഘോഷയാത്രയിൽ രണ്ടു പെരുമ്പറകൾ ആനപ്പുറത്തു കെട്ടിയിട്ടുകൊണ്ടു് കൊട്ടി നടക്കുക പതിവായിരുന്നു. കൊച്ചി-തിരുവിതാംകൂർ സംയോജനത്തിനു ശേഷം മാത്രമാണു് ആ പതിവു നിർത്തൽ ചെയ്തതു്. ഇന്നത്തെ ബാൻഡ്‌വാദ്യക്കാരെപ്പോലെ അതിനു സ്ഥിരമായ ഒരാഫീസും ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരും ഉണ്ടായിരുന്നു. 'പെരുമ്പറനായർ' എന്നു പറയപ്പെടുന്നതു് അവരുടെ തലവനായിരിയ്ക്കണം.

മണാളൻ:—മണവാളന്മാർ എന്നതിനു ഭർത്താക്കന്മാർ എന്നർത്ഥമാകുന്നു. നായർസ്ത്രീകളുടെ കെട്ടുകല്യാണം കഴിച്ചതിനുശേഷം പ്രായമായാൽ പ്രഥമനിഷേകം കഴിച്ചു അവരെ പുരുഷസംഗമത്തിനു അർഹരാക്കുന്ന ആൾ—ഭർത്താവു്—എന്നർത്ഥം.

മന്നാടിയാ(ന്മാ)ർ:—(?)

മുപ്പതിനായിരൻ—മുപ്പതിനായിരം പട്ടാളക്കാരുടെ മേധാവി.

മൂത്തോര്:—മൂത്തനായർ. കാരണവൻ എന്നർത്ഥം (കാരണോർ എന്ന പദം നോക്കുക)

മൂത്തേടൻ:—മൂത്താര് എന്നതിന്റെ അർത്ഥംതന്നെ. വലിയ തമ്പുരാൻ എളയതമ്പുരാൻ എന്നും, സാമൂതിരിപ്പാട് എളങ്കൂറ് എന്നും മറവുമായി ചില സ്ഥാനങ്ങളിൽ ഒന്നിലധികം കൂറുവാഴ്ചകളുണ്ടായിരുന്നു. അവരിൽ രണ്ടാം കാരണവസ്ഥാനത്തിരുന്നു ഭരണം നടത്തിയിരുന്നവരാണ മൂത്തേടൻ. അതാത കൂറുവാഴ്ചക്കാരൻ എളേടവുമാകുന്നു.

മൂപ്പിൽ:—മൂത്താര് എന്നതിന്റെ അർത്ഥം നോക്കുക.

മേനോൻ:—കണക്കെഴുതുകയും എഴുത്തുകുത്തുകൾ നടത്തുകയും ചെയ്യുന്ന ആൾ. പട്ടാളമേനോൻ എന്ന ജനം പ്രസിദ്ധമാണല്ലോ.

മേനോക്കി:—മേൽ നോക്കുന്നവൻ; മേൽനോട്ടം വഹിക്കുന്നയാൾ. സൂപ്രവൈസർ. സാമൂതിരി സൃഷ്ടിച്ച ഒരു പ്രത്യേക സ്ഥാനപ്പേരാണിതു്.

വല്യത്താൻ:—ഉണ്ണിത്താൻ എന്ന പദം നോക്കുക.

വാഴുന്നവർ:—നാടു ഭരിക്കുന്നയാൾ, ഭരണാധികാരി.

—:0:—

അനുബന്ധം: IV.

സാങ്കേതികപദങ്ങളുടെ വിവരണം.

ഈ പുസ്തകത്തിൽ വന്നിട്ടുള്ള സാങ്കേതികപദങ്ങളുടെ—നമ്പൂതിരിമാർ (അവരുതന്നെ പ്രായം ചെന്നവർ മാത്രം) മനസ്സിലാവുന്ന—അബ്രാഹ്മണർ മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയാത്ത—പദങ്ങളുടെ അകാരക്രമേണയുള്ള നിഘണ്ടു താഴെ ചേർക്കുന്നു.

അഭിഷേകം = ദേവപ്രതിമ സാളഗ്രാമം മുതലായ ദേവപ്രതീകങ്ങളിൽ ശംഖുകൊണ്ടു് മന്ത്രംചൊല്ലി വെള്ളം വീഴ്ത്തൽ.

അമ്മാത്തു് = അമ്മയുടെ പിറന്ന ഗൃഹം.

അഹസ്സു് = ക്ഷേത്രങ്ങളിൽ ഉത്സവക്കാലത്തു് ഒരു ദിവസത്തെ അടിയന്തരം.

ആഢ്യൻ = നമ്പൂതിരിമാരിൽ മാന്യതയും പദവിയും കൂടിയുള്ള ഒരു വിഭാഗം. നമ്പൂതിരിപ്പാടു് എന്നിങ്ങനെ നമ്പൂതിരിശബ്ദത്തിനു ശേഷം 'പാടു്' കൂട്ടിപ്പറയുന്നവരെല്ലാം ആഢ്യന്മാരാകുന്നു.

ആസ്യൻ = ആഢ്യന്മാരല്ലാതെയുള്ള മററു നമ്പൂതിരിമാർ.

ആറാട്ടു് = ഉത്സവാവസാനത്തിൽ ദേവനെ എഴുന്നള്ളിച്ചു് അതിന്നു പതിവുള്ള കുളം പുഴ മുതലായ ജലാശയങ്ങളിൽ ദേവനെ മന്ത്രപൂർവ്വം സ്നാനം ചെയ്യിക്കൽ.

ഉപനയനം = ബ്രാഹ്മണർ 7-ാം വയസ്സിന്നുമേൽ ചെയ്യേണ്ടുന്ന ഒരു വൈദികകർമ്മം. ഈ കർമ്മം അവരുടെ രണ്ടാമത്തെ ജന്മമാണെന്നു വിശ്വസിച്ചുവരുന്നു; ദ്വിജത്വമുണ്ടാവുന്നതു് ഈ കർമ്മംകൊണ്ടാണു്.

ഉപനിക്കുക = ഉപനയനം എന്ന കർമ്മം കഴിക്കുക.

ഉപാസന = ദേവന്മാരെ ഭക്തിപൂർവ്വം സേവിക്കൽ (ഉപാസിക്കൽ)

ഊട്ടുക = ബ്രാഹ്മണർക്ക് ചെയ്യേണ്ടതായ ശ്രാദ്ധം മുതലായ ചില കർമ്മങ്ങളിൽ മററു ചില ബ്രാഹ്മണർക്ക് അതിന്റെ ചടങ്ങുപ്രകാരം ഭക്ഷണം കൊടുക്കണം (ഊട്ടണം) അത്തരം ചോറുകൊടുക്കൽ.

മന്ത്രംചൊല്ലുക = വേദാദ്ധ്യയനം ചെയ്യുക.

കഴകക്കാർ = വാരിയർ, മാരാർ മുതലായ അമ്പലത്തിലെ ജോലിക്കാർ; അമ്പലവാസികൾ.

കഴകവൃത്തി = കഴകക്കാർക്ക് കൊടുക്കുന്ന ഉപജീവനം—ശമ്പളം.

കഴകം = അമ്പലവാസികൾ അമ്പലങ്ങളിൽ ചെയ്യേണ്ടതായ പ്രവൃത്തി; പണ്ടുകാലത്ത് കേരളത്തെ നാലുവിഭാഗമാക്കി ഭരണം നടത്തിയിരുന്നു. ആ ഭരണസ്ഥാപനത്തിന്റെ പേർ.

കാൽ കഴുകിച്ചൂട്ടുക = പല വൈദികകർമ്മങ്ങളിലും ബ്രാഹ്മണരെ അതിന്റെ ചടങ്ങുപ്രകാരം കാൽ കഴുകിച്ച് ഭക്ഷണം കൊടുത്ത് ദക്ഷിണ ചെയ്യേണ്ടതുണ്ട്. ആ ഭക്ഷണം കൊടുക്കൽ.

കൊടികയറുക = അമ്പലങ്ങളിൽ ഉത്സവങ്ങളുടെ ആരംഭത്തിൽ തന്ത്രികവിധിപ്രകാരം കൊടിമരത്തിന്മേൽ കൊടിക്കൂറ തൂക്കുക.

ചാത്തം = ശ്രാദ്ധം—പിതൃകർമ്മം.

ചിത്രകൂടക്കല്ല് = സർപ്പക്കാവുകളിൽ സർപ്പങ്ങളെ പ്രതിഷ്ഠിക്കാൻ വേണ്ടി പ്രത്യേകതരത്തിൽ ഉണ്ടാക്കുന്ന കല്ല്—ശില.

ജാതകർമ്മാദി ക്രിയകൾ = ബ്രാഹ്മണർക്ക് പ്രസവം കഴിഞ്ഞാൽ ആ കുട്ടിക്ക് ആദ്യം ചെയ്യേണ്ടതായ ഒരു വൈദികസംസ്കാരമാണ് ജാതകർമ്മം. അത്തരം ക്രിയകൾ.

തിടമ്പ് = പ്രധാന ദേവന്റെ പ്രതീകം; ശീവേലി ഉത്സവം മുതലായതിന്ന് ദേവനെ പുറത്തെഴുന്നള്ളിക്കാനുള്ള വിഗ്രഹം.

തന്ത്രിമാർ = അമ്പലത്തിൽ കലശം ഉത്സവം മുതലായത് നടത്താൻ അധികാരപ്പെട്ട നമ്പൂതിരിമാർ.

തിലഹോമം = മാന്ത്രികവും താന്ത്രികവുമായിച്ചെയ്യുന്ന കർമ്മങ്ങളിൽ ചെയ്യേണ്ടതായ ഒരുതരം ഹോമം.

തീണ്ടാപ്പാട് = ആശാരി, ഈഴവൻ, പാണൻ മുതലായ ജാതിക്കാർ സവർണ്ണരിൽ—ബ്രാഹ്മണരിൽ—നിന്ന അകന്നു നിൽക്കേണ്ട (നിശ്ചയിച്ചിരുന്ന) ദൂരം.

ദക്ഷിണ ചെയ്യുക = പലകമേലിരുത്തി പണമെടുത്ത് പൂവും ചന്ദനവും വെള്ളവും കൂട്ടി അതിന്റെ ചട്ടങ്ങളനുസരിച്ച് മന്ത്രം ചൊല്ലി കൊടുക്കുന്ന ദാനം. അത്തരം ദാനം ചെയ്യുക.

നേദിക്കുക = നിവേദിക്കുക; ദേവന്മാർക്കായിക്കൊണ്ടർപ്പിക്കുക. ജലഗന്ധപുഷ്പാദികളോടുകൂടി മന്ത്രസഹിതം ദേവനായിക്കൊണ്ടുള്ള നിവേദിക്കൽ.

പരിഷ = സംഘക്കളിയിലെ ഒരുതരം അധികാരി.

പശുദാനം = 11 പണവും (3ക 14 പൈസ) വെററിലടയ്ക്കയും കൂടി വൈദികവിധിപ്രകാരം മന്ത്രംചൊല്ലി ബ്രാഹ്മണർക്കു കൊടുക്കുന്ന ദാനം.

പിണ്ഡം = മരിച്ചുപോയവരുടെ സൽഗതിക്കുവേണ്ടി പതിനാറാംദിവസം ചെയ്യുന്ന പിതൃകർമ്മം.

പുല = മരണം പ്രസവം ഇവകളിൽനിന്നുണ്ടാകുന്ന അശുദ്ധി.

പുഷ്പാഞ്ജലി = പൂവുകൊണ്ടു ദേവന്മാർക്കു ചെയ്യുന്ന ഒരുതരം അർച്ചന.

പുറപ്പെടാശാന്തി = സ്ത്രീസഹവാസം ചെയ്യാതെ (ബ്രഹ്മചര്യത്തോടുകൂടി) പ്രത്യേകസ്ഥലത്തു താമസിച്ചുകൊണ്ടുള്ള അമ്പലത്തിലെ പൂജ. ഗുരുവായൂർ, തൃശ്ശൂർ മുതലായ പല മഹാക്ഷേത്രങ്ങളിലെയും ശാന്തിക്കാരൻ ഈ വ്രതം അനുഷ്ഠിച്ചുകൊണ്ട് ശാന്തിചെയ്യണമെന്നാണ് നിശ്ചയം.

പൂണൂല് = ഉപനയനം എന്ന കർമ്മത്തിനുശേഷം കഴുത്തിൽ ഒരു പ്രത്യേകതരത്തിൽ ധരിക്കുന്ന മൂന്നിഴ ചരട്. (യജ്ഞസൂത്രം)

പ്രതിഷ്ഠ = ദേവൻ; അമ്പലങ്ങളിൽ അതാതു മൂർത്തികളെ താന്ത്രിക വിധിപ്രകാരം കുടിയിരുത്തൽ—പ്രതിഷ്ഠിയ്ക്കൽ.

പ്രായശ്ചിത്തം = വൈദികവിധിപ്രകാരം കൊടുക്കുന്നതും അനുഷ്ഠിക്കുന്നതുമായ ശിക്ഷ—പ്രതിവിധി.

ബ്രഹ്മസ്വം മഠം = വേദപാഠശാല.

മണ്ഡലം = വൃശ്ചികം ഒന്നാംതിയ്യതി മുതൽ നാല്പത്തൊന്നു ദിവസം.

മന്ത്രംചൊല്ലുക = മന്ത്രപാരായണം ചെയ്യുക.

മാസം = മരിച്ചുപോയ പിതൃക്കളുടെ സൽഗതിയ്ക്കുവേണ്ടി ഒരു കൊല്ലക്കാലം നിത്യം ബലിയിട്ടുകൊണ്ടു് ഒരു വ്രതം (ദീക്ഷ) ആചരിയ്ക്കേണ്ടതുണ്ടു്. അതു് അവസാനിയ്ക്കുന്ന ദിവസം.

മുടികളയൽ = ചൌളം—തലമുടികളയൽ—എന്ന വൈദികകർമ്മം.

വക്കൃവൃത്തി = സംഘങ്ങളിലെ ഒരുതരം അധികാരി. പ്രധാനി.

വാരം = അമ്പലങ്ങളിൽ നടത്തിവരുന്ന ഒരടിയന്തിരം. വേദജ്ഞന്മാരായ നമ്പൂതിരിമാർ അമ്പലത്തിലെ മണ്ഡപത്തിലിരുന്നു വേദംകൊണ്ടു് ചെയ്യുന്നതായ ഒരുതരം ഉപാസന.

വിളിപ്പാടു് = കൂക്കിവിളിച്ചാൽ കേൾക്കാവുന്ന ദൂരം.

വെച്ചുനമസ്കരിയ്ക്കുക = പണവും വെറ്റിലടയ്ക്കയും കൂടി ബ്രാഹ്മണർക്കായിക്കൊണ്ടു ഒരു പ്രത്യേകതരത്തിൽ ദാനം ചെയ്യുക.

വെളക്കത്തു വെയ്ക്കുക = ജാതകർമ്മാദി വൈദികക്രിയകളിൽ തന്റെ പരദേവതയ്ക്ക് അവസ്ഥാനുസരണം വഴിപാടായി പണം നീക്കിവെയ്ക്കൽ. അതു് ഒരു വെളക്കിന്റെ മുമ്പിൽ വെയ്ക്കുകയാണു പതിവു്.

വേർപാടു് = ദേഹത്തിലും മറ്റും ബാധിച്ചിട്ടുള്ള ഭൂതപ്രേതപിശാചാദിമൂർത്തികളെ മാന്ത്രികവിധിപ്രകാരമുള്ള വേർപെടുത്തൽ.

വൈദികൻ = വൈദികകാൎയ്യങ്ങളിൽ എന്തെങ്കിലും സംശയങ്ങളുണ്ടായാൽ പരിഹാരം വിധിച്ചുകൊടുക്കേണ്ടവൻ അധികാരപ്പെട്ട നമ്പൂതിരി.

വൈശാഖം = പുണ്യകൎമ്മങ്ങൾ ചെയ്യുന്നതിനു പ്രത്യേകം വിധിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു കാലം. (അതു് മേടം എടവം മാസങ്ങളിൽ വരും)

സത്രം = സംഘങ്ങളിലൊട്ടുകൂടി ഘോഷമായി നടത്തുന്ന ബ്രാഹ്മഭോജനം, ചേറ്റൂണ് മുതലായ അടിയന്തരങ്ങൾ.

സന്ധ്യാവന്ദനം = രണ്ടുനേരവും സന്ധ്യാസമയത്തു് വൈദികവിധിയനുസരിച്ചു് ബ്രാഹ്മണർ ചെയ്യുന്ന ഈശ്വരവന്ദനം.

സമാവൎത്തനം = ബ്രഹ്മചൎയ്യത്തിന്റെ സമാപനം; അന്നുമുതല്ക്കാണു നമ്പൂതിരിയായിത്തീരുന്നതു്.

സോപാനം = അമ്പലത്തിലെ ഗൎഭഗൃഹത്തിലേയ്ക്കു — ശ്രീകോവിലിലേയ്ക്കു — കയറാനുള്ള കല്പടകൾ.

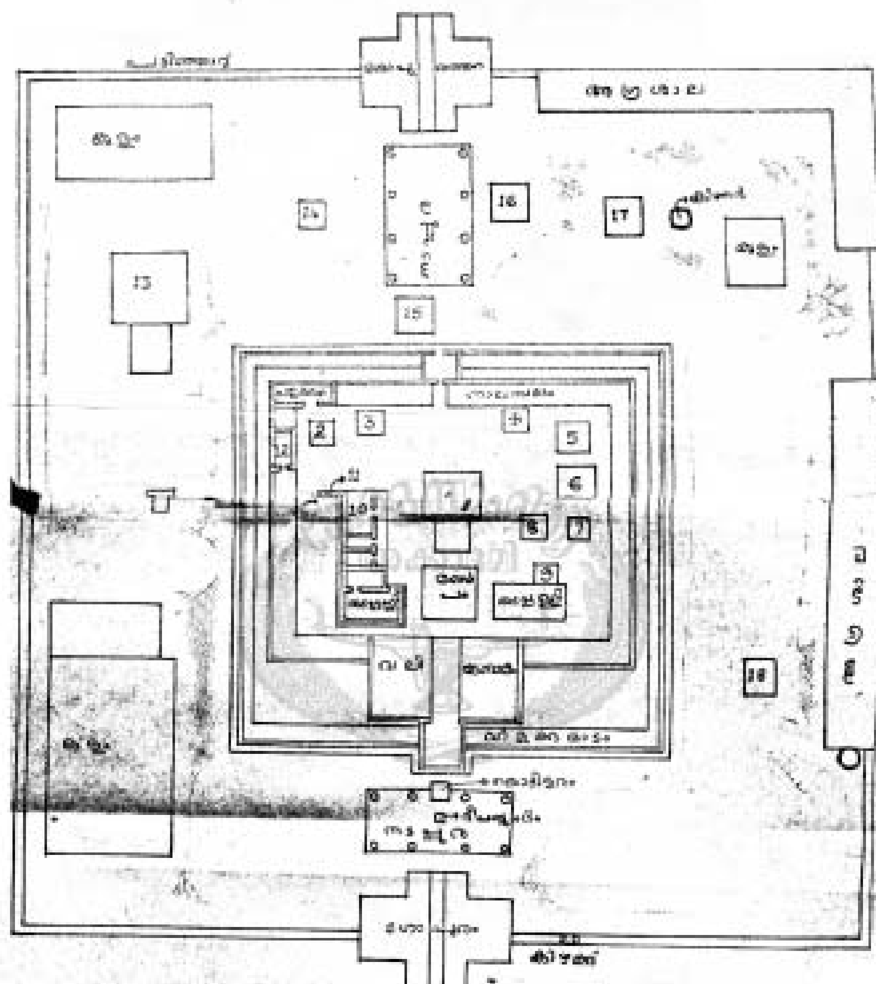
സംസ്കാരം = ആൎയ്യൻ ദ്രാവിഡർ മുതലായ ഓരോ വിഭാഗങ്ങൾക്കും പാരമ്പൎയ്യമായിട്ടുള്ള ചില സ്വഭാവവിശേഷങ്ങൾ; മരിച്ചു കഴിഞ്ഞാൽ ശവത്തെ ദഹിപ്പിയ്ക്കുക.

ഹോമം = ചമത, നെയ്യു് മുതലായ സാധനങ്ങൾ വൈദികവിധിയനുസരിച്ചു് അഗ്നിയിൽ അൎപ്പിയ്ക്കുക.

—:*:—

[illegible] 7. [illegible]

([illegible] 278 [illegible])

1. [illegible]
2. [illegible]
3. [illegible]
4. [illegible]
5. [illegible]
6. [illegible]
7. [illegible]
8. [illegible]
9. [illegible]
10. [illegible]
11. [illegible]
12. [illegible]
13. [illegible]
14. [illegible]
15. [illegible]
16. [illegible]
17. [illegible]
18. [illegible]
19. [illegible]
20. [illegible]